

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

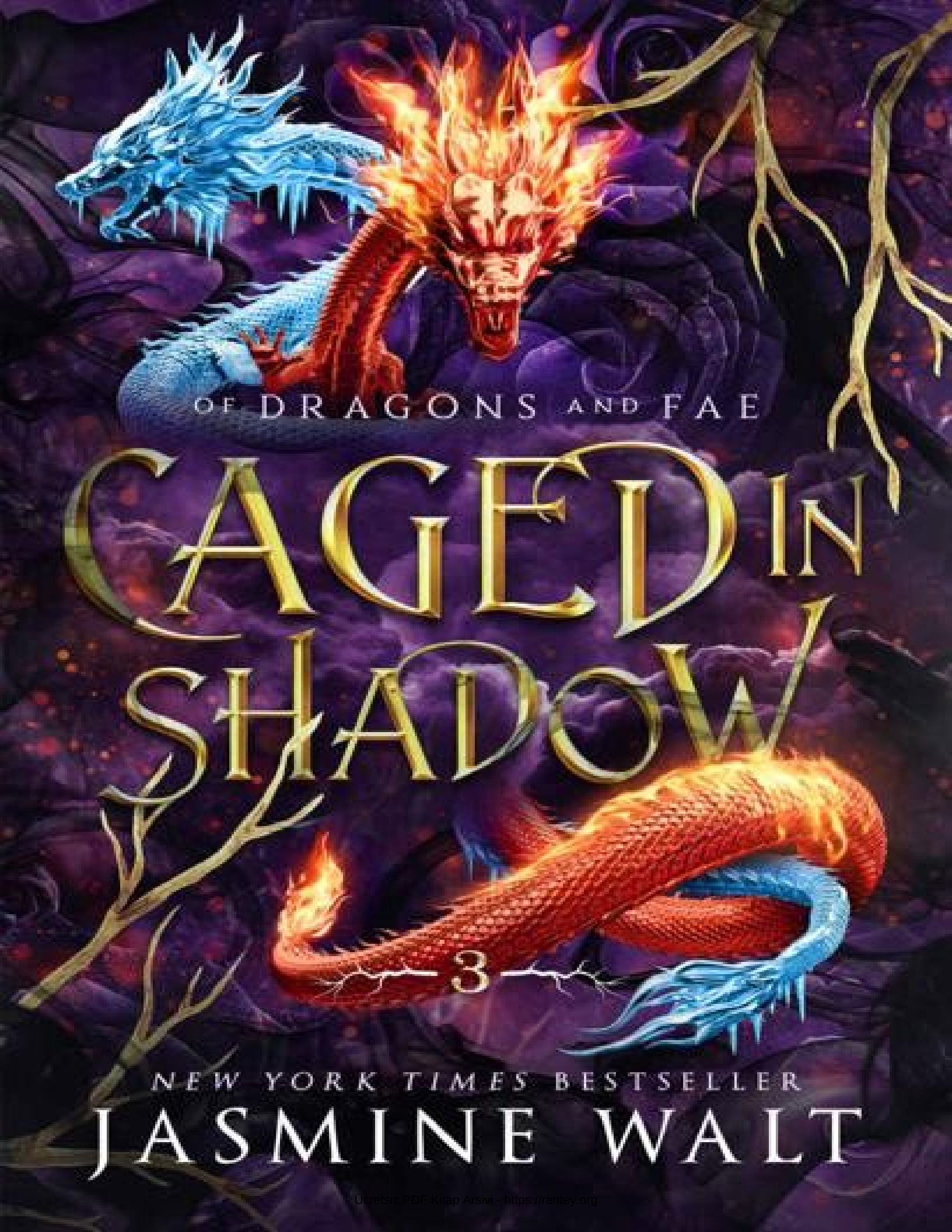
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OF DRAGONS AND FAE

CAGED IN SHADOW

— 3 —

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JASMINE WALT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÖLGEDE KAFESLENMİŞ

OceanofPDF.com

JASMINE WALT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DYNAMO BASIN

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

ÖNEMLİ İSİMLER VE YERLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Jasmine](#)

[Walt](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2023 Jasmine Walt. Tüm hakları saklıdır. Dynamo Press tarafından yayımlanmıştır.

Bu roman bir kurgu eseridir. Bu yayında anlatılan tüm karakterler, yerler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır veya tamamen kurgusaldır. Bu yayının hiçbir bölümü, yetkili bir perakendeci tarafından veya yayıncının yazılı izni dışında, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Sorularınız için jasmine@jasminewalt.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

OceanofPDF.com

ÖNEMLİ İSİMLER VE YERLER

Bu, hafızanızı tazelemenize yardımcı olmak için önceki kitaplardan bazı karakter isimlerinin ve yerlerin bir listesidir.

ANA KARAKTERLER:

ADARA: Yarı ejderha, yarı su fae'si olan Adara, hem ateş hem de su büyüsü kullanabilen nadir bir fae'dir. Bir kehanete göre, Ediria'yı kurtarabilecek tek kişi odur, ancak sadece güçlerinde ustalaşabilir ve son formunun kilidini açmasına izin verecek kutsal ritüeli tamamlayabilirse.

EINAR: Ediria'daki son ejderha. Fae'ler onun türünü neredeyse yok olana kadar avladılar, bu yüzden kader eşi olan Adara hariç neredeyse hepsine karşı derin bir nefret besliyor.

İKİNCİL KARAKTERLER:

LEAP: yıldırım büyüsü kullanma gibi nadir bir yeteneğe sahip yetim bir hava fae'si. Annesi Lord Oren'in kız kardeşiydi ve Leap kaçıp önce bir sokak hırsızları çetesine düşene kadar birkaç kısa yıl boyunca onun tarafından büyütüldü,

Daha sonra harpiller tarafından evlat edinildi. Harpy arkadaşlarından birini kurtardıktan sonra Adara ve Einar'ın grubuna katıldı.

MAVLYN: Bitki yaşamını manipüle etme yeteneğine sahip bir toprak fae'si. Mavlyn, Adara'nın büyüdüğü köyde büyüdü ve ikisi de hatırlayabildikleri kadar uzun süredir en iyi arkadaşlardı. Ayrıca Leydi Mossi'nin uzaktan akrabasıdır.

YAN KARAKTERLER:

AVANI: Leydi Mossi'nin torunu ve Kral Aolis tarafından diğer evleri kontrol etmek için alınan üç rehineden biri. Aolis'i yendikten sonra Adara ve arkadaşlarının Kaipei Kalesi'nden kaçmasına yardım ettiler.

CASCADA: Leydi Axly'a'nın kızı ve Kral Aolis tarafından diğer evleri kontrol etmek için alınan üç rehineden biri. Aolis'i yendikten sonra Adara ve arkadaşlarının Kaipei Kalesi'nden kaçmasına yardım ettiler.

DUNE TERRAN: Bir toprak fae'si ve Adara'nın eski erkek arkadaşı.

General SLAUGH: Gölge Muhafızlarının lideri, eskiden Kral Aolis'in sağ koluydu.

GELSYNE: Adara'nın üvey annesi, eskiden merhum Prenses Olette'in nedimesi. Bedeni Nox tarafından ele geçirildi.

KING AOLIS: Ediria'nın yakın zamanda ölen kralı.

Adara'nın büyükbabası ve Kral Aolis'in selefi.

Usciete ve Lochanlee Hanesi'nin hükümdarı.

LADY MOSSI: Ithir ve Domhain Hanesi'nin hükümdarı.

Reatha Hanesi'nin ve Gaoth Aire'in hükümdarı.

LORD TOR: Bala Oighr'ın ve orada evlerini yapan buz perilerinin hükümdarı.

NOX, GÖLGELERİN ANASI: Kral Aolis'e güçlü bir gölge büyüsü armağan eden ve onlarca yıldır onu ele geçirmeye çalışan güçlü bir gölge iblisi. Artık onun yerine, üzerinde tam kontrole sahip olduğu Gelsyne'ye sahip.

Ejderha prensi ve Adara'nın rahmetli babası.

PRENSES OLETTE: Adara'nın merhum annesi ve Kral Cyrian'ın kızı.

QUYE, KAHİN: Quye geçmiş, bugünü ve geleceği görebilen güçlü bir hava fae'sidir. Rüzgarlar ona diyarın her köşesinden fısıltılar getirir ve ayrıca hem rüya alemi hem de ruhlar alemi ile yakın bir bağlantısı vardır. Aynı zamanda Lord Oren'in yeğeni ve Leap'in kuzenidir.

RYKER: Lord Oren'in oğlu ve Gaoth Aire tahtının şu anki varisi. Çocukken Leap'e zorbalık ve tacizde bulundu ve Leap ile Angtun'dan kaçtıklarında Mavlyn'i öldürmekle tehdit etti.

TEMPEST: Lord Oren'in kızı ve Kral Aolis'in diğer evleri kontrol etmek için aldığı üç rehineden biri. Adara ve arkadaşlarına yardım ettiler.

Aolis'i yendikten sonra Kaipei Kalesi'nden kaç.

TAMIL: Lord Tor'un varisi. Adara'nın Lochanlee'den kaçmasına ve Bala Oighr'a kaçmasına yardım etti, burada Dune ve gölge askerlerine karşı savaşırken öldürüldü.

TULIANA: Buz perisi rahibesi. Dune Terran ve askerleri tarafından Adara'nın Erginlenme ritüelini tamamlamasına yardım edemedi öldürüldü.

YERLER:

ANGTUN: Gaoth Aire'in başkenti, hava fae'lerinin lideri Lord Oren'in evi. Wynth'in kardeş şehri.

DOMHAIN: Leydi Mossi tarafından yönetilen toprak fae diyarı.

EDİRYA: Bu hikâyenin geçtiği krallık. Domhain, Hearthfyre, Lochanlee ve Gaoth Aire olmak üzere dört krallıktan oluşur.

FENWOOD: Adara ve Mavlyn'in büyüdüğü Domhain köyü.

HEARTHFYRE: Ejderhalar tarafından ele geçirilmeden önce ateş fae diyarıydı. Kral Aolis ejderhaları yenmek için gölge büyüsü kullandıktan sonra Hearthfyre, gölge yaratıkların istila ettiği çorak bir arazi haline geldi. Edirneliler artık burayı Ölü Topraklar olarak adlandırıyor ve çok az kişi oraya seyahat etmeye cesaret edebiliyor.

LOCHANLEE: Leydi Axlya'nın yönettiği su fae diyarı.

FURIAN DAĞI: Hearthfyre'da ejderhaların kaçmak için kullandığı geçidin saklı olduğu kutsal bir dağ.

TALAMH: Domhain'in başkenti, Leydi Mossi'nin ikamet ettiği ve Mavlyn'in üniversiteye gideceği yer.

GAOTH AIRE: Lord Oren'in yönettiği hava fae diyarı.

WYNTH: Leap' in geldiği ve Kahin'in evini yaptığı Gaoth Aire'de büyük bir şehir.

OceanofPDF.com

Adara

"Sulardan geldik ve sulara geri döneceğiz."

Buz fae'leri cenaze töreninin son sözleri olan nakaratı hep bir ağızdan söylerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Hepimiz Linn Chrystail'in dışında toplanmıştık, Fheir'in on mil kuzeyinde, buz fae'lerinin ölülerini dinlenmeye gönderdikleri kutsal bir göl.

Tamil'in babası Lord Tor, ilahiler biterken boğazını temizledi. Yarı saydam derisi ve bembeyaz saçlarıyla uzun boylu, yaşlı bir fae'ydi ve heybetli duruşu ve geniş omuzlarını saran görkemli postu ona hükmedici bir hava katsa da, ağır bir şekilde yaslandığı bastonu herkese hastalığını hatırlatıyordu. Tamil'in nişanlısı Havor ve küçük kız kardeşleri Lora ve Nora onun etrafında toplanmış, dayanışma ve keder içinde bir arada duruyorlardı.

Buna karşılık, Einar ve ben klanın eteklerinde duruyorduk, Leap, Mavlyn ve Quye yanımızdaydı. Dune'u ve gölge askerlerini yenmemize yardım eden harpiller ölümlerini de yanlarına alarak ayrılmışlardı. Keşke onlara doğru düzgün teşekkür etmek için daha fazla zamanım olsaydı, ama muhtemelen bu kadar çabuk gitmeleri en iyisiydi. Buz Fae'sinin onları cenaze töreninde burada görmekten rahatsız olacağını düşünmemiştim.

Savaşta ölen fae'lerin hepsi gölün kenarındaki buz kütlelerinin üzerine serilmiş, statülerine göre tören cübbeleri ya da zırhları giydirilmişti. Tamil ve Tuliana ortadaydı, ilki savaş zırhı giymişti, ikincisi ise yüksek rahibe cübbesi içindeydi. Her ikisi de kan ve şiddetin tüm izlerinden arınmış, makamlarının taçları ve başlıkları başlarına tünemiş, elleri silahlarının ve tılsımlarının üzerinde kavuşturulmuştu. Her iki yanlarına yayılmış ve arkalarında birkaç sıra boyunca uzanan askerler ve yardımcıları da ölmüştü.

Buz fae'leri eski fae dilinde şarkı söylemeye başladılar, dönüşüm ve yeniden doğuş hakkında bir cenaze ağıtı. Biz fae'ler ölümün bir son olduğuna değil, kozmosa en iyi hizmet edecek biçimde yeniden doğmadan önce evrenin sevgi dolu kucağına döndüğümüz bir döngü olduğuna inanırdık.

Sihirle ilgili gördüğüm ve deneyimlediğim her şeyden sonra ben de buna inanmaya meyilliydim. Ancak yine de, ailesinin ve arkadaşlarının gözyaşlarına boğulmuş yüzlerine bakarken Tamil'in gerçekten gitmediğini bilerek rahatlamak zordu.

Lord Tor ellerini kaldırdı ve buz kütleleri ilk yolculuğuna çıkan gemiler gibi okyanus gölüne doğru kayarak ilerledi. Einar elini benimkinin içine soktu ve gölün ortasına doğru sürüklenen su kütlelerini izlerken elimi sıkıca kavradım. Müzik etrafımızda kabarıyordu, melodi dokunaklı ve

Aynı anda hem umut verici hem de yürek parçalayıcı bir şekilde, Tor'un ellerini çırpmasıyla buz kütleleri eridi. Cesetler gölün soğuk yüzeyinin altındaki taşlar gibi battı ve geride sadece dalgalar bıraktı.

Klanın üzerine sessizlik çöktü ve herkes anısına son bir kez başını eğdi. Sessizlik, gölün yüzeyinde yeniden oluşan buzun sesiyle bozuldu - Lord Tor tören için buzu eritmek için gücünü kullanmıştı, ama artık büyüsu onu uzakta tutmadığı için buz dalgalanarak geri geldi. Klan reisi اساسını kavrayarak sarktı ve çocukları devrilmeden önce onu yakalamak için koştu.

"Kesin şu saçmalığı," diye homurdandı, daha fazla insan öne çıkıp yardım teklif ederken. "Tüm klanın beni taşımasına ihtiyacım yok. Ben iyi olacağım."

Diğer buz fae'leri sakinleşti ama gölden uzaklaşırken endişeli mırıldanmaları bana kanmadıklarını gösterdi. Klan liderleri pamuk ipliğine bağlıydı, varisi savaşta öldürülmüştü ve rahibeleri de öldürülmüştü. Bala Oighr'ın tüm geleceği tehlikeye atılmıştı ve bunların hepsi benim yüzümdendi.

Klanı kamp alanına kadar takip ederken Einar, "Bu senin hatan değil," diye mırıldandı. Yakınlarda bir köy vardı ama bizi ağırlamak için çok küçüktü, bu yüzden Lord Tor ve ailesi köyün muhtarıyla kalırken buz fae'leri çadırları toplamıştı. Tor'un sağlığı daha iyi olsaydı, doğruca Whitecrest'e geri dönerdik, ama durumu göz önüne alındığında, yapamazdık. Burada bir gece daha kalıp dinlenmesine izin verecek, sonra da ölenler için uygun bir anma ziyafeti düzenleyecekleri eve geri dönecektik. "Tamil riskleri biliyordu. Hepimiz biliyorduk ve hala burada seninleyiz."

"Biliyorum," dedim ağır ağır, botlarım karda çtırdayarak. "Sadece... daha iyi bir müzakereci olsaydım, belki Leydi Axlya'yı bana yardım etmeye ikna edebilirdim."

"Leydi Axlya tam bir dangalak," dedi Quye. Normalde şakacı olan sesindeki sert tınıya alışık olmadığım için şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Eğer bu birinin suçuysa, onun suçudur. Sık sık hatırlatmayı sevdiği gibi Bala Oighr onun sorumluluğunda ve onun torunlarından biri olarak sen de öylesin. Seni kanatları altına alıp desteklemek ve yardım etmek için elinden geleni yapmalıydı, seni piyonlarından biri haline getirmek için manipüle etmemeliydi." Quye iç çekti.

Leap, "Ayrıca, Yaşlı Leydi Axlya'nın senden bin yıla yakın bir farkı var," diye belirtti. "Onu kendi oyununda yenemediğin için kendini hırpalamamalısın."

Homurdandım. "İkinize de teşekkürler. Karşımdaki neredeyse herkesin benden yüzyıllarca daha yaşlı olduğunu ve neredeyse mümkün olan her şekilde benden üstün olduğunu aklımda tutmaya çalışacağım."

Einar bir elini omzuma attı, parmakları gergin kaslara saplandı. "Kendin hakkında böyle konuşma," diye homurdandı. "Hane reislerinin hepsi senden yaşlı olabilir ama yaşları onları hem gerçeğe hem de mantığa karşı körleştiriyor, bu yüzden Nox pençelerini onlara kolayca geçirebiliyor. Sen hepsinden daha üstünsün, bu yüzden Işıldayanlar senin tarafında ve bu yüzden Gölgeleeri yenecek güçle doğdun."

Beni durdurdu, boştaki eliyle diğer omzumu kavradı, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kaldım. "Ama kendine inanmıyorsan bunların hiçbir önemi yok Adara. Nox gibi yaratıklar, kurbanlarının parmaklarını bile kıpırdatmalarına gerek kalmadan kendilerini içten içe parçalamalarını sağlayarak onları avlarlar. Kendinden ne kadar şüphe edersen, o kadar çok dayanak noktası kazanır. Kendinden şüphe etme lüksüne sahip değilsin Adara. Hiçbirimizin yok."

Sesi nazikti ama altın gözlerinde parlayan sert bakış içimde bir ateş yaktı. Zihnimi bulandıran kederin bir kısmını yaktı ve ben

Nefes verdi, negatif enerjiyi bıraktı ve gücünün bir kısmını içine çekti. Omuzlarım dikleşti ve kendime duyduğum acıma nihayet üzerimden sıyrılırken başımı salladım.

"Haklısın," dedim. Tamil ve diğerlerinin ölmesi benim suçum olmayabilirdi ama Nox'un başarılı olması benim suçum olacaktı. Bunu başarmak istiyorsam güçlü olmalıydım, kendi yeteneklerime ve arkadaşlarımla güvenmeliydim. Bunu başarabilirdik. Yapmak zorundaydık.

Beşimiz kampa geri döndük, diğerleri çoktan kahvaltı hazırlıyordu. Ben de katılmayı teklif ettim ama buz fae'leri bunu duymak istemedi. Bizi kovaladılar, elimize sıcak çay bardaklarını tutuşturdular ve bizi ateşin yanındaki kütüklerin üzerine oturtup balık ızgara yaparken ve yulaf lapası kaynatırken beklettiler. Varlığımızı yadırgıyor gibi görünmüyorlardı - ne de olsa bize misafir gibi davranıyorlardı - ama yine de kendimi bir yabancı gibi hissetmekten alıkoyamadım.

Ama bu doğru değil miydi? Ben bir yabancıydım, hepimiz öyleydik. Su fae'si olan tarafımın buz büyüsünü güçlü bir şekilde tercih etmesi önemli değildi; bu insanlarla büyümemiştim, çocukluğumun bir kısmını annem gibi onlarla geçirmemiştim. Bir parçam su fae'leri arasında bir topluluk bulabileceğimi düşünmüştü ama Leydi Axlya bunu reddetmişti. Ve ritüeli tamamlamayı başarabilseydim buz fae'leri arasında bir topluluk bulmam mümkün olabilecekken, bu umut Tamil ile birlikte ölmüştü.

Görevimde başarılı olsam da olmasam da, onun ölümü her zaman buz fae'leri arasındaki varlığımın habercisi olacaktı.

Bir gölge üzerime düşerek karanlık düşüncelerimi böldü. Başımı kaldırdığımda karşımda bir buz fae askerinin durduğunu gördüm; tapınaktaki savaştan sağ kurtulan birkaç kişiden biriydi. "Özür dilerim Leydi Adara, ama Lord Tor köyde bulunmanızı istiyor. Arkadaşlarınızla birlikte." Bakışları Einar ve diğerlerine kaydı.

"Elbette." Hemen ayağa kalktım, kahvaltı düşüncesini unutmuştum. Diğerleri bakıştılar ama bizi takip ederken hiçbir şey söylemediler. Köy, kamp alanından yarım mil uzaktaydı, karla tozlanmış ve buz sarkıtlarıyla saçaklanmış bir yamaç boyunca inşa edilmiş şirin küçük bir kulübe kümesi idi. En tepede, gölün ve çevrenin mükemmel manzarasını gören muhtarın kulübesi vardı.

Muhtar kapıyı açarken bize nazik bir gülümsemeyle "Hoş geldiniz," dedi. İçeri girmeden önce botlarımızdaki karı silkelemek için ayaklarımızı yere vurduk, daha sonra içeri girmeden önce botlarımızı çıkardık. Ev büyüktü, bir kulübeden çok bir pansiyona benziyordu ama yine de rahat, rustik bir havası vardı. Ana oda geniş ve iyi aydınlatılmıştı, bir ucunda rahat sandalyeler ve minderlerle çevrili büyük bir taş ocak vardı. Odanın diğer ucunda boynuz kemiklerinden oyulmuş bir taht ve arkasında da bir buz fae avını tasvir eden büyük, dokuma bir duvar halısı vardı. Duvarlar boyunca uzanan birkaç basit rafta deri ciltli kitaplar ve parşömen parşömenler vardı ve köşede, tahtın hemen yanında küçük bir yazı masası vardı.

Durumu göz önüne alındığında Lord Tor'un yatmış olmasını beklerdim, ama ocağın yanında sallanan sandalyede oturuyordu, yaşlanmış bir dedenin mükemmel bir resmiydi. Titreşen şömine ışığı yarı saydam tenine gölgeler düşürüyor, yüzündeki yaşlılık çizgilerini belirginleştiriyordu. O an aklıma Leydi Axlya'dan daha yaşlı olması gerektiği geldi, zira sadece en eski Büyük Fae'ler yaşlanma belirtileri gösterirdi. O yaşlı gözler yüzyıllar boyunca ne kadar çok şey görmüştü? Eğer zamanım olsaydı, ondan ne kadar çok şey öğrenebilirdim?

"Lord Tor." Başımı eğerek ondan birkaç adım ötede durdum. Einar ve arkadaşlarım bir adım arkamda durarak benim önden gitmeme izin verdiler. "Size ve halkınıza misafirperverliğiniz için teşekkür etme fırsatım oldu mu bilmiyorum. Bu sıkıntılı zamanlarda bize sığınak sağladığınız için çok minnettarız."

Lord Tor başını eğdi. "Teşekkür etmeniz gereken kişi Tamil," dedi huysuzca. Yaşına rağmen buz mavisi gözleri keskindi ve grubumuzun üyeleri arasında gezinirken hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Leydi Axlya'ya karşı gelip seni buraya getirmek onun fikriydi ve bu konuda birçok gece tartıştık. Ama sana inandı Adara, senin için canını verecek kadar." Gözleri parladı, sandalyesinin kollarını kavrarken eklemleri beyazlaştı. "Şimdi bana bu fedakârlığın tam olarak ne için olduğunu ve boşuna olup olmadığını söylemelisin."

Sertçe yutkundum ve Quye'ye baktım. "Tamil sana ne kadarını anlattı?" Cüret ettim.

Lord Tor homurdandı. "Bana Kral Aolis'in son on yıldır hakkında saçmaladığı kehanetteki kızın sen olduğunu söyledi," dedi. "Topraklarımızı gölge büyüsü enfeksiyonundan kurtarması beklenen kişi. Yine de bu hafta şehitlerimizin neredeyse yarısını yakmak zorunda kaldık çünkü bedenleri gölge yozlaşmasıyla delik deşik olmuştu. Söyle bana, kızım senin hakkında haklı mıydı?"

"Elbette öyleydi," diye araya girdi Quye, bir adım öne çıkarak. Odadaki tüm gözler ona çevrildi, belki de gözlerim bana oyun oynuyordu ama Quye herkesten biraz daha parlak görünüyordu, sanki Işıyanlar ona dokunmuş gibiydi.

Sanırım Kahin olduğu için öyleydi.

"Onun doğumunu ben kehanet etmişim," diye devam etti Quye, Lord Tor'un bakışları ona yöneldiğinde havalı bir el sallayarak, "Yani sanırım neden bahsettiğimi biliyorum. Adara gölge büyüsünü topraklarımızdan kovabilen tek kişi ama Kral Aolis'i öldürmesine rağmen onu yozlaştıran Gölge'yi öldüremedi. Bu iblis o zamandan beri konukçu olarak kullanabileceği, manipüle etmesi çok daha kolay olan başka bir fae bulmuştur ve diğer Evleri kurnazca etkileyerek bir iç savaş başlatmak için onları birbirlerine karşı kıskırtmaktadır. Nihai hedefi ise

Gölgeler âlemine bir geçit açmaya yetecek kadar kaos enerjisi yaratacak ve eğer başarılı olursa, son yirmi yıldır uğraştığımız gölge enfeksiyonu bir sevgilinin okşaması gibi görünecek. Gölge iblisler tüm dünyamızı yutacak ve Hanelerin savaşıacak hiçbir şeyi kalmayacak."

"Gölgeler âlemine açılan bir kapı mı?" Lord Tor itiraz etti. "Bu delilik. Böyle bir şey tarihimizde hiç olmadı!"

"Tabii ki olmadı." Quye gözlerini devirdi. "İşte bu yüzden hepimiz hâlâ buradayız. Geçmişte Şampiyonlar her zaman dünyamızdaki dengeyi korudular, bizi bir Gölge istilasına açık hale getirmemek için Ediria'daki kaos enerjilerini düşük tuttular. Ancak Kral Aolis Gölgelerle ittifak kurduğundan beri, artık bu gerçeğin gerçekleşmesine çok yakınız. Bunu durdurabilecek tek kişi Adara, ancak kendi güçlerine kavuşana kadar Nox'u diyarımızdan kovamaz. Leydi Axlya ona yardım etmeyi reddetti, bu yüzden Tamil onu buraya getirdi."

Quye'ye baktım, biraz şaşırmıştım. Kiryan durumu hiç bu şekilde açıklamamıştı - Nox'un dünyamızı ele geçirmek için gerekli gücü çatışmayı körükleyerek elde etmeyi umduğunu. Gölge büyüsünün yeterli olacağını düşünmüştüm ama tabii ki değilmiş, eğer öyle olsaydı planını yıllar önce gerçekleştirmiş olurdu. Başarılı olmaya ne kadar yaklaştığını fark ettiğimde midem bulandı; Usciete'den kaçtığım gün üç Hane neredeyse birbirlerine savaş ilan etmişti bile.

"Artık ona nasıl yardım edebileceğimizi anlamıyorum," diye tersledi Lord Tor. "Baş rahibem tüm yardımcılarıyla birlikte öldü! Yeni bir rahibe yetiştirebilmemiz için onlarca yıl geçmesi gerekecek, bu da kızlarımın güçlerini kazanabilmeleri için onlarca yıl beklemeleri gerektiği anlamına geliyor!" İğrenerek başını salladı. "Bizi bu duruma soktuğu için Axlya'ya ve onun bencil yöntemlerine lanet olsun! Ondandır tazminat talep ederdim ama şu anda bunu uygulayacak bir kralımız yok."

Sanki bu benim hatammış gibi bana ters ters baktı - ki elbette öyleydi. Ama Kral Aolis hâlâ hayatta olsaydı ona gerçekten yardım edecek değildi.

"General Slaugh'un kızımı öldürmesinin yanına kâr kalmasına izin verilemez," diye devam etti Tor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bala Oighr'dan ve müttefiklerinden intikamımızı alacağız! Güçlerimizi savaşmak için seferber edeceğiz
."

"Hayır!" Sözümlü kestim, damarlarıma korku pompalanıyordu. Lord Tor kaşlarını çatı, patlamamdan hoşnut olmamıştı ama ben yılmadan devam ettim. "Lord Tor, eğer çatışmaya girerseniz kaos enerjilerini beslemiş olursunuz ki bu da tam olarak Nox'un istediğı şey. Onu uzak tutmanın tek yolu çatışmaya girmeyi reddetmektir."

"Neye kadar?" Lord Tor sordu. "Leydi Axlya'yı sana yardım etmeye ikna edene kadar mı? Çünkü bunun ne kadar imkânsız olduğunu size hemen söyleyebilirim. O kadını yüzyıllardır tanırım ve biri hakkında bir kez karar verdi mi, onu fikrini değiştirmeye Işıyan'ların kendileri bile ikna edemez. Ona meydan okuduğunuz için size asla yardım etmeyecektir."

"Onun yardımına ihtiyacımız yok," dedi Einar. "Bizim için hâlâ bir seçenek daha var, Adara'nın ayini tamamlayabileceğı bir yol daha. Ama o zamana kadar, Ediria vatandaşlarının Nox'a her şeyleriyle direnmelerine ihtiyacımız var. Ve bu sizinle başlıyor Lord Tor."

"Harrumph." Lord Tor Einar'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bir ejderhayla medeni bir konuşma yapacağım aklımın ucundan bile geçmezdi, hele ki biz fae'lerin çoğunun ölümünden sorumlu generalle." Başını salladı, dudakları hoşnutsuzlukla inceldi. "Yine de, ben özünde bir savaşçıyım, ejderha. Halkıma karşı yapılan bir savaş eyleminin cevapsız kalmasına izin veremem."

"Lordum," dedim sesimi yumuşatarak. "Sizden istediğim şeyin doğanıza aykırı olduğunu biliyorum. Ama ateşe ateşle karşılık veremeyiz, bu savaşta olmaz. Eğer bunu benim için yapamıyorsanız, kızınız için yapın. Tamil bana inandı, uğruna savaştığım davaya inandı, kendi hayatı dahil her şeyi riske atacak kadar. Fedakarlığının boşuna olup olmadığını bilmek istediğini söylemiştin. Henüz değildi, ama şimdi silahlanırsan olacak. Gurur ve intikam uğruna bu savaşı kazanmak için tek şansımızı heba etme. Lütfen."

Buz Lordu'nun gözleri beyaz bir öfkeyle parladı ve bir an için sözlerime alındığından korktum. Ama sonra omuzları çöktü ve derin bir iç çekti.

"Bu benim sağduyuma aykırı," dedi bakışlarımı karşılayarak, "ama istediğinizi yapacağım. Bala Oighr duvarlarını dış dünyaya karşı mühürleyecek ve General Slaugh ya da diğer fae'lerle savaşmak için silahlanmayacağız. Ama sen üzerine düşeni yapmalısın Adara, hem de hemen. Halkım ancak bu kadar dayanabilir ve benim de günlerim sayılı. Başarısız olamazsın."

OceanofPDF.com

Einar

Lord Tor'la görüşmemiz bittikten sonra, beşimiz kampa döndük, umutsuzca bir yemeğe ihtiyacımız vardı. Neyse ki, buz fae'leri bizim için biraz yiyecek ayırmıştı ve sonraki adımları tartışmak üzere çadırımıza çekilmeden önce soğuk ama hoş bir yemek yedik.

"Quye," diye başladı Mavlyn kürklerimize yerleşirken. Çadırın sınırlarının hemen ötesinde havada kar fırtınaları dönüyordu -Kuye, Mavlyn ve Adara bunu paylaşıırken, Leap ve ben daha küçük bir çadırı paylaşıyorduk- ve ben yalıtım ve örtüler için mutluydum. Adara ve buz fae'leri bağışıklık kazanmış olabilirdi ama Mavlyn ve ben bu sıcaklıklara alışık değildik. Hava fae'leri olarak yüksek irtifalarda uçmanın getirdiği daha soğuk havaya alışkın olan Leap ve Quye bile sıkı sıkıya sarınmış oldukları için rahatlamış görünüyorlardı. "Bize Adara'nın ayın için ejderhalardan yardım istemesi gerektiğini söylediniz ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini hâlâ açıklamadınız."

"Bunun anlamı," dedi Quye, mavi uçlu tırnağıyla beni işaret ederek, "Einar'ın Kiryan'la birlikte ejderhaların Ediria'dan kaçmasına yardım etmek için kullandıkları geçidi açması gerekiyor ki Adara ejderhaların yeni evine gidip rahibelerinden ayini tamamlamasına yardım etmesini isteyebilsin. Lord Tor, Leydi Axlya'nın kendi kışını yemeyi tercih edeceğini söylerken haklıydı."

"Tam olarak böyle söylediğini sanmıyorum," diye belirtti Leap, dudaklarının kenarlarında kıvrılan bir sırıtışla.

"-Adara'ya yardım etmekten başka, ve bize yardım edebilecek bir buz fae rahibesi yok. Adara'da bir damla bile toprak ya da hava fae kanı yok, bu yüzden diğer Evlerden yardım isteyemez. Geriye bir tek ejder rahibesi kaldı."

Mavlyn bana baktı. "Senin hakkında bunu biliyor muydum?" diye sordu burnunun kenarını sıkarak. "Kiryan'la birlikte ejderhaları kurtarmak için bir geçit açtığınızı ve senin de bekçi olduğunu mu?"

"Evet," dedim küstahça. "Kiryan sana her şeyi Kaipei Kalesi'nden kaçtıktan sonra, Adara ve ben Prentis'in askerleri tarafından esir alınmadan önce anlattı."

"Bu, neden bundan hiç haberim olmadığını açıklıyor." Leap kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bunca zamandır ejderhalar diyarına bir geçit açabiliyordun ve önce bunu denemek aklına gelmedi mi? Nasıl olur?"

"Çünkü," dedim ses tonumu sabırlı tutmaya çalışarak, "geçitten kendim geçemem. Adara'yı bensiz göndermem gerekir ve diğer tarafta ne olduğu ya da halkımın ben onları ikna etmeden ona yardım edip etmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Ayrıca, geçidi yalnızca Furian Dağı'nın içinden açabilirim ve oraya seyahat etmek çok tehlikeli."

"Artık değil," dedi Adara yavaşça. Tam **k a r ş ı m d a** oturduğu yerden bakışlarımı karşıladı, gözlerinde umut dolu bir kıvılcım vardı. "Sen

Artık gölge büyüsüne karşı bağışıklığım var, tıpkı benim gibi. Furian Dağı'na birlikte gidebiliriz."

"Doğru." Farkına vardığımda gözlerimi kırptım. Dune'la savaş sırasında Adara'nın bu gücü bana aktardığını unutmuştum. O piç beni gölge büyüsüyle zehirlemiş, kendi adını bile hatırlamayan gözü dönmüş bir canavara dönüştürmüştü. Neredeyse Adara'yı öldürmemi sağlayacaktı ama Adara beni ısırarak, aramızdaki bağa dokunarak ve böylece gölge büyüsünü içimden emip kendi bedeninde yarattığı buz ateşini kullanarak onu yok ederek beni uçurumun kenarından döndürdü. Bağlantıyı kesmeden önce bu gücün son kalanını da içime itmiş ve bana gölge büyüsüne kendi başıma direnme yeteneği bırakmıştı.

Bu bana verebileceği en değerli hediye idi... ve şu anda kurtuluşumuz olabilir.

"Dur bakalım," dedi Mavlyn. "Adara'nın portaldan geçip yepyeni bir âleme tek başına gitmesine izin veremeyiz. Evet, güçlü olduğunu ve canlarına okuyabileceğini biliyoruz," dedi Adara itiraz etmeye başlayınca, "ama hiçbirimizin o geçidin diğer tarafında ne olduğuna dair bir fikri yok ve sen dünyamızın kaderi için çok önemlisin. Ben de seninle geliyorum."

"Ben de," diye ısrar etti Leap, gözleri heyecanla parlıyordu. "Siz ikiniz yepyeni bir dünyayı keşfetmeye giderken beni geride bırakmanıza imkân yok."

"Kesinlikle olmaz!" Adara haykırdı. "İkinizi riske atmamın imkânı yok. Ejderhaların Fae'lerden nefret ettiğini unuttun mu? Einar ilk tanıştığımızda neredeyse beni kendisi öldürüyordu - öldürmemesinin tek nedeni ateş büyümdü."

Aslında bu doğru değildi ama çenemi kapalı tuttum. Adara'yı lime lime etmemiş olmamın sebebini odadakilere açıklayacak değildim.

Çünkü çiftleşme bağı beni ona bir köpeğin tasmaına bağlandığı gibi bağlamıştı. Aslında o bile gerçek sebebin bu olduğunu bilmiyordu.

"Ejderhalar bana da aynı hoşgörüyü göstermeye istekli olabilirler," diye devam etti Adara, "eğer yarı ejderha mirasımı açıklamak için yeterli zaman bulabilirsem. Ama ikinizi de yerinde öldüreceklerinden neredeyse eminim."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Adara haklı," dedim. "Aramızda onunla güvenle seyahat edebilecek tek kişi Quye. Halkım kahinlerin kutsal olduğunu düşünür ve onu tanır - Ylena, Quye'nin zarar görmesine asla izin vermez. Ve eğer sana el yazımıyla yazılmış, durumu açıklayan bir mektup gönderirsem, sana yardım etmeyi kabul edecektir."

"Ylena?" Adara sordu. "Kim o?"

"Teyzen," dedim gülümseyerek. "Daryan'ın kız kardeşi. Aynı zamanda baş rahibe ve Umnar'ın yolu boyunca tüm ejderhalara rehberlik eden kişi."

-Ergenliğe giriş ritüelinin kendi versiyonumuz. Kazanmanız gereken kişi o."

"Bu inanılmaz," diye homurdandı Leap. "Hayatın boyunca hava tapınağından uzakta birkaç günden fazla zaman geçirmedin Quye, şimdi de yepyeni bir diyara mı gidiyorsun?" Başını iki yana salladı. "Oren Amca bilse felç geçirirdi."

Quye güldü. "Oren Amca kapısının önündeki savaşla o kadar meşgul ki, gittiğimi fark etmedi bile," dedi. "Ayrıca, bu başka bir alemini ilk ziyaret edişim değil - uyurken ruhlar alemini ve rüyalar alemini her zaman ziyaret ederim. Siz ikiniz beni ararken Mavlyn'e bu şekilde mesaj gönderebiliyordum. Düşünürseniz, aslında bu görev için mükemmel bir insan olduğumu görürsünüz." Leap'e göz kırptı. "Ayrıca, burada sana ve Mavlyn'e ihtiyaç var. İkinizin de Nox hakkındaki haberleri yaymanız ve kendi halkınızı direnmeye ikna etmeniz gerekiyor."

"Onları direnmeye ikna etmek mi?" Mavlyn elini yüzünde gezdirdi, biraz bunalmış görünüyordu. "Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim, Quye. Domhain'de herhangi bir etkim yok, ben sadece daha küçük bir fae'yim."

"Hayır, değilsin." Quye onun elini tuttu ve gözleri buluştuğunda aralarında bir şeyler geçti. "Cesur, akıllı ve beceriklisin. Aksi takdirde küçük kahramanlar grubumuzun bir parçası olamazdın."

Mavlyn'in ifadesi yumuşadı ve yüzündeki gerginliğin bir kısmı gitti. Adara'ya bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben sadece kankası için her şeyi yapabilecek sadık bir dostum," dedi.

Adara ve Mavlyn'in dostluğu içimi bir kıskançlık duygusuyla doldurdu. Yakın arkadaşlarımdan çoğu ölmüştü ve hayatta kalanlar da benim asla yolculuk edemeyeceğim bir diyardaydı. On yıllar önce veda ettiğim insanlarla tanışırken Ölü Topraklar'da dolanıp beklemek yerine, Adara'yla birlikte onları görmek için karşıya geçebilmeyi diledim.

"Sen bundan çok daha fazlasısın," dedi Adara. "Quye'nin söylediği her şey ve daha fazlasısın ve ayrıca, burada küçük bir Fae olmak bir güçtür. Sen ve ben köyümüzde nasıl büyüdüğümüzü biliyoruz - Büyük Fae'lerden kopuktuk ve büyüklerimiz temsil edilmememiz konusunda düpedüz kızgındı. Ebeveynlerimizin kaç kez ondalık olarak ödediğimiz miktar hakkında tartıştıklarını duyduk, sadece diyarın nasıl yönetildiği konusunda hiçbir söz hakkımız olmadığı için mi? Küçük bir fae olarak, bu kızgınlıktan faydalanabilirsiniz, ama iyi bir şekilde. İnsanlara, sırf Yüce Fae öyle diyor diye hayatlarını bir kenara atmalarına gerek olmadığını, çocuklarını ölüme göndermek yerine barışı seçebileceklerini hatırlatın."

"Bu oldukça iyi bir nokta," dedi Leap. "Wynth'te bir sokak çocuğu olarak yeterince zaman geçirdim ve daha küçük hava fae'lerinin de benzer hissettiğini biliyorum."

Quye tekrar bana bakarak, "Ele almamız gereken bir konu daha var," dedi. "Sen ve Adara arasındaki bağ."

İçimde bir huzursuzluk hissi dalgalandı ve göz ucuyla Adara'nın hareketsiz kaldığını gördüm. "Ne oldu?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Henüz tamamlanmadı, olan bu," dedi Quye kaşlarını oynatarak. "Ejderhalar hakkında anladığım kadarıyla, ikiniz bağı mühürleyene kadar Adara'dan ayrı kalmak senin için duygusal olarak acı verici... ve onu başka bir diyara göndermek üzeresin. Sence de bunu önce ikinizin halletmesi gerekmez mi?"

"Aslında," dedi yabancı bir ses çadırın kapağı açılırken, "açılmamalı."

Hepimiz irkilerek döndük, çünkü bir buz fae dişisi - kahvaltayı yöneten matronlardan biri - çadıra girdi. İlk başta neden bizi böldüğünü anlayamadım ama altın yeşili bakışlarıyla gözlerimi kilitlediğimde anladım.

"Kiryan." Sinirle farkına vardım. "Görüyorum ki yine bize katılmışsın."

Kiryan başını eğdi - yoksa o muydu? Radyantların bir cinsiyeti var mıydı? Quye'nin yanına oturarak, dışının melodik ses tonuyla "Ve bir an bile erken değil," dedi. "Kahin genellikle harika tavsiyeler verir ama bu sefer seni fena halde yanlış yönlendirmek üzereydi."

Quye ofladı. "Elimden geleni yapıyorum ama her şeyi bilen biri değilim." Kiryan'a bakarken bir tutam kıvrıkcık beyaz saçını bir omzunun üzerinden savurdu. "Bu tam olarak neden berbat bir tavsiye?"

"Çünkü," dedi Kiryan, Adara'ya bakarak, "ikiniz çiftleşme bağını tamamladığınızda, hayatlarınız birbirine bağlanacak. Bu da demek oluyor ki

Einar ölürse sen de ölürsün, ya da tam tersi. Ayini tamamlayıp Nox'u yenene kadar bu riski almanı göze alamayız."

Kiryan'ın sözleri bağırsaklarıma iyi yerleştirilmiş bir darbeden daha güçlü bir şekilde çarptığında nefesim kesildi. Adara odanın öbür ucundan gözlerime baktı, yüzündeki şaşkın ifade benim duygularımı yansıtıyordu. Olan biten diğer şeylerden dolayı bağ hakkında fazla düşünecek vaktim olmamıştı ama onu ejderhanın yeni diyarına göndermeden önce bu bağı tamamlamak isterdim. Çiftleşmiş ejderhalar uzak mesafeler arasında telepatik olarak iletişim kurabilirdi ve bu bağ diyarlar arasında hiç test edilmemiş olsa da, bir parçam bunun yine de bir dereceye kadar işe yarayacağını düşünüyordu.

"General Slaugh seni kaçırdığında ve gölgen seninle birlikte Kaipei Kalesi'ne gittiğinde, kalbimden bir parça kopmuş gibi hissettim," dedim kısık sesle. Konuşurken Adara'nın bakışlarını tuttum, yüzümdeki çığ dürüstlüğü görmesini istiyordum. "Aklımı kaçırmamı engelleyen tek şey sana geri dönmenin bir yolunu bulmuş olmamdı; bir de Leap ve Mavlyn'in bana yardım etmek için yanımda olması." İkisine de minnettar bakışlar attım. "Seni bağ hala tamamlanmamışken başka bir dünyaya gönderirsem ne kadar kötü olacağını hayal bile edemiyorum... ama istediğin buysa bunu yapacağım."

Adara dudaklarını ısırdı, Kiryan'ın mantığı ile ayrılık acısını benden esirgeme arzusu arasında bocaladığı belliydi. "Bunun bir yolu yok mu?" diye sordu Kiryan'a dönerek.

Kiryan başını salladı. "Hayır, ama Einar'ın korktuğu kadar kötü olmayacak." Bana bir bakış fırlattı. "İkiniz kan alışverişinde bulunduğunuz için, bağ zaten kısmen tamamladınız, bu yüzden ayrılığın acısı o kadar kötü olmayacak. Ancak Adara bağı kabul ettiği için, son ayrılığınızdan farklı olarak, bu kez acıyı o da hissedecek. Bu ikinizin de kabul etmesi gereken bir yük."

Adara bir nefes verdi ve ay gibi solgun yanağına dolanan saç tutamının dalgalanmasına neden oldu. Keşke yanımda oturuyor olsaydı da saçlarını yüzünden çekebilseydim, sonra da onu kollarıma alıp sarılabilseydim.

İlişkimize o kadar ileri gitmiştik ki, duygularımızı itiraf etmiş, kan, güç ve hatta zevk alışverişinde bulunmuştuk. Neden tam da bağımızı tamamlamak üzereyken, Radyantlar onu benden uzaklaştırmak zorunda kalmıştı?

"Eh," dedi, gözlerime sulu bir gülümsemeyle bakarak. "Sanırım bu, bu yolculuğu olabildiğince hızlı tamamlamam için bir neden daha."

OceanofPDF.com

Mavlyn

Mavlyn ertesi sabah şafak sökmeden kalktı, kalbi dışarıdaki gökyüzünü hâlâ örten karanlık battaniye kadar ağırdı. Grup bugün yola çıkmaya karar vermişti bile -inar, Adara ve Quye Furian Dağı'na, Leap ve Mavlyn ise Nox ve Leydi Mossi'ye karşı bir halk kampanyası başlatmak üzere Domhain'e gideceklerdi.

Yolculuk için çoktan giyinmiş olan Mavlyn botlarının bağcıklarını bağladıktan sonra Adara ve Quye'yi uyandırmamak için sessiz adımlarla çadırdan çıktı. Hepsinin önünde uzun yolculuklar vardı ve eğer zihni endişeli düşüncelerle dolu olmasaydı, bir saat daha uyumaya çalışacaktı.

Ancak Mavlyn, Quye'nin Leap ve ona verdiği görev hakkında endişelenmekten kendini alamıyordu. Leydi Mossi'nin burnunun dibinde, kendi diyarında, yakalanıp öldürülmeden nasıl savaş karşıtı bir kampanya başlatabilirlerdi? Adara, Mavlyn'in daha küçük bir fae olmasının bir avantaj olduğunu, diğerlerinin onu dinleme olasılığını artıracığını söylemişti ama Mavlyn bunun doğru olduğundan emin değildi.

Ne de olsa, halkı arasında özel biri değildi. Fae standartlarına göre ancak bir yetişkindi ve neredeyse hiç hayat tecrübesi yoktu. Ailesinin Ithir Hanesi'yle olan uzak bağından bahsetmiyorum bile, Domhain halkından onlara karşı durmalarını istemek üzere olduğu için aslında bir sorumluluktan.

Mavlyn kamptan uzaklaşıp yakındaki ormana doğru yürürken botlarının altındaki kar çtırdadı. Bitkilerle çevrili olduğunda kendini her zaman daha iyi hissedirdi ve yemyeşil dallarının altına adım attığında yaprak dökmeyen ağaçlar da bir istisna değildi. Çam ve köknar kokuları onu rahatlatıcı bir kucaklamayla sarmaladı ve durumu düşünerek yürürken zihinsel olarak kokuyu bir battaniye gibi etrafına sardı.

Leap ve Mavlyn başlamak için en iyi yerin, Mavlyn'in büyüdüğü köy olan Fenwood olduğu konusunda hemfikirdi. Adara'nın aksine Mavlyn'in pek çok arkadaşı vardı ve ailesi orada saygı görüyordu. Muhtarı ikna etme konusunda pek umudu yoktu ama annesi Adara'yı destekleme kararında onu desteklemişti. Belki onun ve babasının iyi fikirleri olabilirdi.

Bir dalın kırılması Mavlyn'i düşüncelerinden sıyırdı ve eli kemerindeki tohum keselerinden birine gitti. İki ağacın arasından kendisine bakan beyaz geyiği görünce ağzı bir karış açık kaldı. Mavlyn'in boyunun neredeyse iki katıydı, yıldız ışığı gibi parlayan muhteşem bir kürkü ve saf gümüşten işlenmiş gibi görünen görkemli bir boynuz tacı vardı.

Kara gözlerinde parıldayan zekâ o kadar şiddetliydi ki Mavlyn bir an için geyiğin bir Yüce Fae olup olmadığını merak etti. Kanat çırpışları büyüü bozmadan önce uzun bir süre o anın içinde asılı kaldılar. Döndüklerinde ikisi de kendilerine doğru kanat çırparak gelen, gümüşü gözleri azalan ay ışığında parıldayan bir kar baykuşu gördü.

Baykuş geyiğin yanındaki ağaca kondu. Öttü ve ikisi göz göze geldi, aralarında bir tür sessiz iletişim geçti. Mavlyn, geyiğin asil başını eğmesini ve ardından ikisini ormanda yalnız bırakarak gecenin içine çekilmesini hayranlıkla izledi. Tatmin olan baykuş tündüğü yerden aşağı zıpladı ve bir ışık parlamasıyla dönüştü. Quye yüzünde muzip bir sırıtişla karşısında dururken Mavlyn'in ağzı bir karış açık kaldı.

"Dev dişleri!" Mavlyn, ağaçlardan birinde uyuyan bir grup kuşu ürkütecek kadar yüksek bir sesle bağırdı. Ona sitemkâr bir şekilde ciyakladılar ama onları rahatsız ettiğı için pişmanlık duyamayacak kadar şaşkıındı. "Ben... ne... beni mi *takip ediyordun*? Ve az önce bir *geyikle* mi konuştun?"

Quye güldü, sesi ağaçların arasında çınlayan rüzgâr çanları gibiydi. "Elbette seni takip ettim," diyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Mavlyn'in ellerinden birini tuttu ve Mavlyn elini iki elinin arasında sıkarken kalbi küt küt atmaya başladı. "Uyandığımda çadırdan ayrıldığını gördüm ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Ve evet, geyikle konuşuyordum. O bu ormanın koruyucusu ve bu kadar kuzeyde dolaşan bir toprak fae'sine ne yapacağını bilemedi. Ona zarar vermek istemediğimizi söyledim ve onu yoluna gönderdim."

"Ben... şey... teşekkürler, sanırım." Hâlâ telaşlı olan Mavlyn, ne düşüneceğinden emin olamadan bakışlarını birleşmiş ellerine indirdi. Quye ile fiziksel dünyada ilk kez baş başa kaldıklarını fark ettiğinde kalbi daha hızlı atmaya başladı. Zihni bu durumdan çok fazla anlam çıkarmak istemediğinden tutunacak bir konu aradı. "Canavar formun diğer hayvanlarla konuşmana izin veriyor mu?"

"Evet, hayvan formuna sahip olmanın avantajlarından biri de bu," diye itiraf etti Quye. "Aslında hayvanları anlamak için baykuş formuma geçmeme gerek yok. Ruh ve rüya alemleriyle olan bağlantım sayesinde

dil engeline bakmaksızın çoğu yarattığı anlayabilirim. Sanırım Adara ve ben bu yeni dünyaya gittiğimizde bu çok işimize yarayacak. Oradaki yerlilerin Edirce konuştuğundan şüpheliyim ve muhtemelen ejderhaları bulmadan önce onlarla karşılaşacağız."

"Yerliler." Mavlyn bu düşünceden bunalmış bir halde boştaki elini yüzünde gezdirdi. "Doğru." Kalbindeki ağırlık geri döndü ve hüznü sesinden uzak tutmak için mücadele etti. *"Keşke gitmek zorunda olmasaydın,"* demek istedi. *"Keşke tam da seni yeniden bulmuşken ayrılmak zorunda kalmasaydık."*

"Biliyorum," diye mırıldandı Quye.

Mavlyn elini Quye'nin elinden çekti ve ağzının üzerine kapattı. "Radyantlar," diye soludu, yanaklarında öfkeli bir kızarıklık vardı. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Hayır," dedi Quye, Mavlyn'in elini yüzünden nazikçe çekip tekrar aldı. Quye elini dudaklarına götürüp gül yapraklarından oluşan ağzını Mavlyn'in parmak eklemlerine bastırduğunda Mavlyn nefesini içine çekti. Mavlyn'in nefesi göğsünde kekeledi ve yanaklarındaki kızarıklık aşağılara doğru yayılarak tüm vücudunu sıcaklığa boğdu. "Bunu yapmak zorunda değildin Mavlyn. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Seninle tanıştığım andan beri."

Mavlyn cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey buzlu bir hava oldu. Quye, Mavlyn'in elini kalbinin üzerine, tam göğüslerinin arasına bastırdı ve aralarındaki yetersiz mesafeyi kapatırken orada tuttu.

"Biliyor muydun," dedi buz gibi nefesleri birbirine karışırken, yüzü Mavlyn'inkine o kadar yakındı ki neredeyse kelimelerinin tadını alabiliyordu, "Kahin olmama rağmen kendi geleceğimi ya da bana yakından bağlı olanların geleceklerini göremiyorum."

"Ben... Ben bunu bilmiyordum." Quye bunu ona neden anlatıyordu?

Quye'nin dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı, yüzünde her zamanki yaramazlıktan eser yoktu. "Artık biliyorsun," dedi ve Mavlyn'in elini bıraktı. Mavlyn elini Quye'nin göğsünden çekmesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı, kalbinin avucunun altında attığı hissin büyüüne kapılmıştı. Quye ay ışığının altında çok daha sakin, ruhlar kadar parlak ve ruhani görünse de kalp atışları Mavlyn'inki kadar düzensizdi.

Quye'nin de onun gibi hissetmesi mümkün müydü?

"Bir insanla ilk tanıştığımda genellikle onun zaman çizelgesinden kesitler alırım - hem geçmişinden hem de geleceğinden birkaç parça," diye devam etti ve Mavlyn'in yüzüne yakın bir tutam saçla oynamak için uzandı. Mavlyn, Quye'nin parmak eklemleri yanağını rahatça okşarken dikkatinin dağılmasına izin vermemeye çalıştı ve Kahin'in söylediklerine odaklanmak için elinden geleni yaptı. "Ama o gece festivalde seni gördüğümde hiçbir şey görmedim."

"Yapmadın mı?" Mavlyn şaşkınlıkla sordu. "Ama... ama bana geleceğimle ilgili bir şeyden bahsetmiştin." Ne olduğunu hatırlamaya çalışarak beynini zorladı. "Test edilen sadakatler ve Gezgin Korusu hakkında bir şeyler."

Quye omuz silkti. "Senin durumunda önseziler ve öneriler," dedi. "Ama söylemeye çalıştığım şey şu ki, her şeyi halletmiş gibi görünsem de ben de endişeliyim Mavlyn. Senin ve Leap'in bunu başarabileceğinize inancım sonsuz ama o benim kuzenim, dolayısıyla ne onun ne de senin geleceğini göremiyorum. Bunun hepimiz için nasıl biteceğini bilmiyorum. Doğru olanı yapmak zorundayım, Adara'yla gitmek zorundayım ama bu seni bırakmak istediğim anlamına gelmiyor. Birbirimizi yeniden bulmuşken olmaz."

Quye'nin sesindeki hüznü Mavlyn'in yüreğini burktu, ancak ortak acılarına rağmen Mavlyn gülümsedi. "Geleceğimizi göremediğin doğru olabilir," dedi, "ama göremiyor olman bir geleceğimiz olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

"Ben... evet." Quye hazırlıksız yakalanarak gözlerini kırptırdı. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve Mavlyn'in yanağını okşamak için oynadığı saç telini bıraktı. "Her gün biri beni alt etmeyi başaramıyor, biliyorsun." Gümüş mavisi gözleri parıldadı ve bu muzip bakışın altında Mavlyn'in tenini karıncalandıran ve kanını ısıtan başka bir şey parıldadı. "Sen özel birisin Mavlyn."

Mavlyn cevap vermek için ağzını açtı ama Quye gül yapraklarından oluşan ağzını Mavlyn'inkine bastırarak söylemek üzere olduğu şeyi susturdu. Alacakaranlık üstlerindeki gökyüzünü kapladı ve Mavlyn yaklaşan şafağa karşı gözlerini kapadı, dudaklarının ilk fırçasının tadını çıkardı. Gardını düşüren Mavlyn kollarını Quye'nin etrafına doladı ve ona özlemini duyduğu şekilde sıkıca sarıldı. Ağaçların arasından süzülen taze bir kış esintisi Quye'nin karlı buklelerini kırbaçlıyordu. Saçları ikisinin etrafını bir perde gibi sararak onları kalplerini durduracak kadar mükemmel bir an için dünyanın geri kalanından ayırdı.

Mavlyn, Quye'ye sonsuza dek tutunamayacağını biliyordu. Ve gitmesine izin verdiğinde, ayrı yolculuklarına çıkmak için ayrılacaklardı. Ama bu anıyı kalbine yakın tutabilir ve işler karardığında onun gücünden yararlanabilirdi. Bu da yeterliydi, en azından şimdilik.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Adara

Ertesi sabah erkenden buz fae'lerinden ayrıldık. Lord Tor hâlâ uyuyordu ama Havor ve Tamil'in kız kardeşleri bizi uğurladılar ve önümüzdeki yolculuk için bize bol miktarda erzak hediye ettiler.

"Çok teşekkür ederim," dedim Havor'u ve kızları sırayla kucaklayarak. Hâlâ hüznle karışık olan yüzlerindeki gülümseme kalbimi sızlattı ama kederin beni aşağı çekmesine izin vermemeye karar verdim. Güçlü ve odaklanmış kalacak ve başka bir hayatta akrabam olabilecek bu insanlara onur getirecektim. "Sana borcumu asla ödeyemem."

"Nox'u yendiğinizde ve krallığımızı gölgelerden kurtardığınızda bunu başaracaksınız," dedi Havor güvenle. "Tamil sana inandı, biz de inanıyoruz."

Nora, "Sizi tekrar salonlarımızda görmeyi umuyoruz," diye ekledi.

"Ve geri kalanınız da," diye onayladı Lora, bakışları Einar, Quye, Mavlyn ve Leap'in üzerinde gezinirken. "Senin onuruna büyük bir ziyafet vereceğiz ve sen de bize Gölgelelerin Anası'nı nasıl öldürdüğünün hikâyesini anlatacaksın."

"Yapacağım," diye söz verdim, sonra Mavlyn ve Leap'e döndüm. "Az önce yeniden bir araya gelmişiz gibi hissediyorum," dedim onlara titrek bir gülümsemeyle. "Ve şimdi sizi tekrar uzağa gönderiyorum."

"Hey," diye omuz silkti Leap ve bana orantısız bir gülümseme verdi. "Bu benim hayat hikâyem." Mavlyn'e yol vermeden önce bana kısa bir sarılma yaptı. "Bizim için endişelenme. Sen dönene kadar Mavlyn'e göz kulak olur ve onu beladan uzak tutarım."

Mavlyn homurdandı, beni kucaklamak için ilerlerken dudaklarında bir gülümseme seğirdi. "Kendine iyi bak Adara," diye mırıldandı saçlarıma.

En iyi arkadaşşıma sıkıca sarılırken gözyaşlarımı geri kırtım. "Sen de." Mavlyn ve Leap'in görevi, bazı açılardan, hepimizinkiler arasında en zor olanıydı. "Elinizden geleni yapın ama her şeyden önce güvende kalın. Kendinizi şehit etmenizi istemiyorum."

Geri kalanımız vedalaştı ve sonra Einar yer değiştirdi. Ejderha formu aynı anda hem korkunç hem de görkemli bir şekilde önümüzde belirdi ve ben de bir an durup onu ateş püskürten ihtişamıyla hayranlıkla izledim. Burnundan kuyruğuna kadar en az yirmi beş metre uzunluğundaydı, yanardöner yakut kırmızısı pulları ve başının tepesinden kuyruğunun ucuna kadar uzanan altın sivri uçları vardı. Karnının üzerine çöküp kanatlarını rampa olarak kullanabilmemiz için genişçe açtığında etrafındaki karlar buharlaştı ve bize doğru ofladı, kızgın altın gözleri sabırsızlıkla parlıyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedim. "Geliyoruz."

Einar'ın sırtına tırmandım, kanatlarının hemen önünde, sivri uçlarının arasındaki en büyük boşluğa sığıdım. Quye baykuş formuna geçti ve kucağıma oturtmak için kanat çırttı - bunun onun için en iyi yol olduğuna karar vermiştik

Einar'ın pullarıyla doğrudan temas büyüsunü zayıflatacağı için bizimle seyahat edebilir.

Einar koşarak atladı ve bizi kış sabahı gökyüzüne fırlattı. Hızla irtifa kazandık ve bulut örtüsünü aşp yukarıda bizi bekleyen masmavi gökyüzüne yükseldiğimizde bir çığlık attım.

Einar kıkırdama olabilecek bir ses çıkardı ve Quye kürk pelerininin içine sıkıştığı yerden kükredi. Sırıttım - önümdeki zorlu yolculuğa rağmen, Einar'ın sırtına her bindiğimde neşe duymaktan kendimi alamıyordum. Sonunda kendi ejderha formuma geçene kadar bekleyemezdim. O zaman Einar'ın üstünde değil, yanında uçabilecektim.

Hemen uçabilecek miydim yoksa bir öğrenme süreci var mıydı merak ediyordum. Einar'a bunu sormamıştım, tıpkı fae'ler gibi ejderhalar da Umnar'ı tamamlayana kadar yer değıştirmezlerdi, bu onların reşit olma ritüeli versiyonuydu. Aynı ritüele ben de katılacaktım. Dev dişleri, neden bunu sormak için zaman ayırmamıştım? Sanırım oruç dönemi hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum - aynı gün sayısı mıydı?

Bir de kendi kanına dövme yaptırmakla ilgili bir şey vardı.

Süreci hayal etmeye çalışırken biraz ürperdim. Einar'ın dövmesi çok güzeldi; sol göğüs kafesinden koluna kadar inen alevler bir sanat eseri idi. Kendisine bu kadar özenli bir mükemmellikte dövme yapmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu - tüm ejderhalar bunu doğal olarak yapabiliyor muydu? Yoksa benim dövmem bir çocuğun karalamasına mı benzeyecekti? Aklıma ön koluma bir çubuk figürü iğnelediğim bir görüntü gelince irkildim ve sonra tüm bunların saçmalığı karşısında başımı salladım. Keşke Einar'la telepatik olarak konuşabilseydim de ona bunu sorabilseydim... ama sanırım gece için kamp yapana kadar beklemem gerekecekti.

Ölü Topraklar'a ulaşmamız günün büyük bir kısmını aldı. Lochanlee'den uçarak geçmemiz ve üç Hanenin gölge yaratıkların Ölü Toprakları terk etmesini engellemek için güçlerini birleştirerek inşa ettikleri büyülü bariyerin üzerinden geçmemiz gerekiyordu. Üç Hanenin de periyodik olarak yeniden şarj etmesi gereken yüzlerce ilkel taştan oluşan yüksek bir toprak duvardı ve kuzeyden güneye göz alabildiğine yayılan parıldayan mor bir alan yayıyordu. Hâlâ yarım mil uzakta olmamıza rağmen gücünü hissedebiliyordum ve tenimde dalgalanırken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Yine de, bariyer gölge yaratıkları içeride tutmak içindi, fae'leri dışarıda değil. Teorik olarak, geçebilmeliyiz.

Bariyere yaklaştığımızda Quye göğsüme daha da sokuldu ve Einar doğruca içinden uçarken önümdeki çiviye sıkıca kavrayarak kendimi destekledim. İçinden geçerken bariyer çatırdadı, ama etrafımızda mor enerji cıvataları cızırdasa da zararsız bir şekilde diğer tarafa geçtik.

Bunu yaptığımız anda odadaki atmosfer değişti. Buradaki hava gölge büyüleriyle yoğun ve ağırdı, gökyüzü batan güneşle hiçbir ilgisi olmayan kanlı bir kırmızıya bürünmüştü. Altımızdaki manzara ıssızdı, herhangi bir normal yaşam belirtisinden yoksundu. Tüten volkanların ve çatlamış toprağın, dikiş ipliği kadar ince nehirlerin, kararmış ve karanlık sızan bitki örtüsünün ülkesiydi.

Tüm bunların ağırlığı beni depresyona sürüklemekle tehdit ediyordu ve zihnime baskı yapan karanlık düşüncelere karşı savaşmak zorundaydım. Kıryan tüm bu hasarı gidermemi nasıl bekleyebilirdi ki? Buz ateşi güçlerimi açsam bile, Hearthfyre'ı eski ihtişamına kavuşturacak kadar büyüye sahip miydim gerçekten?

Einar'ın kanat çırpışları yavaşladı, sanki o da atmosferi bunalıcı buluyordu. Aramızdaki bağdan onun dehşetini hissedebiliyordum; anavatanının gölge ve küle dönüştüğünü görmek onun için on kat daha kötü olmalıydı. Tarih kitaplarından Hearthfyre'in her zaman volkanik faaliyetlerle dolup taşan bir dağlar ve magma ülkesi olduğunu biliyordum. Ejderhalar burayı ele geçirmeden önce, ateş fae'leri diğer diyarlarla ilkel taşların ticaretini yapıyorlardı. Karşılığında, toprak fae'leri ekinlerin büyümesine, su fae'leri nehirlerin akmasına ve hava fae'leri de gökyüzünün açık kalmasına yardımcı olmak için büyülerini kullanmışlardı. Bu büyü toprağın derinliklerine işlemişti ve ejderhalar bazı faydalardan yararlanmışlardı, ancak onlarla ticaret yapmaya devam etmeyi reddettiğimizden beri diğer fae topraklarından çalmak zorunda kalmışlardı.

Başımı salladım. Şimdi geriye dönüp baktığımda her şey ne kadar aptalca görünüyordu. Neden farklılıklarımızı bir kenara bırakıp birlikte çalışmanın bir yolunu bulamamıştık? Neden her şey bu noktaya gelmişti?

Gölge yaratıkların ilk dalgasının bize saldırması uzun sürmedi - puslu, kül rengi ışıktaki bile tehditkâr bir şekilde parıldayan kösele kanatlı ve jilet gibi keskin pençeli uçan canavarlar. Einar ağzından alev püskürtüp pençeleriyle onlara saldırırken ben Quye'yi sıkıca kendime yasladım. Artık gölge büyüsüne karşı bağışıklığı olduğu için elindeki tüm silahları kullanmakta özgürdü, onları dişlerinin arasında parçalıyor ve havada savurduğu çivili kuyruğuna saplıyordu.

Gölge yaratıklar ilk başta acımasızdı, akıcı, zarif hareketlerle menzilimize girip çıkıyor ve pençelerini Einar'ın derisinde gezdiriyorlardı. Kendilerini bize doğru fırlattıklarında keskin çığlıkları arazide yankılandı ama Einar'ın öfke dolu kükremeleri daha da yüksekti. Onları gökyüzünden koparırken öfkesi bağın içinde titreşiyordu ve Quye'yi güvende tutmak için yapabileceğim tek şey buydu. Yaratıklara kendim saldıramadığım için, enerjiyi bağa itmeye odaklandım, Einar'ı ikimiz için de savaşabilmesi için besledim.

Sonunda, gölge yaratıklar saldırılarının boşuna olduğunu anladılar ve geri çekildiler. Güvenli bir mesafeden bizi izleyen gözlerini hâlâ üzerimizde hissedebiliyordum ve Quye'yi kendime doğru biraz daha sıkı tuttum. Bizim aksimize, onların büyülerine karşı savunmasızdı ve piçlerin bunu bildiğine dair bir his vardı içimde.

"Gece için inelim," diye bağırdım, etrafımızda kükreyen sıcak rüzgârın sesini duymaya çalışarak. Birleşik büyülerimizle bile, savaş Einar'a zarar vermişti - kanat çırpışları yavaşlamıştı ve irtifasını korumakta zorlanıyordu. "Buralarda sığınabileceğimiz bir yer olmalı."

Einar gürleyerek onayladı ve bir uçurumun tepesine tünemiş bir harabeye doğru inişe geçtik. Bir avlunun kalıntılarına indik, ayaklarımızın altında çatlak, kül kaplı taşlar vardı, parçalanmış heykellerin molozları etrafımıza saçılmıştı. Yer değiştirebilmesi için Einar'ın sırtından atladım ve ben yavaşça dönüp etrafı kavramaya çalışırken Quye kanat çırpıp omzuma kondu.

"Buranın ne olduğunu biliyor musun?" Ona sordum. Çok azı kalmış olsa da bir tür malikâne gibi görünüyordu. Bir zamanlar gururlu ve heybetli bir yapı olduğu belli olan şey önümüzde harabeye dönmüş, bir zamanların görkemli binaları ufalanmış ve paramparça olmuştu. Bir zamanlar yüksek bir malikane olduğunu hayal ettiğim ana ev şimdi sadece bir kabuk olarak duruyordu; çatısı çoktan gitmiş, pencereleri kırılmış ve boş, duvarları yer yer yıkılmıştı. Müştemilatlar da benzer durumdaydı ve onların ötesinde, bir zamanların zarif parmaklıkları paslı kıvrımlar halinde birbirine dolanmış, parçalanmış bir giriş kapısı vardı.

"Evet," dedi Einar acıyla. Döndüğümde onu ıssız harabelere bakarken gördüm, altın rengi gözlerinde yanan ıstırapla. "Burası benim ailemin evi. Ya da en azından ondan geriye kalanlar."

Acı bağı doğru yayılırken nefesimi içime çektim -uzun süre kabuk bağlamış eski bir yara, kesilip açılmış ve etrafını saran şey tarafından bir kez daha taze hale getirilmişti

Issızlık. Hearthfyre'a yolculuğun zor olacağını biliyordum ama bunun Einar üzerinde yaratacağı duygusal etkiyi düşünmemiştim.

"Bu mülk nesillerdir aileme ait," dedi kısık sesle ve etrafına bakındı. Ortasında durduğu bahçe aşırı büyümüş ve bakımsızdı, yabani otlarla boğulmuştu, arkasındaki çeşme çatlamış ve kurumuştı. "Büyük büyükbabam çocukken koridorlarında koşarmış, annem de eskiden bahçemizde akan çeşmelerde oynarmış." Bir elini yüzünde gezdirdi, yüz ifadesi keder ve yorgunlukla çizilmişti. "Bir gün kendi çocuklarımı burada büyüteceğimi düşünmüştüm."

Quye usulca kükredi ve Einar'ın elini tutarak dikkatini yıkıntılardan çektim. Eline bir öpücük kondurarak aramızdaki bağa bir güven dalgası gönderdim ve içindeki kargaşayı biraz olsun hafifletmek istedim. Geçmişini değiştirmek, halkımın onunkilere yaptıklarını değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yapabileceğim tek şey daha iyi bir gelecek yaratmaktı. Hepimiz için.

"Özür dilerim," diye mırıldandım tenine karşı. "Belki her şey sona erdiğinde birlikte yeniden inşa edebiliriz."

Başını salladı, yüzündeki keder çizgileri biraz yumuşamıştı. "Belki," diye kabul etti. Başımın üstünden ufku taradı ve elimi sıkıca kavradı. "Kamp yapmak için başka bir yer bulmalıyız. Burası çok açıkta - burada kalırsak başka bir gölge yaratık grubunun bize saldırması an meselesi olur."

Einar ejderha formuna geri döndü ve tekrar havalandık. Güneş ufkun altında kaybolmuştu, bize görececek çok az ışık bırakmıştı, ama sonunda bir dağ vadisinde yer alan çoğunlukla sağlam bir kule bulduk. Pencereleler kırılmıştı, çatının bir kısmı eksikti ve odalar çürümüş ahşap ve kurumuş iskeletlerle doluydu. Ancak zemin ve duvarlar sağlamdı ve konumu onu savunulabilir kılıyordu, bu yüzden üzerinde çalıştık

Odalardan birini temizleyerek yataklarımızı kaldırım taşlarının üzerine serdik. Ateş yakmaya gerek yoktu; artık kış mevsimine girmiş olsak da Ölü Topraklar boğucu derecede sıcaktı. Kürk pelerini getirdiğime şimdiden pişman olmuşum ve çantamda taşıyamayacağım için onu tamamen geride bırakmayı düşünüyordum.

"Nöbeti sırayla tutmalıyız," dedi Einar bir esnemeyi bastırarak. Yatağına özlem dolu bir bakış attı, sonra başını salladı. "Siz ikiniz dinlenirken ilk nöbeti ben tutabilirim."

"Kesinlikle olmaz," diye ısrar ettim. "Bütün gün uçtun, çok yorgunsun. İlk nöbeti ben alacağım."

"Adara'ya katılıyorum," dedi Quye. Normal formuna geri dönmüştü ve şu anda tuniğindeki bir kir lekesini inceliyordu. "Aslında, bence hiç nöbet tutmamalısın, Einar. Yarın bizi Furian Dağı'na tek parça halinde götürebilmen için tam güçte olmana ihtiyacımız var. Sen uyurken Adara ve ben sırayla nöbet tutabiliriz."

Einar iri kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak yüz hatlarını kararttı. "Peki bu nasıl işe yarayacak?" diye sordu. "Gölge büyüsüne karşı hiçbir koruman yok Quye. Sen nöbetteyken bir gölge yaratık saldırırsa Adara ya da ben nöbetçi olmak zorunda kalacağız."

Quye gözlerini devirdi. "Gölge büyüsüne karşı bağışıklığının olmaması savunmasız olduğum anlamına gelmez." Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Şunu izle."

Tedirgin bakışlar atarak Einar ve ben Quye'yi dışarı kadar takip ettik. Kuleden otuz metre kadar uzaklaştı, sonra kollarını kaldırıp yüzünü kül rengi gökyüzüne çevirdi. Anında güçlü bir rüzgâr çıktı ve saçlarını arkasından savurdu. Hızını arttırdı, etrafında dönerken toz ve moloz topladı ve onu yutacak kadar büyüdüğünde

Elini üç kez üst üste salladı ve vadide dönmeye başladı.

Einar ve ben, vadinin kenarlarında küçük hortumlar oluşana kadar bunu üç kez daha yapmasını ağzımız açık bir şekilde hayretle izledik. Gölge yaratıklardan oluşan bir sürünün dağın kenarına doğru kanat çırparak yaklaşmasını izledik, ancak hortumlardan biri tarafından süpürölüp vadiden tamamen dışarı fırlatıldılar.

Quye bize bakmak için döndüğünde ellerini kalçalarına dayamıştı, yüzünde Leap'inkine neredeyse tıpatıp benzeyen ukala bir sırıtış vardı. "Evet?" diye seslendi, Einar'a bakarken gözleri parlıyordu. "İtirazın var mı, Einar?"

"Ben... hayır." Einar başının arkasını kaşıdı, biraz utangaç görünüyordu. "Özür dilerim, Quye. Büyölü yeteneklerini göz ardı etmemeliydim."

Oflayıp pufladı, birkaç buklesini yüzünden uzaklaştırarak bizim durduğumuz yere doğru yürüdü. "Herkes öyle sanıyor," dedi somurtarak. "Kahin olduğum ve tüm günlerimi tapınakta kapalı geçirdiğim için, tek yeteneği görüler ve falcılık olan kırılgan bir çiçek olduğumu düşünüyorlar. Ama ben hala bir hava fae'siyim, hem de Büyük Fae. Rüzgarları halkımdan herhangi biri kadar iyi yönetebilirim."

"Ve bunun için minnettarız," dedim ona içtenlikle. Ölü Topraklar'da kamp yapma fikri, gölge büyüsü bağışıklığımla bile sinir bozucuydu, bu yüzden uyurken bizi koruyacak bir tür büyölü bariyere sahip olmak beni rahatlatmak için uzun bir yol kat etti.

İçeri döndük ve soğuk bir akşam yemeği yedikten sonra yattık. Einar ve ben uyurken ilk nöbeti Quye aldı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Einar tuniğini ve pantolonunu çıkardı. Pencereden sızan loş ay ışığı çıplak teninde parıldayıp uzun ve kaslı vücudunu ortaya çıkarırken yutkundum. O iyi-

Orantılıydı, göğsü ve omuzları geniş, beli ve kalçaları inceydi. Kalçaları neredeyse benim belim kadar kalındı ve yanaklarımdaki kızarıklığa karşı savaşıarak başımı iç çamaşırındaki şişkinlikten yukarı ve uzağa doğru salladım. Einar ve ben birbirimizle yakınlaşmış olabilirdik ama her iki durumda da çoğunlukla giyiniktik. Daha önce onun çıplak vücudunu hiç bu kadar çok görmemiştim ve ne kadar yorgun olsam da kanım ısınmaya başladı.

Odanın diğer ucundan Einar'ın bakışlarıyla karşılaştım ve aynı sıcaklığın onun gözlerine de yansıdığını gördüm. Ağzının kenarları seksi bir sırıtışla kalktı ama sonra içini çekerek başını salladı. "Bana öyle baktığına inanamıyorum ve senden faydalanacak enerjim bile yok." Bakışlarını özenle kaçındığım şişkinliğe indirdi ve tiksintiyle baktı. "Ondan bir ses bile çıkmıyor."

Güldüm, ses bir mantarın patlaması gibi cinsel gerilimi kırdı. "Bu en iyisi olabilir," dedim ve kendi tuniğimi başımın üzerine çektim. Tuniği onunkinin üstüne attım, sonra da taytımın kemerine uzandım. "Özellikle de Kiryan çiftleşme bağına tamamlamamızı yasakladığından beri."

"Ne yapıyorsun?" Einar sordu. Taytımı çıkarıp kenara fırlattığımda inledi. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Çömelip yataklarımızı birbirine iterken gözlerimi devirdim. "Bu kadar dramatik olma," dedim, elini tuttum ve onu benimle birlikte yere çektim. "Ben sadece seni örnek alıyorum. Tamamen giyinik olursak bu sıcakta ikimizin birbirine sokulmasının imkânı yok."

Kendimi ona yaslayıp yanağımı göğsüne yasladığımda ve başımı çenesinin altına soktuğumda Einar homurdandı. "Seninle sarılmaktan çok daha fazlasını yapmak istiyorum," dedi kolunu bana dolayarak.

"Biliyorum." Sol göğüs kafesinde dönen alevleri parmak ucumla takip ettim ve bunun yerine dilimi kullansam nasıl tepki vereceğini merak ettim. Ama eğer

Bunu yapsaydım, kesinlikle uyuyamazdık. Ve Einar'ın dinlenmesine ihtiyacım vardı.

Oh, pekala. Merakımı başka zaman gideririm.

Derin bir iç çekerek bacağımı Einar'ınkının üzerine attım, sonra elimi karnında yatıştırıcı daireler çizerek ovuşturdum. Memnun bir şekilde guruldadı ve zihnimin üzerine hoş bir uyku sisi çökerken gülümsedim. Daha önce hiç kimseyle böyle sarılmamıştım ama yine de çok doğal, çok doğru hissettiriyordu. Gülümseyerek Einar'ın odun dumanını ve berrak, yıldızlı gece kokusunu içime çektim ve birkaç saatliğine de olsa beni sıkıntılarımdan uzaklaştırmasına izin verdim.

"Çocuklar!" Quye ciyaklayarak kapıyı bir gürültüyle açtı. Ben uykumdan fırladım ve Einar ayağa fırladı, vücudu bir tehdide karşı hazırды. Odanın etrafına ve pencereye doğru çılgınca baktım, herhangi bir tehdit arıyordum ama olağan dışı bir şey yoktu. "Gelip ne bulduğumu görmelisin!"

Odadan çıkmak için hamle yaptı ama Einar yıldırım hızıyla onu bileğinden yakaladı. "Neden bizi şimdi uyandırırıyorsun?" diye sordu, boştaki eliyle pencereyi işaret ederek. "Güneş doğdu!"

Gözlerimi kırıştırdım ve haklı olduğumu fark ettim; gökyüzü zifiri karanlıktan iç karartıcı bir griye dönmüştü. "Saatim için beni hiç uyandırmadın," dedim gözlerimdeki uyku tozunu silerek. "Neden?"

Quye gözlerini devirdi. "Ciddi ciddi bana bunu mu soruyorsunuz?"

"Evet!"

Kelimeyi hep bir ağızdan bağırdığımızda dudakları kıpırdadı, yüzündeki kızgınlığın bir kısmı kayboldu. "Birkaç saat önce vardığınız için sizi uyandırmaya geldim ama ikiniz birbirinize sarılmış o kadar sevimli görünüyordunuz ki ikinizin de uyumasına izin vermeye karar verdim" dedi. "Zaten günün çoğunu uyuyarak geçirdim, bu yüzden yorgun değildim ve uçakta tekrar uyuyabilirim." İkimize de nazik bir gülümseme verdi. "Bu bir süreliğine birlikte geçireceğiniz son geceydi. Birlikte geçirmenize izin vermek istedim."

Bu jestin şefkati boğazımda bir yumru oluşturdu ve Einar'ın minnettarlığını aramızdaki yarı oluşmuş bağdan hissedebiliyordum. "Peki, o zaman," dedi huysuzca, Quye'nin itirafıyla biraz şaşırmıştı. "Bize ne bulduğunu göster."

"Nihayet!" Quye topuğunun üzerinde dönerek kapıdan fırladı ve bizi de peşinden sürükledi. Uykuya ihtiyacı olmadığı konusunda doğruyu söylüyor olmalıydı - koridordan hızla geçip dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıktı ve biz de ona ayak uydurmak için acele etmek zorunda kaldık.

"Dün bu odanın tuhaf bir şekilde küçük görüldüğünü düşündüğünü hatırlamıyor musun?" Quye bizi bir zamanlar çalışma odası olan yere götürürken sordu.

"Evet," diye itiraf ettim. Amacına uygun olarak yeterince genişti; oturma alanı, masa ve sandalyelerden arta kalanlar alana dağılmıştı ama diğer kule katlarından yaklaşık üçte bir oranında daha küçüktü.

"Bunun bir nedeni var." Quye uzaktaki duvara doğru yürüdü ve tuğlalardan birine vurdu. Tuğla geri çekildi ve duvar açılarak ardında raflarla kaplı tozlu bir oda ortaya çıktı.

"Gizli bir kütüphane mi?" Kapıdan çıkıp gözden kaybolurken sordum. Einar ve ben onun arkasından gittik ve bir toz bulutu burun deliklerimi istila edince hapşırdım. "Dev dişleri," diye öksürdüm ve toz zerreciklerini yüzümden uzaklaştırdım. "Bu odanın havalandırılması gerekiyor."

"Bunu düşündüm ama kitapların çoğu çoktan toz haline geldi, bu yüzden riske atmak istemedim." Mucizevi bir şekilde sağlam kalmayı başarmış olan kirli pencereye vurdu. "Sadece bu sayede kitaplardan herhangi biri hayatta kalabildi - hepsi inanılmaz derecede eski ve çok uzun zamandır kimse onlara dokunmadı. Aslına bakarsan, bu kulenin sahibinin buradan haberi bile olmadığından şüpheleniyorum, Einar."

"Neden böyle söylüyorsun?" Einar burnunun altını ovuşturarak sordu.

"Çünkü..." Quye bir elini pencerenin hemen altında bulunan küçük masaya doğru uzattı ve oradaki havayı karıştırdı. Bir mektup yavaşça ahşap yüzeyden kalktı ve havada süzülerek önünde durdu. "Bu mektup bir ateş perisi tarafından yazıldı."

İçimdeki şok sekti ve Einar'la birlikte bir anda Quye'nin yanında, omzunun üzerinden sararmış parşömeni okuyorduk. Yaşlılıktan neredeyse yarı saydamdı, yazılar soluk ve eski moda harflerle yazılmıştı.

"Bunun ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok," diye yakındı Einar. "Modern dilde yazılmamış."

"Sanırım bir ayinle ilgili bir şey?" Gözlerimi kıstım, kelimeleri çözmeye çalıştım ama eski fae dilini kavrayışım en iyi ihtimalle paslanmıştı.

Neyse ki Quye'nin böyle bir sınırlaması yoktu. "Ateş fae kralından kuzeni Enbry'ye bir mektup," dedi bize. "Cadılarla bir pazarlığı tartışıyorlar - onlara daha fazla güç getirecek bir tür büyü, ama cadılar bunun yapılamayacak kadar tehlikeli olduğunda ısrar etmişler."

Einar huzursuzca kıpırdandı. "Biz ejderhalar geçmişte ateş fae kalıntılarını ve tarih parçalarını ortaya çıkardık ama onlardan uzak durma eğilimindeyiz," diye itiraf etti.

"Ciddi misin sen?" Gözlerimi ona diktim. "Ama onlara gerçekten ne olduğunun ardındaki gerçeği öğrenebilirdin?"

"Ne amaçla?" Einar omuzlarını silkerek sordu, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı. "Ortadan kaybolmalarının ardındaki gerçeği öğrenmiş olsaydık bile, geri kalan fae'ler bizi suçsuz bulacak değildi. Sadece hepimizi öldürmek için bir bahane aradılar, böylece Hearthfyre'ın kaynaklarını kendilerine alabileceklerdi." Ağzı buruştu ve bağın içinden sızan acısını hissedebiliyordum. "Ayrıca, büyüklerimiz kalıntıların lanetli olduğu konusunda ısrar etti ve ateş fae'lerinin Ediria haritasından silindiği göz önüne alındığında, buna inanmaya meyilliydik. Teoriyi test etmeye değmez gibi görünüyordu."

"Şey, buna degeceğini söyleyebilirim-" Quye başladı, sonra kaskatı kesildi. Başı geriye düştü, gözleri bembeyaz oldu ve büyüsünün kontrolünü kaybedince mektup yere düştü. Bağırdım, kolunu tuttum, ama nöbet başlar başlamaz kafasını geri çekti, vücudu gevşedi.

"Huh." Gözlerini kırptırdı.

"Ha?" Einar inanamayarak tekrarladı. "Bu da neydi böyle?"

"Küçük bir imgelem," dedi Quye, bizi rahatça omuz silkerek. Raflardan birine yaklaştı ve bir kitabı dikkatlice çıkarmak için büyüsünü kullandı. Her iki tarafındaki iki cilt de kayarken parçalandı ama bu kitap havada süzülerek ona doğru geldi. "Bu kitap hakkında. Görünüşe göre önemli bir şey."

"Bir defter mi?" Quye sayfaları çevirmek için hava büyüsünü kullanırken Einar sordu. Mektup gibi o da eski bir Fae dilinde yazılmıştı ve pek bir şey anlaşılmıyordu. "İçinde ne var?"

"Büyülü deneyler üzerine notlar." Quye'nin kaşları çatıldı. "Yazıların çoğu soluk, seçmekte zorlanıyorum." Kitabı kapattı, sonra yavaşça eline aldı. "Üzerinde çalışmak için biraz zaman harcamam gerekecek ama şimdi değil. Yolculuğa çıkma vaktimiz geldi."

"Tamam." Gizli kütüphaneden ayrıldık ve Quye kitabı yedek bir gömleğe sardıktan sonra daha sonra kullanmak üzere çantasına koydu. İçindeki sırların ateş perileri hakkındaki gerçeği keşfetmemize yardımcı olup olmayacağını merak ediyordum ama bunun şimdi bize ne faydası olacaktı ki?

Ne de olsa ejderhaları anavatanlarından çoktan kovmuştuk. Onlardan önceki ateş fae'lerinin küllerine katılmışlardı... ve geri dönmeyeceklerdi.

OceanofPDF.com

Einar

Quye uyumamıza izin vermekle kalmayıp kütüphaneyi keşfederek bizi oyaladığından, kahvaltıda acele etmek zorunda kaldık. Ben ejderha formuna geçtikten sonra Adara sırtıma tırmandı, Quye ise baykuş formunda tünüğinin altına girdi. Kürk pelerinlerimizi kulede bırakmaya karar verdik -Adara'nın onlara gerçekten ihtiyacı yoktu ve şansımız yaver giderse yeni diyar Quye'nin de ihtiyaç duymayacağı kadar sıcak olacaktı.

Dalgın bir ruh haliyle gökyüzüne çıktım, mektubu ve Quye'nin bulduğu defteri düşünüyordum. Aslında ateş fae eserlerinin lanetli olup olmadığını bilmiyordum ve doğam gereği batıl inançları olan bir insan değildim. Ama yine de, o eski defteri Hearthfyre'da taşırken kendimi huzursuz hissettim. Büyülü deneylerle ilgili bir kitap bize nasıl yardımcı olabilirdi ki? En başta bu felaketi yaratan şey yasaklanmış büyü değil miydi? Yaklaşık üç bin yıl önce ateş fae'lerinin kendilerini bulaştırdıkları şeye karışmak aptalca görünüyordu.

Ama yine de Quye'nin ruhlarla kurduğu doğrudan bağlantıya sahip değildim. Öyleyse ben kimdim ki yargılayayım?

Düşüncelerime sakinleştirici bir etki sızdı ve bunun bağ aracılığıyla Adara'dan geldiğini fark ettim. Kızgınlığımı açıkça hissetmişti ve beni rahatlatmak için bağlantımızı kullanmaya çalışıyordu. İçimde suçluluk duygusu alevlendi - duygularım onu etkiliyordu ve artık bağımızı saklamadığım için, kontrol etmek için herhangi bir çaba göstermiyordum. Keşke telepatik olarak iletişim kurabilseydik de yolculuk boyunca birbirimizle konuşabilseydik ama o dönene ve çiftleşme bağını tamamlayana kadar bu mümkün olmayacaktı.

Bunun yerine olumsuz duyguları bir kenara ittim ve dikkatimi daha hoş düşüncelere yönelttim. Aklıma ilk gelen, dün gece kollarımdaki Adara'ydı; neredeyse çıplak vücudu benimkiyle sarmaş dolaştı. Keşke Quye'nin bize verdiği yalnız zamandan yararlanamayacak kadar yorgun olmasaydım. Doğru, baği mühürlemeden onunla sevişemezdım ama eğitim odasında bana bindiğı o andan beri onu tekrar orgazm etmenin hayalini kuruyordum. Onun sikime sürtünmesini hatırlayınca damarlarıma bir sıcaklık hücum etti ve Adara'nın keskin nefes alışına bakılırsa onun da bunu hissettiğini biliyordum.

Tamam, belki de bu çok da iyi bir düşünce tarzı değil, dedim kendi kendime hayıflanarak.

Günün büyük bir kısmını yine uçarak geçirdik, öğle vakti bir kez durup hızlı bir öğle yemeğı molası verdik ve bu da başka bir gölge yaratık saldırısıyla kabaca kesildi. Gölge yaratıkların dikkatini çekmemek için bulutların üzerinde uçmaya devam ettim. Ancak onlardan kaçma çabalarımaya rağmen, piçler bizi hissedebiliyor gibiydi ve birkaç gölge bozulmuş ateş yarasası sürüsüyle savaşmak zorunda kaldık. Yaratıkları öldürdüğüm için kendimi kötü hissettim - gölge büyüso soykırımından önce onlarla uçmaktan, eğlenceli yarışlarını izlemekten ve

çiftleşme dansları. Hearthfyre'in tüm yerli faunası bozulmuştu; Adara geri dönüp buz ateşini kullanarak bozulmayı tersine çevirdiğinde hepsi hayatta kalabilecek miydi? Yoksa bu türler sonsuza dek kaybolacak mıydı?

Furian Dağı'na ulaştığımızda güneş ufuk çizgisini yarılamıştı. Bulut örtüsünün altına daldığımda, binlerce ejderhanın güçlerine kavuşmasına yardımcı olan kutsal yanardağ görüldüğünde içimi bir anı ve nostalji seli doldurdu. Volkan biz burada olduğumuzdan beri uykudaydı ve yaklaşık otuz bin fit yüksekliğindeydi.

-Ülkedeki en yüksek tepe.

Kutsal tapınak dağın tabanına inşa edilmişti ve biz de oraya indik. Bölgede birkaç gölge yaratık gizleniyordu ve alevlerimle onları yakarak dağılmalarını sağladım. İçim rahatladı, tapınak çoğunlukla sağlam görünüyordu, sadece birkaç sütun kırılmıştı. Pençelerimi kullanarak girişi kaplayan enkazı temizledim, sonra Adara'nın sırtından inmesine izin verdim, böylece yer değiştirebildim.

"Yukarıdan uçmayacak mıyız?" diye sordu Quye'yi tuniğinin altından serbest bırakarak.

Quye yere indiğinde başımı salladım, sonra bir ışık parlamasıyla tekrar fae formuna dönüştü. "Yanardağın ağzından sığamayacak kadar büyüdüm," diye açıkladım. "Doğrudan volkanın kalbine, geçidin olduğu yere giden bir tünel var. Ama oraya ulaşmak için tapınaktan geçmek zorundayız."

Adara daha iyi günler görmüş olan tapınağa tedirgin bir bakış attı. Loş ışıktaki neredeyse uğursuz görünüyordu, taş duvarları eski bir yırtıcının sivri dişleri gibi yükseliyordu. Dış yüzeyindeki volkanik kül tabakası ona donuk, kül rengi bir parlaklık veriyordu ve uzun, bükülmüş gölgeler tapınağın yüzünde gezinerek neredeyse kötü niyetli görünmesini sağlıyordu. Kendime, gölge yaratıklar gelmeden önce buranın bir zamanlar

öğrenme ve ışık. Ejderhaların kendilerine geldikleri bir yer. Tutku, umut ve sevgi dolu bir yer.

"Sence oraya varmak için kaç gölge yaratıkla savaşmamız gerekecek?" Adara sordu.

"Aslında herhangi bir sorunla karşılaşmamalıyız," dedi Quye. "Tapınak kutsaldır, bu da gölge yaratıkların giremeyeceği anlamına gelir. Kaçanlar arkadaşlarıyla birlikte geri gelmeden önce içeri girmeliyiz."

"Doğru." Adara ürperdi, sonra elini kaldırarak bir ateş topu yarattı. İleri doğru bir adım attı ama ben elimi omzuna koyunca durakladı ve bana baktı.

"Yolu göstermeme izin verin," dedim nazikçe. "Ne de olsa burayı biliyorum."

Rahatladı ve kendi ateşimi yakabilmem için ateşi söndürdü. Paslanmış ve çürümüş giriş kapılarından içeri girdim ve ateş topumu havaya kaldırarak mekânı aydınlattım. Duvarlar ve tavanlar toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydı, taş zeminler ise döküntülerle doluydu. Havada yoğun bir küf ve bakımsızlık kokusu vardı ve kendi nefeslerimizden başka tek ses koridorlarda yankılanan hafif su damlalarıydı.

Tapınağın derinliklerine doğru ilerlerken Adara, "Dev dişleri," dedi. Etraflarında ateş ruhları ve ejderha heykelleri belirliyordu, bir zamanlar gururlu ve pırıl pırıl olan formları o kadar kalın bir kir tabakasıyla kaplıydı ki, yüz hatlarını zar zor seçebiliyordunuz. "Buranın iyi bir toza ihtiyacı var."

"Hemen ilgileneceğim," dedim kuru bir sesle. "Seni portaldan gönderdikten hemen sonra."

Adara elini koluma koydu. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim," dedi usulca. "Buranın senin için kutsal bir yer olduğunu unutmuşum."

"Her şey yolunda." Nefesimi bıraktım ve diğer elimle uzanıp parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Adara haklıydı, buranın umutsuzca sevgiye ve bakıma ihtiyacı vardı. Ama çürümenin açık işaretlerine rağmen, karanlık taş duvarların içinde uğuldayan kadim gücü hissedebiliyordum. Uykundaydı, bir rahip ya da rahibenin onu dua ve bağlılıkla uyandırmasını bekliyordu, ama bu ince titreşim içimde ilk kez umut uyandırdı. "Haydi gidelim. Tünel tapınağın arka tarafında."

Tüneldeki yürüyüş karanlık ve bunaltıcıydı, bu yolculuğu ilk kez yaptığımda yaşadığım tantana ve kutlamaların hiçbirisi yoktu. Duvarlar boyunca yanıp sönen meşaleler, rahiplerin davul sesleri ya da bitmek bilmeyen uzun merdivenleri tırmanırken yardımcılarının ilahileri, rahibenin beni volkanın kalbine göndermeden önce demlediği kutsal çayın kafamda dans eden hayalleri yoktu. Sadece kalp atışlarımın sesi ve dağın magma çekirdeğinin duvarlardan gelen uğultusu kulaklarımda çınlıyordu. Bacaklarımız yanana ve ciğerlerimiz ağrıyana kadar tırmanmaya devam ettik. Tırmandıkça daha da sıcaklaştık, ter elbiselerimizi ıslatana ve ciğerlerimiz yanana kadar.

Fokurdayan magmanın sesi yükselirken Quye, "Fırtınalar," dedi. İleride turuncu bir ışık belirdi ve yolculuğumuzun sonuna geldiğimizi işaret etti. "Siz ejderhalar bundan nasıl kurtuluyorsunuz? Burada canlı canlı pişiriliyorum!"

"Bana mı söylüyorsun," diye nefes nefese kaldı Adara. Yanardağ boyunca uzanan köprüye adım attığımızda içimi bir déjà vu duygusu kapladı. Yaklaşık elli metre uzunluğunda ve yirmi metre genişliğindeydi, bir ejderhanın ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlamdı. "Buharlaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Kiryan ve ben burada duralı sadece yirmi yıl mı olmuştu? Ylena'yla vedalaştıktan sonra halkımın kaçmak için kullandığı geçidi mühürlemek için kanımı kullandığımdan beri?

Ve gerçekten o portalı tekrar açmak üzere miydim?

"Ejderhalar, fae'lerden çok daha yüksek sıcaklıklara dayanabilecek şekilde yaratılmışlardır," dedim, kendimi şimdiki zamana geri getirmeye çalışarak. "Adara ejderha formunda olsaydı buna dayanabilirdi ama ikiniz de şu anki halinizle muhtemelen burada otuz dakikadan fazla dayanamazdınız."

"O zaman geçidi açmanın otuz dakikanı almayacak olması iyi bir şey," dedi Quye yanımdan geçerken. Köprünün ortasına doğru yürüdü, geçidin olduğu yerde durdu, sonra çömeldi ve Kiryan'ın bize verdiği ilkel taşı oraya yerleştirdi. Radiant'ın ona yüklediği ışık büyüyle titreşiyordu, bu da geçidi tekrar çalıştırmaya yardımcı olacaktı. "Tek yapmanız gereken bunun üzerine kanınızı akıtmak ve Kiryan'ın bize kullanmamızı söylediği büyüü okumak, sonra da gitmeye hazır olmalıyız."

Başımı salladım ve ani bir sinirsel enerji dalgasına karşı yutkundum. Ellerimi Adara'nın omuzlarına koyarken, "Dört hafta," dedim. "Dört hafta sonra tekrar burada buluşacağız."

"Evet," diye kabul etti. Sesi kararlılıkla sertti ama bağın içinden yükselen duygular farklı bir hikâye anlatıyordu. Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlayan gözleriyle kendini kollarıma attı ve dudakları benimkileri buldu. Öpücük sert ve çaresizdi, umut, sevgi ve özlemle doluydu ama kenarlarında korkunun keskin, metalik ısırtığı vardı. Adara bana sarılırken onu sıkıca tuttum ve asla bırakmak istemesem de çok geçmeden kollarımdan kayıp gitti, Quye'nin yere koyduğu ilkel taşla yaklaşabilmem için kenara çekildi.

Çömelip kemerimden bir bıçak çıkardım ve yıllar önce geçidi kapatmak için yaptığım gibi ön kolumu kestim. Kan hemen fişkırdı ve kolumu aşağı doğru çevirerek ilkel taşın üzerine damlamasını sağladım. İlk damla düştüğü anda canlandı ve gözlerimi kör edici beyaz ışık patlamasına karşı kapattım.

Kaybedecek zamanım olmadığı için güvenli bir mesafeye geri çekildim ve Kiryan'ın bana ezberlettiği büyüü okudum. Dilim beceriksiz ve yabancıydı ama doğru anlamış olmalıydım çünkü son kelimeyi söyler söylemez dağın içinden bir fey rüzgârı geçti ve bir volkanik kül bulutunu harekete geçirdi. Üçümüz eğildik ve enkaz patlamasına karşı yüzümüzü kapattık ama rüzgâr onu geldiği gibi hızla bizden uzaklaştırdı ve ilkel taşın üzerinde bir girdap oluşturdu. Girdap gittikçe daha hızlı dönerek ilkel taştaki ışık büyüünü içine çekti ve portal, köprüyü sarsan ve gözlerimizi yakan mor bir ışık patlamasıyla açıldı.

"Acele et!" Quye Adara'nın elini tutarak bağırdı. "Sadece birkaç dakikamız var!"

Adara'yı da yanına alarak köprüden geçide doğru koşmaya başladı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve kendimi durmaya zorlamadan önce arkalarından bilinçsizce bir adım attım. İstesem bile onlarla birlikte geçitten geçemezdim. Ben kapı bekçisiydim, yaşadığım sürece bu tarafta kalmaya kanla bağlıydım.

Quye eşikten adımını atarken Adara omzunun üzerinden bana son bir kez daha baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. *Seni seviyorum*, diye mırıldandı, geçit sözcüklerin sesini kulaklarıma ulaşamadan uzaklaştırdı.

Ve sonra ikisi de gitmişti.

Acı göğsümde patladı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Adara'yla aramızdaki bağ neredeyse kopma noktasına gelmişti ve acımı dindirmek için çaresizce başımı arkaya atıp kükredim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ve eğer yapabilseydim, sırf bu işkenceden kurtulmak için göğsüme uzanıp kalbimi yerinden sökebilirdim.

Birkaç kalp atışı sonra, kanımın son damlası da ilkel taştan buharlaşırken portal kulakları sağır eden bir gök gürültüsüyle kapandı. Dağıın kalbine ağır bir sessizlik çöktü ve ben ellerimi taş köprüye dayayıp nefes nefese kaldım. Saniyeler geçtikçe acı yavaş yavaş azaldı, ta ki göğsümün ortasında yakıcı bir ısıtıraptan donuk bir sızıya dönüşene kadar.

Nefes alışverişim düzleşti ve bir elimi yüzümde gezdirerek oradaki ter tabakasını sildim. Bağı hl oradaydı, gerilmişti ama dengelenmişti ve diğerk uçta Adara'nın varlığını hl hissedebiliyordum. Bağılantı onun duygularını hissetmem için yeterince güçlü değıildi, sadece hayatta olduğunu hissedebiliyordum ama bu yeterli olmalıydı.

En azından önümüzdeki dört hafta için.

OceanofPDF.com

Adara

Geçitten geçmek daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Girdaptan akan mor ışık, adımımızı attığımız anda kırıldı ve baş döndürücü bir renk cümbüşü içinde etrafımıza saçılan binlerce gökkuşağına ayrıldı. İçinden geçerken zaman sonsuza dek uzuyor gibiydi ve ben renk ipliklerine bakarken, yabancı manzaraları ve yaratıkları tasvir eden rastgele sahneler yanıp söndü. Bunlar hayal gücümün ürünü müydü, başka dünyalara bakış mıydı, yoksa tamamen başka bir şey miydi? Daha fazlasını öğrenmek için onları yakaladım, ancak ışık parçalarına dağıldılar, parmaklarım sanki hiç olmamışlar gibi içlerinden geçti.

Portal bizi dışarı fırlattığında ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir an dişleri olan devasa, tüylü bir yaratığın görüntüsüne bakıyordum, sonra havada uçuyordum. Yere çakıldığımda nefesim kesildi ve sadece altımdaki çimenli yastık herhangi bir kemiğimin kırılmasını önledi.

Yanımda bir g mb rt  duydum ve bunun Quye'nin bedeninin de yere  arpması oldu unu d   nd m. Yuvarlanırken altındaki  imlerin h  ırdamasıyla inledi inde   phelerim do rulandı. "Sanırım kusaca ım," dedi.

Cevap vermek i in a zımı a tım ama bir acı patlaması kelimelerimi kesti.  ı lık atarak sırt  st  yuvarlandım ve g  s m  tuttum, acı o kadar  iddetliydi ki sanki ikiye b l n yormu um gibi hissediyordum.

"Adara!" Quye hemen yanımdaydı ve ellerimden birini tuttu. "Sorun yok," diye yatı tırdı, konu urken serin bir esinti terli alnımı ok adı. "Bu sadece seninle Einar arasındaki ba . Bir dakika i inde alı acaksın."

Ba . Bu do ru. Kiryan ayrıldı ımızda benim de gerginlik hissedece imi s ylemi ti ama bu kadar acı verici olaca ını tahmin etmemi tim. Derin nefesler aldım, kendimi rahatlamaya, yırtılma hissiyle nefes almaya zorladım. Einar da bunu hissediyor muydu? Hissediyor olmalıydı ama benim aksime o da da yapayalnızdı. Kalbim onun yoklu uyla sızladı, ama acı donuk bir sızıya d n   t   nde, onu h l  ba  aracılığıyla hissedebildi imi fark ettim. Bu, cebimde onun kokusunu taşıyan bir giysi par asına sahip olmak gibi bir  eydi ve ne zaman rahatlamaya ihtiyacım olsa onu  ıkarabilirdim. Bu d   nce beni rahatlattı ve g zlerimi a ıp Quye'nin endi eli y z ne baktım.

" imdi iyiyim," dedim, elini bırakarak kendimi oturma pozisyonuna getirebildim. "Bu sadece... yo undu."

" yle g r n yordu," diye onayladı Quye. Etrafımızı incelemek i in aya a kalktı ve ben de onu takip ettim, her  eyi kavramak i in yavaş bir d n   yaptım. Bu d nyadaki ge idin yerinin de bir da da olmasını bekliyordum ama bunun yerine ini li  ıkı lı tepelerin arasında  imenli bir tepeci in  zerinde durduk. Furian Da ı'ndan  ok daha al akta olmasına ra men, yine de bize a a ıdaki arazinin iyi bir g r nt s n  veriyordu - kilometrelerce verimli tarlalar ve  tesi

Güneşin altında parıldayan büyük, geniş bir nehir. Nehrin uzak kıyısında küçük bir kasaba yer alıyordu, binaların parlak mavi çatıları hoş bir manzaraydı.

"Bu çok endişe verici," dedi Quye. "Üzerinde durduğumuz bu tepe diğerleriyle aynı. Geri dönme zamanı geldiğinde tam yeri bulmak zor olacak."

"Bunu düzeltmek yeterince kolay." Çömelerek parmağımın ucuyla küçük bir alev yaktım, sonra bunu büyük bir ot parçasını yakmak için kullandım. Bir yangına yol açmaması için parmaklarımı şıklatarak alevleri söndürdüm, sonra da ellerimin tozunu alarak bir gösteri yaptım. "Tam olarak bir x işareti değil ama iş görür."

Quye sırtıttı. "Beğendim," dedi el işime hayranlıkla bakarak. "Zaten bir x biraz fazla göze batardı. Bu daha ihtiyatlı."

Gördüğümüz kasabayı hedefleyerek tepelerden nehre doğru ilerledik. Bağın göğsümde yarattığı sızı devam ediyordu ama yeni bir dünyaya ayak basmanın heyecanı ve ejderhalarla karşılaşma ihtimali rahatsızlığımı gölgede bırakıyordu. Bu diyar Ediria'dan farklıydı; gökyüzü maviden ziyade deniz mavisiydi ve hava daha nemliydi ve yabancı bitki kokuları taşıyordu. Kürk pelerinleri geride bıraktığımız için minnettardım ve yürüyüşümüze devam ederken Quye ve ben tuniklerimizi çıkarıp çantalarımıza tıktırdık, üzerimizde sadece atletlerimiz ve tozluklarımız vardı.

Tepelerden tarım arazilerine inerken gözümüzü dört açtık ve yırtıcı hayvanlara karşı tetikte bekledik. Ancak bulduğumuz tek şey, rahatsız edici vızıltı sesleri çıkaran ve cildimizde kaşıntılı yaralar bırakan bu küçük, ısırıcı sineklerdi. Onları etimden uzak tutmak için tuniğimi tekrar giymek istiyordum ama öldürmek yeterince kolaydı ve ayrıca tepemizde parlayan güneş parlak ve sıcaktı, yazın tüm ağırlığıyla üzerimize vuruyordu.

Burada da bizim gibi mevsimler var mı, yoksa hava yıl boyunca aynı mı diye merak ettim.

Tanımadığımız yük hayvanlarıyla birlikte tarlalarda çalışan çiftçilerin yanından geçtik. Buradaki insanların boyları fae'lere benziyordu ama altın rengi tenleri, yuvarlak kulakları ve keten saçları vardı. Biz yanlarından geçerken bize şüpheyle baktılar ve bir noktada, korkunç bir kurda benzeyen, ancak çok daha kısa kürklü küçük bir canavar efendisinin yanından bize doğru koştu. Neredeyse bir ateş topuna dönüşecek şekilde bağırdım ama Quye kalçalarının üzerine çöktü, havlayan hayvana miyavladı ve elini uzattı. Hayvan elini koklamak için durdu, sonra hemen yüzünü yaladı ve kırbaç gibi kuyruğunu sallayarak sahibine geri döndü.

Çiftçi ise ağzı açık bir şaşkınlıkla bize bakıyordu. Yüzü solgunlaştı ve durduğu yerde dizlerinin üzerine çökerek alnını yere bastırdı.

"Ben... bunu neden yapıyor?" Quye'ye sordum, sinirlenmişim.

"Emin değilim," diye itiraf etti dudağını ısırarak. "Onu kontrol edip iyi olduğundan emin olalım mı?"

"Kesinlikle olmaz." Elini tuttum ve onu ileri doğru çektim. "İhtiyacımız olan son şey onun daha da çıldırması ve yardım çağırması."

Çiftçi ve onun tuhaf davranışları arasına mümkün olduğunca mesafe koyarak hızımızı artırdık. "Bir parça toprak fae olmadığına emin misin?" Kurt benzeri yaratıkla olan etkileşimini düşünerek ona sordum. Onun kendisine saldırmayacağını nereden biliyordu? "Hayvanlarla aran çok iyi."

"Yüce Fae'lerin nasıl olduğunu bilirsin," dedi Quye. "Ithir ve Reatha arasında uzun zamandır bir evlilik ittifakı olmasa da, her zaman birbirimizin Haneleriyle evleniyoruz. Eminim ki benim

Büyük teyzem bir toprak fae'siydi, ama bunun bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Genel olarak canlı yaratıklarla aram iyidir, hayvan ya da fae." Omuz silkti.

"Umarım bu yetenek buradaki insanları da kapsıyordur," diye mırıldandım başka bir çiftçi uzaktan bizi süzerken. Elinde dirgen tutan iri yarı bir erkekti, dirgeni silah olarak kullanmaktan çekinmeyen bir tipti. "Çünkü buna ihtiyacımız olacağına dair içimde bir his var."

Tarlalardan ayrıldık ve hoş bir manzara olan nehre ulaştık. Bir dakikamızı ayırarak ayakkabılarımızı çıkardık ve tozluklarımızı yukarı kaldırdık, böylece suya girip yüzümüze ve kollarımıza su sıçratabildik. Soğuk su ısınan cildimizi ve tahriş edici böcek ısırıklarını yatıştırdı ve ben de akıntıdan enerji alarak kendimi oruç tuttuğum zamanlardaki gibi canlandırdım.

İşimizi bitirdikten sonra nehir boyunca yürüdük, ta ki kıyıda iskelesi ve suda yüzen bir teknesi olan küçük bir ev bulana kadar. Verandada bir erkek oturuyordu ve bizim yaklaştığımızı görünce ayağa fırladı, kara gözlerinde temkinli bir ifade vardı.

"Selamlar!" Quye ona dostça bir el sallayarak seslendi. "Bize yardım edebilir misiniz? Bizi nehrin karşısına geçirecek birini arıyoruz."

Adamın gözleri büyüdü, yüzündeki temkinli ifade yerini çiftçinininkine benzer bir huşu ifadesine bıraktı. Dizlerinin üzerine çöküp alnını toprağa bastırdı ve ben şok içinde sanki *önemliymişiz* gibi saygıyla eğildiğini fark ettim.

"Hayır, hayır, hayır," dedim, kalkmasına yardım etmek için acele ederek. "Lütfen, bunu yapma."

Ona dokunduğumda adam ciyakladı, yanaklarında öfkeli bir kızarıklık belirdi. Telaşla geri çekildim, ona nasıl yaklaşacağımı bilemiyordum. Dilini bile konuşamazken onunla nasıl konuşacaktık?

Adam gevelemeye başladı ve ben çaresizce Quye'ye baktım. "Ne söylediği hakkında bir fikrin var mı?" Hayal kırıklığı içimde fokurdarken sordum.

Quye dinlerken başını eğdi. "Emin değilim. Sanırım bir tür kertenkele tanrısından bahsediyor? Ya da bizim tanrı olup olmadığımızı mı soruyor?" Bunun üzerine biraz kibirlendi. "Bir tanrıça gibi muamele görmeye hayır demezdim."

"Bir tanrıça mı?" Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. "Ruh gibi bir şey mi?"

"Sayılır, ama daha güçlüler ve kendi tapınakları ve takipçileri var," diye açıkladı Quye. Şaşkınlıkla ona baktığımda omuz silkti. "Rüya alemi bana bazen başka dünyalara ve kültürlere bakış açısı veriyor. Pek çok tuhaf şey biliyorum."

"Doğru." Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemediğim için bir nefes verdim. "Tanrıça olduğumuzu düşünmeleri iyi bir şey mi?"

"Evet," dedi Quye neşeyle. "Tabii bu, tanrıları kurban ettikleri türden bir kültür değilse. O zaman başımız belada demektir."

İnledim. "Bu gerçekten hiç yardımcı olmuyor," dedim ona ters ters bakarak.

Biz konuşurken adam ellerini ovuşturarak hızla aramızda dolaştı. Muhtemelen bizi bir şekilde rahatsız ettiğini düşünüyordu ve ben de bıraktığımız izlenimden dolayı kendimi suçlu hissederek ona dostça bir gülümseme verdim.

"Bakın," dedim, barışçıl bir jest olduğunu umduğum bir şekilde ellerimi açarak. "Nehrin karşısındaki kasabaya gitmek için yardımınıza ihtiyacımız var." Konuşurken önce onu, sonra rıhtıma bağlı tekneyi, sonra da karşıdaki kasabayı işaret ettim. "Size ödeme yapabiliriz."

Kesemden bir madeni para çıkardım, yerel paramız olmasa da değerli metalin yine de bir değeri olacağını umuyordum. Adamın ifadesi netleşti, gözlerinde anlayış belirdi. Başını şiddetle salladı, parayı reddetti, sonra ellerini "burada bekle" anlamında kaldırdı.

Aceleyle evine girerken Quye'yle bakıştık ve bir süre sonra geniş kenarlı hasır şapkasıyla geri döndü. Bizi tekneye götürüp binmemize yardım ettikten sonra yelkenini açtığında rahat bir nefes aldım. Saniyeler içinde nehri geçip şehre doğru süzölmeye başladık.

Biz nehrin karşısına geçerken erkek, onu anlayamadığımızı umursamadan gevezelik etti. Teknenin pruvasından birkaç kez bize baktı, tüm varlığı heyecanla titreşiyordu. Heyecanı beni tedirgin etti; sanki egzotik bir keşif ya da buluntu gibiydik ve ona güvenmekle doğru seçimi yapıp yapmadığımızı merak ettim. Belki de şansımızı denemeli ve yüzerek karşıya geçmeliydik; bunu kolayca yapabilirdim ve Quye'nin karşıya geçmesine yardımcı olmak için su büyüm üzerinde yeterince kontrolüm vardı. Gerçi son çare olarak uçarak da karşıya geçebilirdi. Quye bana buradaki insanların büyü kullanmayabileceğini söylemişti ve onları açık güç gösterileriyle korkutmak istemedik.

Çok geçmeden balıkçı teknesini kasaba limanına yönlendirdi ve rıhtımlardan birine yanaştırdı. Liman işçisi onu neşeli bir samimiyetle karşıladı ama bizi görünce hemen geri çekildi. Balıkçı onunla hızlıca konuştu ve söyledikleri onu rahatlatmış olmalı, çünkü yanaşmamıza izin verdi ve telaşlanmadan bizi gönderdi.

Balıkçıyla yollarımızı ayırmak istedik ama o hayır cevabını kabul etmeyerek kendisini takip etmemizi işaret etti. Şaşkınlıkla Quye'ye baktım, ama beni şaşırtan şey, onun söylediklerinden memnun görünmesiydi.

"Bizi dilimizi konuşabilen birine götüreceğini söylüyor," dedi bana, gözleri parlayarak. "Bu ejderhalar olmalı!"

"Ya da bu bir tuzak olabilir," diye karşı çıktım ama o çoktan yola koyulmuş, liman meydanındaki balıkçıyı takip ediyordu. Onları kalabalıkta kaybetmemek için peşinden aceleyle koştum - burası çoğunlukla deniz ürünleri, aynı zamanda çeşitli biblolar ve eşyalar satan pazar tezgahlarıyla dolu kalabalık bir yerdi. Karışık balık kokusu

Ter ve insan kokularının yanı sıra tanımadığım başka yabancı kokular da vardı. Limandan ayrıldığımızda balık kokusu kayboldu, yerini garip baharat kokuları ve altta yatan bir idrar notası aldı.

Buradaki binalar kum rengindeydi, kürek şeklinde kapıları ve geometrik desenlerle çevrili pencereleri vardı. Çatılar, şehrin patikalarını oluşturan taşlarla aynı masmavi renkte döşenmişti ve başkentin içinden ısıltılı dereler gibi dolanıyordu. Balıkçıyı dolambaçlı sokaklarda, fıskiye meydanların, pazar tezgâhlarının ve diğer iş yerlerinin önünden geçerek takip ettik. Gittiğimiz her yerde insanlar kapılardan ve pencerelerden eğilip bize bakıyordu ama çiftçinin aksine yaklaşmaktan korkmuyorlardı. Kısa sürede bir çevre edindik ve balıkçı bizi kasabanın merkezindeki meydana götürdüğünde yüzlerce kasaba sakini etrafımızı sardı.

Ellerimize yiyecek, sabun ve mumlardan oluşan küçük hediyeler sıkıştırmaya başladıklarında Quye sırtarak, "Ben kesinlikle ilah teorisine katılıyorum," dedi. Rencide etmek istemediğim için elimden geldiğince gülümsemeye ve her birine teşekkür etmeye çalıştım ama bu bir mücadele haline gelmeye başlamıştı. Kollarım neredeyse ağzına kadar eşyayla doluydu ve onları çantama koyabilmek için yere koyacak yer bile yoktu. Bu kadar çok yabancı insanın yakınında olması içimde panik yaratmaya başladı ve umutsuzca bir kaçış yolu aramak için bir o yana bir bu yana dönmeye başladım.

Gürültüyü delici bir düdük sesi böldü ve kalabalık sessizleşti, kafalar benden uzaklaşıp sese doğru döndü. Bir yol açılarak uzun boylu, kaslı bir adamın kalabalığın arasından bize doğru yürüdüğü görüldü. Kel kafası güneşte parlıyordu ve boynu ile göğsünü saran mavi değerli taşlarla işlenmiş altın bir tork dışında gövdesi çıplaktı. Yürürken bacaklarının etrafında salınan ve belinden bileğine kadar onu örten krem rengi bir giysi giymiş ve binaların üzerinde gördüklerimize benzer geometrik sembollerle oyulmuş ahşap bir asa taşıyordu.

"Sanırım bu adam rahip falan," diye mırıldandım Quye'ye. İnsanlar selam verirken, o geçerken kalabalık bir dalga gibi dalgalanıyordu.

Rahip birkaç adım önümüzde durdu ve balık tüccarına hitap etti. Erkek derin bir şekilde eğildi, sonra konuşmaya başladı, bizi işaret ederken ve el kol hareketleri yaparken neredeyse kelimelere takılıp düşüyordu. Diğerlerinin aksine rahip hiç tepki vermedi, balıkçının sözünü bitirmesini sabırla beklerken yüz ifadesi soğuktu. Ama yüzündeki ifadeden varlığımızın onu rahatsız ettiği anlaşılıyordu.

Rahip balıkçıya öyle bir şey söyledi ki adam gülümsedi ve sonra tekrar eğildi. Asasını hafifçe adamın omzuna vurdu ve kalabalık alkışladı. Sonra bize döndü ve bize kendi dilimizde hitap ederken ağzım açık kaldı.

"Palmyria Krallığı'na hoş geldiniz," dedi, kelimeleri ağır aksanlı ama tamamen anlaşılırdı. "Ben Iman, Sobek- Ra'nın Baş Rahibi. Sizin diyarınızdan buraya gelmek oldukça zorlu bir yolculuk olmalı. İsimleriniz nedir ve sizi buraya getiren nedir?"

"Ben... Ben Adara'yım," dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "Bu da arkadaşım Quye. Akrabalarımızı arıyoruz... buraya yirmi yıl önce gelen ejderhaları." Ya da en azından yirmi yıl önce olduğunu umuyordum. Zaman burada da evdeki gibi mi geçiyordu? Bunu hiç düşünmediğimi fark ettiğimde midem guruldadı. Ya geçide geri dönsek ama zaman farkı yüzünden Einar'ı kaçırsak? O zaman eve nasıl dönecektik? "Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Akrabanız mı?" diye tekrarladı, yeşim taşı gözleri üzerimizde geziniyordu. Bir çeşit siyah pigmentle kaplı olan bu gözler bronz teninde daha da belirginleşiyordu. "Akrabaya benzemiyorsun."

"Ahh, ama demek ki onları tanıyorsun," dedi Quye, rahibe parmağını sallayarak. "Benim akraba olmadığım konusunda haklısın ama Adara akraba."

Rahip, nefeslerini tutmuş bizi izleyen kalabalığa bir bakış attı. Onların gözlerinde, başrahiplerinin yaşayan, nefes alan, ete kemiğe bürünmüş tanrılarla konuşmasına tanıklık ettiklerini fark ettim. Bu onlar için tarihi bir andı - muhtemelen hayatlarında başlarına gelen en heyecan verici şeydi.

Rahip dikkatle, "Belki de bunu tapınağın kutsallığında daha ayrıntılı tartışabiliriz," dedi. "Biraz ikramla birlikte."

"Kulağa mükemmel geliyor," diye ekledi Quye. "Lütfen yolu gösterin, Başrahip."

Baş Rahip'i meydanın üzerinde yükselen tapınağa kadar takip ettik, kalabalık bir kez daha bizim için ayrıldı. Biz geçerken hepsi eğildi ve bakışlarının ağırlığı altında ensem diken diken oldu.

Tapınağın dış cephesine bakarken etkilenmemek elde değildi. Taştan inşa edilmişti ve timsah kafası şeklinde oyulmuş uzun sütunlar giriş yolunu kaplıyordu. Giriş, iki yanında yükselen dikilitaşlarla çevrili devasa bir kemerden oluşuyordu. Duvarlar karmaşık hiyeroglifler ve timsah tasvirleriyle kaplıydı, hepsi de mücevher gibi maviler, yeşiller ve altınlarla boyanmıştı.

"Kargaşa için özür dilerim," dedi rahip içeri girdiğimizde. İçeriye sessizlik kaplamıştı ve serin, gölgeli atmosfer katlandığımız sıcaktan sonra hoş bir rahatlamaydı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, halkım sizin gibi yabancı ziyaretçilere alışık değil. Sizi bize tanrıların gönderdiğine inanıyorlar."

Rahibi salon boyunca takip ederken gözleri bastırılmış bir eğlenceyle parlayan Quye'ye yan gözle baktım. Duvarları kaplayan meşaleler loş ışıktaki titriyor, zeminde uzun gölgeler oluşturunuyordu.

Aldığım her nefes burun deliklerimi tütsü kokusuyla doldurdu ve içeriye doğru ilerledikçe hafif, ritmik ilahilerin sesi kulaklarıma ulaştı.

Koridorun sonunda rahip bir tapınak hizmetkârına hitap etmek için durdu. Hizmetçi, rahibin söylediklerine öfkeyle başını salladı, sonra da eğilerek kaçmaya başladı.

"Hizmetçilere gelişinizi kutlamak için bir ziyafet hazırlamalarını emrettim," diye açıkladı şaşkın bakışlarım üzerine.

"Çok nazıksınız ama gereksiz," dedim, yine huzursuz hissederek. Quye'nin aksine, bu insanların bana bir ilah gibi davranması fikri beni rahatsız ediyordu. Kendi dünyamda kraliyet ailesinden geliyor olabilirdim, garip ve güçlü büyülerim vardı ama bu bir tapınma nesnesi olmak ya da bu insanların bana bağlanmasına izin vermek istediğim anlamına gelmiyordu. Sadece buraya ne için geldiysem onu almak ve Einar'a dönmek istiyordum.

Einar'ı düşününce içimi bir kalp kırıklığı dalgası kapladı ama rahip bizi ana salonun dışındaki bir oturma odasına götürürken onu geri ittim. Küçük ama gösterişli bir yerdi, yüksek bir rahip ya da ziyarete gelen bir devlet adamı için uygundu. Sanırım Quye ve ben teknik olarak her ikisi de sayılırdık. Yağ lambaları mekânı aydınlatıyor, odanın dört bir yanına dağılmış rahat sandalye ve koltukları aydınlatıyordu. Hepsi zengin kumaşlarla döşenmiş ve çok davetkâr görünen yastıklarla doldurulmuştu.

Daha yeni oturmuştuk ki iki hizmetçi altın bir çay servisi ve bir tabak meyve, ekmek ve kurutulmuş et taşıyarak odaya daldı. Yemekleri görünce midem guruldadı ve tabaktan birkaç parça koparıp hepsini birden ağzıma tıkmamak için kendimi zor tuttum.

Hizmetçiler çayımızı koyduktan sonra rahip, "Lütfen buyurun," dedi. "Eminim yolculuklarınızdan dolayı açsınızdır."

Küçük tabaklarımızı doldururken Quye, "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi. Hizmetçiler kapıyı arkalarından kapatarak bize mahremiyet sağladılar. "Nezaketiniz için minnettarız, özellikle de yabancı olduğumuz düşünüldüğünde."

"Elbette," dedi rahip. İçkisini yudumlarken çay fincanının kenarından bizi inceledi, karanlık bakışları anlaşılmazdı. "Şimdi, buraya ne için geldiniz?"

"Akrabalarım olan ejderhaları bulmaya çalışıyorum," dedim ona. "Kendi dünyamdaki bir sorunu çözmek için ihtiyacım olan önemli bilgilere sahipler. Birçok hayat buna bağlı. Bana nerede olduklarını söyleyebilir misin?"

Rahip çay fincanını indirdi. "Korkarım size bu bilgiyi veremem."

"Neden olmasın?" diye sordum. "Bizim dilimizi konuşuyorsunuz, bu da onlarla tanıştığınız anlamına geliyor."

"Ben sadece alçakgönüllü bir köy rahibiyim," diye mırıldandı erkek. Göğsümdeki donuk ağrı zonkladı ve parmaklarım, bilmek istediğim şeyi söyleyene kadar rahibe uzanıp onu sarsma isteğiyle seğirdi. "Bu tür gizemler sadece başkentte, Sobek-Ra Tapınağı'nın baş rahibiyle tartışılabilir. Cevaplarınızı almak istiyorsanız oraya gitmeniz gerekecek."

"Başkent ne kadar uzakta?" Quye gizlice seğiren parmaklarımı dürterek sordu. Dişlerimi sıktığımı fark ettim ve kendimi rahatlamaya zorladım.

"Deve sırtında üç günlük bir yolculuk."

"Deve sırtı," diye tekrarladı Quye. "Deve sırtı nedir?"

Rahip ona şaşkın bir bakış attı. "Size yarın gösteririm," diyerek ayağa kalktı ve elindeki kırıntıları fırçaladı. "İlgilenmem gereken başka konular var, bu yüzden şimdi sizi yalnız bırakacağım. Hizmetkârlar size

Çayınızı bitirdiğinizde odanıza gidin ve bu akşamki ziyafet sırasında yolculuk hakkında konuşabiliriz."

"Oraya gitmemize yardım edeceğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

"Elbette." Rahip bir kaşını kaldırdı. "Oradaki baş rahip sizinle tanışmak isteyecektir. Sizi Kemet- Nefer'e teslim etmek benim için kutsal bir görev ve onur olacak."

OceanofPDF.com

Sıçrama

Çürüyen leşlerin kokusu Leap'in burun deliklerine doldu ve onu düşüncelerinden koparıp şimdiki zamana geri döndürdü.

"Her şey yolunda mı?" Mavlyn uyuklu bir şekilde sorarken Leap ayağa fırladı. Son birkaç saattir Cirra'nın üzerinde uçuyorlardı ve savaş karşıtı kampanyalarına başlayabilmek için Bala Oighr'dan Fenwood'a gidiyorlardı.

Leap, Mavlyn'e toprak diyarına kadar eşlik etmekten çok mutluydu. Oraya hiç gitmemişti ve Angtun'dan kaçtıktan ve Quye'yi kurtarmak için Windhelm'e girip çıktıktan sonra Gaoth Aire'e dönmeye hiç de hevesli değildi. Amcası, Leap'in değerli Kahin'ini çaldığını öğrendiğinde çok öfkelenecek ve muhtemelen yıldırım atlılarına onu gördükleri yerde vurmalarını emredecekti.

Kısa bir süre Gale'i düşündü ve yaşlı binicinin nasıl olduğunu merak etti. Ryker, Leap'in kaçmasına yardım ettiği için onu cezalandırmış mıydı? Diğer biniciler

kararını destekleyecek miydi? Kaçmasına yardım ettiği için Gale'e teşekkür etme şansı olmasını diledi; Leap kaçabilsin diye kariyerini, hatta belki de hayatını riske atmıştı.

Her şey bittikten sonra bir gün bu iyiliği geri ödemek zorunda kalacaktı.

"Garip bir koku alıyorum," dedi Sıçrayış ona, hâlâ aşağıya bakarken. Ne yazık ki tek görebildiği aşağıdaki toprağı örten bulutlardı. "Cirra, bizi bulut örtüsünün altına götür," diye emretti.

Tanıdığı bulut, bulut çizgisinin altına daldı ve dumanı tüten bir köyün hemen eteklerindeki savaş alanını ortaya çıkardı. Mavlyn onun yanında, kana bulanmış çayırları incelerken nefesini içine çekti. Yüzlerce ölü fae yanmış ve parçalanmış zemini kaplamıştı, kar taneleri cansız yüzlerine sürüklenirken cam gibi gözleri görmeden bakıyordu.

Cirra onları yere indirirken Mavlyn, "Dev dişleri," diye küfretti. Leap onun sırtından atladı ve Mavlyn'in inmesine yardım etti, kan ve çürümüş et kokusuna karşı midesi sıkıştıyordu. İkisi yavaşça çayırdaki ilerledi ve savaş alanını incelerken kahvaltılarını kusmamaya çalıştılar. Daha önce de cesetler görmüştü ama hiçbirisi önündeki katliama benzemiyordu. Sinekler ölülerin etrafında vızıldıyordu, bazılarının göğüslerinden oklar fırlamıştı, bazılarının ise bağırsakları bıçak yaralarıyla yarılmıştı. Ölümcül darbelerin çoğu da büyüyle yapılmıştı. Leap dikenli sarmaşıklarla kaplı bir ceset, çeşitli deliklerinden sulu kan sızan bir başkası ve ezilmiş, donmuş ya da toprağa sıkışmış daha birçok ceset gördü.

"Ölenlerin çoğu su fae'si," dedi Leap, cesetlerden birini incelemek için çömelirken. Ceset, deniz yeşili saçları ve soluk teninde pul parçaları olan küçük bir fae'ye aitti. Soğuk, ölü elleriyle bir çiftlik tırpanı tutuyordu ve ailesinin birkaç nesli tarafından giyilmiş gibi görünen hırpalanmış deri bir zırh giymişti. Yanındaki ceset bir toprak fae dışıydı,

Göğüs zırhının ortasında Ithir Hanesi amblemi bulunan yepyeni, orman yeşili bir zırh giymişti. "Ölüler arasında hiç hava fae'si gördün mü?"

"Hayır." Dişlerini sıkarak konuştu, gözleri öfkeli yaşlarla yanıyordu. "Bu General Slaugh'un işi. Bu köye saldırımları için askerlerini o göndermiş olmalı." Yerden çıkan bir dirgeni tekmeledi. "Savaşmak için doğru düzgün silahları bile yoktu."

Tarlada ve köyde hayatta kalanları aradılar ama sadece ölüm ve yıkım buldular. Toprak fae'leri köyü yok etmek için büyülerini kullanmışlardı - toprağın yarıldığı yerlerde yollarda derin çatlaklar vardı ve evler ve binaların hepsi kırık temeller üzerine çökmüştü.

"Bunun amacı neydi?" Leap sordu. Yıkımın anlamsızlığıyla başı dönüyordu. "Sanki burası önemli bir köy değil. Bu insanlar kendilerini bile zar zor savunabiliyorlardı!"

Mavlyn başını iki yana salladı. "Bu Nox'un planının bir parçası," dedi sesi üzüntüyle ağırlaşarak. "General Slaugh'a sebepsiz yere su fae köylerine saldırmasını emrederek, Leydi Axlya'yı misilleme yapmaya zorlamayı umuyor. Eminim aynı şeyi hava fae'lerine de yapmayı planlıyordur, tabii başarabilirse."

Leap Gaoth Aire dağlarına doğru bakarken yumruklarını sıktı. Gölge zirveleri kalın bulutlar tarafından örtülmüş halde uzakta beliriyorlardı. Şu anda orada yoğun kar yağıyor olmalıydı, ki bu iyi bir şeydi, çünkü dağ geçitlerini toprak fae'lerinin geçmesi için neredeyse imkansız hale getirecekti. Ama Leap karın toprak fae'lerini sonsuza dek uzak tutacağına güvenmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Oraya geri dönebilmeyi ve halkını uyarabilmeyi diledi.

Ama denerse ne olacağını zaten biliyordu. Şu anda yapabileceği en iyi şey Mavlyn'e yardım etmektir.

Herhangi bir ipucu bulmak için savaş alanını son bir kez daha araştırdıklarında, köyden uzaklaşıp ormana doğru giden izler buldular. "Domhain'e geri dönmüşler o zaman," dedi Leap, özellikle büyük bir ayak izinin kenarını takip ederken. İzler en az çeyrek inç kalınlığındaydı ve ağır askeri botlar tarafından yapılmıştı. "Onları takip edip, daha fazla zarar vermeden ortadan kaldırmaya çalışmak ister misin?"

Mavlyn'e baktığında onun bot izine baktığını gördü, kararsızlığı yüzünden okunuyordu. Sonunda başını salladı. "Elimizden geliyorsa çatışmaya girmemeliyiz ya da kendimizi yakalanabileceğimiz veya öldürülebileceğimiz bir pozisyona sokmamalıyız. Önceliğimiz Fenwood'a geri dönmek olmalı."

"Pekâlâ. Devam edelim o zaman."

Cirra'ya doğru yola çıktılar ama savaş alanı uzakta arkalarında küçülürken, Leap gerçekten doğru şeyi yapıp yapmadıklarını merak etmekten kendini alamadı.

OceanofPDF.com

Lord Prentis

"Buna inanamıyorum," diye öfkeleni Leydi Axlya. "General Slaugh'un benim bölgeme gelip halkıma bu kadar küstahça saldırma cüreti!"

Prentis oturma odasında bir ileri bir geri volta atan teyzesini izledi, solgun yüzü öfkeyle parlıyordu. Aurası çılgın bir enerjiyle titreşiyor, omuzlarından çözölmüş saçlarını kaldırarak havada canlı bir yaratık gibi kıvrınmasını sağlıyordu. Prentis şu anda dışarıya baksa bahçedeki havuzun köpürmüş olacağını biliyordu. Usciete'deki su özellikleri Axlya'nın duygusal durumlarıyla bağlantılıydı ve genellikle kontrollü olsa da, şu anda bir kasırğa çıkaracak kadar öfkeliydi.

"Lord Oren Edir ittifakından ayrıldığını açıkladığında bunun olabileceğini biliyorduk," diye hatırlattı Prentis. "Ithir Hanesi ile yeni bir ittifak kurma fırsatını değerlendirmeli ve bunun yerine Gaoth Aire'ye ortak bir saldırı başlatmalıydık."

"Evet," diye onayladı Leydi Axlya sertçe. Çıtırdayan ateşe bakmak için bir dakikalığına volta atmayı bıraktı. Dışarıda, kışın ilk gerçek işareti olan soğuk bir rüzgâr camları tıkırdatıyordu. "Ama sinirler gergindi ve o sırada hiçbirimiz kendimizi dostça hissetmiyorduk. Ayrıca, hava fae'lerine saldırmak için bahara kadar beklememiz gerekecekti. Kar fırtınası mevsiminde Gaoth Aire'e saldırmak intihar olurdu."

"Doğru," diye yumuşadı Prentis. Su fae'leri olarak gerçek kar fırtınalarını hafifletebilirler, ama hava fae'lerinin dağ geçitlerini kapatmak için kullandıkları korkunç şiddetli rüzgârlara karşı yapabilecekleri çok az şey vardı.

"Ekleyecek bir şeyiniz yok mu?" Leydi Axlya Cascada'ya dönerek sordu. Kuzeni pencerenin yanında oturuyordu, perişan yüzünde solgun bir ifade vardı. Onu görünce Prentis'in midesi bulandı; mahzende, Adara ve Einar'ın kaçmak için kullandıkları gizli girişin dışında baygın halde bulunmuştu. Uyandığında, kaçmalarını engellemeye çalıştığını iddia etmişti ama karanlık bir varlık zihnini ele geçirmişti ve ondan sonra ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Cascada omuz silkti. "Ekleyecek değerli bir şeyim olduğunu neden düşündünüz bilmiyorum," dedi. "Son yirmi yıldır bir piyondum ve eve döndükten sonra bir şeylerin değiştiğini düşünecek kadar aptal değilim."

Leydi Axlya çenesini sıktı. Prentis onun öfkesini kontrol etmekte zorlandığını biliyordu-Cascada onun en küçük ve geriye kalan tek çocuğuydu ve çok şey yaşamış olması bir yana, Leydi Axlya'nın ona karşı her zaman yumuşak bir yanı olmuştu. Ancak Axlya kimsenin küstahlığına tahammül edebilecek biri değildi; bir su fae'si olabilirdi, dış görünüşü akıcı ve dingindi, ancak bunun altında, ne pahasına olursa olsun kontrolü elinde tutmaya yönelik demir gibi bir dürtüsü vardı.

Axlya sonunda soğukkanlı bir ses tonuyla, "Çektiğin çilenin yaralarını sarmaya çalıştığın için bu tavrını şimdilik görmezden geleceğim," dedi. "Ama sen benim varisimsin ve öyle davranmaya başlamalısın."

Cascada hiçbir şey söylemedi, sadece başını çevirip pencereden dışarı baktı. Axlya onun huysuzluğunu görmezden gelerek tekrar Prentis'in üzerine yürüdü. "Bala Oighr'dan herhangi bir haber var mı?" diye sordu. "Yardım talebimize yanıt verdiler mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Prentis. "Sınırlarını tamamen kapattılar ve mesajlarımıza cevap vermeyi reddediyorlar. Casuslarım Adara ve arkadaşlarının artık orada olmadığını ve buz fae'lerinin Leydi Tamil'in ölümünün yasını tuttuğunu bildiriyor."

Leydi Axlya başını salladı. "Aptal erkek. General Slaugh kızının ölümünden sorumlu ve onun tepkisi de toprak fae'lere suçlarının bedelini ödetmek yerine buzdan duvarının arkasına sinmek. Onun unvanını elinden almalıyım."

Prentis, "Belki Lord Tor bu ilk keder dalgası geçtikten sonra yeniden düşünür," diye önerdi. Buz fae'lerinin tarafsız kalmaya kararlı olmaları çok kötüydü; Bala Oighr'ın sağlayacağı yirmi bin ek asker gerçekten işlerine yarayabilirdi. "Ama yine de, bizi desteklemeyi reddetmesinin muhtemelen her şeyden çok Adara'ya davranışımızla ilgisi var."

Axlya, "Evet, eminim buz fae'leri Adara'nın tahta geçtikten sonra onlara bağımsızlıklarını vereceğini umuyorlardı," dedi. Elini ateşin yanındaki koltuğun arkasına dayadı, köşeli yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Gerçek şu ki, artık Adara'yı tahtın varisi olarak desteklemediğimiz için memnunum. Bu karar konusunda kendimi hiç rahat hissetmemiştim."

"Gerçekten mi?" Cascada birdenbire tartışmaya ilgi duyarak pencereye doğru döndü. "Nedenmiş o?"

"Çünkü." Leydi Axlya dudaklarını büzdü. "Ateş büyüsünü kullanma kolaylığı bana çok fazla ateş fae'sini hatırlatıyor."

"Ateş perileri mi?" Prentis kaşlarını çattı. "Onların tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Axlya içini çekerek sandalyeye oturdu. "İkiniz de bunu bilemeyecek kadar gençsiniz ama ejderhalar gelmeden önce ateş fae'leri ile bizim krallığımız arasında bir savaş vardı. Ateş fae'leri, bize sağladıkları ilkel taşlar karşılığında yeterince yüksek bir ondalık ödemediğimize inandılar, bu yüzden bizi kestiler, bu da toprak ve hava alemleriyle ticaret yapma yeteneğimizi etkiledi. Büyükbabam bana hava fae'leriyle onlara karşı bir ittifak kurmak için görüştüğümüzü söyledi, ama ejderhalar geldi ve bizden önce onları yok ederek sorunu çözdüler."

Prentis teyzesine sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Bana ejderhalara karşı verdiğimiz savaşın ateş perilerinin intikamını almakla hiçbir ilgisi olmadığını mı söylüyorsun?"

Axlya güldü. "Tabii ki hayır," dedi. "Diğer Haneler ejderhaların sorunu çözmesine çok sevinmişlerdi! Ne yazık ki büyükbabam biraz fazla açgözlüydü ve diğerlerini ejderhalara karşı geniş çaplı bir saldırı başlatıp onları yok etmeye ikna etti, böylece ilkel taş madenlerini kendimiz ele geçirebilecektik. Ejderha postunun fae büyüsüne karşı bağışıklığı olduğunu fark ettiğimizde, barış yapmak için çok geçti."

"Yani tüm ejderha-fae savaşı bir yalan üzerine kuruluydu," dedi Cascada kesin bir ifadeyle. Başını salladı, alt dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ediria'nın bu durumda olmasına şaşmamalı. Ruhlar günahlarımız için bizi cezalandırıyor."

Axlya kaşlarını çattı. "Ejderhalar da bize karşı pek çok günah işledi, çocuğum," diye belirtti. "Ve her neyse, o sinir bozucu Einar dışında artık yoklar, yani bu durum onunla ilgili değil." Sandalyesinden kalktı ve tekrar yürümeye başladı. "General Slaugh'un saldırısına izin veremeyiz."

cevapsız. Eğer konumumuzu korumak istiyorsak, kendi güçlerimizi bir araya getirmeli ve kış mevsimi bitmeden toprak fae'lerine boyun eğdirmeliyiz. Güçlerini kontrolümüz altına aldıktan sonra Gaoth Aire'yi fethetmek ve Ediria'yı yeniden tek bir sancak altında toplamak çocuk oyuncağı olacaktır."

Cascada'nın yüzü karardı ama pencereye dönerken hiçbir şey söylemedi. Prentis bu konuyu düşünürken uzun bir süre sessiz kaldı ve konuyla ilgili fikrini ifade etmenin en nazik yolunu bulmaya çalıştı.

"Leydi Teyzem," dedi sonunda. "Desteyiniz için minnettarım ve Ediria'nın bir sonraki kralı olmayı çok istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için Evleri birleştirmemiz gerektiğinin farkındayım ama binlerce toprak ve hava fae'sini öldürmenin çözüm olduğunu sanmıyorum. Kendi kayıplarımızı vermeden Domhain ve Gaoth Aire'yi fethedemeyiz ve kolay kolay boyun eğmeyecekleri göz önüne alındığında, hükümdarlığımız istikrarsız ve elde tutulması zor olacaktır. Lord Oren ile bir ateşkes yapabilir ve Leydi Mossi ile bir uzlaşma önerebilirsek çok daha iyi olur."

Prentis Leydi Axlya'nın karşı çıkacağını düşünmüştü ama Leydi Axlya onu şaşırtarak başını salladı. "Ateşkes ideal olurdu," diye itiraf etti. "Belki de Reatha Hanesi'nden uygun bir kadınla evlenmeyi kabul edersen, Lord Oren ittifakı sürdürmeye daha yatkın olacaktır. Ve eğer ikimiz birleşirsek, Leydi Mossi'yi çekilmeye ikna etmek çok daha kolay olacaktır. Ancak," diye uyardı, ifadesi karararak, "teklifimi reddederlerse, savaşa hazırlanmalıyız. General Slaugh'un kontrolsüz bir şekilde topraklarımdan geçmesine izin vermeyeceğim."

"Anlaştık," dedi Prentis. "Sınır devriyelerinin güçlendirilmesini emredeceğim."

"Evet, ayrıca birliklerimizi savaş için hazırlayacaksın." Leydi Axlya'nın gözleri uzaklara bakarken parlıyordu ve bu bakıştaki bir şey Prentis'in midesinin sıkışmasına neden oldu. "En güçlü silahlarımızı kullanabileceğimiz bir arazi seçtiğinizden emin olun."

"En güçlü silahlar mı?" Cascada gözlerini annesine dikti. "Herhalde zehirli yağmuru düşünmüyorsunuzdur."

"Leydi Mossi ve küstah yeğenini dize getirmek için gereken her türlü gücü kullanacağım," dedi Leydi Axlya yumuşak bir sesle. Prentis'e buz gibi bir bakış fırlattı. "İtirazınız var mı Lord Prentis?"

Prentis başını eğerek, "Emrettiğiniz gibi yapacağım," dedi. Ama kelimeler ağzından çıkarken bile, kendisini neyin içine soktuğunu merak ediyordu. Müzakerelerin başarılı olması için dua etti, çünkü savaşa girmek zorunda kalırlarsa ve Haneler böylesine ölümcül bir büyü kullanmaya hazırlanırlarsa, krallığın hayatta kalacağından emin değildi.

OceanofPDF.com

Adara

Üç gün sonra

"Söylemeliyim ki," dedi Quye, biz ata binerken, "kızım hayatımda hiç bu kadar acımamıştı."

Çoktan devesine binmiş olan rahip Quye'ye skandal dolu bir bakış attı ama ben sadece başımı salladım ve güldüm. "Ata binmek kaslarınızı geliştirmek için harika bir yoldur," dedim bacağıma bineğimin üzerinde sallarken. Özel olarak, benim de ağrım olduğunu kabul etmek zorundaydım. Devenin bir atinkinden çok farklı olan yan yan yürüyüşüne alışmam birkaç günümü almıştı, garip, yumrulu sırtından bahsetmiyorum bile. "Ve alınma Quye, ama bu konuda biraz çalışman gerekebilir."

Quye ince kollarını kaldırıp kollarını yukarı iterken ofladı. "Kaslarım var," dedi zavallı pazularını esneterek. Ben sadece kaşlarımı kaldırıncı homurdandı ve kollarını tekrar iki yanına indirdi. "İyi, ben

kaslarınız var, ama bunun yerine rüzgarlara emir verebilecekken onlara kimin ihtiyacı var ki?"

Çölde yola koyulurken kendi kendime bunun doğru bir nokta olduğunu düşündüm. Bir savaşçı olarak bu kadar sıkı çalışmamın bir nedeni de sihrimi hiç kullanamamış olmamdı. En başından beri güçlerimi kullanabilseydim, güç ve kondisyon için bu kadar zaman harcar mıydım?

Kimi kandırıyorsun? Kafamın içinde bir ses homurdandı. Eğer büyüünü kullanıyor olsaydın, Kral Aolis seni yakalar ve bir çocuk geline dönüştürürdü. Kaipei Kalesi'ne kapatılır ve onun kuklası olarak yetiştirilirdin.

Bu kadar düşünmek bile tüylerimi ürpertti ve ilk defa kendimi Olette ve Gelsyne'in ben doğduğumda güçlerimi bağladıkları için minnettar buldum. Doğru, hâlâ annemin beni başımın üzerinde asılı duran tehdide karşı kör bırakmak yerine bana gerçeği söylemesini diliyordum. Ama en azından beni seven ve iyiliğimi gerçekten önemseyen bir ebeveyn tarafından büyütülmüştüm, başarısızlığa uğrattığı krallıktaki sallantılı hakimiyetini sürdürmek için beni bir araç olarak kullanmak isteyen çılgın bir kral tarafından değil.

Çöldeki yolculuğumuz oldukça sessiz geçmişti; Quye ve benim konuşabildiğimiz tek kişi bizimle birlikte seyahat eden rahip Hamond'du. Başrahip Iman tarafından bizi Kemet-Nefer'e götürmekle görevlendirilmişti ve bize başkente kadar bizzat eşlik etmek istese de tapınakta kalmak zorunda olduğunu söylemişti. Ne yazık ki Hamond da en az Iman kadar ketumdu ve ejderhalar ve nerede oldukları hakkında bize bilgi vermeyi reddettiği için Quye ve ben kendi tavsiyelerimize uymaya karar vermiştik. Eğer onlar bize güvenmiyorsa, bu bizim de onlara güvenemeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Bir kum tepesine daha tırmanırken Hamond bize "Bakın," dedi. "Tepeye çıktığımızda şehri göreceksiniz."

Kum tepesini aştık ve Kemet-Nefer'i ilk kez gördüğümüzde Quye kısık bir ıslık çaldı. Şehir görkemli bir nehir tarafından ortadan ikiye bölünmüştü, nehrin parıldayan suları yukarıdaki deniz mavisi gökyüzünü yansıtıyordu. Ortasında kireçtaşından bir saray, uzun, gururlu ve yeryüzüne düşmüş bir yıldız gibi parlıyordu. Bu mesafeden bile, duvarları ve kuleleri süsleyen, güçlü güneş ışınlarının altında parıldayan altın süsleri ve değerli taşları görebiliyordum.

Nehrin her iki yakasındaki binalar o kadar farklı görünüyordu ki, sanki iki ayrı şehir gibiydiler. Batı tarafında, bacalarından yükselen dumanlar dışında neredeyse kumlu manzaraya karışan, güneşte kurutulmuş tuğla binalar toplanmıştı. Doğudaki binalar ise daha görkemliydi; değerli taşlar ve metallerle süslü büyük tapınak ve piramitler gökyüzüne doğru uzanıyordu.

"Hayatımda hiç bu kadar büyük bir şehir gördüğümü sanmıyorum," diye mırıldandım Quye'ye, şaşkınlığımı çok belli etmemeye çalışarak.

"Wynth'i oraya dört kez sığdırabilirsin," diye onayladı başını sallayarak. "Bu kadar büyük şehirlere sahip olmayı haklı çıkarabiliyorlarsa, bu insanlar biz fae'lerden çok daha hızlı çoğalıyor olmalı."

Şehre varmamız üç saat daha sürdü ve şehir kapılarının önünde durduğumuzda, bitkin düşmüştüm ve eyerimde sallanmamak için mücadele ediyordum. Yorgunluğumu üzerimden atarak, en az otuz metre yüksekliğindeki devasa kapıları görmek için boynumu uzattım. Demir şeritlerle güçlendirilmiş kumtaşı bloklardan yapılmışlardı ve timsah tanrısının yanı sıra tanımadığım ama tanrı olduğunu tahmin ettiğim diğer figürlerin oymalarıyla süslenmişlerdi. Kapının kendisi de etkileyici bir yapıydı; birkaç kattan oluşuyordu ve okçuların şehri savunması için ok yarıkları vardı. Ötesinde şehrin koşuşturmasını görebiliyor, mallarını pazarlayan tüccarların ve hayvanların anırmalarını duyabiliyor, ter ve baharat kokularını koklayabiliyordum.

Kapının tepesinde nöbet tutan muhafızlar açık bir şaşkınlıkla bize baktılar, beni ve Quye'yi gördükçe mızraklarının sapları gevşiyordu. İçlerinden biri Hamond'a bağırdı, o da muhtemelen kim olduğumuzu açıklamak için bağırarak karşılık verdi. Muhafızlar bakıştılar ve kısa bir tartışmadan sonra içlerinden biri nöbet yerini terk edip şehre doğru koşmaya başladı.

"Tapınağa geldiğimizi haber veriyor," diye açıkladı Hamond kalan muhafızlar bizi içeri alırken. Kapılardan geçip asfalt bir yola çıktık ve ben boynumu büküp şehre girmek için bir o yana bir bu yana dönerken biraz sıırttı. "Başkent etkileyici, değil mi?"

Başımı salladım, konuşamayacak kadar her şeyi kavramakla meşguldüm. Sokaklar insanlarla, uzun kulaklı ve kısa bacaklı at benzeri yaratıklarla ve pazara mal taşıyan arabalarla doluydu. Birçoğu süslü oymalar ve resimlerle bezenmiş kil ve kumtaşı binaların yanından geçen dolambaçlı yolları takip ederek daha da derine indik. Burası bir yerleşim bölgesiydi, hava yemek pişirme ateşlerinin ve kişisel sunaklardan gelen tütsü kokularıyla doluydu, ancak caddeden zanaatkârlara doğru devam ettikçe kokular odun dumanı, deri ve kil olarak değişti.

"Ooh," dedi Quye, bir mücevher mağazasına doğru sürüklenirken gözleri parlıyordu. Cam vitrinin arkasında sallanan karmaşık parçalar, doğal taşları ve mineralleriyle onu cezbediyordu ve bakışları altın ve lapis lazuli'den yapılmış süslü bir kelebek kolyeye takıldı.

"Şimdi olmaz," dedim sertçe, bineğinin dizginlerini tutarak. Beş adım ileride kalabalığın içinde kaybolan Hamond'u kaybetmeden önce onu dükkândan uzaklaştırdım. "Ziyaret etmemiz gereken bir tapınak rahibi var."

"Yine de çok güzel!" Onu götürürken Quye sızlandı. "Sadece-"

Söyleyeceklerinin geri kalanı sokakta yürüyen iki iyi giyimli erkeğin görüntüsü karşısında kaybolup giderken olduğum yerde durdum

Bize doğru geliyordu. Kısa boylu olan, bronz teni ve altın rengi saçlarıyla şimdiye kadar gördüğümüz herkese benziyordu ama konuştuğu erkek çölde bir vaha gibi göze çarpıyordu. Arkadaşından bir baş kadar daha uzundu ve alev rengi saçları buralarda yeterince sıra dışı olurdu. Bakışları benimkilere kaydı ve altın rengi gözleri bizi görünce faltaşı gibi açıldığında nefesim kesildi.

Hiç şüphe yok ki o bir ejderhaydı.

"Bekle!" İki erkek yan sokaktan aşağı doğru yürürken bile bağırdım. Dizginleri çektim, devemi belirsiz bir şekilde durdurdum ve bineğimden atlarken biraz karışıklığa neden oldum. Hamond arkamdan bağırdı ama ben onu duymazdan gelerek yan sokaktan aşağıya, doğruca çarşıya daldım. Dar sokak rengârenk tezgâhlarla doluydu, insanlar bağıırıyor ve pazarlık yaparken birbirlerini itip kakıyorlardı ve beni neredeyse hiç fark etmemiş gibiydiler. Bu izdihamın içinden geçmeye çalışırken, alev saçlı adamdan bir iz var mı diye kalabalığı taradım ama onu göremedim.

Kalçama bir şeyin dokunduğunu hissettim ve elim içgüdüsel olarak ona doğru gitti. Parmaklarım bir bileğe takıldı ve aşağıya baktığımda küçük bir çocuğun korkuyla bana baktığını gördüm, bronz teninin altındaki yüzü solgundu. Elinde bir kese tutuyordu; bu sabah birkaç parça kurutulmuş etle doldurduktan sonra kemerime bağladığım kesenin aynısı.

"Sende kalsın," dedim iç çekerek ve elini bıraktım. Hemen uzaklaştı ve ben de başımı sallayarak ana bulvara döndüm.

"Hanımefendi!" Hamond beni görür görmez bağırdı. O ve Quye hâlâ bineklerinin üzerindeydi ve terk edilmiş devemin dizginlerini sıkıca kavramıştı. Ben yaklaşırken yüz ifadesi rahatlama ve öfke arasında gidip geliyordu, kalın kaşları çatılmıştı. "Bayan Adara, tek başınıza böyle kaçamazsınız! Kemet-Nefer bir kadın için güvenli bir yer değil.

bir yabancının tek başına dolaşmasına izin vermeyin. Tıpkı sizin gibi hedef arayan yankesiciler ve hırsızlar var!"

"Biliyorum." Duruma sinirlenerek elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Daha önce bir tanesini yemeğimi çalmaya çalışırken yakaladım."

Hamond bana acı dolu bir bakış attı ve içimde bir suçluluk dalgası dalgalandı. Rahip sadece işini yapmaya çalışıyordu ve ben kendini beğenmiş bir velet gibi davranıyordum. "Özür dilerim," dedim ona bir kemik atarak. "Bu şehir çok heyecan verici bir yer ve kendimi biraz kaptırdım. Bir daha olmayacak."

"Güzel," dedi huysuzca. Dizginleri bana uzattı. "Yakın dur ve yola devam edelim."

Atıma binerken Quye bana yan gözle baktı ama ben başımı salladım. Şehirde ilerlerken gergin ve tetikte kaldım, ejderhalara dair başka bir işaret aradım. Ancak burada daha fazlası olması gerekmesine rağmen, sokaklarda yürüyen başka altın gözlü sakın görmedim.

Sonunda şehrin iki yarısını birbirine bağlayan nehrin üzerindeki köprüye ulaştık. Develerimizi hemen dışındaki bir ahıra bırakarak köprüyü yürüyerek geçtik. Geniş kemerleri, yüksek sütunları ve uzunluğu boyunca oyuklara yerleştirilmiş tanrı ve tanrıça heykelleriyle hem güzel hem de işlevseldi. Aşağıdan akan nehrin gücünü hissedebiliyordum ve bir an için uzanıp elimi suyun içinde gezdirebilmeyi, akıntıyı hissedebilmeyi ve o ilahi gücü içime çekebilmeyi diledim.

Köprüyü geçip tapınak şehrine girdiğimizde atmosfer değişti. Buradaki sokaklar daha geniş, binalar daha yüksek, duvarlarını karmaşık oymalar ve duvar resimleri şeklinde süsleyen çeşitli tanrı ve tanrıça tasvirleri vardı.

Yanan tütsülerin kokusu burada daha güçlüydü; baharatların, otların ve sokak satıcılarının egzotik yiyeceklerinin aromalarına karışıyordu. Yükselen yapılar

Bölgede her biri farklı bir tanrı ya da tanrıçaya adanmış çeşitli şekil, boyut ve renklerde tapınaklar bulunuyordu. Sokaklar rahipler, yardımcılar, vatandaşlar ve günlerini geçiren ziyaretçilerle oldukça yoğun görünüyordu, ancak ana şehirde bulunmayan bir huzur ve dinginlik duygusu havaya yayılmıştı.

"Bu da ne?" Bir hanın önünde durduğumuzda sordum.

Hamond, "Hem bu akşam hem de ziyaretiniz süresince burada kalacaksınız," diye açıkladı. "Baş Rahip gelişinizden haberdar edildi ve sizi kabul etmeye hazır olduğunda sizi çağırarak. Bunun en erken yarın olmasını bekliyorum."

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Bir kaşını kaldırdı. "Ben bir rahibim," dedi. "Bu han sadece din adamı olmayanlar içindir. Ben diğer rahipler ve yardımcılarla birlikte tapınakta kalacağım."

Bununla birlikte, bizi basit ama rahat bir kumtaşı bina olan hanın içine götürdü. Lobide misafirlerin oturup çaylarını yudumlayabilecekleri birkaç basit sandalye ve masa vardı; köşede de ortama rahatlatıcı, köpüklü bir ses katan bir çeşme bulunuyordu. Resepsiyon masasının arkasında bizi güler yüzlü bir kadın hancı bekliyordu ve içimizi rahatlatacak şekilde mükemmel Fae dili konuşuyordu. Hamond sabah bizi almak için döneceğine söz vererek bizi ona bıraktı ve bilgilerimizi aldıktan sonra bizi odalarımıza götürdü.

Ağır pirinç bir anahtarı kilide sokarken müzikal aksanıyla "İşte odanız," dedi. Ahşap kapıyı açtığı anda iki adet ikiz yatağın bulunduğu rahat görünümlü bir oda ortaya çıktı. Duvarlar sıcak bej rengine boyanmış, zeminler karmaşık dokuma halılarla kaplanmış ve yataklar koyu renkli ahşaptan yapılmış, pelüş yastıklar ve yumuşak battaniyelerle süslenmişti. İki pencereyi kaplayan tül beyaz perdeler, odanın sıcak ve doğal havasını dağıtıyordu.

Ayrıca daha fazla mahremiyet ya da karanlık istediğimizde arkadan bağlanan daha ağır perdeler de vardı.

"Alışveriş yapabileceğimiz bir yer öneriniz var mı?" Quye sordu, gözleri heyecanla parlıyordu. Belli ki daha önce gittiği kuyumcuyu unutmamıştı. "Tezgâhlarda gördüğümüz atıştırmalıklardan denemek ve biraz da kıyafet almak isterim," diye ekledi, seyahatte giydiğimiz yıpranmış kıyafetlerimize bakarak hayıflanarak. Baş rahip bizi güneşten koruması için kapüşonlu pelerinler vermişti ama gerçekten de hava koşullarına daha uygun kıyafetlere ihtiyacımız vardı. Yerel giysilere sahip olmanın biraz daha uyum sağlamamıza yardımcı olacağından bahsetmiyorum bile.

"Elbette! Burada tapınak arazisinde birkaç dükkan var, ayrıca isterseniz tapınak bölgesinin dışında daha ucuz olan birkaç dükkan daha v a r."

Bize bazı tavsiyelerde bulundu ve yetersiz eşyalarımızı yerleştirmek ve yorgun yüzlerimize biraz su sıçratmak için bir dakika ayırdıktan sonra yola koyulduk. Sınırlı parayla, resepsiyon görevlisinin tavsiye ettiği daha ucuz pazarlardan birini denemeye karar verdik, ancak dehşete düştük, gardiyanlar bizi köprüden geri almayı reddetti.

Nedenini öğrenmek istediğimizde muhafız, "Başrahip sizinle görüşene kadar tapınak arazisinde kalmanızı emretti," diye açıkladı. "Güvenliğiniz için."

"Anlıyorum," dedim, ama kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş ve ayaklarını genişçe dikerek giriş yolunu kapatmış bir şekilde durmasına bakılırsa, tam tersinden ziyade şehri bizden korumaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Ama yine de Hamond bizi Kemet-Nefer'in yabancılar için tehlikeli olabileceği konusunda uyarmıştı ve ben de bugün yankesiciliğe maruz kalmıştım. Buradaki vatandaşlar bize köylüler kadar hayran görünmüyordu, bu yüzden belki de muhafızlar gerçekten bizi güvende tutmaya çalışıyordu.

Muhafızların yanından uzaklaşırken Quye, "Hâlâ hoşuma gitmiyor," dedi. "Dışarı çıkıp keşfedemeyeceksek yeni bir dünyayı ziyaret etmenin ne anlamı var?"

"Ejderhaları bulup onları bize yardım etmeye ikna etmek ve böylece kendi dünyamızı kurtarmak için mi?" Ben önerdim.

Quye gözlerini devirdi. "Elbette. Ama bu eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Quye'nin kaprisli doğasının başımızı belaya sokacağından endişelenerek iç çektim. Ama sonra tekrar düşündüm de, belki de biraz çamura batmıştım. Arkadaşlarım hâlâ evde savaşıırken eğlendiğim için kendimi suçlu hissediyordum... ama suçluluk duymanın bir anlamı var mıydı? Ne de olsa rahip bizi görene kadar burada sıkışıp kalmıştık. Onu beklerken biraz eğlence bulmanın bir zararı olamazdı... değil mi?

OceanofPDF.com

Einar

Gün boyu süren yolculuklardan yorgun düşmüş bir halde geceyi Furian Dağı'nın kalbinde uyuyarak geçirdim; derin, rüyasız bir uykuya daldım ve şafakla birlikte uyandım. Yetişkin bir ejderha olarak yanardağın ağzından uçamayacak kadar iriydim, bu yüzden ayrılmak için tünelden geri tırmanmak ve yıkık tapınaktan geçmek zorunda kaldım.

Her nasılsa, Adara yanımda olmadan yolculuk yapmak daha da kötüydü. Onun yokluğunun boş acısı her adımda yankılanıyor ve kültürümün dağınık kalıntıları sadece yalnızlığımı vurgulamaya hizmet ediyordu.

Bir kez daha, Ediria'daki son ejderha bendim. Ve bu sefer, acımı dindirecek büyümlü bir uyku yoktu.

Tapınaktan çıkarken, tapınak muhafızlarından birinin iskeletine bağlanmış olarak bulduğum düşmüş bir kılıç ve kını aldım. Biraz hissettim

Silahı belime sabitlerken suçluydum ama dışarı çıktığımda ona ihtiyacım olacağını hissediyordum.

Tapınak kalıntılarından çıktığım anda önsezimin doğru olduğu kanıtlandı. Alçak bir homurtu havayı gümbürdetti ve bir gölge yaratık devrilmiş bir sütunun arkasından bana doğru atılırken tam zamanında kenara sıçradım. Diğer altı yaratık saklandıkları yerden sıyrılıp bana doğru koşarken ulumalar sabahın erken saatlerinde havayı yırttı ve ben de kılıcımı kınından çıkarırken cevap niteliğinde bir savaş çılgılığı attım. İçimdeki öfke silahımın ilk savuruşunu yönlendirdi ve ilk canavarı temiz bir şekilde kesip ikincisinin kafasını kopardığımda her yere siyah kan sıçradı.

Bir keresinde, o kanı görmek beni korkuyla diğer yöne koştururdu.

Ama artık bağışıklığım olduğu için, kendimi savaş öfkesine teslim ederken bastırılmış tüm duygularımı memnuniyetle serbest bırakarak yaratıkları parçaladım. Dışlerinden ve pençelerinden ufak tefek kesikler alsam da birkaç dakika içinde on tanesini öldürdüm. Kanımın kokusu daha fazla piçin ilgisini çekti ve onları tepelerden üzerime doğru sürmeye başladı.

Sonunda, sayıları beni aşağı çekmeden önce yarı ejderha formuna geçip uçarak uzaklaşmak zorunda kaldım. Ben gökyüzüne yükselirken yaratıklar uluyordu ama kanatlarımla onlardan uzaklaşırken arkama bakmadım. Onları öldürmek hiçbir şeyi çözmeyecekti ve bunun dışında, Adara buz ateşi yeteneğinde ustalaştığında onları eski hallerine geri getirme şansı vardı. Hearthfyre'ı eski ihtişamına kavuşturmak istiyorlarsa, on yıllar önce burada yeşermiş olan doğal bitki örtüsünü ve faunayı yeniden canlandırmaları gerekecekti.

Tehlikeden kurtulduktan sonra tam ejderha formuna geçtim ve batıya, en yakın ilkel taş madenine doğru yöneldim. Yolculuğumuza çıkmadan önce Quye beni kenara çekmiş ve toplayabildiğim kadar çok taş toplamamı söylemişti.

olabilir. Nedenini sorduğumda, *"Nox'u yenmek için onlara ihtiyacımız olacak,"* dedi.

"En az bir düzine, eğer başarabilerseniz."

Quye'nin bir düzine ilkel taşı nasıl şarj etmeyi planladığını ya da onlarla ne yapmayı umduğunu bilmiyordum. Ama daha önce bizi yanlış yönlendirmemişti ve öldürecek bu kadar zaman varken işe yarar *bir şeyler* yapmam gerekiyordu.

Uçarken, aklım kulede geçirdiğimiz geceye ve Quye'nin bulduğu gizli kütüphaneye geri dönmekten kendimi alamıyordum. O defter... ateş fae'leri hangi deneyleri yapıyorlardı da yok oldular? Geride bıraktıkları eserler üzerinde gerçekten bir lanet var mıydı ve eğer öyleyse, bu lanetin tüm Hearthfyre'ı kapsamadığını kim söyleyebilirdi? Belki de fae'lerin bizi yenmesinden bunca yıl sonra bile bu toprakların savaş ve çekişmelerle bu kadar parçalanmış olmasının nedeni buydu. Üzerinden uçtuğum neredeyse her yer gölge yozlaşmasıyla istila edilmişti. Bir zamanlar ekin tarlası olan ama şimdi çok yaklaşma hatasına düşersen beni beslemek yerine yiyecek olan dikenli, dokunaç benzeri bitkilerin istilasına uğramış bir yerin üzerinden geçerken kalbim ağırlaştı.

Bakışlarımı ıssız arazide gezdirirken, eski bir harabe gözüme çarptı. Çorak topraktan fışkıran mezar taşlarını görünce içimde bir şeyler canlandı; burası bir ateş fae mezarlığıydı, ateş fae'lerinin geride bıraktığı az sayıdaki yer üstü arkeolojik alanlardan biriydi. Ateş fae'lerine karşı olan nefretimizden dolayı, halkım her zaman bu tür yerlerden, özellikle de ölülerin bulunduğu yerlerden uzak durmuştur.

Madenlere doğru devam etmem gerektiğini biliyordum ama merakım beni dürtükledi ve kendimi mezarlık yönünde ilerlerken buldum. Tapınak gibi burası da gölge yaratıklardan yoksundu; ölülere saygı gösterilmeyeli ya da ruhlara adak sunulmayalı bin yıl olmuş olsa da burası hâlâ kutsal bir yer sayılıyordu. İki ayaklı formuma geri dönerek kılıcımı çektim ve yırtıcılara karşı tetikte olarak bölgeyi taradım.

Ama burada ayaklarımın altındaki ölümler dışında hiçbir şey yoktu.

Mezar taşlarının sıraları arasında yavaşça ilerlerken havada sessiz, neredeyse saygılı bir sessizlik vardı. Birçoğu çatlamış ve ufalanmıştı, üzerlerine yazılan isimlerin çoğu zamanla yıpranmıştı. Hepsinin ortasında, girişinde uzun zaman önce ölmüş ateş fae krallarının isimlerinin yazılı olduğu devasa bir anıt mezar duruyordu.

Keşke onlarla konuşabilseydim, sıralarını dökmelerini sağlayabilseydim. Ama burada rüzgârda uhrevi bir şeyler fısıldıyor gibi görünse de, benim onu duyacak kulaklarım yoktu. Geleceği görebilen ve öbür dünyanın ruhlarıyla iletişim kurabilen bir Kahin değildim. Ben sadece fiziksel gerçekliklerle başa çıkabilen bir ejderha savaşçısıyım.

Zamanımı mezarlıkta dolaşarak, bulabildiğim okunaklı yazıları okuyarak geçirdim. Daha iyi korunmuş birkaç anıttan, buradaki ateş fae'lerinin çoğunun hem su hem de toprak fae'lerine karşı savaşlarda öldüğünü anladım. Ama bu üç ırk ne için ve neden savaşıyordu? Ve biz gelmeden önce birbirlerini öldürmekle meşgul olan fae'lerin, ateş fae'lerini sözde öldürdüğümüz için bize kızmaları ikiyüzlülük değil miydi?

Başımı sallayarak tekrar ejderha formunda gökyüzüne çıktım ve bu kez Hearthfyre'in kraliyet ailesinin malikânesi olan Cloudfang Malikânesi'ne yöneldim. Gelişimizden yaklaşık iki yüz yıl sonrasına kadar yazılı kayıt tutmaya başlamamıştık ama yine de bu tarihi kayıtlarda bazı ipuçları olabilirdi. Kraliyet kütüphanesi tüm Hearthfyre'daki en geniş koleksiyona sahipti ve eğer kitaplar krallığımızın çöküşünden sağ kurtulmuşsa, onları ele geçirmem gerekiyordu.

Sadece Cloudfang'in hala ayakta olduğunu umuyordum. Çünkü eğer Fae'ler onu da ailemin evini yok ettikleri gibi yok etmişlerse, bu tarihimizin sonsuza dek kaybolduğu anlamına geliyordu. Ve gerçeği asla öğrenemeyecektik.

OceanofPDF.com

Adara

Bize başka bir seçenek bırakılmadığı için Quye ve ben öğleden sonrayı tapınak kentinin alışveriş bölgesinde dolaşarak geçirdik. Burada satılan kıyafetler oldukça mütevazı, yüksek yakalı, uzun paçalı ve soluk renkliydi. Yaz sıcaklığında giymeyi tercih ettiğim kıyafetler değillerdi. Ancak kumaş hafif ve nefes alabiliyordu ve kabul etmeliydim ki güneş üzerimize vururken, tenimizi mümkün olduğunca kapalı tutmamız en iyisiydi.

Yeni kıyafetlerimizle dükkândan çıkarken Quye, "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Hana dönüp yemek yemeliyiz."

"Ben de acıktım." Hancının bize verdiği arazinin haritasını taradım ve üzerinde çatal-bıçak sembolü olan bir bina buldum. "Sanırım burası yemek satıyor. Neden kontrol etmiyoruz? Bizimle konuşmaya daha istekli insanlarla karşılaşabiliriz."

Binanın, duvara dayalı uzun bir masaya yerleştirilmiş çeşitli yiyeceklerin servis edildiği bir kantin olduğu ortaya çıktı. Yerel yemeklerden daha fazlasını denemeye hevesli olan Quye ve ben masanın sol ucundan tabaklar aldık ve sonraki on dakikayı ızgara etler, baharatlı sebzeler, gözlemeler, keskin soslar ve sürülebilir yiyeceklerle doldurarak geçirdik. Kokular daha önce hiç duymadığım türdendi ve oturacak bir masa bulmak için kantinin etrafına bakarken ağızım sulandı.

"Hepsini yiyecek misin?"

Döndüğümde bir kadının bana baktığını gördüm; yuvarlak gözlüklerinin üzerinden tabaklarımızı incelerken tek kaşını şüpheyle kaldırmıştı. Sade, kum rengi bir cübbe giymişti ve bir kolunun altına kalın bir kitap sıkıştırmış, diğer koluyla da kendi tabağını dengeliyordu. Bizim aksimize, tabağını mütevazı miktarda yiyeceklerle doldurmuştu; iki şiş, bir salata ve tek bir parça gözleme. Ne kadar gülünç göründüğümüzü fark ettiğimde kulaklarımın ucu ısındı.

"Denemek için elimizden geleni yapacağız," dedi Quye neşeyle, iki parça sert peynirin arasına bir parça kek sıkıştırırken. "Aptal gibi göründüğümüzü biliyorum ama bu yiyeceklerin hiçbirini daha önce denemedik, bu yüzden neyin iyi olduğunu bilmiyoruz."

"Ah." Kız topuklarının üzerinde kıpırdandı, ifadesi netleşti. "Bana sormalıydın. Seni ızgara ciğeri tabağına koyma zahmetinden kurtarabilirdim." Tabağımın ortasındaki kahverengi yumruyu işaret ederken yüzünü buruşturdu. "O şey iğrenç."

Bunun üzerine gülümsememi geri çektim. "Sizinle oturabilir miyiz?" Yanında arkadaşı olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım. Masaların çoğu ona benzer cübbeler giyen insanlarla doluydu, gerçi farklı renkler de vardı. Bizi görmezden geliyorlarmış gibi davrandılar ama dillerini anlayamasam da, bazılarının gizlice bize bakmalarından konuşmanın ana konusunun biz olduğumuzu anlayabiliyordum. "Biz kimseyi tanımıyoruz

Burada bir arkadaşla ihtiyacımız var. Ya da en azından bizi böbrek turtası ve kaçınmamız gereken diğer şeyler konusunda uyaracak biri."

"Elbette." Kız omuz silkti, sonra bizi masasına götürdü. Adı Nysa'ydı ve onunla konuştuğça bir din bilgini olduğunu öğrendik. Buradaki pek çok acolytes gibi, onu besleyemeyecek veya ona bakamayacak kadar fakir ebeveynler tarafından terk edilmiş ve tapınaklardan birine adak olarak bırakılmıştı - onun durumunda, değişim ve kaos tanrısı Setros. Barınma ve yiyecek karşılığında tapınak görevlisi olarak hizmet etmiş, törenlere yardımcı olmuş ve çalışmalarıyla meşgul olmadığı zamanlarda arazinin ve binaların bakımını yapmıştır.

"Peki, sizinle yardımcılar arasındaki fark nedir?" Çenemi odanın karşısında bize doğru bakan bir çocuğa doğru eğerek sordum. Yüzü kızardı ve bakışlarını kaçırdıca bir gülümsememi gizledim.

Quye gözlerinde bilmiş bir bakışla, "Aradaki fark, diğer yardımcıların aksine Nysa'nın hayatını Setros'a hizmet etmek için vermek istememesi," dedi. "Muhtemelen sana reşit olana kadar dini eğitimlere katılman gerektiğini söylemişlerdir, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Nysa. Gözlüklerini burnuna doğru itti ve sağ tarafta duran kalın kitaba baktı. "Okumayı seviyorum ve ilim de yeterince ilginç," dedi. "Ama keşke dini olmayan metinleri de okumamıza izin verseler. Bir keresinde bir ziyaretçi bana bir kurgu roman vermişti, onu büyük maceralara sürükleyen üç benu ruhuyla arkadaş olan bir çocuk hakkında. Ona, zayıflar için adaleti sağlamak amacıyla zorbalara ve kötü adamlara nasıl şakalar ve muziplikler yapacağını öğretmişlerdi. Çok eğlenceliydi! Ama bitiremeden rahipler kitaba el koydular." Yüzü düştü. "Çok anlamsız olduğunu ve Benu'yu uygunsuz bir şekilde tasvir ettiğini söylediler."

"Bu korkunç," dedi Quye. Kızın elini okşadı ve ekledi: "Umarım bir gün burayı terk edip kendi büyük macerana atılarak o ahmaklara günlerini gösterirsin."

Nysa homurdandı. "Çok isterdim," dedi ve gözlerindeki özleminden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Ama yalnız seyahat eden bir kadının ne tür maceralara atılabileceğinden emin değilim. Bir koca bulmam gerekecek ve o da bana o kadar çok bebek yükleyecek ki maceraya ayıracak zamanım olmayacak." Acı bir gülümseme dudaklarını gerdi ve başını salladı. "Şimdiye kadar rahip yardımcısı cübbesini giymeye direndim çünkü içimde hâlâ bunun mümkün olduğunu düşünen aptal bir yan var. Ama bir gün Setros'a tapınağında hizmet etmek ya da yatağında ölümlü bir adama hizmet etmek arasında seçim yapmak zorunda kalacağımı biliyorum."

Ürperdi ve tepkisini merak ederek Quye'ye yan gözle baktım. İfadesi dikkatle boştu ve Nysa'nın sözlerinin eve biraz fazla yakın olduğundan şüphelendim. Ne de olsa Kahin olarak hayatının büyük bir bölümünde Wynth'teki hava fae tapınağında inzivaya çekilmişti. Leap'in bana anlattıklarından, tapınaktan sık sık gizlice kaçtığını, daha küçük bir fae gibi davranarak onların arasında yaşamının nasıl bir şey olduğunu tattığını biliyordum, ama sonunda her zaman geri dönmek zorunda kaldı. Her zaman görevi arzuya tercih etmek zorunda kalmış.

Hiç aşık olup olmadığını merak ettim. Anladığım kadarıyla Kahin'in bir koca edinmesine ya da çocuk doğurmasına izin verilmiyordu. Bunun nedeninden emin değildim ama Quye'nin çoğumuzun kanıksadığı zevklere katılmasının yasaklanmış olması bana haksızlık gibi geliyordu. Belki de bu yüzden böyle saygısız bir tavrı ve hayata muzip bir bakış açısı vardı. Çünkü yeteneklerinin onu zorladığı fildişi kule hayatıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Quye ve Nysa'nın hayatlarına bakmak kendi durumum için biraz daha minnettar olmamı sağladı. Doğru, ben de istemediğim bir kadere zorlanmıştım ama güçlerimin kilidini açıp Nox'u ve gölge yaratıkları yok ettikten sonra yoluma devam edebilirdim. Einar yanımdayken normal bir hayat yaşayacak, maceralarla, bebeklerle ve zevk alabileceğimiz her şeyle dolu bir hayat kuracaktım.

Ögle yemeğimizi bitirdikten sonra Nysa bize tapınak alanlarını gezdirmeyi teklif etti. Bizi geniş caddelerden ve hareketli meydanlardan geçirerek çeşitli tapınakları ve yapıları işaret etti ve işlevlerini açıkladı.

"Vay canına," dedi Quye, Nysa bizi muhteşem bir tapınağa doğru götürürken gözleri parlıyordu. Bina, yıldız ışığını taklit eden opak beyaz damarlara sahip siyah mermerden yapılmıştı ve ayın ve diğer gök cisimlerinin çeşitli evrelerini temsil eden gümüş aksanlarla süslenmişti. "Bu tapınak kime adanmış?"

"Aahuti," dedi Nysa gururla. Girişi koruyan ikiz tilkileri işaret etti, her birinin tüylü göğüslerinde hilal vardı. "Ay Tanrıçası ve çöl tilkisinin koruyucusu. Güneş ve savaş tanrısı Montu-Ra'nın ikiz kız kardeşi ve panteonumuzdaki en güçlü ikinci tanrıdır." Gözlerinde hüznü bir bakış belirdi. "Bazen keşke beni Setros yerine onun tapınağına verselerdi diyorum," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse duymuyordum.

Nysa'yı tapınağın içinde takip etmeye başladık ama çocukların kavgı sesleri dikkatimi tilkilerden uzaklaştırdı. Kargaşayı takip ederek bir köşeyi döndüğümde üç gencin bez bir bebekle yakalamaca oynadığını gördüm. On yaşından büyük olmayan bir kız çocuğu aralarından koşarak bebeği yakalamaya çalışıyordu ama çocuklar çok hızlıydı ve kız bebeğe ulaşmadan onu havadan kaptılar.

Kız çocuğa bir şeyler haykırdı, gözyaşları yuvarlak yüzünden aşağı akıyordu. Bir aşağı bir yukarı zıplayarak oyuncağa ulaşmaya çalıştı ama büyük oğlan oyuncağı onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu. Oğlan kıza bir şeyler söyleyip iri dişlerini gösterince, kız da oğlanın kaval kemiğine hızlı bir tekme atarak karşılık verdi. Çocuk bacağını tutarak uludu ve kız tekrar oyuncağa uzandı, ancak diğer çocuklardan biri araya girdi ve onu saç örgülerinden öyle bir güçle çekti ki, kız yere yuvarlandı.

Kırmızı bir sis görüşümü bulandırdı ve daha ne yaptığımı anlayamadan açıklığın diğer tarafına geçmiştim. Suçlu çocuğu yakasından tutup göz hizama gelene kadar havaya kaldırdığımda çocuklar bağıırıyordu.

"Adara!" Nysa ve Quye hep bir ağızdan bağıırdı. Ama ben onların uyarı çığlıklarını duymazdan gelerek bebeğı tutan çocuğa baktım, o da birkaç adım ötede durduğı yerden bana ters ters baktı.

"Kıza bebeğini geri ver," dedim eşit bir ses tonuyla. Yabancı yüz hatlarımı ve tuhaf dilimi anlayınca gözleri büyüdü ve oyuncağı bana doğru fırlatıp kaçtı, ikinci çocuk da hemen peşinden. Üçüncü çocuk onu bıraktığıım anda peşlerinden koştu, giderken omzunun üzerinden bana korkulu bakışlar fırlattı.

Güzel. Bırak korksunlar. Belki bu onlara savunmasız kızlara zorbalık yapmamaları konusunda bir ders olur.

Çömelerek bebeğı aldım ve kıza doğru döndüm. Hâlâ toprakta oturuyordu, olduğı yerde donmuş bir halde korku ve dehşetle bana bakıyordu. İçimi bir sempati dalgası kapladı - köy çocukları benimle de benzer şekilde dalga geçmiş, saç örgülerimi çekmiş, oyuncaklarımı çalmış ve beni mümkün olan her şekilde dışlamışlardı.

"İşte," dedim ve oyuncağı eline tutuşıtırdım. Biraz titredi ve ben de ona güven verici bir gülümseme verdim. "Sorun yok. Artık güvendesin."

Acele ayak sesleri dikkatimi çocuktan uzaklaştırdı ve tapınağın karşı ucundaki köşede bir rahip görmek için döndüm. Uzun boylu, zeytin tenli, keskin elmacık kemikleri ve kalın bıyıkları olan bir erkekti; zayıf vücudu beyaz keten bir etek ve soluk mavi ipekten uzun, dökümlü bir cübbe giymişti. Kafa derisinin ortasından aşağı doğru uzanan ince siyah bir saç şeridi dışında kafa derisi çıplaktı ve bu saç şeridi örölerek ensesine bağlanmıştı.

ince mavi bir kurdele. Üzerinde gümüş bir mızrak bulunan cilalı abanozdan bir asa taşıyordu ve bu ona otoriter bir hava veriyordu; giydiği basit, kamıştan dokunmuş sandaletler bize doğru ilerlerken yere uğursuzca çarpıyordu. Yanında üç çocuk vardı ve gevezelik ederken titrek parmaklarıyla beni işaret ediyorlardı.

Ayağa kalktığımda arkamda durmak için yaklaşan Quye, "Az önce bizi sıcak suya soktuğundan oldukça eminim," dedi nefesinin altından.

"Ben hallederim," diye mırıldandım.

Rahip ağır kaşlarını çatarak bana doğru yürüdü. Yakaladığım çocuğu arkasından sürükledi; çocuk, tekrar bana tükürme mesafesine getirildiği için ispiyonculuk kararından pişmanlık duyuyormuş gibi görünüyordu.

"Nysa," diye tersledi. "Kim bu yabancılar ve ne yapıyorlar, yardımcılara mı saldırıyorlar? Burası kutsal bir yer, burada şiddetin hiçbir türüne izin yok!"

"Özür dilerim, Khufu Kardeş." Nysa başını salladı, yüzü solgunlaşıyordu. "Bunlar Adara ve Quye, Baş Rahip Bakare'nin onur konukları. Onlara tapınak alanını gezdirirken çocukların bağırışlarını duyduk ve araştırmaya geldik."

"Bu çocuklar o zavallı kıza zorbalık ediyorlardı," dedim sert bir sesle ve rahibin öfkesini Nysa'dan uzaklaştırıp bana yönelttim. "Bebeğini çaldılar ve geri vermeye çalıştığında da saçlarından çekip yere attılar." Kollarımı kavuşturdum ve rahibe ters ters baktım. "Sizi bilmem ama benim geldiğim yerde çocuklarımızın birbirlerine bu şekilde davranmasına izin vermeyiz."

Rahip gözlerini kıstı, sonra çocuklara doğru döndü. Hızla konuştu ve dördü birden bağırmaya başladı, muhtemelen

birbirlerini suçladılar. Rahip onları susturmak için bağırmadan önce beş saniye kadar dinledi ve sonra dördünü de tapınağa doğru kovaladı. Kız köşede kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve gözlerindeki endişeli bakış karşısında dudağımı ısırdım. Umarım uzun vadede onun başına daha fazla bela açmamışımdır.

Rahip Nysa'ya "Arkadaşının anlattıklarını doğrulayabilir misin?" diye sordu.

Nysa başını salladı. "Çocuklar onu taciz ediyordu. Seni kendim çağıracaktım ama Adara bizim yöntemlerimizi bilmiyor ve ben onu durduramadan araya girdi."

Rahip kaşlarını çattı ama bir şey söyleyemeden sol tarafımızdaki bahçelerden bir grup rahip çıktı. Ağzım bir karış açık kaldı; hiçbirini tanıımıyordum ama ortadaki, üzerinde sürüngen bir canavarın resmi olan uzun, altın rengi cübbe giymiş olanın bir ejderha olduğu belliydi. Bizi gördüğünde turuncu-altın gözleri telaşla açıldı ama ona doğru koşarken fark etmedim bile, rahip ve çocuklar unutulmuştu.

"Sonunda bir ejderha!" Onun hemen yakınında durarak bağırdım. "Lütfen, Prenses Ylena nerede? Onunla konuşmalıyım!"

"Prenses Ylena?" Ejderha dişlerini gösterdi, gözlerinde nefret parlıyordu. "Bunun anlamı ne?" diye sordu, konuştuğum rahibe doğru dönerek. "Düşmanlarımızın kutsal topraklara girmesine neden izin verdin?"

"Düşman mı?" diye yankılandı rahip şaşkınlıkla.

"Ama onlar sizin dünyanızdan değil mi?" Nysa itiraz etti, güzel yüz hatlarına şaşkınlık damgasını vurmuştu. "Sizin kutsal dilinizi konuşuyorlar!"

"Bizim dilimizi konuşuyor olabilirler ama onlar benim halkım değil." Ejderha pençeli tırnağını bana ve Quye'ye doğru uzattı, dişleri güneş ışığında parlıyordu.

"Bu ikisi Sobek-Ra'nın düşmanlarıdır ve öldürölmeleri gerekir. Muhafızlar, öldürün onları!"

OceanofPDF.com

Mavlyn

"**Tek** başına iyi olacağına emin misin?" Leap sordu. Mavlyn, Leap'in buluttan tanıdığı Cirra'nın tepesinden Fenwood'u izlerken kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Güneşin doğuşuyla birlikte varmışlardı ve köylüler bahçeleriyle ilgileniyor, köy kuyusundan taze su çekiyor, komşularıyla olağan selamlaşmalarını yapıyorlardı.

Burayı daha önce hiç yukarıdan görmemişti ve Ediria'nın üzerinde zum yaptıktan sonra çocukluğunun geçtiği evin ne kadar küçük olduğunu fark etti. Wynth, Angtun ve Kaipei ile kıyaslandığında, radarda sadece küçük bir işaretti. Gerçek bir fark yaratmak istiyorsa Fenwood sakinlerini Nox'a karşı durmaya ikna etmekten çok daha fazlası gerekecekti... ama bir yerden başlamak zorundaydı.

"İyi olacağım," dedi Leap'e, güven verici olduğunu umduğu bir gülümsemeyle. "Ben burada büyüdüm; bu insanlar benim komşularım, arkadaşlarım." O

Sıra dışı bir şey olup olmadığına bakmak için köyü tekrar taradı ama fark ettiği tek fark Gelsyne ve Adara'nın bir zamanlar evlerinin bulunduğu araziydi. Köylüler evi yerle bir etmiş, tüm izlerini ortadan kaldırmışlardı. Sanki hiç var olmamış, ormanlarında hiç oynamamış, savaşçılarıyla eğitim görmemiş ya da çocuklarıyla oynamamış gibi, arkadaşının çocukluk köklerini bu kadar kolay söküp attıkları için içi hüzünle doldu.

Leap'e söylediği gibi buradaki fae'ler pekâlâ komşuları olabilirdi ama gerçekten hâlâ dostları mıydılar? Fenwood sakinlerinin Adara'ya sırt çevirdiği kadar kolay bir şekilde kendilerinden birine sırt çeviren insanlara güvenebilir miydi?

"Tamam." Sıçrayış Mavlyn'in yüzünü inceledi, ardından kollarını Mavlyn'in beline dolayarak ona sıkı sıkı sarıldı. "Ben yokken aptalca bir şey yapma."

Gülerek onun dikenli saçlarını karıştırdı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Pekâlâ." Parmağını döndürdü ve buz gibi bir hava akımı etraflarında döndü. "Beni fark etmemeleri için rüzgârın seni aşağı indirmesini sağlayacağım. Sen sadece atla, gerisini o halleder."

"Umm." Mavlyn, Cirra'nın taraklı, altın kenarının üzerinden baktı ve birkaç bin fitlik düşüşe baktı. "Beni göle falan bırakamaz mısın?"

Sıçrama homurdandı. "Yapabilirim ama bu daha hızlı. Hadi Mavlyn, bebek gibi davranma. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Mavlyn Leap'e ters ters baktı ama dediğini yaptı, ayağa kalktı ve kenarda durdu. Tereddüt etti ama tam bir adım geri atmaya düşünürken Cirra zıpladı ve onu öne doğru fırlattı. Mavlyn havada fırıl fırıl dönerken bir çığlık attı ama bir saniye sonra rüzgâr akımı etrafını sararak düşüşünü keskin bir düşüşten yumuşak bir inişe yavaştırdı.

Leap'in kahkahası havada ona doğru sürüklendi ve Cirra'ya ters ters bakarak bir dizi küfür savurdu. Leap'in bulut tanıdığına onu itmesini emredip emretmediğinden ya da bunu kendi özgür iradesiyle yapıp yapmadığından emin değildi - her ikisi de eşit derecede mümkündü. Leap'le seyahat ettiği süre boyunca Cirra'nın çoğunlukla onun emirlerini yerine getirse de hâlâ kendine ait bir aklı ve iradesi olduğunu öğrenmişti.

Botları çıplak toprağa değdiğinde rahat bir nefes aldı, köyün hemen dışında, orman arkasındaydı. Kafasını kaldırıp baktığında Leap'in kendisine el salladığını gördü ve elini kaldırıp kaba bir hareket yaptı. Leap sırttı ve sonra Cirra'yla birlikte geçen gün tesadüfen buldukları savaş alanına doğru yola koyuldular. Zamanını General Slaugh'un askerlerini izleyerek geçirmesinin daha iyi olacağına ve nereye gittiklerini bulduktan sonra onunla burada tekrar buluşacağına karar verdiler.

Mavlyn omuzlarını dikleştirerek patika boyunca köye doğru ilerlemeye başladı. Botları, zemini kaplayan ve çatıları buzlandıran ince kar tozuna çarpıyordu. Bacalardan dumanlar yükseliyor ve yanan sedir ağacının tanıdık kokusu onu biraz olsun sakinleştiriyordu. Köylüler ona pek aldırış etmiyordu; köylülerin dikkatini fazla çekmemek için pelerininin kapüşonunu yukarı kaldırmayı tercih etmişti. Başka biriyle konuşmadan önce ailesiyle konuşmak istiyordu.

Derin bir nefes alarak verandaya çıktı ve ön kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Ama parmak eklemleri temas edemedi kapı açıldı.

"Mavlyn!" diye bağırdı annesi, yüzü sevinç ve rahatlamayla aydınlanmıştı. Onlar kucaklaşırken Mavlyn'in gözlerinden yaşlar süzüldü ve kapüşonu yüzünden düştü. "Kaid, kızımız eve döndü!"

Evin içinden ayak sesleri yükseldi ve Mavlyn başını kaldırdığında babasının kapıda belirmediğini gördü. Mavlyn'in midesi sıkıca

Yüzünde yaralı bir ifade vardı; çenesi sıkılmış, kaşları birbirine yaklaşmış, ağzı ince bir çizgi halindeydi.

Ancak Mavlyn'in annesi geri adım attığında, onu geniş göğsüne doğru çekip ezici bir şekilde kucaklamakta tereddüt etmedi. "Tekrar hoş geldin," dedi huysuzca. "Eve tek parça halinde dönebildiğine sevindim."

Mavlyn'i içeri soktular ve mutfak masasına oturtular, olan biten her şeyin tam bir açıklamasını duymak istiyorlardı. Mavlyn'in annesi tüm bu süre boyunca Mavlyn'in üzerine titredi, saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı, yakasını düzeltti, Mavlyn sıcak sıvıdan sadece küçük yudumlar almasına rağmen çay bardağını tekrar tekrar doldurdu. Buna karşılık babası taş gibi hareketsizdi, karşısındaki sandalyede oturmuş, kaşlarını çatmış ve kocaman kollarını kavuşturmuş Mavlyn'in anlattıklarını dinliyordu.

"Hayatta olduğun için şanslısın," dedi sonunda başını sallayarak. Kumral atkuyruğu bu hareketle birlikte sallandı ve kış güneşinin ışıkları sol kulak memesindeki tek gümüş yüzükte parladı - tıpkı bu evdeki diğer tüm metal aletleri ve dekorasyonları dövdüğü gibi kendi dövdüğü bir yüzük. "Çok, çok şanslı."

"Kaid!" Mavlyn'in annesi tersledi. Kocasına ters ters bakarken Mavlyn'in omzuna destekleyici bir el koydu. "Tüm söyleyeceğin bu mu gerçekten?"

"Kızımızı iznimiz olmadan gittiği için alkışlamamı mı istiyorsun?" Mavlyn'in babası sordu. "Aranan bir kaçağa yardım etmek için üniversiteyi bıraktığı, ardından iki kaçağın *daha arasına* karışıp kraliyete karşı isyan eylemlerine karıştığı için mi?"

"Kaçaklar mı?" Mavlyn ellerini masanın altında kenetleyerek yankılandı. Adara'nın peşinden gitme kararının babasının hoşuna gitmediğini biliyordu,

Ama dūřmanlıđının bu kadar derin olduđunu dūřünmemiřti. "Baba, Adara ve benim birlikte büyümemizi izledin. O bir suçlu deđil ve bunu sen de biliyorsun."

"Onun suçlu olup olmadığına karar vermek bana düşmez," dedi babası. "Tıpkı kraliyete karşı durmanın benim görevim olmadığı gibi." Başını iki yana salladı. "Sen gittiğinden beri buranın nasıl bir yer olduğu hakkında bir fikrin var mı? General Slaugh, sen ya da Adara geri dönersiniz diye gölge muhafızlarından birkaçını köyde devriye gezmeleri için buraya yerleştirdi. O zalim piçler hayatımızı çekilmez hale getirdiler, makul olmayan sokağa çıkma yasakları koydular, evlerimizi habersizce sık sık aradılar ve en küçük ihlaller için bile bizi cezalandırdılar. İnsanlar seslerini çıkarmaya çalıştı ama askerler muhalifleri meydana sürükleyip kırbaçlamaya başladıktan sonra bu da sona erdi."

"Bu korkunç!" Mavlyn sandalyesinde arkasına yaslandı, babasının anlattığı zalimlik karşısında dehşete düşmüştü. "O askerler şimdi nerede?"

"Adara Kral Aolis'i öldürdükten sonra geri çağırıldılar," dedi. "Bu olaydan çıkan tek iyi şey."

"Bunu nasıl söylersin?" Mavlyn'in annesi karşı çıktı. "Mavlyn'in ne dediğini duymadın mı? Topraklarımızda yayılan gölge büyüğü enfeksiyonundan Kral Aolis sorumluydu. Hüküm sürmeye devam etmesine izin verilemez!"

"Peki şimdi ne olacak?" Mavlyn'in babası sordu. Tahta masaya bir yumruk indirdi ve fincanlar darbenin şiddetiyle sıçradı. "Kral Aolis gitmiş olabilir ama söylentilere göre Lord Oren Gaoth Aire'i Edir ittifakından çekmekle tehdit ediyor ve hem Usciete Hanesi hem de Ithir saldırıya hazırlanıyor. Daha geçen hafta, daha fazla çocuğumuzu askere almak için kapımızı çalan askere alma görevlileri vardı!"

"Bunu zaten yapıyorlardı!" Annem karşı çıktı. "Tüm bu sorun en başta böyle başladı - General Slaugh Adara'yı nasıl buldu!"

İkisi de sessizliğe gömülmüş, kızlarının kumral başının üzerinden birbirlerine bakıyorlardı. Mavlyn sandalyesinde kıpırdandı, bu çıkmazı nasıl bozacağından emin değildi. Anne ve babasının bu şekilde kavga ettiklerini hiç duymamıştı; elbette diğer çiftler gibi tartışıyorlardı ama o zaman bile kavga ettiklerinde seslerini nadiren yükseltirlerdi.

Sonunda Mavlyn'in babası bakışma yarışını bozdu ve iç çekerek Mavlyn'e döndü. "Peki şimdi geri döndüğüne göre planın nedir? Üniversiteye dönemezsin; Adara'nın bilinen bir müttefikisin ve Leydi Mossi varlığından haberdar olursa muhtemelen seni tutuklatır."

Mavlyn'in annesi, "Muhtar da şu anda senin en büyük hayranın değil," diye itiraf etti. "Burada olduğunu öğrendiğinde Mossi'ye haber göndermeyeceğinden pek emin değilim."

Mavlyn'in kalbi sıkıştı ve hissettiği endişenin yüzüne yansımaması için mücadele etti. "Buraya üniversiteye ya da eski hayatıma dönmek istediğim için gelmedim," dedi onlara. "Buraya geldim çünkü yardımınıza ihtiyacım var."

Babası kaşlarını çatı. "Ne için yardım? Daha fazla fitne mi?" Başını iki yana salladı. "Eğer düşünüyorsan-"

"Neyi düşünürsem?" Mavlyn tersledi, öfkesi yüzeye çıkmıştı. "Sana ne oldu bilmiyorum baba ama kafanı kuma sokmanın bir şeyleri çözeceğini sanıyorsan aptalsın. Evet, Adara Kral Aolis'i öldürerek bir güç boşluğu yarattı ama Aolis krallığımızın kalbindeki büyük bir yarayı örtbas ediyordu, hayatta kalmak istiyorsak iyileşmesi gereken bir yarayı. Ülkenin geri kalanı gölge büyüünün yok olduğunu düşünebilir ama ben daha iyi biliyorum. Kral Aolis'i ele geçiren Gölge hala serbest ve eğer onu durdurmazsak, buraya başka iblisler getirecek ve her şeyi yok edecek!"

Mavlyn'in anne ve babası karşılıklı bakıştılar. "Tatlım," dedi annesi Mavlyn'in elini kendi elinin içine alarak. "Bir şeyler yapmak istemeni anlıyoruz. Ama Leydi Mossi ve bu Nox iblisiyle ne yapmayı umabiliriz ki?"

Mavlyn omuzlarını dikleştirerek ve otoriter görünmek için elinden geleni yaparak, "Sana anlatacağım," dedi. "Ama önce muhtarla konuşmanı ve onu bir toplantı düzenlemeye ikna etmeni istiyorum. Bu herkesin duyması gereken bir şey."

Ailesi onun istediği gibi yaptı, köy muhtarını ziyaret etti ve ondan köy meydanında bir toplantı ayarlamasını istedi. Üçü, Mavlyn'in konuşmacı olacağını ona söylememeye karar verdiler ve ertesi akşam Mavlyn, kapüşonunu kaldırmış bir şekilde babasının arkasında durdu ve o kalabalığa hitap ederken ellerini sıkmamaya çalıştı.

"Köylülerim," dedi ellerini kaldırarak. "Muhtardan, yaklaşan iç savaşı ve köyümüzü ve ailelerimizi korumak için neler yapabileceğimizi tartışmak üzere hepimizi bir araya getirmesini istedim."

Mırıltılar kalabalığın içinde dolaşıyor, köylüler endişeli bakışlar atıyordu. "Yaklaşan iç savaş mı?" diye bağırdı içlerinden biri. "Bunun sadece bir söylenti olduğunu sanıyordum. Kimse savaş ilan etmedi, değil mi?"

"Henüz değil," diye söze girdi bir başkası. "Ama General Slaugh tahta adaylığını açıkladığından beri bunun gelmekte olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Bu konuda ne yapabiliriz ki?" Bir kadın iki yaşındaki çocuğunu göğsüne bastırarak sordu. Çocuk annesinin korku dolu tutuşuna karşı kıpırdandı ama kadın onun itirazlarına aldırmadı, gözleri geniş ve endişeliydi. "Fenwood sınırlardan çok uzakta, çok fazla savaş görecektir değiliz, değil mi?"

Mavlyn'in babası boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse, bu durumun uzmanı ben değilim. Bu yüzden seninle konuşması için başka birini getirdim."

Adam kenara çekildi ve Mavlyn köylülere hitap etmek için öne çıktı. Kukuletasını geri çekip yüzünü ortaya çıkardığında kalabalık nefes nefese kaldı ve Mavlyn onların şaşkın bakışlarından kaçma dürtüsüne karşı savaştı.

"Sen!" diye parmağını Mavlyn'e doğru uzattı muhtar, gözleri öfkeyle şişmişti. Bakışlarını Mavlyn'in babasına doğru çevirdi. "Bugün bizimle konuşanın asi kızın olacağını bana söylememiştin," diye hırladı.

"Asi kızımızın bir adı var," diye seslendi Mavlyn'in annesi. O da kalabalığın içinde, muhtardan sadece birkaç adım ötede duruyordu. "Adı Mavlyn ve aramızda olanları ilk elden gören tek kişi o olduğuna göre, konuşmasına izin vermeniz akıllıca olur, Muhtar."

Muhtar dudaklarını büzdü ama hiçbir şey söylemedi ve kalabalık sessizleşti, Mavlyn'in onlara hitap etmesini nefeslerini tutarak bekliyorlardı. İçini bir bulantı dalgası kapladı ve zayıflığı için kendine lanet okudu. Yaşadığı onca tehlikeli maceradan sonra - kutsal tapınaklara ve kalelere girmek, hırsızlarla ve askerlerle yüzleşmek - onu diz çöktürmekle tehdit eden şey *bu* muydu? Yaşıtlarına, birlikte büyüdüğü insanlara hitap etmek mi?

Hayır. Bu insanların gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Hele ki bu kadar yol kat etmişken.

"Fenwood vatandaşları," dedi onlara sert bir sesle hitap ederek. "Babamdan bugün sizleri buraya toplamasını istedim çünkü krallığımızda olup bitenler hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyorsunuz. Küçük fae'ler olarak, üzerimizde hüküm süren Haneler bizi karanlıkta tutuyor, sadakatimizi ve paramızı talep ederken bize sadece en ufak bilgi parçalarını veriyorlar. Artık bizim için

Bunu değiştirmek, ne dūřüneceęimizin ve nasıl davranacağımızın sōylenmesi yerine kendimizi bilgiyle donatmak ve kendi kararlarımızı vermek."

Kōylūlerin çoęu Mavlyn'e řūpheyle bakıyordu ama birkaçı bařlarını sallayarak onaylıyordu. Cesaretini toplayan Mavlyn yoluna devam etti.

"General Slaugh'un kōyūmūze gelip Chaya'yı kaçırdıęı gūnū hepiniz hatırlıyorsunuz." Adara'nın yakalanıřını ya da kōylūlerin yarısının buna yardım etmeye çalıřtıęı gerçeęini yeniden anlatmamaya karar verdi. "Hedefi Adara'ydı ūnkū her ne kadar Chaya'nın kızı olarak yetiřtirilmiř olsa da ailesi kraliyet soyundan geliyordu. Merhum Prenses Olette ile merhum Prens Daryan'ın kızıdır."

Kōy meydanı bir baęırıř kakofonisine dōnūřtı. Kōylūlerin yūzlerinde sayısız duygu titreřti; ōfke, řařkınlık, inançsızlık, anlayıř. Bazıları buna inanmayı reddederken, dięerlerine gōre, bir damla bile toprak fae būyūsū kullanamayan ama aniden ateři kullanabilen çocuęun gizlice bir ejderhanın çocuęu olması çok daha mantıklıydı.

"O gūn bu yūzden mi bir ejderhayla birlikteydi?" diye baęırdı biri.

"O da nereden çıktı?" diye sordu bir bařkası. "Kral Aolis tūm ejderhaların ōldūęūnū sōyledi!"

"Tūm bunları açıklayacak zamanımız yok!" Mavlyn toplantıyı tekrar rayına oturtmaya çalıřarak baęırdı. "Ejderha Adara'nın koruyucusu ama nereden geldięi ōnemli deęil. Bilmeniz gereken en ōnemli řey Adara'nın bir kehanet çocuęu olduęu, Ediria'daki gōlge būyūsū enfeksiyonunu sona erdirecek ve krallıęımızı eski ihtiyaına kavuřturacak gūce sahip olduęu. Bu yūzden Kral Aolis General Slaugh'a onu almasını emretti; onun gūlerini kendisi için kullanmak istiyordu."

Gerçeęi açıklamaya devam etti - gōlge būyūsū enfeksiyonunun arkasındaki neden Aolis'in kendisiydi ve içinde bir Gōlge vardı.

ona gücünü verdi. Kaipei Kalesi'ne nasıl saldırdıklarını ve Aolis'i öldürmek için Adara'nın ateş büyüsünü kullandıklarını, ancak bu sırada farkında olmadan Gelsyne'yi ele geçiren ve General Slaugh'u, Haneleri ve yöneticilerini etkilemek için büyüsünü kullanan iblisi serbest bıraktıklarını anlatırken seyirciler dikkatle dinledi.

"Nox'un nihai amacı hepimizin birbirimizle savaşmasını sağlamak - toprak fae'leri su fae'lerini, su fae'leri hava fae'lerini öldürüyor ve bu böyle devam ediyor, ta ki toprak üç ırkın kanıyla ıslanana ve hava karanlıkla zehirlenene kadar," diye devam etti Mavlyn. "İstedliğini neredeyse elde etti bile - hava fae'leri krallıktan çekilmekle tehdit ediyor ve Leydi Axlya ile Leydi Mossi taht için savaşıyor. Onları uçurumun kenarına itmek için fazla bir şey gerekmeyecek ve eğer bu olursa, Nox yarattığımız karanlık enerjileri daha fazla Gölge çağırmak için kullanacaktır."

Mavlyn derin bir nefes aldı ve sonra şöyle dedi: "Nox'un kazanmasını engellemenin tek yolu yurttaşlarımızla savaşmayı reddetmektir. Leydi Mossi ve General Slaugh'un silahlanma çağrısına direnmek ve savaş çabalarını sabote etmek için elimizden gelen her şeyi yapmak."

Kalabalık bunun üzerine kuşkulu ve alçak sesle mırıldandı. "Hepimizden isyancı olmamızı mı istiyorsunuz?" diye sordu muhtar, inanamayarak. "Kraliyete karşı gelmek için mi?"

"Şu anda ortada bir taç yok," diye hatırlattı Mavlyn ona. "Ve Leydi Mossi sizi General Slaugh'u bir sonraki kral olarak atamak için savaştığımıza inandırmak istese de, gerçek çok daha kötü. Eğer savaşırsak, bu Domhain'in zaferi için olmayacak. Sadece karanlık bir çağın habercisi olacağız!"

"Bu çok saçma," diye itiraz etti yaşlılardan biri. "Eğer söyledikleriniz doğruysa, o zaman neden tüm gölge lekeleri yok oldu?"

"Evet," diye araya girdi bir başkası. "Eğer bu Gölge serbestse daha da hızlı yayılması gerekmez mi?"

"Bu-" diye söze başladı Mavlyn ama kalabalık kendi arasında tartışıyor, bağırışları Mavlyn'in sesini bastırıyordu. "Lütfen," dedi umutsuzca, muhtara hitaben. "Nox ve entrikaları yüzünden zaten oğullarınızdan birini kaybettiniz. Leydi Mossi'nin bizden daha fazlasını kurban etmesine izin mi vereceksiniz?"

"Oğullarımdan birini mi kaybettin?" diye bağırdı muhtar. Koyu teninin altındaki yüzü solgunlaştı ve karısı koluna yapıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Mavlyn'in ensesinden terler boşandı. Dune'un ölüm haberinin henüz köye ulaşmadığı ya da bunu ona söyleyecek kişinin kendisi olması gerektiği aklına gelmemişti.

"Üzgünüm, Reis Terran," dedi sessizce. "Ama Dune savaşta öldürüldü."

Meydana ağır bir sessizlik çöktü ve Mavlyn toprağın onu bütünüyle yutmasını diledi. "Öldürüldü mü?" Muhtarın karısı Dina yankılandı. "Nasıl?"

"I..." Mavlyn zorlukla yutkundu. Radyantlar, onlara nasıl söyleyecekti? "Nox onu kölelerinden birine dönüştürdü ve Adara'ya suikast düzenlemesini emretti. Başarısız oldu."

"Muhtar alçak ve ölümcül bir sesle, "Adara'nın oğlumu öldürdüğünü mü söylüyorsun?" dedi.

Mavlyn "Nefsi müdafaaydı," demeye çalıştı ama kalabalık yeniden bağırmaya başlamıştı ve muhtar ona doğru bir adım attı, yumruğunu kaldırdı.

"Bu köye beladan başka bir şey getirmemişken bizden Adara'yı desteklememizi istemeye nasıl cüret edersin?" diye kükredi, gözleri şişmişti. Köylülerle yüzleşmek için döndü ve elini bana doğru savurarak bağırdı: "Bu çocuk Gölgelelerin Leydi Mossi ve General Slaugh'u bozduğunu iddia ediyor ama asıl bozulmuş olan kendisi! Bizden bir katile, sadece kralımıza suikast düzenlemekle kalmayıp oğlumu da soğukkanlılıkla öldüren kana susamış bir canavara yardım etmemizi istiyor!"

Kalabalık kükreyerek onayladı ve Mavlyn'in kalbi, onlar ileri atılırken boğazına fırladı. "Onu hapse atın!" diye bağırdı biri, koluna uzanarak.

"Geri çekil!" Mavlyn'in babası hırladı. Mavlyn'in önüne atladı ve erkeği iterek uzaklaştırdı, ancak kalabalık gelmeye devam etti, onu yakaladı ve kıza ulaşmak için aşağı çekti. Mavlyn geri çekildi, çılgınca bir çıkış yolu aradı ama meydandan çıkan çıkışlar kapalıydı. Keselerinden birine uzandı, öğütlediği şeyin tam tersi olduğu halde savaşmak zorunda kalacağı düşüncesiyle kalbi sıkıştı...

Bir gök gürültüsü gökyüzünü salladı ve elektrik havada cızırdarken kalabalık çığlık attı. Mavlyn'in kollarındaki tüyler diken diken oldu ve başını kaldırdığında Cirra'nın sırtındaki Leap'in havada hızla kendisine doğru geldiğini gördü.

"Haydi!" diye bağırdı, bir kolunu uzatarak öne doğru eğildi. Kalabalık onu yakalamaya çalıştı ama adam güçlü bir rüzgâr estirerek Mavlyn'e en yakın olanları yere serdi. Kalbi küt küt atan Mavlyn öne doğru sıçradı ve adamın kolunu yakaladı. Biri bacağını tutmaya çalıştı ama çekip aldılar ve Mavlyn arkasına dönüp baktığında babasının saldırganı yere indirdiğini gördü. Babasının gözleri onunkilerle buluştuğunda alev alev parlıyordu ve Leap onu bulutun üzerine çekip köyden uzaklaştırmadan önce gözlerini bir anlığına tuttu.

"Sen iyi misin?" Leap, uzaklaşan köye bakarken sordu. Anne ve babasını son bir kez görmeye, iyi olup olmadıklarını anlamaya çalıştı,

Ama gözyaşları görüşünü bulanıklaştırarak bunu imkânsız hale getirdi. "Ne oldu?"

Mavlyn gözyaşlarını öfkeyle silkeleyerek başını salladı. "Aptalın tekiydim, olan buydu."

Leap'in alaycı bir espri yapmasını, onu aptal olmaması için uyardığını söylemesini bekledi ama Leap ona sempatik bir bakış attı. "Bunun kolay bir iş olmayacağını biliyorduk," dedi ona. "Köylülerin sana anlayış göstermeyeceğini sezmiştim, bu yüzden anlaştığımız gibi göl kenarında beklemek yerine gelip seni kontrol etmeye karar verdim."

"İyi ki yaptın," dedi Mavlyn, sesindeki acıyı bastıramayarak. "Eğer yapmasaydın, muhtemelen şu anda hapisanede çürüyor olurdum." Suçluluk duygusu Mavlyn'in göğsünde bir bıçak gibi kıvrıldı ve yüzündeki gözyaşlarını sil di. "Bunun yerine, ailem bu kaderi paylaşacak."

Mavlyn olanları Leap'e anlattı ve o bitirdiğinde başını salladı. "Dune'dan bahsetmemiş olsaydın bile Muhtar'ın senin tarafını tutacağı pek söylenemezdi," dedi. "Adara'ya zaten kızgındı ve oğlunu öldürdüğü haberi tabuta çakılan çivi oldu. Sadece çivilediği şeyin kendi tabutu olduğunun farkında değil." Leap omuz silkti. "Aptallığı düzeltemezsin."

Mavlyn buna biraz güldü ama Fenwood'a dönüp baktığında kalbi hâlâ ağırdı. Artık uzakta sadece bir lekeydi ve birden fazla yönden ondan uzaklaşmış hissediyordu. Dış dünyada geçirdiği zaman onu değiştirmişti ve köylülerin ona sırt çevirmesine üzülse de artık oraya uyum sağlamak istediğinden emin değildi. Mavlyn ilk kez Adara'nın nasıl hissetmiş olabileceğini anladı; herkesin kendisini yabancı gibi hissettiği bir toplulukta büyümüşü.

Bu durum Adara adına onu daha da öfkелendirdi.

"Askerleri takip edebildiniz mi?" Mavlyn konuyu değiştirmek için çaresizce sordu.

Leap başını salladı. "Talamh'a gittiler. Senin de gitmek isteyip istemediğini soracaktım, bakalım orada biraz destek bulabilecek miyiz. Daha tehlikeli olacak... ama sanırım büyük şehirlerde bizi dinlemeye istekli daha fazla insan bulacağız."

"Denemeye değer," diye kabul etti Mavlyn, bu fikre tutunarak. şimdi pes edemezdi; hele ki Quye, Adara'ya başarılı olma şansı vermek için savaş çabalarını mümkün olduğunca uzun süre oyalamaları konusunda onlara gvenmişken. Kılık değiştirmeleri gerekecekti, yoksa Leydi Mossi onları yakalayacaktı ama bu hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi. İnsanları yardım etmeye ikna edemezlerse, belki en azından birlikleri sabote edebilirlerdi. Ne de olsa askerler savaşamıyorsa, bu savaş yapamayacakları anlamına geliyordu. Öyle değil mi?

Adara

"Bir dakika bekleyin!" Tapınak muhafızları bahçedeki ve tapınak duvarlarındaki yerlerinden soyunurken bağırdım, Kılıçlarını çektiklerinde çelik havada çınlıyordu. "Biz düşman değiliz! Ben de sizden biriyim!"

"Bizden biri mi?" diye alay etti ejderha. "Güldürme beni. Sen bir Fae'sin! Nasıl bizden biri olabilirsin?"

Quye bir elini genişçe savurdu ve bir daire çizerek muhafızları bize ulaşamadan geri püskürttü. Ne yazık ki rahipleri de devirdi ve hepsi birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yere düştü. Ejderha öfkesini üzerimize salmadan önce sadece saniyelerim olduğunu bildiğimden, havada bir daire çizdim ve parmaklarımı şıktattım. Grubun etrafında bir ateş çemberi oluştu ve çılgınca bağırmaya başladılar, yükselen alev dillerinden uzaklaşmak için merkeze olabildiğince yaklaşmaya çalışıyorlardı.

"Ateş büyüü mü?" Ejderha alevlerin arasından bana baktı, yüzü şoktan donuklaşmıştı. Kendini hatırlayana kadar birkaç saniye geçti ve sonra elinin öfkeli bir hareketiyle ateş çemberini kovdu. "Bu imkansız. Sen bir su fae'sin!"

"Öyleyim," diye kabul ettim ve avucumun içinde bir alev daha tutuşturdum. Bir elimden diğerine rahatça zıplattım ve herhangi bir tepki için yüzünü izledim. "Ama aynı zamanda Prens Daryan'ın kızıyım, bu da beni yarı ejderha yapıyor. Bu da beni sizden biri yapıyor."

Ejderha ayağa kalkarken gözleri kısıldı. Muhafızlara "Geri çekilin," dedi ve onlar da isteksizce kılıçlarını kınına soktular. Aramızdaki mesafeyi birkaç santim kalana kadar geçti ve beni yakından incelerken sinirlerime ihanet etmemeye çalıştım.

"Daryan'a pek benzemiyorsun," dedi sonunda.

"Belki de değil," diye kabul ettim ve elbisemin kolunu yukarı iterek pazuma tutturulmuş altın manşeti ortaya çıkardım. Ejderha, ortasına yerleştirilmiş kırmızı ilkel taş öğleden sonra güneşinde parlarken nefesini içine çekti ve ona kendini beğenmiş bir gülümseme verme dürtüsüne direndim. "Ama sanırım bunu tanıyacaksın."

"Buna inanamıyorum," diye hırladı ejderha. Pazumdaki kelepçeyi kapmaya çalıştı ama ben geri sıçrayarak onun ulaşamayacağı bir yere gittim. "O kelepçeyi içindeki ateş büyüüyle birlikte bir şekilde çalmış olmalısın. Muhafızlar!" diye tekrar bağırdı.

"Durun!" diye bağırdı kadınsı bir ses ve muhafızlar durdu. Ay tanrıçası tapınağından bir rahibe çıkarken sessizlik çöktü ve onu gördüğümde nefesim kesildi. Derin, delici gümüş gözleri, zarif yüz hatları ve gece yarısı saçlarının tepesinden menekşe boyalı ayak tırnaklarının ucuna kadar yayılan gücüyle o güne kadar gördüğüm en muhteşem kadındı. Ay ışığından eğrilmiş gibi görünen dökümlü bir cübbe giymişti,

Ayın tüm evrelerini tasvir eden karmaşık gümüş işlemelerle işlenmişti ve boynunda hilal şeklinde bir aytaşı kolye asılıydı.

"Bu Anuket," diye tısladı Nysa kulağıma. "Aahuti'nin Baş Rahibesi!"

"Bu ikisi Sobek-Ra'nın çocukları olmayabilir," dedi baş rahibe melodik sesiyle, "ama kendi başlarına güçlü oldukları açık. Hizmet ettikleri tanrı ya da tanrıçayı gücendirme riskini göze alamayız. Onları gözetimim altına alacağım ve ay tanrıçasının ışığı altında sorgulayacağım, böylece gerçeği anlayabileceğim."

"Bu çok saçma!" diye homurdandı ejderha. "Bu ikisi ay tanrıçasının hizmetkârları değil, onlar-"

Sanki çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi sözünü kesti. Diğer rahipler beklenti içinde ona baktılar ama o çenesini sıktı ve başını salladı. "Bunun bir hesabı olacak," diye uyardı ay tanrıçası rahibesini. "Çok geç olmadan bu ikisini Sobek Tarikatı'na teslim etmelisiniz."

"Tanrıçam beni koruyacaktır," dedi rahibe soğukkanlılıkla. "Ve şu anda onun tapınak arazisinde bulunduğunuz için burada hiçbir yetkiniz yok. Lütfen hemen burayı terk edin."

Ejderha nefesinin altında küfrederek uzaklaştı ama açıkta kalan kolumdaki tüyleri yakmakla tehdit eden kötü niyetli bir bakışla beni hizalamadan önce değil. Aceleyle kolumu geri çektim ve birkaç dakika önce benden koparmaya çalıştığı altın manşeti kapattım. Diğer rahipler de isteksizce dağıldılar ama rahibe bizimle konuşmasını bitirdikten sonra bilgi almak için geleceklerini biliyordum.

"Gelin," dedi bize, sonra gümüşü beyaz cüppesinin içinde dönüp gitti. Tapınağa doğru yürürken uzun saçları arkasında parlak dalgalar halinde dalgalanıyordu. "Gece çökene kadar burada kalabilirsiniz."

Nysa ne yazık ki bize eşlik edemedi, bu yüzden onunla vedalaştık ve rahibeyi takip ederek girişı koruyan ikiz tilkilerin yanından geçip tapınağı girdik. İçerideki hava serin, küflü ve sessizdi, tek ses önümüzde süzölen rahibenin sandaletlerinin yerdeki yumuşak fısıltısıydı. Ay tanrıçasının sıra sıra dizilmiş heykellerinin yanından geçtik; bazıları oturuyor, bazıları ayakta duruyor, bazıları kollarını uzatmış, diğerkleri ise ay, yıldızlar ya da çöl tilkisi gibi nesneleri tutuyordu.

Ancak bunların hiçbirisi tapınağın ortasından yükselen, Aahuti'nin pırıl pırıl beyaz mermerden yapılmış on beş ayak boyundaki tasviriyle kıyaslanamazdı. Dingin yüzü gökyüzüne doğru eğilmiş, kolları genişçe açılmış, ayaklarının dibinde çiçekler ve mumlar toplanmıştı. Bakışlarını tavanın ortasına yerleştirilmiş devasa oculusa kadar takip ettim. Oculus cam bir pencereyle donatılmıştı ve tapınağı sert güneş ışığından korumak için üzerine bir muşamba örtölmüştü. Ama geceleri yardımcılar bu örtüyü kaldırdığında, ay ışığının tanrıçanın yüzünü yıkayacağını hayal ettim.

Yürürken, koridor boyunca aralıklarla yerleştirilmiş çeşitli dikdörtgen kapıların dua ve meditasyon odalarına açıldığını fark ettim. Bu kapılar arasında ay tanrıçasının mitolojisinden sahneleri tasvir eden renkli duvar resimleri vardı.

"Burası çok güzel bir ibadet yeri," dedi Quye rahibeye, ses tonu ondan daha önce hiç duymadığım bir saygıyla doluydu. Rahibenin kendi irislerine benzeyen gümüşı gözleri, hilal şeklindeki kalkarıyla kaos dalgasını durduran ay tanrıçasının resmedildiğı duvar resmini incelerken parlıyordu. "Bize sığınak verdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Rica ederim." Rahibe gülümsedi ve omzunun üzerinden Quye'ye bakmak için döndü. "Daha iyi bilmesem, senin de Aahuti'nin bir çocuğı olduğunu düşünürdüm."

Quye sırtıttı. "Ben havanın çocuğuyum, gecenin değil. Ama iltifatınız için minnettarım."

Baş rahibe bizi Tuya adında ufak tefek bir kadın olan tapınak görevlisine teslim etti. "Ne yazık ki şu anda tapınakta dolaşmanıza izin veremem," dedi bize, "Bu yüzden sizi Tuya'nın gözetimine bırakacağım. O sizin ihtiyaçlarınızla ilgilenecek ve güvende olmanızı sağlayacak."

Buna karşı çıkmak istedim ama gerçekten, başka ne seçeneğimiz vardı ki? Anuket'in niyetinden emin değildim ama en azından bizi öldürmeye çalışmıyordu. "Teşekkür ederim," dedim onun yerine. "Misafirperverliğiniz için minnettarız."

Baş rahibe bizi gümüşü cüppeler içinde bıraktı ve tapınak görevlisi bizi ana salonun dışındaki bir salona götürdü. Salon yeterince davetkârdı ama kapının dışında duran muhafız bana onur konuğu olmadığımızı hatırlattı. Bizi güvende tutmak için olduğu kadar gitmemizi engellemek için de oradaydı.

Quye koltuklardan birine uzanırken, "Burası tam bir karmaşa," dedi. En azından hapishanemiz rahat bir yerdi ve tapınak görevlisi bize çay ve atıştırmalıklar sağlamıştı. "Görünüşe göre buraya taşınan ejderhalar artık Sobek Tarikatı'na bağlılar ve bize yardım etmeye hiç de hevesli değiller."

"Bir direnişle karşılaşacağımızı biliyorduk," dedim çayımı yudumlarken. Sıcak ve güzel kokuluydu ama sinirlerimle meşgul olduğum için tadını pek fark etmedim. "Ejderhalar fae'lerden kaçmak için Ediria'dan kaçtı, ama burada ikimiz onları arıyoruz. Şüphelenmeleri çok doğal."

"Evet," diye onayladı Quye, "ama o süslü altın cüppeli ejderhada bir tuhafılık vardı. Bizden korkuyordu, evet, ama aynı zamanda bir şey saklıyordu, rahiplerin öğrenmesini istemediği bir şey. Acaba bizim

Varlığı, bu sır her neyse ortaya çıkarmakla tehdit ediyor ve bizi gördüğünde öldürtmeye çalışmasının gerçek nedeni de bu."

"Bu çok rahatsız edici." Bunun ne olabileceğini düşünmek için beynimi zorladım ama elle tutulur bir şey bulamadım. "Keşke Nysa bize Timsah Tanrı ve takipçileri hakkında daha fazla bilgi verseydi."

Bir saat kadar daha bu konu üzerinde düşündük ama sonunda uykulu bir sessizliğe gömüldük. Ne zaman uyuyakaldığımdan emin değildim ama bir tapınak görevlisi gelip bizi uyandırdığında oda tamamen karanlıktı.

"Gel," dedi beceriksiz bir fae diliyle. "Baş Rahibe şimdi seni görecekt."

Quye ve ben buruşuk giysilerimizi düzelterip saçlarımızı elimizden geldiğince düzelttikten sonra görevliyi odadan dışarı kadar takip ettik. Bizi tapınağın ana katına indirmesini bekliyorduk ama onun yerine merdivenlerden yukarı çıktık ve tapınağın en tepesindeki bir kubbeye girdik. Gözlerim hemen kubbenin ortasındaki, bize gökyüzünde asılı duran ayın mükemmel bir görüntüsünü veren oculusa çekildi. Ay ışığının ışınları çemberden içeri girerek tüm odayı aydınlatıyordu.

"Selamlar," dedi baş rahibe. Oculustan süzülen ay ışığının tam arkasında duruyordu, gümüşü cübbesi hafif esintide dalgalanıyordu. "Lütfen ışığa doğru adım atın."

İstediği gibi yaptık, pürüzsüz mermer zemini geçip ay ışığına doğru adım atarken adımlarım tereddütlüydü. Bunu yaptığımız anda, güç tenimde dalgalandı ve omurgamdan aşağıya bir enerji titreşimi gönderdi. İzleniyormuşum gibi ürkütücü bir hisse kapıldım, ama üzerime, bu hissin kaynağına doğru baktığımda, üzerimizde parlayan aydan başka bir şey görmedim.

Baş rahibe bize "Aahuti'nin Gözü'nde duruyorsunuz," diye açıkladı. Aşağıya baktığımda, tepeden gördüğüm cam diskin üzerinde durduğumu fark ettim.

Daha önce alt katta, tanrıçanın devasa heykelinin hemen üzerindeydi. Uzaktan bakıldığında şeffaf bir bölme gibi görünüyordu ama şimdi üzerinde durduğum için yüzeyine kazınmış hiyeroglifleri görebiliyordum. "Tanrıçanın dikkatli bakışları seni dış etkilerden koruyor ama aynı zamanda doğruyu söylemeye de zorluyor. Gözlerimin önünde dururken sorularıma dürüstçe cevap vermelisin. Aksini yapmak tanrıçaya saygısızlıktır ve onun gazabına uğrarsın. Anladınız mı?"

Bakışlarımı tekrar rahibeye çevirdim. Quye ve ben hep bir ağızdan "Evet," dedik, kelime neredeyse hiç düşünmeden ağzımdan çıkmıştı. Midem sıkışmıştı, daha önce de sorguya çekilmiştim ama hiç böyle olmamıştı ve bu Aahuti'nin gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da, etrafımdaki havada uğuldayan güç kesinlikle gerçektir.

"Güzel," dedi Anuket. Bir süre bizi inceledikten sonra, "Ben Baş Rahibe Anuket, Aahuti'nin sadık hizmetkârı ve bu tapınağın koruyucusuyum. Bana isimlerinizi ve sizi diyarımıza getiren şeyin ne olduğunu söyleyin."

"Ben Adara, ejderhaların ve fae'lerin kızıyım," dedim ona. "Yol arkadaşım Quye, bir fae ve güçlü bir kahin. Rüzgârları dinleme ve geleceği görme yeteneği nedeniyle diyarımızda çok saygı görür ve hem rüya hem de ruhlar âlemiyle iletişim kurma gücüne sahiptir."

"Anlıyorum." Baş rahibenin zarif kaşları Kahin'i incelerken kalktı. "Bu çok etkileyici bir yetenek. Fiziksel âlemler arasında dolaşma yeteneğiniz de var mı?"

Quye başını salladı. "Normalde öyle değil. Sadece ruhların yardımıyla sizin diyarınıza geçebildik."

"Demek tanrılarla iletişim kuruyorsun," dedi onu yakından inceleyerek. "Seni neden bize gönderdiler?"

"Prenses Ylena'yı arıyoruz," dedim rahibeye. Şaşkın bakışları karşısında, "O, yirmi yıl önce bizim diyarımızdan bu diyara gelen ejderhaların lideri," diye ekledim.

Rahibe başını salladı. "Prenses Ylena diye birini hiç duymadım," dedi bize. "Ne de 'ejderha' terimini."

Quye, "Altın cübbe giyen erkek bizim geldiğimiz diyardan ve ejderha dediğimiz ateş püskürten sürüngen yaratıkların ırkından," diye açıkladı. "Buradaki Adara yarı ejderha, ama soyunun diğer yarısı fae, yani ben de öyleyim. Sizin ve diğerlerinin sandığı gibi bir tanrıya ya da tanrıçaya hizmet etmiyoruz, daha ziyade güçlerimiz toprağın kendisinden geliyor ve bu nedenle doğada elemental."

"Yani bu ejderhalar Sobek-Ra'nın oğulları ve kızları değil mi?" Rahibe sordu.

"Bildiğimiz kadarıyla hayır," dedim. Defteri ve Quye'nin bulduğu gizli kütüphaneyi düşündüm ve o kitaplardan herhangi birinde Timsah Tanrısı'ndan bahsedilip bahsedilmediğini merak ettim. Bildiğim kadarıyla ejderhalar bir tür sürüngen tanrısının soyundan *geliyordu*. "Bizim diyarımızdayken ona hiç tapmadıkları kesin."

Quye ve ben sonraki bir saati ejderhalar ve fae'ler arasındaki tarihi ve ejderhaların Ediria'dan kaçıp bir sığınak bulmak için bu yeni diyara gelmelerine neden olan olayları açıklayarak geçirdik. Rahibe dikkatle dinledi, bazı noktalarda kendi kendine başını salladı, ancak kesintisiz olarak her şeyi anlatmamıza izin vermekten memnun oldu.

"Tanrılara hizmet etmediğinizi söylüyorsunuz," dedi sözümüzü bitirdiğimizde, "ama görünüşe göre ikiniz de sizin deyiminizle bu 'ruhların' isteklerini yerine getirmek için çalışıyorsunuz."

Başımı salladım. "Öyle değil," dedim ona. "Ruhlar, elementleri ve aydınlık ile karanlığın dengesini uyum içinde tutabilmemiz için bize rehberlik eder. Bize tavsiyelerde bulunurlar ama bizden bir şey talep etmezler."

Rahibe omuz silkti. "Tanrıçamızın bizden talep ettiği her şey bizim iyiliğimiz içindir," dedi. "Adaklarımız, dualarımız ve ritüellerimiz ona bizi gözetmesi ve koruması için ihtiyaç duyduğu enerjiyi verir. Sizin deyiminizle Işıyanlarla olan ilişkinizden çok mu farklı?"

"Belki de değil," diye izin verdi Quye ben itiraz edemedim. "Ama bizi buraya dinlerimizin doğasını tartışmak için getirmediniz."

"Doğru," diye kabul etti rahibe. "Sizi buraya Sobek-Ra ile olan bağlantınızın ne olduğunu keşfetmeniz için getirdim ve çok ilginç bazı bilgileri ortaya çıkardınız." Tekrar konuşmadan önce düşünceli bir şekilde çenesine vurdu ve uzun bir dakika boyunca yüzlerimizi inceledi. "Baş Rahip Inatol bize yalan söylüyormuş."

"Ne hakkında?" Ben sordum.

Rahibe başını salladı. "Yirmi yıl önce Inatol, Timsah Tanrı Sobek-Ra'nın avatarı olduğunu iddia ettiği bir adamla Kemet-Nefer'e geldi. Vatandaşlar ve kral şüpheyile yaklaştı ama avatar sürüngen formuna dönüştüğünde, hepsi onu bir tanrı olarak kabul etmek için kendilerini zor tuttu. Oğulları ve kızları olduğunu iddia ettiği yüz kadar yabancıyla birlikte tapınakta ikamet etmeye başladı ve o zamandan beri şaşırtıcı derecede hızlı büyüdüler. Diğer tanrı ve tanrıçaların cemaatlerinin birçoğu bu tapınakları terk ederek Sobek-Ra'nın tapınağına gittiler, çünkü Sobek-Ra bir tanrının ikamet ettiğini iddia eden tek tapınaktı ve sonuç olarak Sobek Kültü diğerlerini gölgede bıraktı. Hepimizden daha fazla altın ve sunu alıyorlar ve bu nedenle en fazla güce sahipler."

Quye kaşlarını kaldırdı. "Bu çok adaletsiz görünüyor."

"Bu adamın aslında Sobek-Ra'nın avatarı olmadığını, kendisinin ve 'çocuklarının' timsah bile olmadığını, tamamen farklı bir yaratık olduğunu öğrenmek diğer rahiplerin -ve Tanrı-Kral'ın da- çok ilgisini çekecektir." Rahibenin gümüş boyalı dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Uzun zamandır Inatol'un bize karşı dürüst olmadığından şüpheleniyordum. Bu onu ortaya çıkarmak için bir fırsat."

"Bu gerçeği gün ışığına çıkarmanıza yardımcı olabildiğimiz için memnunum," dedim dikkatlice, bu konuda taraf tutmak istemiyordum. Bir yandan, ejderhaların bir tanrıyı taklit etmesi yanlış görünüyordu. Ama öte yandan, binlerce yıl boyunca avlanarak neredeyse yok edildikten sonra tanrı olarak tapınma fikrinin nasıl da vazgeçilmesi zor bir pazarlık olduğunu görebiliyordum. "Ama Prenses Ylena'yı bulmamız şart. Dünyamdaki herkesi öldürmeye çalışan karanlık varlığı uzaklaştırmak için ihtiyacım olan yeteneklerimin kilidini açmama yardım edebilecek tek kişi o."

"Prensesiniz Ylena'ya ne olduğunu bilmiyorum," dedi rahibe üzüntüyle. "Sobek-Ra'yı taklit eden ejderha kendini lider olarak kabul ettirdi ve onun yanında hüküm süren bir dişi yok. Onun nerede olduğunu bilebilecek tek kişi ejderhaların kendileri ya da Baş Rahip Inatol. Ve onlar da senin ölmeni istediklerine göre, bunu yapacaklarından emin değilim."

İçimi çektim ve elimi yüzümde gezdirdim. "Bize yardım etmelerinin onların yararına olacağına onları ikna etmemiz gerekecek." Çaresizce Quye'ye baktım. "Bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı?"

"Olabilir." Quye başını eğdi, gözlerinde düşünceli bir bakış vardı. "Ejderhaların sahtekâr olduğunu ve Inatol'un halka yalan söyleyerek makamını küçük düşürdüğünü öğrendiğine göre, bu bilgiyle ne yapmayı planlıyorsun?"

Baş rahibe, "Diğer rahiplerle bir konsey toplantısı düzenleyeceğim ve bunu tartışacağız," dedi. "Ama eğer düşündüğüm gibi giderse, bu iş şu şekilde bitecek

Inatol baş rahiplik pozisyonunu, ejderhalar da Sobek-Ra'nın çocukları olarak saygıdeğer konumlarını kaybederler. Sahtekârın kendisine gelince... Bir tanrıyı taklit etmenin çok ağır cezaları vardır. Ve o bunların ne olduğunu öğrenmek üzere."

OceanofPDF.com

General Slaugh

"İyi mi? Adara'nın yerini tespit ettiniz mi?"

General Slaugh savaş odasının kapısını kapattıktan sonra Leydi Mossi ve Bayan Nox'a döndü. İkisi yuvarlak masanın uzak tarafında oturuyordu, önlerinde büyük bir Edirne haritası yayılmıştı. Üç Haneyi temsil eden bayraklar haritanın yüzeyine dağılmıştı ve çeşitli birliklerin yerlerini gösteriyordu.

"Hayır." Slaugh kaşlarını çatarak haritaya eğildi, sonra mavi su fae bayraklarından birini koparıp Domhain'in sınırına yaklaştırdı. Ayrıca birkaç hava fae bayrağını da düzeltilti; Gaoth Aire saldırmak için harekete geçmemişti ama sınırlarını kapatmış, dağ geçitlerini şiddetli kar fırtınalarıyla neredeyse geçilmez hale getirmişti. "Bala Oighr'a kılık değiştirmiş birkaç gölge asker daha gönderip arama yaptırdım ama Adara ve arkadaşları artık orada değil. Dune kendi sonuyla karşılaşmadan önce rahibelerini ve Leydi Tamil'i öldürdü, bu yüzden en azından Adara'nın ayini tamamlamadığını biliyoruz."

"Güzel, o zaman Dune amacına hizmet etti." Bayan Nox bir el salladı ve sanki bir sinekten daha önemsizmiş gibi onu tartışmanın dışında bıraktı. Slaugh bunun üzerine kısa süreli bir öfke hissetti ama bu duygu kısa sürede içindeki karanlık tarafından gölgede bırakıldı. Hanımına karşı herhangi bir kötü niyet beslemesi imkânsızdı. Ona bu kadar çok şey vermişken ve daha da fazlasını vermek için bu kadar çok çalışırken olmazdı.

"Eğer Adara ayini tamamlayamazsa, o zaman bizim için pek bir tehlike arz etmiyor demektir," dedi Leydi Mossi. Slaugh'un sınırına doğru hareket ettirdiği su fae bayrağıyla oynadı, dudakları sıkıntıyla kıstı. "Her ihtimale karşı onu ve küçük grubunu aramaya devam etmeliyiz, ama bu arada belki de müzakerelere devam etmeliyiz."

"Pazarlık mı?" Slaugh halasına kaşlarını çattı. "Ithir Hanesi'nin tahta geçme zamanının geldiği konusunda çoktan anlaştığımızı sanıyordum. Diğer Haneler benim iddiamı çoktan reddettiler. Usciete Hanesi Lord Prentis'i taht için bir aday olarak öne sürdü ve Reatha Hanesi ikimizi de desteklemeyi reddetti. Onları uygun bir güç gösterisiyle boyun eğmeye zorlamazsak nasıl kazanacağız?"

"Bir çalıyı budamanın birden fazla yolu vardır," dedi Leydi Mossi, sesi azarlama ile keskindi. "Lord Prentis, Kral Aolis kadar inatçı değil; tahtta olsaydı onunla anlaşmak çok daha kolay olurdu ve Avani'yi onunla evlendirebilirdim, hatta Gelsyne'yi bile." Bayan Nox'un omzunu sevgiyle okşadı. "Leydi Axlya'dan ne kadar nefret etsem de, Hanelerimizin parçalanmaktansa birleştiğini görmeyi tercih ederim."

General Slaugh'un içinde bir öfke dalgası yükseldi ve bu kez karanlık onu hevesle besleyerek kendisini büyük bir öfkeye kaptırmasına izin verdi. "Bu ne cüret?" diye hırladı ve yumruğunu masaya vurdu. Bayraklar devrilerek haritanın her tarafına dağıldı ama o bunu fark etmedi bile. "Benim

Tahtı o şımarık züppeye vererek bana ihanet etmen için çok fazla fedakârlık yaptım. Bana karşı gelmeyin Leydi Teyze, yoksa sonuçları olur."

Leydi Mossi'nin gözleri parladı ve sandalyesinden kalktı. "Beni tehdit mi ediyorsun, yeğenim?" diye sordu, etrafındaki hava güçle çatırdıyordu. "Belki de sahip olmana izin verdiğim güç aklını başından aldı ve kiminle uğraştığını unuttun?"

"Büyükanne," dedi Bayan Nox, Slaugh cevap vermeden önce elini Leydi Mossi'ninkinin üzerine koydu. Mossi'nin mücadelesi bir anda söndü, gözleri karardı. "Halkınızı koruma ve can kaybını en aza indirme arzunuzu anlıyorum ama General Slaugh deneyimli bir asker. Gereksiz ölümleri önlemek için bu savaşı mümkün olduğunca çabuk ve etkili bir şekilde sona erdirecektir."

"Elbette," dedi Leydi Mossi, sesi çok uzaklardan geliyordu. Nox elini Mossi'ninkinden çekti ve yaşlı fae gözlerini kırptırdı, gözleri normal rengine döndü. "Zamanımı aile koltuğunda, siz kampanyanızı yürütürken Domhain'in korunmasını sağlayarak geçirsem daha iyi olur."

"Kesinlikle," dedi Bayan Nox gülümseyerek. "Size eşlik edeceğim ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım."

General Slaugh'un kaşları kalktı. "Talamh'a dönmek mi istiyorsunuz? Kaleyi korumak için burada, Kaipei'de kalmanız gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi Nox. Bir elini Leydi Mossi'nin omuzlarına koydu, Mossi'nin gözleri tekrar boşluğa döndü. "Büyükanne, nişanlımla biraz yalnız konuşabilir miyim?"

"Elbette." Leydi Mossi sandalyesinden kalktı ve odadan dışarı çıktı. Slaugh onun yanından geçerken gölgesindeki hafif kusuru fark etti; Nox'un gücünün küçük bir parçasını Leydi Mossi'nin içine yerleştirmişti.

Tıpkı rehineleri evlerine geri göndermeden önce yaptığı gibi onu da kontrol edecekti.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, Bayan Nox sandalyesinden kalktı. Masanın etrafında dolandı, gölgeleri arkasından süzüldü ve söğüt gibi formunu General Slaugh'unkine bastırdı. Çiçeklerin ve gece yarısı yıldızlarının sarhoş edici bir karışımı olan kokusu Slaugh'u sardı ve öfkesi buharlaşarak yerini kölece bir hayranlığa bıraktı.

Hizmet ettiği hiç kimse için böyle hissetmemiştir. Gücünün zirvesindeyken Kral Aolis için bile.

"Benim vahşi, yakışıklı generalim," diye mırıldandı Nox, yüzünün sol yarısındaki harap olmuş etin üzerinde gezinerek. Onun dokunuşundan irkilmemeye çalıştı; yanıklarına dokunulmasından her zaman nefret etmişti, o bile. "Umarım görevimizi gözden kaçırmıyorsunuzdur. Askerlerine ve kaynaklarına erişmemize izin vermeye devam etmesini istiyorsak Leydi Mossi'nin bizimle işbirliği yapmasına ihtiyacımız var."

"Biliyorum." General Slaugh, eli çene çizgisini geçip boğazına doğru inerken yutkundu. "Unutmadım. Ama ben iki yüz yaşındayım Hanımefendi ve Leydi Mossi'nin bana hâlâ bir çocukmuşum gibi davranması canımı sıkıyor."

"O zaman bırak onu," dedi Nox, işaret parmağını gömleğinin yakasına geçirip çekerek. Üst düğme koptu ve açlık içinde yaşayan bir canavar gibi kabardı. "Bu dünyayı dize getirene ve seni gerçekte kim olduğunu görene kadar bizi küçümsemeye devam etmesine izin ver."

Sonra onu öptü ve Leydi Mossi'yle ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Bir parçası, onun kim olduğunu oluşturan tatlı, çökmekte olan karanlığın onu öldüreceğini, hepsini öldüreceğini biliyordu.

Ama her bağımlı gibi o da umursamayacak kadar ileri gitmişti.

OceanofPDF.com

Mavlyn

"Saçımı yeşile boyamana izin verdiğime hâlâ inanamıyorum," diye homurdandı Leap Talamh'ın kalabalık sokaklarında yürürken. Cirra onları takip etti

Kendine özgü altın renginin fark edilmeyeceği kadar bulutların üzerinde, ancak kendilerini gerçek bir tehlikede bulmaları durumunda onları kurtarmak için yeterince yakın bir mesafeden. "Bu boyanın akıp gitmesi ne kadar sürer?"

Leap elini dikenli saçlarında gezdirirken Mavlyn güldü. Adara'yla birlikte çocukluklarında yaptıkları eski bir numara olan bitki boyasını karıştırmış ve Leap'in beyaz saçlarını yosun yeşiline çevirmek ve soluk tenini kil kırmızısı rengine boyamak için kullanmıştı. Ne yazık ki Adara'nın iksir yapma becerilerine sahip değildi, bu yüzden gümüş renkli gözleri için yapabileceği pek bir şey yoktu. Eğer sorarlarsa herkese rengini bilerek değiştirdiğini söylemesini tembihlemişti.

"Boya cildinde yaklaşık bir hafta, saçında ise muhtemelen iki hafta dayanır," diye bilgilendirdi onu bir pazar meydanından geçerken. Talamh'a hayatında sadece birkaç kez gelmişti ama her zamankinden daha fazla şehir muhafızı devriye geziyor gibiydi, elleri kılıçlarının kabzalarıyla oynarken bir yandan da vatandaşlara göz kulak oluyorlardı. "Saçınla ve cildinle bu kadar çok oynamayı bırakmalısın, yoksa daha çabuk çıkar."

"Squalls," diye küfretti Leap nefesinin altında. "İki hafta boyunca havuç gibi görünerek etrafta dolaşmak zorunda mıyım?"

"Eğer tutuklanmak istemiyorsan, evet." Mavlyn bir kemerli geçitten geçerken Leap'in omzunu dürterek dikkatini girişteki nöbetçiye çekti. "Fark ettin mi bilmiyorum ama geldiğimizden beri burada tek bir su ya da hava fae'si bile görmedim. Bu da demek oluyor ki ya yaklaşan savaş yüzünden ortalıktan kayboldular ya da casus olarak hapsedildiler."

"Fark ettim," diye mırıldandı Sıçrayış. Alışveriş bölgesinden uzaklaşıp daha meskûn bir alana girdiklerinde etrafına bakındı. "Bizi nereye götürüyorsun?"

"Eski bir dost."

Mavlyn eski, pahalı evlerin sıralandığı bir sokaktan aşağı dönerken adımlarını hızlandırdı. Sokakların kenarlarına küçük kar yığınları yığılmıştı ve soğuk bir rüzgâr etraflarında ıslık çalarak Mavlyn'in titremesine neden oluyordu. Hâlâ buz fae'sinin ona verdiği kürk pelerini giyyordu, kapüşonu sadece soğuğa karşı caydırıcı olması için değil, muhafızların ona göz kulak olmalarını söyleme ihtimaline karşı yüzüne doğru çekilmişti.

Sonunda, bloğun sonundaki eski bir kahverengi taşta geldiler. Patikadan yukarı doğru yürürken Mavlyn'in midesi sinirden çalkalanıyordu.

kapıyı çalabilmek için geniş verandaya çıktı. Emelie'yi en son gördüğünden beri uzun zaman geçmişti ve son olaylar göz önüne alındığında, ne kadar iyi karşılanacağından emin değildi.

Kapıyı bir hizmetçi açtı ve Mavlyn kim olduğunu açıkladı. "Bayan Troth şu anda evde değil," dedi hizmetçi, Mavlyn ve Leap'in eski püskü, seyahatte giyilmiş kıyafetlerine bakarken biraz kibirli bir ifadeyle. "Ama isterseniz ona bir mesaj bırakabilirim ve-"

"Mavlyn? Sen misin?"

Mavlyn tanıdık bir ses duyunca başını çevirdi. Kalbi, kaldırımından hızla onlara doğru gelen Emelie Troth'u görünce daha hızlı çarptı, bal rengi kahverengi gözleri heyecandan kocaman olmuştu. Mavlyn onu tombul bir kız olarak hatırlıyordu; uzun, dalgalı kırmızı saçları çene hizasındaydı, yuvarlak yüzünün etrafında tirbuşon şeklinde bukleler vardı ve düğme burnuna kalın bir gözlük takmıştı. Ama gözlükleri ve elma yanakları hâlâ dursa da zayıflamıştı ve artık ateşli saçlarını beline kadar uzatıyordu. Ayrıca renkli elbiselerini Talamh Üniversitesi okul üniformasıyla değiştirmişti - göğsünde üniversitenin arması işlenmiş düğmeli beyaz bir gömlek ve yeşil ve altın rengi ekose bir etek. Eteğinin altına sıcak tutması için siyah tozluk ve bot giyiyor, siyah bir pelerin ve ona uygun bir kitap çantası takıyordu.

"Emelie!" Mavlyn eski arkadaşını selamlamak için patikadan yukarı koştu. İkisi kucaklaştı ve içinden bir sersemlik dalgası geçti. Emelie'yle bir zamanlar çok yakındılar ama babası beş yıl önce iş için onları Fenwood'dan Talamh'a taşımıştı ve o zamandan beri birbirlerini birkaç kezden fazla görmemişlerdi. "Nasılsın?"

"Her zamanki gibi ödevler arasında boğuluyorum," diye homurdandı Emelie. Kitap çantasını omzundan indirip yere bıraktı, sonra da Mavlyn'e şöyle bir bakmak için geri çekildi. "Bunca zamandır neredeydin? Ben de seni

Bu yıl üniversiteye başlaman gerekiyordu! Yerleşmene yardım etmeyi dört gözle bekliyordum."

Mavlyn arkadaşının yüzündeki incinmiş ifadeyi görünce irkildi. Emelie'ye yazdığı son mektupta, arkadaşından kalacak bir yer bulma ve üniversitenin çeşitli kulüp ve organizasyonlarıyla tanıştırma konusunda yardım istemişti. Emelie hevesle kabul etmiş, hatta kalacak yer ararken Mavlyn'in birkaç hafta evinde kalmasına izin vermeyi bile teklif etmişti. Ancak Adara, Einar'ın sırtında köyden kaçtığında her şey değişmişti. Mavlyn teyzesiyle birlikte Wynth'e gitmeden önce Emelie'ye kısa bir mektup yazmış ama durumu açıklamamış, sadece acil bir durum olduğunu ve sömestr başlangıcında gelemeyeceğini söylemişti.

"Bu uzun bir hikâye," dedi Mavlyn. "Belki içeride bir fincan çay eşliğinde anlatabiliriz?"

Emelie, Mavlyn'in omzunun üzerinden Leap ve hizmetçinin verandada beklediği yere baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Evet, bence de öyle yapsanız iyi olur."

Emelie onları içeri götürdü ve Mavlyn ile Leap pelerinlerini kapının yanındaki kancalara astıktan sonra oturma odasında ona katıldılar. Anne ve babası uzaktaydı -annesini bir arkadaşını ziyarete gitmişti, babası ise aile ticaret şirketinde çalışıyordu- yani hizmetçiyi saymazsak ev onlara kalmıştı. Hala burada olmalarından memnun görünmüyordu ama onlara çay ve bisküvi ikram ettikten sonra mutfığa gitti, şüphesiz orada her kelimeye kulak misafiri olacaktı.

"Ee," dedi Emelie ilk yudumlarını aldıktan sonra. "Arkadaşın kim ve ikinizi buraya getiren nedir? Bu döneme geç başlamayı mı umuyorsunuz?"

"Tam olarak değil," dedi Mavlyn. Leap'i tanıştırdı, ardından Emelie'ye Adara, Einar, General Slaugh ve Gölge'yle ilgili durumu anlattı. Emelie ağız açık bir şekilde dinledi, hikâyeyi özümserken bisküvilerine neredeyse hiç dokunmuyordu.

Mavlyn nefes almak için durakladığında Emelie, "Sanırım şu ana kadar söylediklerin arasında tek iyi şey Dune'un ölmüş olması," dedi. "Onu hiç sevmezdim, şişman olduğum için benimle alay ederdi ve Adara'ya karşı korkunçtu." Bir bisküvi daha alırken burnunu kırıştırdı. "Bana ikisinin görüşüğünü söylediğinde, neredeyse babamdan bir at ödünç isteyecektim ki Fenwood'a geri dönüp Adara'nın aklını başına getirebileyim."

Mavlyn güldü. "Bu bir manzara olurdu." Adara ve Emelie, Mavlyn'in ona olduğu kadar yakın olmamışlardı ama yine de arkadaşlıklar. Mavlyn yarı yarıya Adara'yı üniversiteye gitmeye ikna edebilmiş olmayı diliyordu.

-Üçü birlikte çok eğlenebilirdi! Ama o zaman Adara'nın güçleri başkentte açığa çıkabilirdi ve Leydi Mossi ile General Slaugh'un pençelerinden kaçması çok daha zor olurdu. Ayrıca muhtemelen Einar'ı da asla bulamazdı.

Kader garip bir şeydi.

"Kral Aolis'in ölümünden bu yana Talamh'da işler nasıl gidiyor?" Leap sordu. Emelie onun sesini duyunca irkildi; Leap konuşmanın büyük kısmında sessiz kalmış, pencerenin yanındaki kanepeye kıvrılıp çayını yudumlamıştı ve Mavlyn onun orada olduğunu unuttuğundan şüpheleniyordu.

"İyi değil," dedi Emelie karanlık bir sesle. "Gölge yaratıklar ortadan kaybolduğunda işler bir süreliğine iyiydi ama şimdi iç savaş patlak verdiğiinden nakliye şirketleri seyahat etmek konusunda çok daha isteksiz. Tedarik yolları durmuş durumda ve herkesin şehre mal sokup çıkarması çok zor. Benim babam

tüm bunları idare etmek için uzun saatler çalışıyor ve annem stresli. Dolayısıyla, yardımcı olabileceğim bir şey varsa, can kulağıyla dinliyorum."

Mavlyn tereddütle, "Eh, şimdi sen söyleyince," dedi, "Leap ve benim bir planımız var. Talamh'a Nox ve General Slaugh hakkında farkındalık yaratmak ve halkı savaşı protesto etmeye ikna etmek için geldik. Eğer yeterince vatandaş savaşımayışı reddederse, Nox dengeyi aydınlıktan karanlığa çeviremeyecek. Tek yapmamız gereken Adara Ediria'ya dönene kadar onu oyalamak."

"Tam olarak nereye gitti?" Emelie sordu. "Bir numaralı halk düşmanı olduğu düşünülürse, ona yardım edecek başka bir rahibi nereden bulabileceğini hayal bile edemiyorum."

Mavlyn cevap vermeden önce Leap, "Ölü Topraklar'a," dedi. "Harabelerde Radiants'ın yardımcı olabileceğini söylediği kadim bir büyü saklı. Ama onu bulması birkaç haftasını alacak."

"Ölü Topraklar mı?" Emelie ürperdi. "Işıldayanlar ona göz kulak olsun o zaman. O korkunç çorak topraklara kimsenin ayak basmasını istemem, en kötü düşmanımın bile."

Emelie ailesini Mavlyn ve Sıçrayış'ın birkaç gün onlarla kalmasına ikna etti ve ertesi gün onları Talamh Üniversitesi'ne götürdü. Mavlyn, kampüs alanına girdiklerinde, büyük binaları ve bir sınıftan diğerine yürürken ya da ortak alanlarda birlikte oturup ders çalışırken veya projeler üzerinde çalışırken öğrencilerin heyecanlı sohbetlerini gördüklerinde bir özlem duygusu hissetti. Devasa seranın önünden geçerken neredeyse ağlayacaktı - kampüs turunda orayı ziyaret etmişti ve oradaki bitki koleksiyonu Leydi Mossi'nin arboretumuna rakipti. Nadir örneklerden bazılarını bakmak için bir noktada oraya gizlice girmesi gerekecekti.

"Sen iyi misin?" Sıçrayış alçak bir sesle sordu. "Üzgün görünüyorsun."

Mavlyn Leap'e göz kırptı ve yüzündeki endişeye şaşırdı. "Ben iyiyim," dedi. "Sadece... keşke her şey farklı olsaydı, burada bir aktivist olarak değil de üniversitenin ilk dönemine giden normal bir kız olarak bulunsaydım diye düşünmeden edemiyorum."

"Bir gün normal bir kız olarak katılacaksın," dedi Leap. "Bunu bu yüzden yapıyoruz, değil mi?"

"Şey... evet," dedi Mavlyn, ama içten içe hâlâ emin değildi. "Ama muhtemelen diğer birinci sınıf öğrencilerinden daha büyük olacağım ve onlara pek uyum sağlayamayacağım."

"Uyum sağlamak abartılıyor," dedi Emelie, bir bukleyi omzunun üzerinden atarak. "Ayrıca, aktivistler üniversitelerle el ele gider, bu yüzden buraya tam olarak uyacaksın."

Göz kırptı ve Mavlyn gülümsedi. Ama arkadaşı onları kampüsün kafesine götürürken, Mavlyn gergin hissetmekten kendini alamadı.

"Emelie," dedi yakışıklı bir erkek, onları selamlamak için pencerenin yanındaki koltuktan kalkarak. Sırık gibiydi, uzun simsiyah saçları ve neredeyse onun kadar koyu bir teni vardı. Gözleri tüm o mürekkep gibi karanlığa karşı ürkütücü bir yeşim yeşiliydi ve onlara gülümserken beyaz dişleri parlıyordu. "Bunlar arkadaşlarınız mı?"

"Evet." Emelie onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onları tanıştırmak için döndü. "Bu benim erkek arkadaşım Roylan. Roylan, bu Mavlyn, çocukluk arkadaşım ve onun arkadaşı Leap."

Roylan Leap ve Mavlyn'i yanına oturmaya davet etti ve onlar da alçak sesle ne yapmaya çalıştıklarını anlattılar. Roylan dikkatle dinledi, sık sık soru sormak için araya girdi ve onlar bitirdiklerinde yüz ifadesi düpedüz acımasızdı.

"Dürüst olmak gerekirse, tüm gölge yaratıkların ortadan kaybolduğuna dair haberleri duyduğumda biraz şüphelendim," dedi Roylan sözlerini bitirdiklerinde. "Çok uygun görünüyordu ve üç diyarın da yıllar boyunca verdiği kayıplardan sonra Evlerin savaşmak yerine barış yapmak ve müzakere etmek isteyeceklerini düşünürdüm. Tüm bunların ardındaki Gölge'nin gerilimi körüklediği fikri, burada olup bitenlerin ardındaki gerçek doğaya ışık tutuyor... ve ayrıca bana biz küçük Fae'lerin, her zaman yaptığımız gibi Büyük Fae'leri körü körüne takip etmek yerine, bu konuda bir şeyler yapabileceğimiz umudunu veriyor."

"Bu, haberi yaymamıza yardım edeceğin anlamına mı geliyor?" Mavlyn, Quye ile yolları ayrıldığından beri ilk kez içinde yükselen umutla sordu.

"Elbette," dedi Roylan. "Ben Dünya Muhafızları Kulübü'nün başkanım ve kız kardeşim Tulia da Talamh Tribune'ün editörü. Eminim bu konuda bir makale yayınlamaktan memnuniyet duyacaktır ve bir sonraki kulüp toplantısında gelip konuşabilir ve bu amaç için başka kimleri toplayabileceğimizi görebilirsiniz."

"Talamh Tribune mü?" Emelie biraz gergin bir ifadeyle sordu. "Roylan, bunun akıllıca olduğuna emin misin? O gazeteyi her hafta yaklaşık üç bin kişi okuyor. Eğer bir makale yayınlarsak haber Leydi Mossi'ye çabucak ulaşır."

"Hemen harekete geçmemize gerek yok," diye karşı çıktı Roylan, "ama zaman çok önemli. Mavlyn'in de dediği gibi, General Slauch su fae'lerine ilk darbeyi vurdu bile - misilleme yapmaları an meselesi. Üniversite fae'lerine yönelik genel bir taslağın eli kulağında olduğuna dair söylentiler dolaşmaya başladı bile, bu yüzden şimdi öğrencilerin hepimizi mahvedecek bir savaşa girmeyi kabul etmeden önce gerçeği öğrenmelerinin tam zamanı."

Mavlyn, "Kulübünüzle konuşmaktansa gazetede isimsiz bir makale yayınlamayı tercih ederim," dedi. "Bu konuda en son kamuoyu önünde konuşmaya çalıştığımda, köylülerim beni tutuklamaya çalıştı. Kaçmak zorunda kaldım."

"Burada böyle bir şey olmayacak," dedi Roylan. "Tüm üyelerin size inanacağına ya da sizinle aynı fikirde olacağına dair söz veremem, ancak adil bir duruşma yapıldığından emin olmak için orada olacağım."

"Hadi gel." Mavlyn tereddüt edince Leap onu kaburgalarından dürtükledi. "İstedığımız buydu, değil mi?"

"Öyle," diye kabul etti Mavlyn. Omuzlarını dikleştirdi ve Roylan'ın bakışlarına karşılık verdi. "Toplantıda olacağım," diye söz verdi.

Sadece oradan tek parça halinde çıkabilmeyi umuyordu.

OceanofPDF.com

Adara

"Şu anda cidden kendini suçlu mu hissediyorsun?"

Baş Rahibenin bu gece uyumamız için bize verdiği süitin ana odasında volta atarken bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Görevlilerine handaki yetersiz eşyalarımızı getirmelerini emretmişti; Timsah Tanrısı rahipleri tarafından aranırken bu gece oraya geri dönme riskini göze alamazdık.

"Yapmamam gerektiğini biliyorum," dedim ateşe bakarak. "Ama dün gece onları Baş Rahibe'ye ifşa ederek ejderhalara ihanet etmişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum." Dudağımı ısırdım. "Keşke onlar hakkındaki gerçeği ifşa etmeden bize yardım etmesini sağlamanın bir yolu olsaydı."

Quye ofladı. "Bir ay ışıını tarafından çarpılmak istemiyorsan, hayır" dedi. "Neredeyse ne olacağını görmek için yalan söyleyecektim, ama o an

Kelimeler dilimde şekillendi, tenim ısınmaya başladı. Devam etseydim muhtemelen dün gece tüm kol kıllarımı kaybederdim."

Homurdandım. "Bu ne büyük bir trajedi olurdu."

"Teşekkür ederim." Quye burnunu çekti. "Aynı

fikirde olmana sevindim." Omzuna vurma isteğime

karşı koydum.

Bundan kısa bir süre sonra yatağa çekildik, ama ben uzun süre ayakta kaldım, dönüp durdum ve vicdanımla boğuştum. Einar olanları bilseydi ne düşünürdü? Ejderhaların hileli davranışlarını ortaya çıkardığım için bana kızar mıydı? Keşke o da benimle gelebilseydi -eğer Einar yanımda olsaydı bahçede ejderhayla karşılaşmam çok farklı olabilirdi. Ama bu onu düşman edinmeye çalıştığım anlamına gelmiyordu. Aslında, onu akraba olduğumuza ikna etmek için elimden geleni yapmıştım. Sadece mantığını dinlemeye istekli değildi.

*Yine de Einar'*ın da öyle olmadığını kendime hatırlattım. Çiftleşme bağı onu durdurmasaydı beni görür görmez öldüreceğinden oldukça emindim. O kule harabesinde onun taştan formuna rastlamamın ve Kiryan'ın onun üzerine yerleştirdiği uyku büyüsunü kazara bozmamın üzerinden gerçekten de sadece birkaç ay mı geçmişti?

Seni özliyorum, diye düşündüm, gözlerimi kapadım ve bağı uzandım. İnce ve kırıllandı, ama yine de mesajı alacağını umarak düşünceyi aşağı itmeye çalıştım. Göğsümdeki boş sızı nabız gibi atıyordu ve orada olmayan birine tutunmaya çalışarak kendi içime kıvrıldım.

Rüya görüp görmediğimden emin değildim ama hayalet kolların arkamdan belime dolandığına yemin edebilirdim. *Ben de seni özledim*, diye fısıldadı bir ses ve uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey bu oldu.

Ertesi sabah sersemlemiş ama aynı zamanda hafiflemiş olarak uyandım, göğsümdeki kalp ağrısı ve suçluluk duygusu artık eskisi kadar ağır basmıyordu. Bir tapınak görevlisi bize kahvaltı ve temiz giysiler getirdi; yıkanıp giyindikten ve yemek yedikten sonra bizi tapınağın doğu kanadına götürdü.

"Rahibe ile yine mi buluşacağız?" Quye ve benim önceki günün büyük bölümünü geçirdiğimiz salonun önünden geçerken sordum.

"Evet," dedi hizmetçi. "Ayrıca sizi sorgulamak isteyen birkaç kişi daha var."

Hizmetçi göksel sembollerle oyulmuş bir çift ağır ahşap kapının önünde durdu. Soldaki kapı açıldı ve bizi ortadaki uzun, dikdörtgen bir masanın hakim olduğu büyük bir toplantı odasına götürdü. Masanın etrafında oturan yarım düzine rahibi görünce donakaldım; cüppeleri ve başlıkları üzerindeki farklı renk ve sembolere bakılırsa hepsi de farklı tapınaklardan geliyordu. Timsah sembolizmi aramak için hepsini tararken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Sakin ol çocuğum," dedi Baş Rahibe Anuket. Masanın başından bize gülümsedi. "Başrahip İnatol burada değil."

"Normalde onu konsey toplantılarından dışlıyor musunuz?" Quye masaya yaklaşarak sordu. Beyaz buklelerini tutturmuş, kuğu boynunun uzunluğunu ortaya çıkarmıştı ve bembeyaz kıyafeti içinde bile muhteşem, ruhani görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Bunun aksine, kendimi rüküş ve yersiz hissediyordum ve tüm bu dini liderlerin arasında ilgi odağı olmaktan biraz daha fazla gergindim.

"Hiç de değil," dedi Anuket'in solundaki rahip. "Ancak, içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, ifadenizi o olmadan daha rahat verebileceğinizi düşündük. Göz korkutucu olabiliyor."

"Tanıklık mı?" Ben sordum. "Dün gece bunu zaten yaptığımızı sanıyordum."

"Evet," dedi rahibe, "ama konsey kendi sorularını sormak için fırsat istiyor. Bugün tanrıçanın gözünün önünde değilsiniz," diye nazikçe ekledi, "bu yüzden istemediğiniz hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilsiniz. Ancak Baş Rahip Inatol bize karşı dürüst davranmamış gibi görüldüğü için bu konuya biraz ışık tutabilerseniz çok memnun oluruz."

"Çok iyi," diye kabul etti Quye.

Sonraki otuz dakikayı rahiplere her şeyi anlatarak geçirdik -Edirya'daki savaş, ejderhaların neden kaçtığı, gölge büyüsü enfeksiyonu ve yardımları için gelme nedenimiz hakkında.

"Yani bu mülteciler şekil değiştiren ejderhalar mı?" diye sordu altın buğday demetleriyle işlenmiş yeşil cüppeler giyen bir rahip. "Sobek-Ra'nın çocukları değil mi?"

"Korkarım hayır," dedim. "Ve bizim dünyamızda şekil değiştirebilenler sadece ejderhalar da değil."

Quye'ye işaret ettim ve o da sıırttı. Beyaz bir ışık parıltısı vücudunu kapladı ve kanat çırparak kar beyazı bir baykuşa dönüşürken rahip şaşkınlıkla haykırdı. Gerçek Quye tarzında, odanın etrafında bir tur attı, masanın kenarına konmadan ve gururla ötmeden önce kanat uçlarıyla başlıklarının tepelerini sıyırdı.

Rahip Quye'ye bakarken "Ben... o..." diye mırıldandı.

Ay tanrıçası rahibesi bana dönerek, "Beyaz baykuş halkımız arasında kutsal bir hayvandır," dedi. "Tüm halkınız beyaz baykuşa dönüşebiliyor mu?"

hayvanlar?"

"Hayır," dedim. "Sadece aramızdaki en güçlüler." Zihnimde bir anı parladı; bana bakan o buz ejderhasının görüntüsü, özgür bırakılmayı bekleyen içimdeki canavar. Quye'yi dürttüm ve o da masadan zıpladı, sonra tekrar fae formuna geçti.

Rahipler ne yapacakları konusunda kendi aralarında tartışarak geri döndüler. Aldatmacaya çok kızmışlardı; belli ki Baş Rahip Inatol ejderhaları kendi çıkarları için kullanmış ve birçok vatandaşı diğer tapınaklardan uzaklaştırmıştı. Timsah Tarikatı son yirmi yılda artan himayeleri sayesinde son derece zenginleşirken, diğer tapınaklar takipçilerini kaybediyor ve binalarının bakımını yapmak ve personelini beslemek için para bulmakta zorlanıyordu.

"Inatol adalete teslim edilmeli!" diye bağırdı içlerinden biri. "Unvanları elinden alınmalı ve sürgün edilmeli!"

"Sürgün mü?" diye itiraz etti bir başkası. "Bu çok kibarca. Ona yardım eden herkesle birlikte kurşuna dizilmeli ve dörde bölünmeli!"

"Peki ya sahtekârlar?" diye sordu bir başkası. "Bu ejderhalar da altınları cebe indiriyor, geri kalanımız mücadele ederken krallar gibi yaşıyorlar!"

"Şimdi dur bakalım," dedim, derim alarmla karıncalanıyordu. "Kızgın olduğumu biliyorum ama ejderhaların sadece bu yeni dünyaya uyum sağlamaya çalışan mülteciler olduğunu unutma. Inatol'la birlikte gittikleri için onları suçlayamazsın. Bence onların durumunda çoğu kişi aynı şeyi yapardı."

"Bu doğru," dedi rahibe, "ama yine de dini figürleri taklit ettikleri için sorumlu tutulmaları gerekiyor. En azından altınları geri ödemeliler."

"Elbette," dedi Quye yumuşak bir sesle. "Adalet yerini bulmalı ve özellikle de Baş Rahibinize ne yapacağınızı size asla söylemeyiz. Ama eğer onu öldürecekse, önce onunla konuşmamıza izin vermenizi rica ediyoruz. Prenses Ylena'ya ne olduğunu öğrenmeliyiz, çünkü bize yardım edebilecek tek kişi o."

"Onu parmaklıklar arkasındayken sorgulayabilirsiniz," diye çıkıştı bir rahip. "Hâlâ bu şehirdeyken onunla şimdi yüzleşelim!"

Rahipler dağıldı, her biri Sobek-Ra'nın tapınağına kadar kendilerine eşlik edecek kişisel muhafızlarını toplamak üzere kendi tapınaklarına geri döndü. "Burada kalmanız sizin için en iyisi olabilir," dedi Ay Tanrıçası rahibesi, çıkarken yanımızda durarak. "Sizin için daha güvenli olacaktır."

Gümüşü bir cübbe girdabı içinde oradan ayrıldı ve ben Quye'ye döndüm. "Bu iş kontrolden çıkıyor," dedim, midem endişeyle çalkalanıyordu. "Ya biz onunla konuşmadan Baş Rahip'i öldürürlerse? O zaman Ylena'yı asla bulamayız!"

Quye açık kapıya doğru bakarak, "Oldukça kana susamış görünüyorlardı," diye itiraf etti. "Belki de rahibe daha iyi düşünmeden ve muhafızlarına bizi tekrar esir almalarını emretmeden önce araştırmalıyız."

Anlaştığımız gibi tapınaktan ayrıldık ve geri dönememe ihtimalimize karşı eşyalarımızı almak için odamızda kısa bir mola verdik. Timsah Tanrısı'nın tapınağının nerede olduğunu anlamak için haritaya bakmama gerek kalmadı; akolitler, âlimler ve tapınak görevlileri sokakları doldurmuş, hepsi aynı yöne doğru gidiyordu. Endişe beni pençesine aldı ve Quye'nin elini tutarak onu arkamdan sürüklerken kalabalığın arasından yolumu açtım.

Timsah Tanrı'nın tapınağı tapınak bölgesindeki en görkemli tapınaklardan biriydi. Parlak güneşte parlayan beyaz kumtaşından yapılmış olan bu yapı katlar halinde yükseliyor, her kat Sobek-Ra'nın gücünü ve ihtişamını tasvir eden sütunlar ve oymalarla süsleniyordu. En tepesinde altın bir kule parlıyordu ve iki devasa

Karmaşık bir şekilde oyulmuş timsah heykelleri girişı çevreliyordu. Tapınağın avlusunda toplanmış insan kalabalığının arasından ilerlerken, kendimi bir tür şiddet gösterisine hazırladım ve baş rahibin tapınağından sürüklenerek çıkarıldığını görmeyi bekledim.

Beklemediğim şey, tapınağın çevresini saran bir grup asker görmektir.

"Bunun anlamı nedir?" Baş Rahibe Anuket, grubun en yüksek rütbeli askeri olduğu anlaşılan kişiye hitap ederek sordu. Altın ve mor zırhlar giymişlerdi ve göğüs zırhlarında iki dağın arasında kıvrılan bir nehrin mührü vardı. "Neden Başrahip Inatol'u adaletin terazisinden koruyorsunuz?"

"Çünkü adaleti sağlamak hükümetin sorumluluğudur," dedi asker. "Baş Rahip'in yanı sıra Sobek-Ra'nın sözde avatarını ve destekçilerini gözaltına aldık bile. Bir hafta içinde Kral Ramsenan'ın başkanlık edeceği bir duruşma yapılacak."

"Tanrı-Kral'ın kendisi mi?" diye sordu tanıdık bir ses ve omzumun üzerinden baktığımda Nysa'nın orada durduğunu gördüm. Bu kaos denizinde tanıdık bir yüz görünce içimi bir rahatlama kapladı. "Bu nadir görülen bir durum, bu tür işlere nadiren karışır."

"Tanrı-Kral?" Tekrarladım. "Bu ne demek oluyor?"

"Doğru, bilemezsin." Nysa dedi ki. "Kral Ramsenan ve ondan önceki ataları Montu-Ra'nın torunlarıdır. O güneş ve savaş tanrısıdır ve dinimizdeki en güçlü ilahtır, bu yüzden biz ona Tanrı-Kral deriz."

"Peki o gerçekten bir Tanrı-Kral mı?" Diğerlerinin duymaması için sesimi alçaltarak sordum. "Yoksa... bilirsin işte... buradaki durum gibi mi?"

"Neden?" Panik içimde yükseldi ve ay tanrıçası rahibesini aramak için etrafıma bakındım. Ama o diğerleriyle birlikte çoktan gitmişti.

Muhafız bana kendi dilinde bir şeyler söyledi, ben de kendimi çaresiz hissederek başımı salladım. "Nysa bizim için tercüme etti: "Tanrı-Kral'ın mahkemeye katılmanızı emrettiğini söylüyor, çünkü siz ilgili kişilersiniz. "Sizi saraya götürecekler ve güvenliğiniz için duruşmaya kadar orada tutulacaksınız."

"Duruşmada olmamız gerektiğini söylediğimde aklımdan geçen bu değildi," diye homurdandım Quye'ye.

Omuz silkti. "Evren bize ihtiyacımız olanı her zaman tam istediğimiz şekilde vermez," dedi. Muhafızlar etrafımızı sardı ve isteksizce bizi tapınaktan uzaklaştırıp ana şehre geri götürmelerine izin verdik. "Tek yapmamız gereken sarayda bir hafta boyunca baş rahibin işbirlikçileri tarafından suikasta uğramadan hayatta kalmak." Bana göz kırptı. "Ne kadar zor olabilir ki?"

OceanofPDF.com

Einar

Tahmin ettiğim gibi, kraliyet sarayı da yıkılmış, Kral Aolis ve askerleri tarafından kül ve moloz yığınınına dönüştürülmüştü. Ancak, fae'ler yer üstündeki yapıları yakmış olsalar da, sarayın temellerini ya da altında yatan hazineleri çok az önemsemiş gibi görünüyorlardı.

"İşte başlıyoruz," diye homurdandım ve dev bir duvar parçasını kaldırarak bir merdiven ortaya çıkardım. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bu merdiven kraliyet kütüphanesinin arşivlerine çıkıyordu.

-Yukarıdaki ana kütüphanede saklanamayacak kadar değerli olduğu düşünülen çok sayıda kitap ve parşömen. Yolumu aydınlatmak için bir ateş topu yaratarak merdivenden indim ve molozları temizlemek için birkaç kez durdum.

Ana sarayın altında üç kat inşa edilmişti; yiyecek ve şarabın depolandığı mahzenler, zindanlar ve en altta da arşivler. Yiyecek depolarından herhangi birini kurtarıp kurtaramayacağımı görmek için ilk seviyede durdum ve üç gölge yaratık beni pusuya düşürdü. Küfrederek onları kılıcımla öldürdüm, sonra devam etmeden önce leşlerini yaktım.

üzerinde. Yemeye değer bir şey bile yoktu - yaratıklar tüm turşuları ve konserveleri yemişti ve şarap fiçılarının mühürleri bozulmuş, içindekiler bozulmuştu.

"Şu anda bir içki için neler yapmazdım," diye mırıldandım. Zindanları taradım ve orada gizlenen iki gölge yarattığı daha öldürdüm, sonra en alt seviyeye doğru ilerledim ve kendimi başka bir saldırıya hazırladım.

Ancak gölge yaratıkların tozlu kitaplara ve parşömenlere karşı bir sevgisi yokmuş gibi görünüyordu. Bu, ya da belki de burada değerli literatürü koruyan ve gölgeleri uzak tutan başka bir büyü vardı. Her neyse, ateş topumun hiçbir şeye değmemesine dikkat ederek mağaraya doğru ilerlerken Işıyanlara şükran dolu bir dua fısıldadım. Girişin yanındaki konsolda bir meşale görerek onu yaktım ve ardından duvarlar boyunca aralıklarla yerleştirilmiş aplikleri aydınlatmak için kullandım. Küçük alevler karanlıkta titreyerek sıra sıra dizilmiş kitap raflarını ve masaları aydınlattı. Raflar taş zemine uzun gölgeler düşürüyordu ve hiçbir şey kıpırdamasa da buranın tekinsiz bir havası olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum; geçmişin hayaletleri ben raflar arasında yürürken onları izliyor, mezara götördükleri cevapları arıyorlardı.

Çalışma masalarından birini temizledim, sonra rafları taradım, halkımın erken tarihi hakkında herhangi bir kitap aradım. Bir saat sonra masayı sararmış parşömenler ve kırılgan, deri ciltlerle doldurmuştum; bulabildiğim en eski metinlerdi bunlar.

Okumak için oturdum ve sonraki birkaç saat tarih ve efsanelerin bulanıklığı içinde geçti - aile ağaçları ve destansı savaşların, asil savaşçıların ve bilge liderlerin hikayeleri. Görünüşe göre tüm fae'ler bize düşmanca davranmamıştı; birkaç sürgünü, büyülerini kullanarak toprakları korumamıza yardım etmeleri karşılığında Hearthfyre'a sığınmaya davet etmiştik. İlk ejderha prenslerinden biri bir fae ile bile evlenmişti, ancak ikisinin hiç çocuğu olmamıştı. Kaşlarımı çattım.

Bu Adara ve benim çocuk sahibi olamayacağımız anlamına mı geliyordu? Ama hayır, Adara'nın kendisi ejderhaların ve fae'lerin çocuk yapabileceğinin kanıtıydı.

Şiddetli bir özlem dalgası içimde parladı ve bir elimi göğsüme bastırarak gözlerimi kapattım. Adara ve ben sadece birkaç gündür ayrıydık ama aldığım her nefeste onu özliyordum. Nasıl olduğunu, Ylena'yı bulup bulmadığını ve halkımın onu nasıl karşıladığını merak ediyordum. Onunla birlikte sadece Ylena'nın görmesi için bir mektup göndermişim -Daryan'ın kız kardeşi el yazımı tanıyacaktı ve mektup Adara'nın ailesini ve gelecekteki eşim olma durumunu açıklayacaktı. Ylena elbette şüphelenecekti - ne de olsa Adara'nın ejderha gibi özellikleri yoktu - ama onun adına rica edersem Adara'nın yardımını reddetmezdi. Hepsi için yaptığım fedakârlıktan sonra olmazdı.

Başımı sallayarak Ylena'yı aklımdan çıkardım ve ağrıyan gözlerimi yeniden önümdeki metne odakladım. El yazısı sıkışık ve küçüktü; iki bin yıl önce, o dönemde yaşayan en yaşlı ejderhalarla görüşen bir ejderha bilgini tarafından yazılmıştı. Bunun orijinal kopya olmadığından şüpheleniyordum -bu sararmış sayfaların arşivlerde bile o kadar uzun süre hayatta kalmasına imkân yoktu- ama yine de okurken sayfaları dikkatle tuttum.

"Büyükbabam bana geldiğimiz günü anlatmıştı," diye yazdı bilgin, Mirastis adlı kadim bir ejderhayla yaptığı görüşmeden bahsederken. "Ateş ve kükürtten oluşan bir harabede uyandığını söyledi; bir düzine diğeriyle birlikte yüz metre genişliğinde bir krater. Benzer kraterler Hearthfyre'ın dört bir yanına dağılmıştı, her birinde kendi ejderhaları vardı, kasabaların, köylerin ve büyük şehirlerin kalıntıları arasında. Ama nereye bakarlarsa baksınlar, diyarın tamamında hiç ateş fae'si yoktu. Ve kim olduklarına ya da nasıl ortaya çıktıklarına dair hiçbir anıları yoktu."

Başımı salladım, göz kapaklarımın ardında fırtına gibi esen bir şaşkınlık vardı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ve tüm bu sözde kraterler neredeydi? O asla

Ataları onları daha önce görmüş ya da duymuş muydu; hepsini örtmüş, üzerlerine yeni kasabalar ve şehirler inşa etmiş ve gelişlerinin kanıtlarını gömmüşler miydi? Ve nasıl oluyordu da ne nereden geldiklerini ne de ateş perilerine ne olduğunu hatırlıyorlardı? Oyunda daha büyük bir güç mü vardı?

İç çekerek kitabı kapattım, sonra metinleri başka bir zaman geri dönmek üzere düzenledim. Saat geç oluyordu ve güneş batmadan önce ilkel taş madenlerini ziyaret edip Ölü Topraklar'dan çıkmam gerekiyordu.

Yeni keşfettiğim gölge büyüsü bağışıklığımla bile, burası tek başına bir ejderha için güvenli değildi.

OceanofPDF.com

Adara

"Pekâlâ" dedi Quye Tanrı-Kral'ın sarayındaki beşinci günümüzde.

"Şimdiye kadar suikasta uğramaktan kurtulmayı başardık ama eğer bir şeyler

yakında gerçekleşirse, onun yerine sıkıntıdan ölebilirim."

Okuduğum kitaba sırtımı dönerek homurdandım. Aslında metni anlayamadığım için okumak biraz yanlış bir isimlendirme olabilirdi. Ama Quye ve ben saray görevlisinin bize tahsis ettiği oda süitinde mahsur kaldığımız için, hizmetçilerden kraliyet kütüphanesinin ödünç vermek istediği resimli kitapları bana getirmelerini rica etmiştim. Kucağımdaki, çağlar boyunca önemli savaşçıların, generallerin ve hükümdarların portreleriyle dolu bir tarihi figürler koleksiyonu gibi görünüyordu.

"Sanırım bir gün daha dayanabilirsin," dedim, Quye'nin pencerenin yanında durup aşağıdaki bahçelere özlemle baktığı yere bakarak. Nefes kesici olduklarını kabul etmek zorundaydım; palmiye ağaçları, güzel kokulu çiçekli çalılar ve karmaşık süs bitkileri saraya giden yolları kaplıyordu.

yemyeşil çimlerle kaplıydı ve zarif çeşmeler ve koi balıklarıyla dolu küçük havuzlar her yere serpiştirilmişti.

Kendini kötü hissettiği için Quye'yi suçlayamazdım. Hiçbir zaman araziyi keşfetme, hatta Tanrı Kral'ın sarayına dışarıdan bakma fırsatı bulamamıştık. Baş Rahibe Anuket, ejderhaların ve Timsah Tarikatı rahiplerinin suikast girişimlerinden kaçınabilmemiz için saraya şehrin içinden geçen yeraltı mezarları ağı üzerinden götürülmemiz konusunda ısrar etmişti. Ölülerin kemikleriyle çevrili tünellerde yürümek oldukça ürkütücü bir yolculuktu ama beş gün boyunca bu odalara tıkılıp kaldıktan sonra neredeyse oraya geri dönmeyi dileyecektim.

Quye tam cevap verecekti ki kapı açıldı ve hizmetçimiz Musat içeri daldı. Bizi sabahlıklarımızla görünce gözleri büyüdü ve dehşet içinde iki elini yüzüne kapattı.

"Harika ruhlar!" diye bağırdı kalın aksanlı bir Fae diliyle. "Kimse size söylemedi mi? İkiniz de hemen giyinmelisiniz!"

"Neler oluyor?" Quye sordu, gözleri heyecanla parlıyordu. "Sonunda Tanrı-Kral'la mı tanışacağız?"

"Evet," diye tersledi, kapının yanındaki zil kolunu çekiştirerek. "Duruşmayı bugüne erteledi."

Karnım guruldadı. "Başlamasına ne kadar zaman var?" Ellerim dağınık saçlarıma giderken sordum.

"Bir saatten az."

Odaya üç hizmetçi daha girdi ve sonraki otuz dakika fırçalama, hazırlama ve telaşla geçti. Hizmetçiler bize ipekten güzel elbiseler giydirdiler -Kuye'ninki gümüş iplikle işlenmiş fildişi, benimki ise mavi damask. Yüksek yakalar ve uzun kollar beni boğuyordu,

Hizmetçiler saç örgülerimi başımın etrafına o kadar sıkı sardılar ki şakaklarım ağrıdı.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Bir hizmetçi yanaklarıma bir çeşit kırmızı pudra sürerken, "Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordum.

"Evet." Musat yüzümü inceledi, kaşları çatılmıştı. Her iki yanağımı da acıtacak kadar sert bir şekilde sıvazlayınca irkildim. "Tanrı-Kral'ın huzuruna bir ceset gibi çıkmak istemezsin. Seni öbür dünyadan gelmiş, ona musallat olmaya gelmiş bir hayalet sanır!"

Quye, "Tanrıların soyundan gelen bir kralın gerçek bir hayaleti sahtesinden ayırt edebileceğini düşünmek gerekir," diye takıldı. Homurdandım ama Musat'ın ölümcül bakışları altında ikimiz de sustuk. Kadın bir buçuk metre boyunda olabilirdi ama tek bir bakışıyla ikimizi de korkutup teslim almanın bir yolunu bulmuştu. Bir keresinde sarayı gözetlemek için odalarımızdan gizlice çıkmaya çalıştığımda, ellerini geniş kalçalarına dayamış dışarıda bekliyordu. Yüzündeki ifade o kadar korkutucuydu ki, kendimi açıklamaya bile çalışmamıştım. Sadece arkamı dönüp kapıyı yüzüne kapattım ve ertesi sabah giyinmemize yardım etmek için geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

"İşte." Musat bizi incelemek için bir adım geri çekildi ve dilini şapırdattı. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı ama yeterince şıksınız. Acele edin, Kral Ramsenan'ı bekletmek istemezsiniz."

Bizi taht odasına götürmek üzere bekleyen muhafızların bulunduğu odadan çıkarken onu takip ettik. Quye, labirent gibi koridorlardan ve merdivenlerden geçerken boynunu büktü ve gecenin karanlığında geldiğimizde göremediğimiz tüm pahalı sanat eserlerini ve mobilyaları inceledi. Ama etrafıma zar zor odaklanabiliyordum, midem çalkalanıyor, avuçlarım sinirden nemleniyordu. Ya Tanrı-Kral bize inanmazsa ve

ejderhalar yerine? Kendi dünyamıza dönmemize izin verir miydi, yoksa bizi hapsedirir ya da daha kötüsü idam mı ettirirdi?

Bir köşeyi döndük ve koridorun sonunda taht odasına açılan çift kapıyı görünce nefesimi tuttum. İçeride toplanmış olan büyük dinleyici kitlesini şimdiden görebiliyordum; galeri tıklım tıklım doluydu ve heyecanlı konuşmalarının sesi koridora doğru süzülüyor, biz yaklaştıkça daha da yükseliyordu.

"Nefes al, Adara." Quye elini benimkinin içine soktu ve sıktı. "Her şey yoluna girecek."

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım ve yavaşça bir tane daha çektim. Eşiği geçtiğimizde Quye elimi bıraktı ve sınırlarıma ihanet etmek istemediğim için yüz hatlarımı düzelttim. Taht odası güç ve ihtişam saçan büyük bir odaydı. Muhafızlar bizi renkli minderlere oturmuş soylularla dolu galerinin ortasına götürdüler. Yaklaşmakta olan gösteriyi izlemek için toplanmış olan soyluların yüz ifadeleri meraklı ile sıkılmış arasında değişiyordu. Arkalarında, duvarlar güneş tanrısını ve başarılarını tasvir eden karmaşık duvar resimleriyle süslenmişti - bir tarafta, dünyaya ışık ve hayat getiren görüntüleri, diğer tarafta ise yanan güneş arabasıyla savaş meydanlarında koşarken savaş ve fetih tasvirleri.

Galeri, Tanrı-Kral'la konuşmak için gelen dilekçe sahiplerinin ve yalvaranların durduğu geniş, cilalı bir zemine açılıyordu. Bunun ötesinde, Kral Ramsenan'ın altın tahtının üzerinde oturduğu büyük bir kürsü vardı. Altın ve değerli taşlardan yapılmış, arkasında güneş ve ayın karmaşık oymaları bulunan yüksek bir yapıydı ve üzerinde oturan erkek sanki orada olmak için doğmuş gibi görünüyordu. Asil ve sert bir şekilde, taktığı altın maskenin arkasından tebaasına bakarken dimdik oturuyordu. Kaslı vücudu ipek ve altın kumaştan yapılmış süslü cübbelerle kaplıydı,

Geniş omuzlarına görkemli bir şekilde dökülen kıpkırmızı bir pelerinle. Delici menekşe rengi gözleri üzerime dikildi ve aceleyle başka tarafa bakmamam gerektiğini hatırladım. Musat bizi Tanrı-Kral'ın gözlerine doğrudan bakmanın kibir ve saygısızlık olduğu ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmamız gerektiği konusunda uyarmıştı.

Muhafızlar bizi Baş Rahibe Anuket'in diğer baş rahiplerle birlikte bizi beklediği seyirci salonunun sağ tarafına götürdüler. Karşı tarafta Başrahip Inatol olduğunu tahmin ettiğim bir erkek duruyordu. Ellili yaşlarının ortalarında görünüyordu, kalın yapılı, geniş, yıpranmış yüzünde şahin burnu ve özenle kesilmiş sakalı vardı. Saçları kafa derisine yakın bir yerden kırpılmıştı ve üzerinde, etekleri ve yakası timsahlarla işlenmiş beyaz keten bir cübbe vardı. Parmaklarını esnetirken değerli taşlarla süslü altın yüzükler bana göz kırptı ve mağrur ifadesi hiçbir şeyi ele vermese de, elinden gelse kendini odanın öbür ucuna fırlatıp parmaklarını boynuma geçireceği izlenimine kapıldım.

Inatol'un yanında, ay tanrıçası tapınağının dışında karşılaştığım ejderha duruyordu. Inatol'un aksine, öfkesini gizlemeye çalışmıyordu; kehribar rengi gözleri bana bakarken alev alev yanıyor, esmer yüzü öfkeyle çarpılıyordu. Kıyafeti -mücevherlerle süslü altın rengi cüppeler- onu son gördüğümde bile daha gösterişliydi ama tanrı kılığına girmiş bir erkeğe yakıştığını düşündüm. Bu iki sahtekârın etrafı diğer birkaç rahip ve ejderha tarafından sarılmıştı; hepsi de bana dik dik bakarken açgözlülük ve hırslarında birleşmişlerdi.

"Adara, Quye." Baş Rahibe Anuket gülümsedi. "Sizi Başrahip Kidmat ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi Bilgi Tanrısı Tomaras'ın bir hizmetkârıdır ve sizin için bir hediyesi var."

"Bir hediye mi?" Rahip öne çıkarken ben de yankılandım. Yaşlı bir adamdı, başı yağlanmış ve tıraş edilmişti, yıpranmış yüzü kırışıklıklarla doluydu, gözleri

sütlü ve görmeyen. "Ne tür bir hediye?"

Rahip bana nazik bir gülümseme verdi ve iki elini avuç içleri aşağı bakacak şekilde uzattı. "Dil armağanı," dedi. "Yaklaşın çocuklar. Bu sadece bir dakika sürecek."

Tereddüt ettim ama Quye hemen öne çıktı ve rahibin elini onun başına koymasına izin verdi. İsteksizce ben de onu takip ettim. Eli başımın üzerine yerleşti, sıcak, garip bir şekilde rahatlatıcı bir ağırlık endişemi azalttı.

"Çok iyi," dedi rahip. "Şimdi gözlerini kapat ve rahatla."

Dediğini yaptım ve bir an sonra göz kapaklarımın içini kıpkırmızı aydınlatan bir ışık parlaması oldu. Beynimde garip bir karıncalanma oldu ve nefesim kesilerek gözlerim açıldı.

"Beni anlayabiliyor musun?" diye sordu yaşlı

rahip. "Evet," dedim şaşkınlıkla. "Anlayamamalı

mıyım?"

"Emir!" diye bağırdı müjdecî, esasını yere vurarak. Ses taht odasında yankılandı ve herkes sessizliğe büründü. "Artık tüm taraflar burada olduğuna göre, duruşma başlayacaktır!"

"Kral Ramsenan, Baş Rahibe Anuket'in talebi üzerine bu duruşmayı düzenlemeyi kabul etti," diye devam etti müjdecî, "bugün Baş Rahip Inatol'a karşı çok ciddi suçlamalarda bulunuyor. Başrahibe," dedi Anuket'e dönerek, "ortaya çıkın ve bize bu suçların niteliğini anlatın."

Baş Rahibe cüppesini savurarak öne çıktı ve derin bir şekilde eğildi. "Kardinal Hazretleri," dedi, tatlı ses tonu odanın her tarafına yayılırken, "Başrahip arkadaşlarımdan herhangi biri hakkında kötü konuşmak beni rahatsız ediyor, özellikle de Başrahip Inatol gibi saygıdeğer biri hakkında. Ancak bize karşı dürüst olmadığını öğrendim. Son zamanlarda ortaya çıkan bilgilere göre

Inatol'un Sobek-Ra'nın avatarı olduğunu iddia ettiği adam aslında Sobek-Ra değil, başka bir dünyadan gelen ve ejderha adı verilen bir varlık ırkıdır. Ve onun sözde çocukları aslında onun çocukları değil, soykırımdan kaçmak için bizim diyarımıza getirdiği kendi halkıdır."

Şok olmuş fısıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyordu. "Bu bir yalan!" Başrahip Inatol tükürdü. Bronzlaşmış yanaklarında renk lekeleri belirdi ve Anuket'e doğru bir parmak salladı. "Baş Rahibe Anuket bu iddiaları uydurdu! O uzun zamandır kıskanç-"

"Sana konuşma izni verdim mi, Inatol?"

Tanrı-Kral'ın sesi taht odasında gök gürültüsü gibi gürleyerek herkesi susturdu. Baş rahibe doğru döndü, menekşe rengi gözleri elmas gibi sertti ve maskesinin ardından Inatol'a bakıyordu.

Tahmin edilebileceği gibi, Inatol Tanrı-Kral'ın öfkesi karşısında titredi. "Özür dilerim Kardinal Hazretleri," dedi başını eğerek. "Öfkemin beni alt etmesine izin verdim."

Tanrı-Kral onu görmezden gelerek Anuket'e döndü. "Baş Rahibe Anuket," dedi, "bunlar çok ciddi suçlamalar. Bunları destekleyecek herhangi bir kanıtınız var mı?"

Birden bir yıldırım gibi çarptı yüzüme; müjdecî, Tanrı-Kral ve rahipler tarafından konuşulan her kelimeyi anlayabiliyordum. Hepsinin fae dilini konuşuyor olmasına imkân yoktu; rahipler bu dili kullanıyor olabilirdi ama Tanrı-Kral'ın kendisinin bu dili kullandığını düşünemiyordum, zira kendisi de kendini ilah ilan etmişti. Gözlerimi kocaman açarak Quye'ye döndüm, o da bana sırıttı.

"Anlamanız uzun sürdü," dedi ve dilimi ona doğru uzatma isteğime direndim.

"Aslına bakarsanız," dedi Anuket, kolunu sallayarak bizi göstererek, "bu iki tanık iddialarımı doğrulayabilir. İkisi de bu ejderhaların kaçtığı aynı dünyadan geliyor."

Bunun üzerine kalabalık heyecanlı fısıldaşmalarla çalkalandı ve müjdecî düzen çağrısı yapmak zorunda kaldı. Asasını bize doğrultarak, "Öne çıkın ve isimlerinizi söyleyin," diye emretti.

Quye ve ben emrettiği gibi yaptık ve Tanrı-Kral'ın önünde eğildik. Altın maskesinin ardından bize bakarken gözleri parlıyordu ve onu okuyamadığım için sinirlenmemeye çalıştım.

"Ekselansları," dedim kıpırdanmamak için ellerimi arkamda kavuşturarak, "benim adım Adara Greenwood ve bu da arkadaşım Quye. Ediria Krallığı'ndanız ve neredeyse yirmi yıl önce diyarımızı terk eden ejderhaları aramak için diyarlar arasında seyahat ettik." Nefret dolu bakışlarını görmezden gelerek sahtekârı işaret etmek için döndüm. "Timsah'ın çocuklarıymış gibi davranan bu adamlar aradığımız ejderhalar. Biz modernler onları ayırt edici göz renklerinden ve sahip oldukları stilize alev dövmelelerinden tanıyoruz."

Sahtekârın eli otomatik olarak kendi alev dövmesine gittiğinde bir gülümsemeyi gizledim; bu dövme boynunun ön tarafına uygun bir şekilde işlenmişti. Ne yaptığını fark ettiği anda elini aşağı çekti ama artık çok geçti; herkesin gözü şimdi derisine damgalanmış olan kanıtın üzerindeydi.

"Bu düpedüz bir yalan," diye tersledi Başrahip, kara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu iki yabancı aynı diyardan olabilir ama Montu-Ra'nın ya da çocuklarının ne akrabası ne de hısımları oldukları açık. Ve eğer bu kızın iddia ettiği gibi diğer dünyadan kaçmak için kaçmışlarsa, bu onların düşman olduğu anlamına gelir! Neden onun söylediklerine inanalım ki?"

Tanrı-Kral maskesinin altından çenesini okşayarak, "Sobek- Ra ya da onun soyundan gelenlerle geldiklerinde iletişim kuramamış olmayı hep garip bulmuştumdur," dedi. Ejderhalara bakarken gözlerindeki ışıltı hesapçı bir hal aldı. "Benim de tanrıların soyundan geldiğimi ve onların ilahi dilini konuştuğumu düşünürsek, Timsah Tanrı'nın neden kendi diline sahip olduğunu hep merak etmişimdir."

Baş Rahip ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Tanrı-Kral onu görmezden gelerek bana döndü. "Bu ejderhalar neden anavatanınızdan kaçtı ve siz neden onları bulmak için bu diyara gelmeyi göze aldınız?"

Boğazımı temizledim. "Çünkü ejderhalarla savaş halindeydik ve önceki kralımız tehlikeli bir büyü kullanarak neredeyse tüm ırklarını öldürdü." Ejderhalara tekrar baktığımda içimi bir suçluluk dalgası kapladı. "Halklarımız arasındaki geçmiş göz önüne alındığında, ejderhaların beni görmekten neden mutlu olmadıklarını anlıyorum. Ama eşim Einar, onların sizin diyarınıza seyahat etmelerini sağlayan geçidin yaratılmasına yardım eden kişi. Ve beni buraya, Ylena'yı bulmam için gönderen de o."

Baş Rahip'in grubunda bir şok dalgası yayıldı ve ejderhalardan biri öne çıktı. Diğerlerinden daha uzun boyluydu, koyu kırmızı saçları ensesinde bir sıra halinde toplanmıştı ve kulak memesinden altın bir halka göz kırpyordu.

"Sen Einar'ın eşi misin?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

"Yağgir!" Sahtekâr diğer ejderhayı kolundan yakaladı ve geri çekti. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Evet," dedim diğer ejderhanın üzerinden konuşarak. "Öyleyim ama henüz bağımızı tamamlamadık." Pazumdaki altın manşeti ortaya çıkarmak için kolumu geriye ittim. "Einar bunu bana verdi, bağımızın kanıtı olarak değil, çünkü

veraset yoluyla benimdir. Merhum Prens Daryan benim babamdı ve bu nedenle hepiniz benim akrabamsınız."

"Hayır," diye havladı diğer ejderhalardan biri. "Bu imkânsız! Sen Daryan'ın kızı olamazsın! O ve Prenses Olette öldürüldü!"

Kral Ramsenan, "Bağışlayın beni," diye söylendi. Başımızı çevirdiğimizde onun bize eğlenir gibi baktığını gördük; başını elinin arasına almış, bir ileri bir geri gidişimizi izliyordu. Onun orada olduğunu unuttuğumu fark ettiğimde yanaklarım kızardı. "Ama bu konuşmaya bakılırsa, Adara'nın iddiasında doğruluk payı var gibi görünüyor. Yoksa onun neden bahsettiğini sen de benim kadar bilemezdin."

Yağgir sahtekârın kolunu tutuşundan kurtuldu, sonra öne çıktı ve Tanrı-Kral'ın önünde eğildi. "Beni bağışlayın Kardinal Hazretleri," dedi, omurgasını dikleştirirken bile başını eğik tutmaya devam ederek. "Bu maskaralığın suç ortağıydım ama burada ortaya çıkanlara bakılırsa artık devam edemem."

"Öyleyse doğru mu?" diye sordu Tanrı-Kral. "Siz ejderhasınız ve Sobek-Ra'nın torunları değilsiniz, öyle mi?"

"Yaggir," diye yalvardı Başrahip Inatol, sesi çaresizlikle keskinleşmişti. "Bunu yapmayın."

Yağgir dönerek Inatol'la yüzleşti. "Nasıl yapamam?" dedi ellerini havaya kaldırarak. "Biz ejderhalarız, ateşten yaratıklarız, sırf halkınız tarafından kabul görebilmek için yirmi yıl boyunca suda yaşayan bir sürüngenin torunlarıymışız gibi davrandık!" Dönerek tekrar Tanrı-Kral'ın karşısına geçti ve dizlerinin üzerine çökerek tevazu duruşu aldı. "Adara, Edirne kralının neredeyse hepimizi öldüreceğini söylerken abartmıyordu. Eskiden binlerce ejderha vardı ve geriye sadece buraya gelen bizler kaldık. Ev hasreti çekiyorduk, savaş yorgunu idik ve bir gün ölme ihtimalimizden korkuyorduk.

tarih tekerrür edebilir ve kendimizi yeniden var olma savaşı verirken bulabiliriz. Bu yüzden bize sadece toplumunuza asimile olma değil, aynı zamanda tanrılar olarak saygı görme fırsatı doğduğunda, hayır diyemezdik."

Tanrı-Kral bunu düşünürken altın burnuna vurdu. "Peki bunca yıldan sonra neden şimdi ortaya çıkıyorsun?"

Yaggir dönüp bana baktı, gözleri duygu doluydu. "Çünkü Adara'nın eşi Einar benim yakın bir arkadaşım. Ordumuzun generali idi ve ben de onun yardımcısıydım. Eğer onu bize o gönderdiyse, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmaktan onur duyarım." Omzunun üzerinden ejderha arkadaşlarına baktı. "Ve hepiniz de öyle."

Diğer ejderhalar ayaklarına bakarak yer değiştirdi. Sahtekâr bile utanmış görünüyordu. Baş Rahip ise bronz teninin altında hastalıklı bir yeşil tonuna bürünmüştü. Günlerinin sayılı olduğunu biliyordu ve ejderhalar için üzülsün de ona zerre kadar acımayı kendime yediremiyordum. Bunu kendi başına o getirmişti.

Seyirciler nefeslerini tutmuş Tanrı-Kral'ın konuşmasını bekliyordu ve ben yarı yarıya onun Yaggir'i durduğu yerde vurmasını bekliyordum. Ama beni şaşırtarak başıyla onayladı. "Cesaretine ve sadakatine hayranım, her ne kadar bu sadakat bana, hükümdarına değil de ölü yoldaşına olsa da." Yağgir irkildi. Tanrı-Kral bana döndü ve sordu: "Kim bu Ylena senin için? Adını hiç duymadım."

Gözlerimi kırptım. "Almalıydın. Annesi ejderhaların kraliçesiydi, bu da onun unvanını miras almış olması gerektiği anlamına geliyor. Aynı zamanda ejderhaların rahibesi ve sadece onun yapabileceği kutsal bir ayinde bana yardım etmesine ihtiyacım var." Ejderhaların lideri rolünü üstlenmiş olması gereken sahtekâra doğru bakarken midem bulandı. "Ylena'ya ne yaptın? O neden burada değil?"

Sahtekâr çenesini sıkı ama Yağgir onun yerine cevap verdi. "O burada değil çünkü Baş Rahip'in planına ortak olmayı reddetti," diye itiraf etti iç çekerek. "Timsah gibi davranma fikrini atalarımıza hakaret olarak görüyordu ve aramızda böyle düşünen tek kişi o değildi. Baş Rahip onu ve diğer muhalifleri, bizi ifşa etmemeleri için bir adaya sürgün ettirdi."

Bunun üzerine seyirciler galeyana geldi ve müjdecinin onları tekrar sakinleştirmesi için birkaç deneme yapması gerekti. "Sessizlik!" diye kükredi, sesi tıklım tıklım dolu salonda yankılandı. "Tanrı-Kral'ın danışmanlarıyla görüşmek için biraz zamana ihtiyacı var. O dönene kadar hepiniz burada bekleyeceksiniz."

Tanrı-Kral bizi yalnız bırakarak taht odasından çıktı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, seyirciler heyecanlı konuşmalara başladılar ve krallarının ne karar vereceği konusunda spekülasyonlar yaptılar. Kibirleri yüzünden ejderhaları idam ettirecek miydi? Peki ya bu entrikayı düzenleyen Baş Rahip ne olacaktı? Elbette sadece asılmaktan daha kötü bir şeyi hak ediyordu!

"İyi misin?" Quye bir elini koluna koyarak sordu.

Tüm bunlar olurken nasıl bu kadar sakin kalabildiğini merak ederek ona baktım. "Umarım ejderhaları gerçekten idam etmezler," dedim midem çalkalanarak. "Onların ölümünden ben sorumlu olsaydım buna katlanabileceğimi sanmıyorum, onlar benim için aynı şekilde hissetmeseler bile."

"Kral Ramsenan bir zorba değil," dedi Anuket. "Soydaşlarınızın canını bağışlayacağına söz veremem ama Yaggir'e verdiği olumlu yanıtı bakılırsa, onlara ölümden başka bir alternatif sunacağından şüpheleniyorum." Ejderhalarla alçak sesle görüşen Inatol'a doğru bakarken ağzı inceldi. "Ancak aynı şeyi Inatol için söyleyemem. Tanrı-Kral bunun için onu yasaların elverdiği ölçüde cezalandıracaktır."

Ejderhalara bakarken başımı salladım ve Yaggir'in grubun biraz dışında durduğunu fark ettim. Diğerleri ihanetinden dolayı onu açıkça dışlamıştı. Ejderha baktığımı fark ettiğinde bana küçük bir gülümseme verdi ve ona karşı bir parça acıma hissettim. Konuşması çok cesurcaydı, özellikle de beni tanımadığı için. Eğer Tanrı-Kral ona merhamet göstermeye karar verirse, ona minnettarlığımı ifade etmek zorunda kalacaktım.

Kapılar açılana ve Tanrı Kral danışmanlarıyla birlikte içeri girene kadar acı verici bir yirmi dakika geçti. Tekrar yerine oturduğunda nefesimi tuttum ve oda sessizleşti, herkes krallarının konuşmasını bekliyordu.

"Baş Rahip Inatol," dedi Tanrı-Kral gürleyen sesiyle. "Öne gel."

Başrahip isteksizce kralın emrettiğini yaptı ve eğilerek selam verdi. Titreyen ellerini ters kollarının içine sokmadan önce bir anlığına görebildim. "Ekselansları," dedi, "ben-"

"Bahanelerinizi kendinize saklayın," dedi Tanrı-Kral. "Ben kararımı verdim. Kraliyete ve tanrılara karşı sahtekârlık yapmaktan suçlu bulundun ve ceza olarak Rathkir'e tabi tutulacaksın."

Soluk sesleri salonda yankılandı ve Baş Rahip dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen, Kardinal Hazretleri," diye mırıldandı. "Bunun dışında her şey. Sizin en sadık hizmetkârınız oldum-"

"Sadık olmaktan başka bir şey yapmadın," diye homurdandı Tanrı-Kral, sandalyesinin kollarını sıkıca kavrayarak. "Sadece beni ve bu şehrin iyi insanlarını kandırmakla kalmadın, aynı zamanda Baş Rahip arkadaşlarını ve onların tapınaklarını soydun ve tapınağına sahte bir tanrı yerleştirerek Sobek-Ra'ya hakaret ettin!" Sesi odanın her yerinde yankılanıyor ve duvarlar öfkesinden titreşiyor gibiydi. "Ne cüretle

hizmet ettiğın tanıya bile inanmıyorken, kimseye sadık kalamazsın! Bu sümüklü korkağı gözümün önünden çekin," diye muhafızlara çıkıştı, "yoksa onu ben öldüreceğim."

Muhafızlar hemen harekete geçerek Inatol'u kollarından yakaladı ve platformdan uzaklaştırdı. "Rathkir nedir?" Kafam karışmış bir halde Baş Rahibe Anuket'e fısıldadım.

Anuket muhafızların Inatol'u götürüşünü izlerken, "Bu ölümden de beter bir ceza, en iğrenç suçlular için ayrılmış," dedi. Zafer kazanmış gibi görünmesini beklerdim ama yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Inatol tepeden tırnağa beyaz ketenle bağlanacak, sonra bir tabutun içine kilitlenecek ve bir mezara diri diri gömülecek."

"Bu... korkunç," dedi Quye, hem dehşete düşmüş hem de etkilenmiş görünüyordu. "Ya biri onu dışarı çıkarmaya çalışırsa?"

"Böyle bir ihtimal yok." Anuket acımasızca gülümsedi. "Mezar hırsızlarını caydırmak için muhafızlar mezarlık alanında devriye geziyor ve Tanrı-Kral'ın rahibi mezara bubi tuzakları yerleştirecek. Herhangi biri Inatol'u serbest bırakmaya çalışırsa, ailesinden geçecek korkunç bir lanete maruz kalacaktır. Kimse buna cesaret edemez."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve Tanrı-Kral'a tekrar baktığımda, en azından şimdilik onun iyi tarafında olduğum için şükrettim. Sırada sahtekârı çağırmasını bekliyordum ama beni şaşırtarak Yaggir'i çağırdı.

"Öne çıkıp itiraf ettiğın için seni cezadan muaf tutacağım," dedi. "Akrabalarınızın geri kalanına gelince, sürgün ya da yirmi yıl hizmet arasında seçim yapabilirler. Sahtekâr hariç," diye ekledi söz konusu ejderhayı işaret ederek. "O suçu için ölmeli."

Yaggir'in yüzü soldu ve sahtekr hırladı, kanatları sırtından fırladı. "Sana cevap vermiyorum!" diye kükredi, dişleri diş etlerini delip geçerken ve pençeleri filizlenirken. Kendini Tanrı-Kral'a doğru fırlattığında kalabalık çığlık attı, gözleri vahşi, yumrukları ateşle parlıyordu ve ben bağırdım, müdahale etmek için öne atladım.

Ama ben daha bir adım bile atamadan Anuket elini kaldırdı. Kralın önünde gümüşi mor bir enerji alanı canlandı ve ortasındaki ay şeklindeki sembol dişında tanımadığım garip rnlerle doldu. Sahtekr ona çarptı ve kr edici bir ışık parlayarak herkesi ellerini havaya kaldırmaya ve gözlerini siper etmeye zorladı. Enerji alanı cızırdarken korkunç bir çığlık odayı yırttı ve elimi indirdiğimde tek gördüğüm havada szlen ve Tanrı-Kral'ın tahtının önünde bir yığın haline gelen beyaz kl paracıklarıydı.

"Peki o zaman," dedi Quye etkilenmiş bir sesle. "Görünüşe göre bu insanların kendi sihirleri var."

"zr dilerim Kardinal Hazretleri," dedi Anuket, Tanrı-Kral'ın önünde eğilerek. "Size bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim."

Tanrı-Kral elini salladı. "Bu görev muhafızlarıma düşüyor, size değil," dedi ve çoktan ileri atılmış olan muhafızlara hafifçe baktı ama biraz geç kalmıştı. "Lütfen ejderhalara Timsah Tapınağı'na kadar eşlik edin. Kararlarını vermek için bir gün ve bir geceleri var... ve eğer içlerinden biri kaçmaya kalkışırsa, kaderinde Inatol'a katılacaklar."

Adara

Duruşma sona erdikten sonra Kral Ramsenan'ın danışmanları bizi birkaç saat daha sarayda tutarak geldiğimiz dünya ve görevimizin doğası hakkında etraflıca sorguladılar. Onlara hiçbir tehdit oluşturmadığımızı ve bizim diyarımızdan gelen gölge yaratıkların onlarınkine bulaşmayacağını söyledikten sonra bizi serbest bıraktılar.

Yağgir sarayın girişindeki merdivenlerde bizi bekliyordu.

"Ahh, işte buradasın," dedi, yüzüne tereddütlü bir gülümseme yayıldı.

"Gitmeden önce seninle konuşmayı umuyordum."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Öne çıktığınız için size teşekkür etmek istedim. Hikayemizi desteklemeseydin Tanrı-Kral bize inanır mıydı bilmiyorum."

Yaggir başını salladı. "Sürgünde Ylena'ya katılmalıydım," dedi ve bizi merdivenlerden aşağıya doğru yönlendirdi, böylece insanlardan uzakta oturup konuşabilecektik.

Girişte. Geniş mermer basamaklara oturduk ve ucsuz bucaksız bahçelere baktık. "Yaptığımız şey hiç hoşuma gitmedi ama Myras'ı tek başına bırakamazdım. Çok asabi ve düşüncesiz biri."

"Myras?" Quye sordu.

"Doğru." Biraz güldü. "Sahtekâr Sobek-Ra," diye açıkladı. "Gerçek adı Myras ve Ylena'nın kuzenlerinden biri. Onu hiçbir zaman sevmeyi ve Inatol ona kendisini tanrı yapma teklifiyle yaklaştığında, liderliği ondan alma fırsatının üzerine atladı. Ama liderlik edecek mizaca sahip değil ve ne yapabileceğinden endişelendim, bu yüzden kendime geride kalmam ve mantığın sesi olarak hareket etmem gerektiğini söyledim." Başını iki yana salladı. "Ama gerçekte, sadece korkakça davranıyordum. Diğerleriyle birlikte adaya gitmeliydim."

"Belki de," dedi Quye. "Ama yapmadığına sevindim." Başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Elbette öyleyim," dedi neşeyle. "Eğer burada olmasaydın, hikâyemizi doğrulayamayacaktın ve Inatol ile Myras adaletle teslim edilemeyecekti." Göz kırptı. "Geride kalma kararınızın ilahi bir müdahaleden etkilendiği bile söylenebilir."

Yağır, Quye'ye alaycı bir gülümseme verdi. "Bu kendimi biraz fazla serbest bırakmak olurdu," dedi. "Ama senin için burada olabildiğime sevindim." Yüzünü bana doğru çevirdi. "Ben de size bir kez daha yardım teklif edip edemeyeceğimi merak ediyordum."

"Ne şekilde?" Kendime rağmen biraz temkinli bir şekilde sordum. Bu kadar bıkkın olmaktan nefret ediyordum ama Usciete'de geçirdiğim zamandan sonra çoğu insanın karşılıksız yardım teklif etmediğini öğrenmişim.

"Pekala," dedi cebine uzanıp bir zarf çıkararak, "siz danışmanlar tarafından sorgulanırken, ben de

Tanrı-Kral'ın kendisi. Size söyleyeyim, bu hiç hoş değildi." Zarfı bana uzatırken biraz ürperdi. "Ama sonunda bana bu mektubu verdi ve Prenses Ylena'ya ulaştırmamı söyledi. Kendisinin ve diğer ejderhaların sürgününü kaldıran bir ferman, böylece adayı terk edip istedikleri yere yerleşebilecekler."

Kırmızı balmumuyla mühürlenmiş ve kraliyet mührüyle damgalanmış zarfı gördüğümde kaşlarımı kaldırdım - güneşi ve ışınlarını temsil ettiğini düşündüğüm çizgilerden oluşan bir halkayla çevrili yuvarlak bir disk. "Öyleyse bunu bana neden veriyorsun?"

"Çünkü seni de yanımda götürmeyi umuyordum, böylece Ylena'ya kendin teslim edebilirsin."

"Bizi bırakmayı mı teklif ediyorsun?" Quye sordu, sesi parlıyordu.

"Evet." Yağgir gülümsedi. "Ada normalde deve sırtında ve tekneyle tamamlanan beş günlük bir yolculuk. Sizi oraya bu sürenin yarısından daha kısa bir sürede götürebilirim. Ayrıca," dedi bakışlarını arazide gezdirerek, "şehirde kalmanız güvenli değil. Diğer ejderhalar senden intikam almak isteyecektir ve Baş Rahibe Anuket bile seni koruyamayabilir. En iyisi sizi bir an önce şehirden çıkarmak."

Artıları ve eksileri tartmak için birkaç dakika düşündükten sonra Quye ve ben Yaggir ile seyahat e t m e y i kabul ettik. Üç saray muhafızıyla birlikte bize Ay Tanrıçası tapınağına kadar eşlik etti, böylece eşyalarımızı toplayabilir, seyahate uygun kıyafetler giyebilir ve Baş Rahibe'ye veda edebilirdik.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim ona. "Borcumuzu ödemek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Baş Rahibe gülümsedi. "Inatol'u ve sahtekârı adaletle teslim etmemize yardım ettiniz," dedi. "Asıl ben size teşekkür etmeliyim. Lütfen bunları yanınıza alın."

Yolculuğunuzda yiyeceğe ihtiyacınız olacak."

Bir tapınak hizmetkârı kollarında bir çuval tutarak öne çıktı ve ben iki kez baktım. "Nysa? Bu sen misin?"

Nysa paketi uzatırken bana gülümsedi. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok," dedi alaycı bir tavırla.

"Ama... sen rahip yardımcısı cübbesi giyiyorsun." Giydiği beyaz cübbeye baktım, kolları ve boğazı boyunca küçük gümüş ipliklerle işlenmiş ay tanrıçasının sembolleri vardı. "Alim olarak kalmaya niyetli olduğunu sanıyordum?"

"İnatol ve diğer rahipler arasında yaşananlardan sonra fikrimi değiştirdim," dedi. Anuket'e gülümsedi ve ekledi, "Timsah Tarikatı yozlaşmış olabilir ama Baş Rahibe Anuket dini bir lider olmanın ne demek olduğunu parlak bir örneği ve ona büyük hayranlık duyuyorum. Umarım bir gün ben de onun izinden giderim."

Quye sırtıttı. "Bence senden mükemmel bir rahibe olur," dedi. "Bu çocukları hizada tutacak ve onlara kimin patron olduğunu göstereceksin."

Nysa'ya ve rahibeye bir kez daha teşekkür ettikten sonra oradan ayrıldık. Çuval ağzına kadar domuz köftesi ile doluydu ve Quye ve ben tapınak bölgesinin ana meydanına geri dönerken birkaç tane yedik, orada Yaggir bizi bekliyordu.

Yolumuza bir gölge düştü ve tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda kanatlarını açmış, yarı ejderha formunda bir ejderhanın üzerimize indiğini gördüm. Üzerimize bir ateş topu saldı ve ben Quye'yi iterek yoldan çekildim, ardından alevleri engellemek için iki avucumu da havaya kaldırdım. Büyümü kullanarak dev ateş topunu yakaladım, ardından enerjiyi vücuduma emdim, böylece yakındaki binalar alevler içinde kalmayacaktı.

Önümüzdeki sokağa indiğinde ejderhanın gözleri büyüdü. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"O yarı ejderha, seni aptal!" Quye tersledi. Elini savurdu ve bir rüzgârla adama vurarak onu caddede yuvarlanmaya gönderdi. Döndüğümde, Quye'nin alışılmadık bir öfkeyle ona baktığını görünce kaşlarımı kaldırdım. "Bana köfteleri düşürttü," dedi açıklama olarak, yere saçılmış yiyecekleri göstererek.

Başımı sallayarak dikkatimi tekrar ayağa kalkmakta olan ejderhaya çevirdim. Sinirlenerek ona doğru yürüdüm ve botumu göğsüne geçirerek onu tekrar yere ittim.

"Bırak beni!" diye hırladı. Benimle dövüşmeye çalıştı ama ben bir buz kazığı yarattım ve sağ kanadına saplayarak onu yere yapıştırdım.

"Bir anlaşma yapsak nasıl olur?" dedim, üzerine eğildim ve acı içinde çığlık atarken botumu göğsüne daha da sert bastırdım. "Bizi öldürmeye çalışmamayı kabul edersen, ben de seni öldürmeye çalışmamayı kabul ederim. Anlaştık mı?"

Yüzüme tükürdü. "Siktir git! Sen düşmansın!"

İçimi çektim, sonra yumruğumu geri çektim ve çenesine bir yumruk indirdim. Gözleri yuvalarından fırladı ve kendinden geçerken başı yana düştü.

"Onu öldürmememiz gerektiğine emin misin?" Quye yanıma yaklaşırken kuşkuyla sordu. Bilinci yerinde olmayan ejderhaya bakarken elindeki köfte çuvalını -şu anda yarısı kadar olan- göğsüne bastırdı. "Senin şartlarını kabul etmedi."

Başımı iki yana salladım. "Benim hesabıma yeterince ejderha kanı döküldü zaten," dedim. "Elimden gelse daha fazlasını eklemeyeceğim."

Ara sokaktan aceleyle ana caddeye çıktık, binaların kenarlarına yapıştık ve beladan uzak durmak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Meydandaki çeşmenin yanında bizi bekleyen Yağgir'i gördüğümde rahat bir nefes aldım ve ona ulaşmak için adımlarımı hızlandırdım.

"Radyantlara şükürler olsun ki hayattasın," dedim hararetle.

"Elbette hayattayım. Burası muhafızlarla çevrili." Yağgir kızarmış yüzlerimizi fark ederek kaşlarını çattı. "Bir şey mi oldu?"

"Bir ejderha bize saldırdı," dedi Quye omzunun üzerinden bakarak. "Buranın bizim için güvenli olmadığı konusunda haklıydın; Baş Rahibe Anuket'ten bize eşlik etmesini istemeliydik."

"Şimdi gidebilir miyiz?" Biraz endişeli hissederek sordum. "Başka bir şey olmadan önce?"

"Elbette." Yağgir etrafına bakındı. Meydan şu anda pek kalabalık değildi; birkaç kişi etrafta dolanıyordu ama onun kayabileceği bir sürü alan vardı. "Bunu hep burada yapmak istemişimdir," diye itiraf etti sırtarak.

Birkaç adım geri çekildik ve Yaggir dönüştü, bronz teninde pullar dalgalanırken vücudu uzadı. Kuyruğu ve omurgasından çıkan sivri uçlarıyla birlikte bedeni meydanın üçte birini kaplayacak kadar uzayınca avludaki insanlar telaş içinde bağırmaya başladı. Kızıl saç rengine rağmen pulları yeşildi ve öğleden sonra güneşinde zümrüt gibi parlıyordu. Boynunu gererek başını gökyüzüne kaldırdı ve ardından herkesi kaçışmaya zorlayan, dünyayı sarsan bir kükreme sesi çıkardı.

"Yağgir!" Azarladım. "İnsanları korkutuyorsun!"

"Bence asıl mesele de bu," dedi Quye kıkırdayarak ve homurdandı. "Bunu yaparken onlara ateş püskürtmediği için memnun olmalısın."

"Sürgün edilmek için iyi bir yol gibi görünüyor," dedim karanlık bir sesle.

Yaggir karnını yere indirdi, sonra binmem için kanatlarını uzattı. Boynu Einar'inkinden daha inceydi, bu yüzden koyu mavi sivri uçlarından ikisinin arasındaki çentiği kullanarak üzerine daha rahat yerleşebildim. Quye baykuş formuna geçip kucağıma tünedi ve sonra uçumuz yola koyulup kıyı şeridine doğru kanat çırpmaya başladık.

Ejderhaların bizi takip etmesini bekliyorduk ama içimiz rahatladı, hiçbiri bizi takip etmedi. Bunun, Tanrı-Kral'ın emrettiği gibi geri kalanların tapınakta alıkonulduğu ve bize saldıranın muhafızları atlatan tek bir kişi olduğu anlamına geldiğini umdum. Eğer bize yeterince çok sayıda saldırırlarsa, bizi alt edebilirlerdi.

Sen ve Yaggir ateş büyüüne karşı bağışksınız, diye hatırlattım kendime. Ve Quye ateş saldırılarına karşı hava büyüünü kullanabilir. Sana bir şey olmaz.

Akşam karanlığında sahile ulaştık ve ertesi gün yolculuğumuza devam etmeden önce geceyi geçirmek için deniz kenarında sakın bir han bulduk. Yaggir gün boyunca yorulmadan uçarken altımızdaki pırıl pırıl denize hayretle baktım; garip, koyu yeşil bir renkti, Edirne'nin okyanuslarının kristal mavisinden çok farklıydı.

Yaggir'in sırtında uyukluyordum ki gökyüzündeki bir hareket dikkatimi çekti. Doğrulup soluma baktım ve bize doğru uçan üç ejderhayı görünce nefesim kesildi. Pulları batan güneşin altında mor, çivit mavisi ve mavi renklerde parlıyordu ve bir çatışma beklentisiyle kendimi hazırladım. Bunlar Timsah Tarikatı tarafından bizi öldürmek için gönderilen düşman ejderhalar mıydı? Yoksa aradığımız sürgün ejderhalar mıydı?

Yaggir yaklaşan ejderhalara doğru dönerek dile getirilmemiş soruma cevap verdi. Tiz bir ses çıkardı ve buna karşılık içimde ilkel bir şey kıpırdandı. Ejderhalar bizden yaklaşık on metre uzakta durdular,

Yaggir'in sırtındaki varlığımızı fark ettiklerinde tısladılar. Quye kucağımdaki tüneğinden tedirgin bir şekilde kükredi ve onu yakınımda tuttum, büyü kuyumdan yararlandım ama en azından şimdilik kendimi tuttum.

Dört ejderha başka hiçbir ses çıkarmadı ama bakışları birbirleri arasında gidip geliyordu ve telepatik olarak iletişim kurduklarını hissettim. Bir anlaşmaya varmaları için birkaç uzun dakika geçti ve sonra garip ejderhalar etrafımızda bir düzen aldılar, ikisi Yaggir'i kuşatırken diğeri arkadan geldi.

Grubumuz bulutların arasından alçalırken ter sırtımdan aşağı süzüldü ve aşağıda bir grup ada ortaya çıktı. Bir tür S şekli oluşturan toplam beş ada vardı ve yaklaştıkça en büyüğünün adanın doğu kıyısı boyunca inşa edilmiş bir köyü olduğunu gördüm. Diğer ejderhalar hava akımları boyunca ilerliyordu ve biz geçerken bize selam veriyorlardı.

Köyden yaklaşık yarım mil uzaklıktaki sahile indik. Yaggir'in pençeli ayakları kuma değdiği anda ben sırtından atlادم ve Quye de tekrar fae formuna dönuştü. Ejderhalar da şekil değıştirdi ve kalbim daha hızlı atmaya başladı; üçü de dişiydi ve saçları pullarıyla uyumluydu. Renkli kısa kollu üstler ve bir tür doğal dokuma elyaftan yapılmış bol, dökümlü şal etekler giymişlerdi, stilize alev dövmeleeri tam teşekküllüydü, gözleeri güvensizlikle parlıyordu.

"Yaggir." Mor saçlı olan öne çıktı, yüzünde gürleyen bir çatıklık vardı. Erkeğle doğru yürüdü ve elini gömleğinin ön kısmına sokarak onları burun buruna getirdi. "Bize sırtını döndüğün için neden derini yüzdürüp kulübemin duvarına asmamam gerektiğini hemen şimdi söyle."

"Öncelikle," dedi Yaggir, ellerini tehditkâr olmayan bir hareketle kaldırarak, "postum duvarınıza sığmayacak kadar büyük. İkincisi, neden burada olduğumu ve hayatımı neden bağışlamanız gerektiğini zaten biliyorsunuz."

"Evet, ama arkadaşlarınız konuşmamızı dinleme şansına sahip değildi." Çivit saçlı ejderha Quye'ye yaklaştı, onu incelerken başını yana eğdi. "Sanırım sen kahinsin," dedi bana dönmeden önce. "Bu da seni... melez yapıyor."

Ses tonuna sinirlenmemeye çalıştım. "Benim bir adım var," dedim sakın bir sesle. "Adım Adara."

"Çok *fae* bir isim." Burnunu kırıştırdı. "Ben Isador. Mor saçlı olan Diyani ve diğer kız kardeşim de Rysla."

Rysla bana bakarken kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Yaggir bize senin Daryan'ın kızı olduğunu söyledi ama ona neredeyse hiç benzemiyorsun. Birlikte oldukları sırada Olette'nin başka biriyle birlikte olmadığını nereden bileceğiz?"

"Çünkü öyle olsaydı bunu yapamazdım," dedim ve yıldırım hızıyla ona bir ateş topu fırlattım. Rysla topu yakaladığında gözleri büyüdü, sonra avucundan avucuna savurdu ve söndürmeden önce büyük bir ilgiyle baktı.

"Ateşin farklı kokuyor," diye beni bilgilendirdi.

Ona göz kırptım. "Öyle mi?"

"Kesinlikle." Burnunun ucunu ovuşturdu. "Garip bir koku, tam olarak tanımlayamıyorum ama bana kışı hatırlatıyor."

"Gerçekten mi?" Diyani Yağgir'i bıraktı ve yanıma geldi. "Göster bana," dedi.

Şaşkınlıkla avucumda bir alev yaktım ve ona uzattım. Kokladı ve kız kardeşlerine doğru bakarken gözleri büyüdü. "*Gerçekten* farklı kokuyor."

Üçü sırayla bir süre koklaştı, ancak oyun oynadıkları yerden bizi fark eden birkaç küçük çocuğun gelişiyile kesintiye uğradık. Isador onlar daha fazla yaklaşmadan önlerini kesti,

Onları köye geri götürdü ve yol boyunca omzunun üzerinden bize bakışlar fırlattı.

Belli ki çocukların yanında bize güvenilmeyecekti. Ya da en azından, henüz değil.

"Gel," diye emretti Diyani, beni öne doğru sallayarak. "Seni Ylena'ya götüreceğiz, böylece bu mektubu teslim edebilir ve yardım talebinde bulunabilirsin. Kabul edip etmeyeceği ayrı bir mesele, özellikle de yanında tuttuğun arkadaşların düşünüldüğünde." Yaggir'e omzunun üzerinden kötü bir bakış fırlattı, sonra bizi takip etmemiz için bırakarak yürüdü.

"Sadece bana mı öyle geliyor," dedi Quye alçak bir sesle, "yoksa Yaggir'le arasındaki kan davası kişisel mi?"

"Diyani orduda benim ve Einar'ın yanında görev yaptı," diye açıkladı Yaggir ağır bir sesle. "O ve ben bir zamanlar yakındık ve Ylena ile güçlü bir bağı var. Onların yerine Myras'ın tarafını seçtiğimde kalbi kırılmıştı."

"Kalbi kırık mı?" Diyani ileriden alay etti. "Güldürme beni. Sadece adayı kirleten çöpleri gördüğümde sinirleniyorum."

"Evet," dedi Quye parlak bir sesle. "Kesinlikle kişisel."

Kaburgalarına dirsek attım. "Bizi öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Tısladım.

"Ne?" Quye vurduğum yeri ovuşturarak şikâyet etti. "Bu tür dramlar için yaşıyorum. Ayrıca, bizi öldürmeyecekler. Bunun için fazla ilgi çekiciyiz."

Köye girdik ve benim öz-bilinç ve heyecanın garip bir bileşimiyle karıncalandı. Baktığım her yerde, her yaştan ve boyuttan ejderha vardı; sokaklarda oynayan çocuklar, konuşan ya da ev işi yapan yetişkinler. Yanlarından geçerken hepsi dönüp bize baktı, Quye ve beni gördüklerinde merakları şok ve korkuya dönüştü, sivri kulakları ve fae renkleri dikkatlerini çekti. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

ama Ő p he, d Ő manlık ya da korku ile karŐ ılanmamak da g  zel olurdu. Bala Oighr'daki buz fae'leri bir yana, Usciete'de ge  irdiğ im zaman bana su fae ailemin beni sadece kirli satran   oyunlarında oynanacak bir piyon olarak g  rd  Ğ  n     Đ retmiŐ ti. Mirasımın her iki yarısının da temsil ettiğ im Ő eyin   tesini ve altında yatan kiŐ iyi asla g  remeyeceğ ini fark etmek biraz cesaret kırıcıydı.

Ama yine de buraya arkadaŐ  edinmeye gelmedim. Buraya ayini tamamlayıp d  nyama d  nmek i  in geldim. Einar'a ve zaten sahip olduğ um arkadaŐ larıma geri d  nmek, b  ylece evimizi Nox ve g  lge kohortundan kurtarabilirdim.

Isador grubumuza yeniden katıldı, y  z   yorgunluktan kızarmıŐ tı. "Ylena'yı ziyaret  ilerimizden haberdar ettim," dedi Diyani'ye. "Kul  besinde onları bekliyor."

K  y  n ormana en yakın ucunda yer alan bir kul  benin   n  nde durduğ umuzda kalbim daha hızlı atmaya baŐ ladı. Bu kul  be diğ erlerinden daha b  y  kt  ; sağ lam bir ahŐ ap iskeleti, bambu ve palmiye yapraklarından yapılmıŐ  duvarları vardı.   atısı palmiye yapraklarıyla sazdan yapılmıŐ  ve aŐ aĐ ıya doğ ru hafif  e eğ imliydi; giriŐ inde ise deri menteŐ elere asılı, yine palmiye yapraklarıyla   r  lm  Ő  ahŐ ap bir kapı bulunuyordu. Kapının iki yanında, kul  benin toprak tonlarına karŐ ı renkleri parlak ve   arpıcı olan b  y  k, tropik   i  ekler vardı ve arkadan daha fazla palmiye ağ acı g  r  nerek konuta hoŐ  bir g  lge yayıyordu.

Diyani kapıyı   aldı ve bir kadın sesi ona i  eri girmesini s  yledi. Kapıyı a  tığ ında ve eŐ ikten i  eri adım attığ ımızda omurgamda gergin bir enerji titreŐ imi oluŐ tu. İ  erisi g  lgeli ve serindi, okyanustan gelen taze bir esinti a  ık pencerelerden i  eriye doğ ru esiyordu. Oturma alanının   st  ndeki duvarda ucu kıvrık, korkun   g  r  n  ml   bir mızrak asılıydı; diğ er duvarlar ise dokuma sepetler, deniz kabukları ve diğ er k    k biblolarla s  slenmiŐ ti. Yerleri doğ al liflerden dokunm  Ő  hasırlar kaplıyordu ve b  y  k bir ahŐ ap masanın etrafında birkaç sandalye toplanmıŐ tı.

odanın ortasındaydı. Arka tarafta Ylena'nın özel uyku odası olduğunu tahmin ettiğim perdeli bir alan vardı.

Gözlerim pencerelerden birinin yanında duran ve sadece yüz metre ötedeki kıyı şeridine vuran masmavi okyanusa bakan uzun boylu kadına takıldı.

"Ylena," dedi Diyani. "Ziyaretçileri getirdim."

Ylena pencereden döndü. Bir ejderha kraliçesinin olması gerektiği kadar heybetliydi; uzun, altın sarısı saçları sırtından aşağıya dalga dalga dökülüyordu, kafa derisinin yanlarındaki iki bölüm dışında saçları yüzünden uzakta örülmüştü. Uzun boylu ve kaslı olan kadın, ayak bileklerinin hemen üzerine kadar uzun bir perde halinde inmeden önce göğsünün altında sıkıca toplanan kolsuz lal rengi bir elbise giyyordu. Pazuma taktığım altın manşetin daha narin ve kadınsı bir versiyonu sol bileğini çevreliyordu; kırmızı ilkel taş gün batımının ateşini yakalıyor ve ışınlarını uzaktaki duvara fırlatıyordu.

"Pekâlâ," dedi kızgın altın bakışlarını üzerimizde gezdirerek. "Bu bir sürpriz."

Boğazımı temizledim, konuşmamı engellemeye çalışan sinir yumağını aşmaya çalıştım. "Size nasıl hitap edeceğimden emin değilim," dedim. "Size 'Kraliçe Ylena' mı demeliyim, yoksa 'Teyze' mi daha uygun olur?"

Ylena yaklaşırken bir kaşını kaldırdı. Quye ve Yaggir'i görmezden gelerek etrafımda yavaşça bir daire çizdi. "Kraliçe unvanını almadım, her ne kadar bu benim hakkım olsa da," dedi. "Yine de aramızda gerçek bir akrabalık bağı olmadığı için bana teyze demene izin vereceğimden emin değilim."

"Aile bağı mı?" Yaggir sordu. "O senin yeğenin, Ylena. Daha ne istiyorsun?"

"Damarlarında kardeşimin kanı akıyor olması onun aileden olduğu anlamına gelmez," diye tersledi Ylena, Yaggir'in üzerine dönerek. "Aile sadece paylaşılan bir şey değildir."

Soy, Yaggir. Gerçekten yanınızda olan, iyi günde kötü günde arkanızı kollayan, sadakatleri sınandığında yanınızda olan insanlarla ilgili. Senin hakkında hiçbir şey bilmeyeceğin bir şey."

Yağgir irkildi. "Yaptığım şeyi yapmak için kendimce sebeplerim vardı," dedi. "Bunlar doğru nedenler olmayabilir ama şimdi kararımı geri alamam."

"Sadakat söz konusu olduğunda," dedim Ylena cevap vermeden önce, "Yaggir çenesini kapalı tutabilir ve Baş Rahip'in beni Tanrı-Kral'ın önünde karalamasına izin verebilirdi. Bunun yerine, Myras hakkındaki gerçeği açıklayarak ve sonra da beni size getirerek hayatını bir değil iki kez riske attı." Etkili olması için durakladım. "Bence bu biraz övgüyü hak ediyor."

"Belki de." Ylena tekrar benimle yüzleşmek için Yaggir'den uzaklaştı. "Bana bir mektubunuz olduğu söylendi. Onu bana ver lütfen."

"Aslında," dedim, çantama uzanırken gülümseyerek. "Bende iki tane var."

Tanrı-Kral'dan gelen zarfı ve Ediria'dan getirdiğim ikinci bir zarfı çıkarıp uzattım. Ylena ilkinе bakarken kaşlarını çattı ama ikincisini görünce gözleri büyüdü ve Tanrı-Kral'ın mektubunu sanki bir ambalaj parçasından daha önemsizmiş gibi bir kenara fırlattı.

"Bu Einar'ın eliyle yazılmış," dedi mektubu yırtıp açarak.

"Evet," diye onayladım. "Kendisi benimle gelemedi, onun yerine bu mektubu size vermemi istedi."

Ylena'nın gözleri mektubu taradı, sonra tekrar okudu, bu sefer daha yavaştı. Saniyeler geçtikçe midem sıkıştıyordu. Mektubun içeriğinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece Einar'ın bana bunun Ylena'yı beni akrabası olarak kabul etmeye ikna edeceğini umduğunu söylediğini biliyordum.

Sonunda Ylena mektubu nazikçe katladı ve paha biçilmez bir hazineymiş gibi cebine koydu. "Sen onun eşisin," dedi bakışlarıyla buluşarak. "Ama yine de aranızdaki bağı tamamlamadığınızın kokusunu alabiliyorum. Neden?"

"Beni sizin diyarınıza göndermek üzereyken bunu şimdi tamamlamanın çok tehlikeli olduğuna karar verdik," diye açıkladım. "Eğer ben öldürülürsem, Einar da ölebilirdi ve o zaman bu diyara açılan kapı yırtılırdı. Gölgelelerin Ediria'yı ele geçirmenin eşiğinde olduğu düşünülürse, bizim dünyamızdan bıkıp sizin yeni dünyanıza girmeleri an meselesi olurdu. Bunun olmasına izin veremezdik."

"Anlıyorum." Ylena Tanrı-Kral'ın mektubunu aldı ve sonra onu okudu. Haberi aldığı anda yüzünde çelişkili bir ifade belirdi ve Yaggir'e baktı. "Bunu sen mi yapıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Tanrı-Kral'ın merhametinden kendime pay çıkaramam." "Ne merhameti?" Diyani sordu. "Nedir bu mektup?"

"Tanrı-Kral sürgünümüzü kaldırdı." Ylena mektubu Diyani'nin okuyabilmesi için uzattı. "Bu adayı terk etmekte ve dilediğimiz yere yerleşmekte özgürüz."

"Hmm." Isador kapının yanındaki yerinden çenesine vurdu. "Bana öyle geliyor ki Yaggir ve Adara bizim adımıza konuşmasaydı Tanrı-Kral bu kararı vermezdi."

Diyani kız kardeşine ters ters baktı ama Ylena düşünceli bir şekilde başını salladı. Kolunu genişçe açarak oturma alanına doğru el salladı. "Einar Gölgeleler'den bahsetti ama mesajlarını sinir bozucu bir şekilde kısa tutuyor. Lütfen, ben ve halkım ayrıldığımızdan beri Ediria'da neler olduğunu bana açıklayın."

Quye ve ben onun dediğini yaptık ve sonraki birkaç saatimizi Ylena'ya o ve ejderha arkadaşları ayrıldığından beri Ediria'da olan her şey hakkında bilgi vererek geçirdik. Ona General Aolis'in tahtı ele geçirmesinden, krallıkta yayılan gölge büyüsü enfeksiyonundan, kehanetten ve benim bu kehanetteki rolümden ve General Aolis'in ben güçlerime kavuşmadan önce beni bulma çabalarından bahsettik, böylece sonucu kontrol edebilecekti. Onu öldürdüğümde yanlışlıkla serbest bıraktığım Gölge ve onun diğer fae'leri nasıl iç savaş başlatmaları için manipüle ettiği, böylece krallığımızdaki aydınlık ve karanlık dengesini değiştirebileceği ve diğer Gölge'leri getirebileceği hakkında.

"Yani buraya Umnar'ı gerçekleştirmene yardım etmemi istemeye geldin, böylece bu gizli güçle geri dönebilir ve Gölge'yi yenebilirsin?" Ylena hindistan cevizi suyu içmek için durakladığında söyledi. Bu sütlü içecek daha önce hiç karşılaşmamıştım ama geldiği cevizin kabuğunun içinde servis ediliyordu ve ilginç bir şekilde ferahlatıcıydı.

"Planımız bu," dedim.

"Peki ya reddedersem?"

Omurgamda bir önsezi ürpertisi dalgalandı. "Neden reddediyorsun?" Diyani sordu, sesinde şüpheli bir ton vardı. "Einar'ın kendisi bizden ona yardım etmemizi istedi. Ona sadakat borçlu olmadığımızı mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle öyle," dedi Ylena, "ama Adara Einar değil ve ben onu tanımıyorum. O ve Einar'ın yollarını ayırmadan önce çiftleşme bağını tamamlamamış olmaları bana bir düzeyde birbirlerine güvenmediklerini söylüyor, bu da benim de ona güvenmediğim anlamına geliyor."

"Şimdi bir dakika bekle-" diye başladım, öfkeyle, ama Ylena elini kaldırdı.

"Sus. Her şeyi anladığını sanıyor olabilirsin ama daha çocukluk yıllarından yeni çıkmışsın ve ejderhalar ve bizim yöntemlerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Ylena, sesi Bala Oighr'ın kış rüzgârları kadar sertti.

Sandalyesinden kımıldamadı ama yine de bir şekilde üzerimde yükseliyor gibiydi, varlığı tüm odayı dolduracak şekilde şişiyordu. Gözleri güçle parlarken ateş ve tatlı sedir kokuları havayı yoğunlaştırdı. "Sizi Umnar'a hazırlamayacağım, en azından sizi ölçme fırsatı bulana kadar. O zamana kadar içinüz de adada misafir olarak kalabilirsiniz."

OceanofPDF.com

Mavlyn

Mavlyn, Roylan'ın kendisini bir sonraki kulüp toplantısına davet etmesinden bir hafta sonra Toprak Muhafızları Kulübü'nün bodrum katına girerken sinirlerini belli etmemeye çalışmıştı. Toplantıya katılan su ve hava fae'leri iç savaş söylentileri dolaşmaya başlayınca kendi şehirlerine döndüklerinden, burası öğrencilerle dolup taşıyordu; hepsi de toprak fae'siydi.

Mavlyn, tüm bu insanların küçük bir odaya dolmuş olmasından mı, yoksa topluluk önünde konuşma konusunda daha önce tatsız bir deneyim yaşamış olmasından mı kaynaklandığından emin değildi ama bir panik atağın yaklaştığını hissedebiliyordu. Kalbi çarpıyor ve boncuk boncuk terler omurgasından aşağı kayarak sırtının alt kısmında toplanıyordu.

"Mav," dedi Sıçrayış kısık bir sesle arkasından. "Filizleniyorsun."

Mavlyn yere baktı ve kemerindeki keseden çıkan rüya otunu görünce neredeyse küfredecekti. Kontrolü sağlamak için mücadele ederken

hızlı bitki büyümesini geri almak için büyü yaptı, sonra gücünü içindeki bir kutuya zorladı ve birkaç ağır kilitle sıkıştırdı.

Neyse ki kimse ona dikkat etmiyordu, çünkü kim olduğu ya da konuşmak için geldiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Emelie fısıldadı. Üçü de girişte geride durdukları için henüz fark edilmemişlerdi. Birkaç öğrenci ayaklarını sürüyerek odaya girdi ve Mavlyn onların geçebilmesi için sırtını duvara yasladı. "Roylan'dan size biraz zaman vermesini isteyebilirim."

Mavlyn başını salladı. "Bu işi ne kadar uzatırsak o kadar gergin oluyorum," dedi. "Bunu daha sonra yaptıktan sonra daha erken yapmayı tercih ederim."

"İyi akşamlar, dostlarım!" Roylan gür sesiyle seslendi. Oda bir anda sessizleşti ve herkese ışıltılı bir gülümseme verdi. Mavlyn onun karizmasının bir zerresine bile sahip olmayı diledi-Roylan'ın bir odayı aydınlatmak, o girmeden önce neyle meşgul olduklarına bakmaksızın herkesin dikkatini çekmek için bir yolu vardı. "Ve haftalık Dünya Muhafızları Kulübü Toplantısı'na hoş geldiniz!"

Roylan birkaç dakikasını genel haberlere ayırdı ve birkaç yeni üyenin yanı sıra toplantının genel gündemini açıkladı. "Bu haftanın projelerine geçmeden önce," dedi, "konuşması için davet ettiğim özel bir konuğum var. Lütfen Fenwood'lu Mavlyn'e hoş geldin deyin!"

Mavlyn onlara hitap etmek için salonun önüne doğru yürürken dinleyiciler kibarca alkışladı. Burada, Fenwood'da köylülerine hitap ettiği zamanki kadar çok insan yoktu ama odanın küçüklüğü nedeniyle karşıdaki dinleyici kitlesi daha büyük görünüyordu. Üzerindeki düzinelerce gözden korkmamaya çalışarak bakışlarını, dinleyiciler arasındaki yerinden ona cesaret verici bir gülümseme veren Emelie'ye odakladı.

"Herkes merhaba," dedi Mavlyn ve konuşurken sesinin çatlamamasından gurur duydu. "Sizinle yaklaşan taslak hakkında konuşmaya geldim. Birçoğunuz Leydi Mossi'nin orduya katılmak için daha fazla güçlü vücutlu fae aradığını duymuşsunuzdur çünkü su fae'leri istila etmeyi ve tarım arazilerimizi ele geçirmeyi planlıyor." Etkili olması için durakladı ve ardından şöyle dedi: "Ancak sizi uyarmaya geldim, İthir Hanesi sadece askere alınma nedeni konusunda değil, genel olarak fae diyarları arasındaki çatışma konusunda da size yalan söylüyor."

Mavlyn, fae'ler arasındaki gerçek çatışmanın veraset çizgisi ve Kral Aolis'in gölge büyüsü kullanımı ve ölümü üzerine dünyaya saldırdığı iblis hakkındaki gerçekler üzerinde yoğunlaştığını açıklamaya devam etti. Öğrenciler bu habere tahmin edilebileceği gibi tepki verdi - çoğu şok oldu, birçoğu kızdı, diğerleri şüpheli veya inanmazdı.

"Leydi Mossi'nin bize yalan söylediğinden ve su fae'lerinin istila etmeyi planlamadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye seslendi arkadan bir kız öğrenci.

Mavlyn, "Çünkü Lochanlee'den buraya gelirken General Slaugh ve ordusu tarafından yok edilen bir su fae köyüne rastladım," dedi. "Domhain'e ne su ne de toprak fae'lerinden herhangi bir saldırı rapor edilmedi, bu da Leydi Mossi'nin ya da onun aracılığıyla Nox'un ilk darbeyi vurduğu anlamına geliyor. Amacı su fae'lerini kışkırtmak ve böylece birbirimizle savaşmamızı sağlamak."

"Ama bu su fae'lerinin misilleme yapacağı anlamına gelmiyor mu?" diye sordu bir başkası. "Karşılığında köylerimizden birini yok etmelerine izin veremeyiz! Hazırlıklı olmalıyız!"

"Leydi Mossi'nin toprak fae ordusunda zaten bir sürü askeri var, Griffin Süvarileri'nden bahsetmiyorum bile," diye araya girdi Roylan. Mavlyn'e söz hakkı vermek için birkaç adım geri çekilmişti ama şimdi öne çıktı ve odanın dikkatini üzerine çekti. "Buradaki taze genç beyinleri taslak haline getirmesine gerek yok."

Talamh Üniversitesi'nde sınırlarımızda devriye gezmek için. Su perileri misilleme yapmaya çalışabilir ama bunun cevabı onlara karşı saldırılarımızı iki katına çıkarmak değildir."

"Bu Gölge'nin gerçekten var olduğunu ve Leydi Mossi'yi manipüle ettiğini nereden biliyorsunuz?" diye meydan okudu başka bir öğrenci. Mossi öyle kolay lokma değil, yüzyıllar yaşında ve Ediria'daki en güçlü fae'lerden biri. Onun kadar eski ve güçlü bir fae'nin bir Gölge tarafından ele geçirilebileceğine inanmakta zorlanıyorum."

"Leydi Mossi ele geçirilmedi," dedi Mavlyn. "En azından henüz değil. Nox gölge büyüsünü kullanarak başkalarının zihinlerini bir dereceye kadar etkileme gücüne sahip ve Mossi'nin kendi torunlarından birini taklit ediyor olması onu manipüle etmeyi çok daha kolay hale getiriyor. Ama Nox birbirimizi öldürmemizi sağlayabilirse, bu katliamın yarattığı kara büyüyü kendi türünden başkalarını dünyamıza getirmek için kullanacaktır. Ve eğer bu gerçekleşirse, durdurulamaz olacaktır."

"Bu hâlâ tüm bunları nasıl bildiğinizi açıklamıyor," dedi öğrenci, sesi bıkkın çıkıyordu. Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar. "Leydi Mossi'nin sözü yerine sizin sözünüze güvenmemizi nasıl beklersiniz?"

Mavlyn basitçe, "İstemiyorum," dedi. Öğrencilerden gelen fikir ayrılıklarının cesaretini kıracağını düşünmüştü; bunun yerine, şüpheliciliklerini garip bir şekilde motive edici buldu, içindeki gizli bir parça meydan okumaya yükseldi. "Sizden beklediğim şey kendi başınıza düşünmeniz. Nox ve gölge büyüsü enfeksiyonu konusunda bana inanmasanız bile, tahtın burada gerçek bir çatışma olduğunu görmek yeterince kolay. Hepiniz General Slaugh'u Ediria'nın bir sonraki kralı yapmak için hayatlarınızı riske atmaya hazır mısınız? Slaugh neden kral olmayı hak ediyor ki? Ondan önceki Kral Aolis de bir generaldi ve bu onu uygun bir lider yapmadı. Onun yüzünden geldiğimiz noktaya bakın!"

Öğrenciler kendi aralarında tartışıyor ve Mavlyn'e daha fazla soru yöneltiyorlardı. Heyecan damarlarında dolaşıyordu

Soruları elinden geldiğince cevaplarırken, bu tür konuşmalar, fikir alışverişleri ve tartışmalar onun üstesinden gelebileceği bir şeydi. En başta Talamh Üniversitesi'ne kaydolmasının, birlikte büyüdüğü dar görüşlü köylülerden uzaklaşmak için bu kadar istekli olmasının nedeni buydu. Öğrencileri kendi argümanına ikna edebileceğinin garantisi olmasa da, en azından otoriteye meydan okumaya cüret ettiği için onu hapse atmakla tehdit etmek yerine söylediklerini gerçekten *tartışıyorlardı*.

"Hey!" diye bağırdı bir ses ve Mavlyn, Leap'in dirseğinin dibinde durduğunu fark edince irkildi. Odanın enerjisine kendini o kadar kaptırmıştı ki onun yaklaştığını fark etmemişti. Öğrencilerden hiçbiri cevap vermeyince göğsünü şişirdi ve tekrar denedi. "OI!"

Ağzından çıkan ses, herkesi sandalyelerinin arkasına savuran bir rüzgârla birlikte patladı. Öğrenciler, kollarını göğsünde kavuşturup sırttan Leap'e ağzı açık bakakaldı.

"Şimdi dikkatinizi çektiğime göre," dedi, "Mavlyn'in daha önce General Slaugh'u desteklemekle ilgili söylediklerine bir ekleme yapmak istiyorum. Onun için savaşmaya karar verseniz bile, hem hava hem de su fae'lerine karşı toprak fae'leri olacak. Su fae'lerinin kendi adayları var ve hava fae'leri de Edirian ittifakından çekileceklerini açıkladılar, yani onlar da Slaugh'u desteklemiyorlar. Ve eğer gözünüzden kaçtıysa," diye ekledi, odanın içinde bir rüzgar daha estirerek, "bunu bilmemin nedeni benim de bir hava fae'si olmam. Yani içeriden bilgi sahibi olduğum söylenebilir."

"Peki sizi yalan ve dezenformasyon yaymanız için Hava Fae'lerinin göndermediğini nereden bileceğiz?" diye meydan okudu aynı öğrenci. "Gaoth Aire'nin ordusunun istilasını kolaylaştırmak için silahlarımızı bırakmamızı sağlamaya çalışmadığınızı?"

Sıçrayan homurdandı. "Ben on dört yaşımdayım," diye belirtti. "Lord Oren'in üniversiteye sızması için yeşil saçları boyalı bir çocuğu göndermek yerine yaşı uygun birini göndereceğini düşünmüyor musun?"

Diğer öğrencilerden biri "Haklı" dedi.

Roylan onları tekrar toplantıya çağırmadan önce öğrenciler on dakika daha bu konuyu tartıştılar. "Gündemin geri kalanına devam etmemiz gerekiyor," dedi ve söz konusu gündemi yazdığı kara tahtayı işaret etti. "Ama Mavlyn'le savaş karşıtı çabalara katılmak ve yardım etmek için neler yapabilecekleri hakkında konuşmak isteyen varsa, toplantının sonunda burada olacak."

Mavlyn öğrencilere zaman ayırdıkları için teşekkür ettikten sonra Emelie'nin yanına gitti. Arkadaşı elini cesaret verici bir şekilde sıktı ama toplantı devam etse de Mavlyn odanın her yerinden gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Bu mesajı yaymak için buraya bizzat gelerek doğru şeyi mi yapmıştı? Yoksa sırtına bir hedef tahtası mı çizmişti?

Adara

Sonraki hafta adada dayanılmaz bir yavaşlıkla geçti. Anavatanlarından haber almaya hevesli ve hem bir yarı ejderhanın hem de bir kahinin varlığından etkilenmiş olan diğer ejderhalar bize ısınırken, Ylena mesafesini korumuştı. Kendimi işe yarar hale getirmemi önermişti, bu yüzden zamanımı köyün etrafındaki işlerle geçiriyor, çeşitli görev ve projelerde onlara yardım ederek ejderhaların gönlünü kazanıyordum.

Isador'un kulübesinin tentesinin altında oturmuş bezelye ayıklarken Quye, "Bunu yapmanın daha kolay bir yolu olmalı," diye yakınıyordu. Önümüzde iki sepet vardı; biri atılan baklalar, diğeri de taze bezelyeler içindi. "Bir alet ya da makine yok mu? Ya da bunu yapabileceğimiz sihirli bir yol?"

"Neden, yapacak daha iyi bir işin olduğu için mi?" Sadece alay etmek için söyledim. Ama sesimde keskin bir ton vardı, çünkü aslında sadece yarı şaka yapıyordum. "Mavlyn burada olsaydı, muhtemelen bu bezelyeleri

kapsüllerinden kendi başlarına çıkabilirler. Ama o olmadığına göre, biz kendi başımızayız."

Quye ofladı pufladı. "Elbette yapacak daha iyi bir işim var," dedi. "Şu anda okumalar yapıyor ya da ateşin başında çocuklara hikâyeler anlatıyor olabilirdim. Bilirsiniz, bir kahinin yapması beklenen şeyler."

Gözlerimi devirdim. Quye adaya geldiğimizden beri kâhin statüsünü kullanıyordu. Tam bir fae olduğu için ejderhalar ilk başta ona güvenmemişti ama birkaç rüya tabiri ve fal bakarak onları kazanmış ve ebeveynleri gibi fae'lerden hoşlanmayarak büyümemiş olan çocukların gözdesi haline gelmişti. Adada elli kadar ejderha vardı; buraya sürgün edilen ilk otuz ejderhanın çoğu hâlâ hayattaydı ve son yirmi yılda birçok çocukları olmuş, sayıları neredeyse ikiye katlanmıştı. Şu anda ada onlara yetecek kadar büyüktü ama bir on yıl içinde burayı da aşacaklardı.

"Ayrıca," diye ekledi sepete bir avuç bezelye serperken, "şu ateş fae günlüğünü deşifre ediyor olabilirim."

"Aha," dedim. "Ev işlerini bana yıkmaya çalışmanın gerçek nedeni." Başımı salladım, eğlendiğime mi yoksa sinirlendiğime mi emin değildim. "O günlükte ilgini çekecek bir şey buldun mu?"

Quye cevap veremedi kapının açılma sesi bizi böldü. "Siz ikiniz bezelyeleri ayıklamayı bitirdiniz mi?" Orga verandaya çıkıp bize katılırken sordu. Ejderha yaşlılarından biriydi, yüzü yaşlılıktan çizgilerle kaplıydı ve simsiyah örgüsü bolca gümüşle kaplıydı. Bize katıldığında eteklerine işlenmiş boncuklar hafifçe tıngırdadı ve rüzgâr yön değiştirerek paçuli kokusunu da beraberinde getirdi.

"Henüz değil," dedi Quye, kâseye bakarak. "Yine de yarısına geldik. Sanırım otuz dakika içinde bitirebiliriz."

Orga başıyla onayladı ve yaşlı elini Quye'nin omzuna koydu. "Yardım etmek için uğradığınıza sevindim," dedi. "Ellerim hâlâ bu işi yapabiliyor ama eskisi kadar çevik değiller. İki katı zamanımı alırdı."

"Yaşlı Orga, size bir soru sormamın sakıncası var mı?" Gözlerine bakabilmek için işime bir an ara verdim. Çoğu ejderhanınki gibi altın rengindeydiler ama irislerinin dış kısmında dikkatinin sadece size odaklandığını hissettiren simsiyah bir kenar vardı.

"Elbette," dedi başını sallayarak. "Bezelyeleri ayıklamaya devam ettiğin sürece."

Üzülerek sepetten taze bir kapsül aldım. "Bu soru kırıcı olacaksa beni bağışlayın ama ejderhalar Ediria'ya ilk geldiklerinde siz hayatta mıydınız?" Ejderhalar hakkında nasıl yaşlandıklarını anlayacak kadar bilgim yoktu ama sadece kadim fae'ler yaşlanma belirtileri gösterdiğine göre, ejderhaların da öyle olabileceğini tahmin ettim.

Orga güldü. "Radyantlar, hayır," dedi başını sallayarak. "Yaşlıyım, bu doğru, ama beş yüz yıl sonra doğdum."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. Bu da Orga'nın yirmi beş yüz yaşında olduğu anlamına geliyordu... tüm fae'lerden daha uzun yaşamıştı. "Nasılsın... Yani..."

"Nasıl hâlâ hayattayım?" diye bitirdi, ben de başımı salladım. Cevap verirken gözlerinde bilmiş bir pırıltı belirdi: "Yaşlı olmanın avantajları var. Ben çocukken dişi ejderhalar savaflara katılmazdı, sadece erkekler katılırdı. Bizden geride kalıp çocuklarımızı korumamız ve yetiştirmemiz beklenirdi. Bu değiştiğinde, katılmak için 'çok yaşlı' olduğum düşünülüyordu, bu yüzden asla askere alınmadım. Halkıma her zaman danışman sıfatıyla hizmet ettim."

"Eminim savafla katılmamış olsan da çok şey görmüş ve yapmışsındır," dedim. "Ailen sana hiç savaflın ilk zamanları hakkında hikayeler anlattı mı?"

ejderhaların ilk geldiği günler?"

Orga'nın bakışları dalgınlaştı, uzun zamandır gömülü olan anıları canlandırırken burnu kırıştı. "Hatırlaması zor," dedi sonunda, "ama ailemin bizim gelişimizden hiç bahsettiğini sanmıyorum."

"Yani Ediria'ya nasıl geldiğini bilmiyor musun?" Biraz kuşkuyla sordum. "Ya da ateş fae'lerine ne olduğunu?"

Orga başını salladı. "Hayır. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Ve dürüst olmak gerekirse," dedi, gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı, "ailemin o kader gününden hiç bahsetmemesinin nedeninin hatırlamamaları olduğundan hep şüphelenmişimdir."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Bir bezelye daha ayıkladım, hareketlerim hayal kırıklığıyla sarsılıyordu, sonra minik yeşil sebzeler yere saçılınca sövdüm. Quye bir el hareketiyle beni onları toplamak zorunda kalmaktan kurtardı, hafif bir esinti yaratarak bezelyeleri yerden kaldırdı ve sepete yerleştirdi.

Quye, "Geçen haftayı harabelerde bulduğum bir günlüğü çevirerek geçirdim," dedi. "Yazan Pyros adında bir ateş perisiydi ve cadılardan çalıp değiştirmeye çalıştığı bir çağırma büyüüne kafayı takmıştı."

"Pyrios mu?" Orga kaşlarını çatarak söyledi. "Ne kadar ilginç bir isim. Babamın adı Pyrgos'a çok benziyor."

"Gerçekten mi?" Quye kaşlarını kaldırdı. "Bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aynı zamanda yaşamadıkları için nasıl olduğunu anlamıyorum. Ayrıca babam onurlu bir ejderhaydı, asla çalıntı büyülerle uğraşmazdı. Bu ateş perisi bu büyüyle neyi başarmayı umuyordu ki?"

Quye, "Günlüğün o kısmına henüz ulaşamadım," diye itiraf etti, "ama onun bir şey çağırmaya çalıştığından şüpheleniyorum-"

"Adara?" Genç bir ejderha -sanırım adı Linos'tu- sağ elinde bir sepet taşıyarak ve sol omzunda devasa bir oltayı dengeleyerek ön verandaya yaklaştı. "Bayan Ylena gelip seni bulmamı söyledi. Bugün balık tutarken bana yardım edeceğini söyledi."

"Balık tutmak mı?" Quye burnunu kırıştırdı. "Kulağa korkunç geliyor." Çoğunlukla boş olan bezelye sepetini benden aldı ve kucağına koydu. "Sanırım burada Orga'yla kalıp günlüğü biraz daha tartışacağım."

Gözlerimi devirip ikisinin yanından ayrıldım ve Linos'u köyün dışına, kıyı şeridine doğru takip ettim. Ejderhalar sahillerden birinde bir iskele kurmuşlardı; büyük, sağlam bir ahşap tekne suda sallanıyor ve bizi bekliyordu.

Malzemelerimizi tekneye yüklerken, "Olta kullanmanıza şaşırdım," dedim. "Okyanusun üzerinde uçup deniz kuşları gibi balık yakalayamaz mısınız?" Konuşurken kocaman, kova gibi bir gagası olan büyük, gri beyaz bir kuşu işaret ettim. Bütün hafta boyunca dalgaların üzerinde uçan ve avlarını yakalamak için açık gagalarıyla suya dalan bu tuhaf yaratıkları izlemiştim.

Limos bana alaycı bir sırıtış attı. "O kuş kadar olsaydım etkili olabilirdi," dedi, "ama biz ejderhaların gölgeleri çok büyük. Balıklar geldiğimizi görür ve biz onları yakalayacak kadar yaklaşmadan dağılırlar. Ayrıca ağızlarımız daha büyük olabilir ama çok fazla boşluğumuz var. Bir balık yakalasak bile hemen kaçar."

"Huh." Limos'un elini tuttum ve tekneye binmeme yardım etmesine izin verdim. "Şey, sanırım bu mantıklı. Ejderhalar balıkçı olmak için yaratılmamışlar."

"Hayır," diye gülerek kabul etti. "Ama bu adada yiyecek başka pek bir şey yok, o yüzden idare etmek zorundayız."

Kürekleri eline alan Limos bizi kıyı şeridinden uzaklaştırarak açık okyanusa doğru götürdü. Kumsaldan uzaklaştıkça, içten içe ayini tamamlamış ve güçlerimin geri kalanını açmış olmayı diledim. Cascada burada olsaydı, muhtemelen tekneyi hareket ettirmek veya akıntıyı başka şekillerde kontrol etmek için su büyüümü kullanamadığım için beni küçümserdi. Su fae'lerinin olta kullanmadığından emindim. Muhtemelen suya dalıp balıkları çıplak elleriyle yakalıyor, akıntıları manipüle ederek balıkları kendilerine doğru getiriyorlardı.

Ama yine de, ayini tamamlamış olsaydım, şu anda bu gemide olmazdım.

"Pekâlâ, bu kadar mesafe yeterli." Limos kürek çekmeyi bıraktı. "Çapayı atabilir misin?"

"Elbette."

Limos oltayı hazırlarken ben bir zincirle tekneye bağlı olan ağır metal nesneyi kaptım ve denize attım. Sepetin içine uzandı ve bir yem balığı çıkardı, sonra onu kancaya taktı ve okyanusa indirdi.

Bir saat, deniz kuşlarının okyanusun suları üzerinden birbirlerine seslenmeleri dışında çok az hareketle geçti. Serin bir esinti tenimi okşayarak tepemde parlayan güneşin etkisini azalttı ve ben de kendimden geçme dürtüsüne karşı mücadele etmek zorunda kaldım.

Kendimi üçüncü kez çimdiklemek üzereydim ki halatta dev bir çekiş oldu ve tekne ileri doğru sallandı.

"Yardım edin bana!" Linos bağıarak oltayı yakaladı. Ben de oltayı tuttum ve denize u masını engellemek i in m cadele ettim. Ama oltanın di er ucuna yapışmış olan yaratık her neyse,  ok ciddi di; oltanın di er ucunu şiddetle  ekiştiriyor ve alabora olmamak i in bizi teknenin di er tarafına  ekilmeye zorluyordu.

"Hattı kesmek zorundayız!" Linos ses tonunu panikle y kselterek konuştu. "Yoksa denize d şece iz!"

Kemerindeki kılıftan bir bı ak  ıkarmak i in bir eliyle oltayı bıraktı. Ama tam bı a ı kesmek  zereyken tekne  ne do ru e ildi ve bı ak okyanusa do ru savruldu.

"Sıkı tutunun!" Linos a zından k f rler sa arken ben ba ırdım. "Yakalayaca ım!"

Linos itiraz edemeden ben denize atladım. Linos bir şeyler ba ırdı ama okyanus akıntısı etrafımda hızla ilerleyip dalgaların y zeyinin hemen  zerinde gizlenen d nyayı bo arken s zleri kayboldu. Bu kez solunga larım boynumun iki yanında  aba sarf etmeden a ılarak nefes almamı sa ladı. Di er ucunda ne oldu unu g rmek i in oltayı takip ederek kendimi daha derine ittim.

Deşet i inde, oltaya ba lı, kancası a zının derinliklerine batmış b y k, orka benzeri bir yaratık buldum. Yavruları etrafında y z yor, endişeyle mırıldanıyorlardı ama annelerini nasıl kurtaracaklarını bilemeyecek kadar k   klerdi ve orkanın kendisi de oltayı ısırıp koparamıyor gibiydi, kanca tuhaf bir a ıyla takılmıştı.

Tekneyi alabora etmeden  nce bı a ı asla bulamayaca ımı bildi im i in misinayı yakaladım ve buz sihrimi kullandım. Misina sertleşti ve iki elimle kavrayıp ikiye ayırarak ba lantıyı kopardım.

Aniden serbest kalan katil balina, kendini düzeltmeden önce suyun içinde birkaç metre geriye doğru uçu. Başını sallayıp yönünü bulmaya çalışırken, baldırları burunlarıyla ona çarpıyor, yüzgeçleri sevinçle kıpırdanıyordu.

Katil balina ayrılmak için hemen bir hamle yapmayınca, temkinli bir şekilde ona doğru yüzdüm, hareketlerimi yavaş ve kasıtlı tuttum. Geldiğimi görünce sakinleşti, ben de birkaç metre ötede durdum ve ağzından sarkan misina parçasını işaret ettim.

Birkaç saniye boyunca ne söylemeye çalıştığımı anlamadığını düşündüm. Ama sonra yavrularına döndü ve yüzgeçlerinden biriyle işaret ederek öter gibi bir ses çıkardı. Yavrular arkasına çekildi ve o da bana dönüp ağzını açarak beklemeye başladı.

Yaklaştığımda gergin bir enerji dalgası tenimi karıncalandırdı. Bir elimi güven vermek için başının üzerine koydum, diğer elimle yavaşça ağzının içine uzandım ve elimi kolumu ikiye ayırabilecek iki sıra uzun, hançer benzeri dişin arasına sokmuyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Oltayı kavradım ve ağzının çatısına saplanmış olan kancayı bulana kadar parmaklarımı olta boyunca kaydurdum.

"Bunun için çok üzgünüm," dedim ona, sonra tek bir hareketle çekip çıkardım.

Katil balina irkildi, ben ağzını temizledikten bir milisaniye sonra ağzı kapandı. Etraftaki suyu kan bulutları doldurdu ve yavrular öne doğru fırlayarak annelerinin etrafında çılgınca dönmeye başladılar. Annelik içgüdülerinin devreye girme ihtimaline karşı güvenli bir mesafeye geri çekildim ama bir süre sonra sakinleşti ve yavruları rahatlatmak için onlara sokuldu.

Anne başını kaldırıp bakışlarımı karşıladı ve bana başıyla selam verdiğine yemin edebilirdim. Sonra döndü ve yüzerek uzaklaştı, yavruları da onu takip ediyordu.

taraflar.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi bırakırken önümdeki havayı kabarcıklar kapladı. Bu karşılaşmanın heyecanıyla kalbim hızla çarparken, yaratıkların peşinden baktım, Linos'un hâlâ teknede beni beklediğini ve muhtemelen ölümüne endişelendiğini hatırlayana kadar uzakta gittikçe küçülmelerini izledim.

Vücudumu okyanus tabanına doğru eğerek kendimi aşağıya doğru ittim ve hançeri aramaya başladım. Onu büyük bir turuncu mercan parçasına saplanmış halde buldum ve su bitkisinin zehirli olması ihtimaline karşı dokunmamaya dikkat ederek çekip kurtardım.

Gözümün ucuyla bir hareket hissettiğimde tekrar yüzeye çıkmak için yolu yarılamıştım. Ona doğru döndüğümde, suyun içinden bana doğru hızla gelen gümüş pullu, uzun, kötü görünümlü bir balık görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Parlayan sarı gözleri ve elmas şeklinde bir kafası vardı ve birkaç sıra tırtıklı dişi ortaya çıkarmak için ağzını açtığında içime korku düştü.

Kolumdan bir parça koparmaya çalışırken sola doğru kaçtım, sonra yumruğuma sıkıştırdığım hançeri böğrüne sapladım. Balık çırpındıkça suya kan püskürdü, aramızdaki havayı bulandırdı ve keskin yüzgeçlerinden biri ön koluma sürtünüp onu keserken tısladım. Öfke beni ele geçirdi ve körlemesine vurarak bir şanslı vuruş daha yaptım. Balık hareket etmeyi bıraktı ve beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek batarken, kanın temizlenmesiyle onu tam sarı gözünden bıçakladığım ortaya çıktı.

Hançeri çıkararak balığın altına doğru yüzdüm, böylece kendimi balığın altına yerleştirebildim, sonra da yüzeye doğru yüzerken onu sırtımda tutmak için bir kolumu balığın etrafına doladım. Su canavarı orkadan çok daha küçük olmasına rağmen yine de ağırdı ve su yüzeyine çıktığımda kollarım ve bacaklarım kurşun gibi olmuştu.

"Limuzinler!" Tekneyi birkaç metre ötede görerek bağırdım. "Bir şey yakaladım!"

Limos kayığı hızla bana doğru çekti ve benden bir adım ötede durdu. Kocaman balığı başımın üzerine kaldırdığımda ağzı açık kaldı, kollarım titriyordu.

"Bu dev bir barakuda!" diye haykırdı, gözleri şişmişti. "Suda ilerlerken onu başının üstünde nasıl tutuyorsun? En az iki yüz kilo ağırlığında olmalı!"

"Göründüğümde daha güçlüyüm," diye homurdandım. "Şimdi, bu şeyi elimden alacak mısın, almayacak mısın?"

"Doğru." Limos utangaç bir tavırla elindeki oltayı bir kenara fırlattı, sonra da balığı benden almak için yana eğildi. Tekneyi alabora etmeden balığı tekneye almak bizim için bir mücadele oldu ve sonunda bittiğinde, genç ejderha başını salladı, çocuksu yüzü inançsızlıkla doluydu.

"Al," dedim, bıçağını ona doğru uzatarak. "Bunu senin için geri aldım."

Limos başını salladı. "Sende kalmalı. Bunu hak ettin." Önce balığa, sonra tekrar bana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Teknede senin için yer olup olmadığından emin değilim."

"Sorun değil. Geri yüzebilirim. Sadece şunu al da kazara düşürmeyeyim. Onu geri almak için çok fazla çaba harcadım."

"Hattın diğer ucunda ne vardı?" diye sordu, silahı benden almak için teknenin üzerine eğilerek.

"Bir anne orka ve iki yavrusu." Yüzü soluklaşırken gülümsedim. "Merak etme, onu serbest bıraktım ve ağzındaki kancayı çıkardım. Üçü de güvende."

Limos bana tuhaf bir bakış attı. "Sana hayran mıyım yoksa deli olduğumu mu düşünüyorum bilemiyorum," dedi.

Ona çarpık bir gülümseme verdim. "Neden ikisi de olmasın?"

Limos homurdandı. "Seninle sahilde buluşuruz."

Başımı sallayarak dalgaların altına daldım ve solungaçlarımı tekrar çalıştırdım. Barakuda ile yaşadığım çileye rağmen, okyanus akıntısı beni yeniden canlandırdı ve suyu kolaylıkla yarararak Limos'tan çok önce geri döndüm.

İkimiz tekneyi emniyete aldık, sonra balıkları kumdan yukarı ve köye geri taşıdık. Diğer ejderhalar tezahürat yaptı ve Ylena kulübesinden çıkıp biz yaklaşırken verandasından bizi izledi. Yakaladığımız devasa balığı ayaklarının dibine bıraktık, sonra da inceleyebilmesi için geri çekildik.

"Dev bir barakuda." Ylena Limos'a memnun bir gülümseme verdi. "Bunu sen mi yakaladın?" Limos başını eğdi. "Hayır, Bayan Ylena. Adara yakaladı."

Bakışları bana doğru kayarken Ylena'nın kaşları havaya kalktı. "Şimdi mi?"

"Evet." Diğer ejderhalar dinlemek için etraflarında toplanırken Limos Ylena'ya tüm hikâyeyi anlattı. Hem katil balınayı hem de balıkçı teknesini nasıl kurtardığımı, ardından balığı öldürmek için bıçağı nasıl kullandığımı ve onunla birlikte yüzeye nasıl geri döndüğümü anlatırken Ylena'nın yüz ifadesi değişmemişti ama diğer ejderhalar bu başarıdan etkilenmişlerdi.

Sözlerini bitirdiğinde Ylena bana, "Su sihrini kullanarak balığı tekneye geri taşıyamadığına şaşırdım," dedi.

Omuz silkтім. "Bir su fae'si gibi göründüğümü biliyorum ama ateş büyüsünü kullanmak benim için çok daha kolay. Ritüeli tamamladığımda, bir ateş büyüsüne erişebilmeliyim.

ama Şu anda güvenilir bir Şekilde kullanabildiğim tek su büyüsü türü buz büyüsü gibi görünüyor."

Ylena başını salladı. "Umarım o bıçağı tekrar iyi bir Şekilde kullanmak için çok yorgun değilsindir. Bu balığı piŐirmeden önce bağırsaklarının çıkarılması ve fileto haline getirilmesi gerekiyor."

Arkasını döndü ve kulübesine geri dönerken bir i geçirdim. Limos bana özür dileyen bir bakış attı ve Yaggir ne çıkararak omzuma bir el attı.

"Ylena bazen soğuk bir balık olabiliyor," dedi, ejderha diŐinin duymaması için sesini alçaltarak. "Bunun seni etkilemesine izin vermemeye alıŐ. Onu birine ne zaman ısındığını anlayacak kadar uzun süredir tanıyorum ve bugün kesinlikle iyi bir izlenim bıraktın."

Başımı salladım ama sözlerine inanıp inanmadığımdan tam olarak emin değildim. Limos ve diğer birkaç ejderha balığı kaldırıp ortak mutfak alanına getirdiler; burada birkaç kişi çoktan derisini yüzmeye ve sebzeleri doğramaya başlamıştı. Devasa yaratığı tezgahlardan birinin üzerine koydular ve nereden baŐlayacađımı bilemediğim için tereddütle yaklaştım.

"Al." Ylena elinde uzun, ince bir bıçakla yanıma geldiğinde başladım. "Sana ne yapacağını göstereyim."

Bana balıkları nasıl temizleyeceğimi ve fileto yapacağımı öğretti ve sessizce birbirimizin yanında çalıştık. Bana kendisi öğretmeye karar verdiğinde biraz Şaşırmıştım - onu diğerleriyle birlikte köy işlerini yaparken görmüştüm ama bu görevi baŐkasına devredebilirdi. Yine de bana ne yapacağımı göstermeyi kendine görev edinmiŐti. Belki de Yaggir her Şeye rağmen haklıydı.

Balıkları fileto haline getirmeyi bitirdikten sonra, tek tek porsiyonları yapraklara sardık ve kızartmak için sıcak kömürlerin üzerine koyduk. Çok geçmeden cızırdayan balık kokusu havayı doldurdu ve midem yüksek sesle homurdandı.

"Mmm." Quye açık mutfağa girdi, ben diğerleriyle birlikte taze ızgara balıkları çıkarırken gözleri ilgiyle parlıyordu. "Yakaladığın deniz canavarı bu mu?"

Filetolardan birini tezgâha koyarken alaycı bir ifadeyle, "Ben buna deniz canavarı demezdim," dedim. "Sadece gerçekten büyük, kaba bir balık."

Quye homurdandı. "O şeyi Ylena'nın kulübesine getirdiğinde gördüm. Bana bir canavar gibi göründü." Hâlâ yapraklara sarılı olan, yere bıraktığım filetoya uzandı, sonra tıslayarak elini hemen geri çekti. "Squalls, bu çok sıcak! Çıplak ellerinle ona nasıl dokunabilirsin?"

"Ben yarı ejderhayım," diye hatırlattım ona. "Ateşe dayanıklı."

Quye düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Acaba ejderha tarafın mı yanan şeylere dokunmana izin veriyor, yoksa su fae tarafın mı seni koruyor?" Bir el salladı ve kalan filetoların hepsi diğer ejderhaları ürküterek kömürlerin üzerinden tezgâha doğru süzüldü.

Ylena, Quye'ye kaşlarını kaldırarak hafifçe, "Bizi uyarabilirdin," dedi.

Kahin sırtıttı. "Pek çok şey hakkında uyarıda bulunabilirim. Ama bunun neresi eğlenceli olurdu?"

Yemek bittiğinde, ejderhaların hepsi balık ve sebze porsiyonlarını almaya geldi ve yemek için yiyecek hazırlayan bizlere teşekkür etti. Birisi şenlik ateşi yaktı ve herkes yemek yemek ve konuşmak için ateşin etrafında toplandı.

"Bugün iyi iş çıkardın," dedi Diyani, oturduğum kütüğün üzerine yanıma çökerek. "Böyle bir balığı yakalamak ve pişirmek hiç de kolay değil."

"Sen de o anne katil balınayı kurtardın," dedi Isador diğer tarafıma oturarak. Diyani'ye kaşlarını oynattı. "Görünüşe göre Yaggir

onun hakkında doğru."

Diyani ofladı pufladı ama bakışlarının birkaç adım ötede Quye ile derin bir sohbe dalmış olan Yağgir'e kaydığını fark ettim. Bakışları bize doğru kaydı ve onun bakışlarını yakalayınca yüzüne yavaş bir sırıtma yayıldı.

"Arsız herif," diye homurdanarak bakışlarını başka yöne çevirdi ve yanaklarında beliren renk lekeleri karşısında sırıtışımı gizlemek zorunda kaldım.

"Görünüşe göre Yaggir'e olan zaafın ortadan kalkmamış," diye alay etti Isador.

"Sana yumuşak noktalarım varmış gibi mi görünüyorum?" Diyani hırladı, bir kolunu kaldırarak iyi tonlanmış pazularını esnetti.

"Dışarıdan değil belki ama-"

Üzerimize bir gölge düştü ve arkamızda duran Ylena'yı görmek için döndük. Uzun boylu, kıvrak vücudu batmakta olan güneş tarafından aydınlatılmıştı, şenlik ateşinin alevleri altın rengi saçlarına gözleriyle uyumlu olacak şekilde ateşli bir parlaklık katıyordu. Uzun bir öğleden sonra çalışmaktan saçları dağılmış olsa da, yanaklarında ve kollarında gözden kaçmış birkaç kömür lekesi olsa da, onunla tanıştığım günkü kadar asil görünüyordu.

"Yerinde olsam ikinci bir tane alırdım," dedi ve çenesini eğerek boş yaprağını gösterdi.

"Saniyeler mi? Neden?"

"Çünkü" dedi, dudakları gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyle kıvrıldı, "Yarın ayın için orucuna başlayacaksın."

Mavlyn

Mavlyn ertesi sabah kahvaltı için Leap, Emelie ve ailesine katıldığında kaba bir uyanış yaşadı.

"Günaydın," diye selamladı Emelie'nin babası onu kahvaltı masasındaki koltuğundan. Sabah kahvesini yudumlarken Talamh Tribune'ün bir nüshasını okuyordu, gür kaşları gazetenin arkasından zar zor görünüyordu. "Bugün haberlere çıktığını biliyor muydun?"

"Ne?" Mavlyn kapı aralığında donup kaldı, gözleri Emelie'ye kaydı. Arkadaşı irkildi, sonra bakışlarını yulaf lapası kâsesine çevirdi. Öte yandan Leap memnun görünüyordu. "Ne demek haberlere çıktım?"

Emelie'nin babası, "Dün geceki küçük siyasi mitinginiz gazetelere çıkmış," diye açıkladı. Gazeteyi katladı ve Mavlyn'e uzattı, Mavlyn gazeteyi onun elinden kapmaktan güçlkle kaçındı. Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atan Mavlyn gazeteyi açtı ve gazetenin yarısını kaplayan makaleyi okudu.

sayfa. Görünüşe göre, dün geceki kulüp toplantısına katılan öğrencilerden biri gazete için çalışıyordu ve bir yazı hazırlayıp tam zamanında baskıya göndermişti. Mavlyn kendini sert sözler ya da eleştiriler duymaya hazırlamıştı ama sürpriz bir şekilde yazı sadece kendisinin sunduğu gerçekleri haber yapıyordu. Taraf tutmuyordu, ancak izleyicileri bilgileri dikkate almaya ve kendi araştırmalarını yapmaya teşvik ederken, aynı zamanda askeri taslakların zorunlu olduğunu ve ortaya çıkan yasal sonuçların kendi sorumlulukları olduğunu hatırlatıyordu.

"Pekâlâ," dedi kâğıdı yere bırakırken. "Beklediğim kadar kötü değilmiş."

"Kötü mü?" Leap'in gözleri öfkeyle parladı. "Mavlyn, bu tam da istediğimiz şey!"

"Kızgın değilsin o zaman?" Emelie rahatlamış olduğu sesinden belli olan bir ifadeyle konuştu. Mavlyn'den gazeteyi aldı, yüzünde umutlu bir ifade vardı. "Makaleyi beklemek istediğini söylediğini biliyorum, bu yüzden nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Tribune'ün yardımcı editörlerinden biri dün geceki toplantıdaydı ve Roylan'ın kız kardeşi hikâyeyi duyunca hemen ele geçirip baskıya gönderdi."

"Doğru." Mavlyn, Roylan'ın kız kardeşinin Talamh Tribune'ün editörü olduğunu unutmuştu. "Keşke önce benimle konuşsaydı, basılanlar hakkında biraz söz sahibi olmak isterdim. Ama Leap haklı. Gazeteye makaleler koymak haberlerin yayılmasına benim yapabileceğim konuşmalardan çok daha hızlı yardımcı olacaktır."

Üçlü kahvaltıyı bitirdikten sonra dedikodu ateşini körüklemeye yardımcı olmak umuduyla kampüse doğru yola çıktı. Kahvehaneye oturduktan birkaç dakika sonra kulüp üyelerinden biri üç arkadaşıyla birlikte Mavlyn ve Leap'in yanına geldi. Sabah boyunca düzinelerce öğrenciden sürekli soru yağmuruna tutuldu. Bazıları kavgacı ve inatçı bir vatanseverdi, Leydi Mossi'nin en iyilerinden daha azına sahip olduğuna inanmayı reddediyorlardı.

Ancak öğrencilerin çoğu Mavlyn ve Emelie'nin söylediklerine şaşırtıcı derecede açıktı. Birçoğu zaten savaş karşıtı duygulara sahipti ve Mavlyn'in desteklediği mesajı memnuniyetle benimsedi, diğerleri ise savaşımaya hazırды, ancak savaşı doğru nedenlerle gittiklerinden emin olmak istiyorlardı.

Öğleden sonra Emelie aceleyle içeri girdi, yüzü asıktı. "Üniversite yetkilileri Tribün'ün ofisine gitti ve kalan kâğıtlara el koydu," dedi alçak sesle, kanepede bize katılırken.

Leap ve Mavlyn tedirgin bakışlar attılar. "Belki de eve dönmek için iyi bir zamandır," diye önerdi.

"Muhtemelen," diye kabul etti, tezgâha doğru bakarak. "Ama sandviç olmadan olmaz."

Üçü de siparişlerini aldıktan sonra aceleyle kampüsten çıkıp Emelie'nin evine döndüler. Tam pelerinlerini çıkarıyorlardı ki kapı gürültüyle çalındı ve Mavlyn ile Leap donup kaldılar, kalpleri küt küt atıyordu.

"İyi günler-" diye başladı hizmetçi kapıyı açarken, sonra nefesi kesildi. "Dev dişleri, bütün bunlar da ne? Misafir beklediğimiz söylenmemişti bana!"

Roylan, Emelie'nin koridorun sonundan bile duyabileceği bir ses tonuyla, "Son dakikada uğradık," dedi. "Özür dilerim. Ama arkadaşlarım Emelie'nin yeni arkadaşıyla tanışmak için can atıyorlar ve hayır cevabını kabul etmiyorlar."

Hoşnutsuz hizmetli isteksizce grubun içeri girmesine izin verdi - Roylan'ın kız kardeşi Rina da dahil olmak üzere Mavlyn'in henüz tanışmadığı on üniversite öğrencisi daha. "Kampüs muhafızlarının gazeteme el koyduğuna inanamıyorum," dedi kızgın bir sesle, eğer gözleri ıslık ıslık olmasaydı

çok heyecanlıydı. "Üç yıldır Tribune'ün editörüyüm ve bunu *hiç* yapmadılar, Profesör Thornbloom ile Profesör Barkley arasındaki o skandal ilişkiyi haber yaptığımda bile!"

"Sen gerçekten Adara'nın en iyi arkadaşı mısın?" diye bağırdı diğer öğrencilerden biri, Mavlyn'in elini sıkarken biraz şaşkın görünüyordu. "Kral Aolis'le savaşırken yanında olduğunu duydum. Nasıl bir *şeydi*?"

Mavlyn bunu itiraf etmekten biraz rahatsızlık duysa da, "Oradaydım, evet," dedi. Adara ve Aolis hakkındaki soruları yanıtlamak için birkaç dakika harcadıktan sonra sohbeti savaş karşıtı kampanyaya geri döndürmeye çalıştı. "Bu mesajı yaymak için başka neler yapabileceğimiz konusunda bir fikriniz var mı? Sadece burada değil, diğer fae diyarlarında da?"

"Her zaman başka bir makale yayınlatabilirim," diye önerdi Rina. "Belki de Kral Aolis hakkındaki gerçeği ortaya çıkaran bir makale. Ve belki de tanıdığım diğer gazete editörlerinden bazılarıyla konuşabilirim. Son bir yıl içinde bazı iyi medya bağlantıları geliştirdim."

Roylan başını salladı. "Bu, yetkilileri doğrudan kapınıza getirecektir," dedi. "Doğrudan bizi işaret etmeyen daha güvenli alternatifler bulmalıyız."

"Broşürler bastırıp kapı kapı dağıtsak nasıl olur?" diye önerdi bir başka öğrenci. "Belki de gecenin karanlığında? Böylece kimse bizim yaptığımızı anlamaz."

"Ya da belki bir protesto düzenleyebiliriz?" diye önerdi birisi. "Bizi tutuklamaları pek olası değil, özellikle de yeterli sayıya ulaşırsak."

Hizmetçi aceleyle odaya girdiğinde grup hâlâ tartışıyordu. "Bayan Emelie," dedi yüzünde telaşlı bir ifadeyle, "bölmek istemezdim ama pencereleri temizlerken sokağımızdan bir bölük askerin geldiğini gördüm. Sanırım Leydi Mossi'nin özel muhafızları."

"Squalls!" Leap ayağa fırlayarak küfretti. Mavlyn'in elinden tuttu ve onu kanepeden çekti. "Buradan *hemen* çıkmamız gerekiyor."

Biri kapıya vurmaya başladığında ikisi de merdivenleri hızla çıktı. Kalbi göğsünde sıkışan Mavlyn, Leap'i yatak odalarından birine kadar takip etti. Sıçrayış pencereyi çekip açtı, sonra iki parmağını ağzına götürüp keskin bir ısıklık çaldı. Bir dakika sonra Cirra hemen dışarıda durdu ve Leap onun sırtına atlayarak Mavlyn'in dışarı çıkmasına yardım etti.

"Bekleyin!" diye bağırdı biri. Mavlyn arkasını döndüğünde, panik içindeki yüzleri terden parlayan iki öğrencinin odaya girdiğini gördü. Bunlar daha önce Adara'yla arkadaşlığını soran iki öğrenciydi. "Bizi de yanında götür!"

Leap bir şey söyleyemeden pencereden içeri daldılar ve Cirra'yı dördünün sırtına sığabilmesi için genişlemeye zorladılar. Leap içinden küfretti ve Cirra bir roket gibi havalanarak onları göz ve kulak mesafesinden uzaklaştırdı. Evin üzerinde süzöldüler, muhafızların kalan öğrencileri kelepçeleyerek evden çıkarmalarını izlerken tanıdık bulutun üzerinden endişeyle bakıyorlardı.

"Hayır," diye inledi Mavlyn, Emelie, Roylan ve Rina'nın da aralarında olduğunu görünce kalbi sıkıştı. Muhafızlardan biri Emelie'yi dışarıdaki, pencerelerinde demir parmaklıklar olan zırhlı arabaya ittiğinde midesinin bulandığını hissetti. "Leap, onlara yardım etmeliyiz!"

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Leap talep etti. "Muhafızları öldürmemi mi? Bunu yaparsak cinayetten aranırız!"

"Bu kötü bir fikir," dedi Lyra başını sallayarak. "Eğer cinayetle suçlanıyorsanız vatandaşlar sizi dinlemeyecektir. En azından şimdilik gitmelerine izin versek daha iyi olur. Babam bir avukattır, serbest bırakılmalarına yardımcı olabilir. Ne de olsa yanlış bir şey yapmış değiller."

"Bunu yapabilmesi ne kadar olası?" Mavlyn, muhafızları durdurmak için büyüsunü kullanma dürtüsüne karşı savaşıarak sordu. Bu mesafeden bile bazı itüzümü tohumlarını yere atabilir ve onları muhafızların bacaklarını dolaştırmak için kullanabilirdi, böylece diğerleri kaçabilirdi.

"Büyük ihtimalle," dedi Tora kendinden emin bir şekilde. "Onları çok uzun süre alıkoyarlarsa, aileleri bir kargaşaya neden olacak ve bu sadece iddialarınıza güvenilirlik kazandıracaktır."

"Kesinlikle." Lyra, kargaşayı izlemek için sokağa dökülen komşularına başıyla işaret ederken gözleri parlıyordu. "Aslında bu gösteri Leydi Mossi'nin sizin iddialarınızı ciddiye aldığının bir kanıtı. Eğer bir tehdit olmasaydınız bunu yapmazdı ve bu insanlar da bunu biliyor."

Muhafızların son öğrencileri de arabaya bindirmesini izlerken Leap, "Her şey iyi güzel," dedi. Mavlyn, Emelie'nin ailesinin eve döndüklerinde kızlarının hapse atıldığını fark ettiklerinde ne diyeceklerini merak ediyordu. İçini bir utanç kapladı; onu yanlarına almışlardı ve o da onlara borcunu böyle ödemişti. "Ama biz ne yapacağız? Emelie'nin evine geri dönemeyiz."

"Teyzemin evinde kalabilirsin," diye açıkladı Tora. "Şu anda şehir dışında, yani orada yaşayan kimse yok. Mükemmel bir zamanlama."

"Gitmeden önce en azından bir not bırakabilir miyiz?" Mavlyn sesinde yalvaran bir tonla sordu. "Emelie'nin ailesi neler olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"Bu çok riskli," dedi Lyra. Mavlyn'in omzunu sempatik bir şekilde sıktı. "Ama endişelenme. İkinizi güvenli bir yere götürdükten sonra Emelie'nin babasına haber vermesi için ticaret merkezine bir hizmetçi göndereceğim."

Mavlyn, "Pekâlâ," diye yumuşadı.

Tora, Leap'e büyükannesinin nehir kıyısında küçük bir kulübe olan evinin yolunu tarif etti. Sarmaşıklar ve çiçekli bitkiler kaba yontulmuş taş duvarlarına tırmanıyor, çatısı saz yapraklarıyla sazlanıyordu. Tora'nın anahtarı yoktu ama Sıçrayış bahçe penceresinden içeri girmeyi başardı ve diğerlerini ön kapıdan içeri aldı.

İçeri girdiklerinde Lyra burnunu kırıstırarak, "Vay canına, burası çok tozlu," dedi. Pencere kapalıydı, ön kapıdan gelen yetersiz ışık ve Leap'in açtığı tek pencere, beyaz çarşaflarla örtölmüş mobilyalarla dolu bir oturma odasını ortaya çıkarıyordu. "Teyzen ne zamandır yok?"

"Birkaç aydır," diye itiraf etti Tora. Kanepenin üzerindeki örtüyü bir çırpıda kaldırdı, ardından yüzüne çarpan toz bulutuyla şiddetli bir şekilde hapşırdı. "Güney sahilinde yaşayan ve hasta olan büyükanneme bakıyor. Yakın zamanda döneceğini sanmıyorum, bu yüzden Mavlyn ve Leap burada güvende olmalı."

Dördü sonraki on beş dakikayı odaları gözden geçirerek, mobilya çarşaflarını kaldırarak, tozları temizleyerek ve duvar aplik mumlarından birkaçını yakarak geçirdi. "Her ne kadar tüm zamanımızı karanlıkta geçirme fikrinden nefret etsem de," dedi Leap son çarşafları katlayıp kaldırırken, "bence pencereleri kapalı bırakmalıyız."

"Katılıyorum," dedi Tora. Leap'in tırmandığı pencerenin panjurlarını kapattı. "Teyzemin komşuları çok işgüzar. Burada başka birinin yaşadığını görürlerse etrafı kolaçan etmeye başlarlar ve en son isteyeceğimiz şey içlerinden birinin sizi gecekondulaştığınız için yetkililere ihbar etmesidir."

Lyra mutfaktaki soğuk kutuyu açtı ve dilini şaklattı. "Teyzen yiyecek olarak pek bir şey bırakmamış," dedi. "Ortalıkta görünmezken onlara biraz erzak götürmeliyiz."

"İşte," dedi Sıçrayış, para kesesinden birkaç bozuk para çıkararak. "Bunları bize biraz yiyecek almak için kullanabilirsin."

"Ama çok fazla değil," dedi Mavlyn. "Uzun süre kalmayacağız."

"Sen değil misin?" Tora kaşlarını kaldırdı. "O zaman ne yapacaksın? Leydi Mossi'nin muhafızları seni ararken şu anda kasabada görünemezsin."

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti Mavlyn. İçinden yükselen çaresizlik hissini görmezden gelmeye çalıştı, pozitif kalmaya çalıştı. "Ama burada öylece oturup sonsuza kadar saklanamayacağımızı biliyorum. Söz verdim... Nox'un planlarını engellemek için elimden geleni yapacağıma söz verdim ve eğer bir yere kapatılırsam bunu yapamam."

İki arkadaş karşılıklı bakıştılar. "Sizi tehlikeden uzak tutarken savaş çabalarını nasıl sabote edebileceğimize dair bazı fikirler üzerinde beyin fırtınası yapacağız," dedi Lyra. "İkinizin de kaçmak zorunda kalmanızı istemiyorum, özellikle de biz küçük fae'lere gerçekte neler olup bittiğini anlatacak tek kişi siz olduğunuz için."

Mavlyn ve Sıçrayış'tan yarın yiyecek ve bir planla geri döneceklerine söz vererek ayrıldılar. İki arkadaş, Tora'nın teyzesinin kilerde ve soğuk kutuda bıraktığı malzemelerle kendilerine yetersiz bir yemek yaptıktan sonra uzun ve huzursuz bir gece için yerleştiler.

"Hiç uyuyabildin mi?" Sıçrayış, ertesi sabah odasından tökezleyerek çıkarken esnedi.

"Belki bir saat," dedi Mavlyn inleyerek, kanepede uzandığı yerden doğrulurken. Kendisine ait olduğunu iddia ettiği yatak odasında uyumaya çalışmış ama eski evin çıkardığı her gıcırta ve iniltiyle irkilerek uyandıktan sonra vazgeçip oturma odasına geçmişti. Gecenin geri kalanını bir gözü kapıda, Leydi Mossi'nin muhafızlarının onları tutuklamak için kapıyı kırma ihtimaline karşı hazır ve nazır bir şekilde geçirmişti.

"Aynen." Leap onun yanındaki koltuğa yığıldı. Tavana bakarken bir elini dikenli saçlarında gezdirdi ve saçlarının diken diken olmasına neden oldu. "Belki de bugün yola çıkmalıyız. Kasaba kasaba dolaşıp mesajı yaymalı, askere alma memurlarının önüne geçmeliyiz."

"Bu da bir seçenek," diye düşündü Mavlyn. "Roylan'ın kız kardeşinden daha fazla broşür basmasını isteyebiliriz ve sen de rüzgâr büyüünü kullanarak bunları kasabalara ve köylere yayabilirsin."

Leap, "Bu bir ya da iki kasaba için işe yarayabilir ama tüm diyara yetecek kadar taşıyamayız," dedi. "Stok yenilemek için sürekli Talamh'a geri dönmemiz gerekecek. Daha fazla belediye toplantısına katılıp belediye başkanlarını ve köy liderlerini konuşmamıza izin vermeleri için ikna edebilirsek daha iyi olur."

"Bundan emin değilim." Mavlyn Fenwood'da neredeyse başına gelecek olanları hatırlayarak ürperdi. "Tutuklanmamız için iyi bir yol gibi görünüyor. Gaoth Aire'e gidip orada haberi yaymaya çalışmaya ne dersiniz?"

"Şu anda Gaoth Aire'e seyahat etmek çok tehlikeli," dedi Leap. "Dağ geçitleri karla kaplanmış olacak ve uçuyor olsak bile kar fırtınalarından geçmek zorunda kalacağız. Büyüm bir genç için oldukça güçlü ama ben bile kar fırtınalarıyla savaşamam." Kaşlarını çatı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Keşke reşit olma törenini yapacak kadar büyümüş olsaydım."

"Sadece birkaç yıl uzaktasın," dedi Mavlyn cesaretle.

"Evet, ama yine de." Leap içini çekti. "Her neyse, geçen sefer olanları göz önüne alırsak, yakın zamanda Gaoth Aire'e geri dönmek istediğimi sanmıyorum." Dudağını büktü. "Eğer Ryker'ı tekrar görürsem, onu öldürmekten kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum."

Mavlyn dalgınca başını salladı, aklı Adara ve Quye'ye gitti. İkisinin nasıl olduğunu, Prenses Ylena'yı bulup bulmadıklarını merak ediyordu.

ve ejderhaların onlara yardım etmeyi kabul edip etmediklerini merak ediyordu. Einar'la birlikte yola çıktıklarından beri neredeyse iki hafta geçmişti... Furian Dağı'na sağ salım varabildiklerini ve yol boyunca çok fazla gölge yaratığa rastlamadıklarını umuyordu.

"İyiler," dedi Leap uykulu bir sesle ve Mavlyn son kısmı yüksek sesle söylediğini fark etti. "Öyle olmasalardı, Kiryan şu anda peşimizde olurdu."

"Bu doğru." Mavlyn Işıldayan'ı unutmuştu. Nerede olduğunu, ruhlar âlemine çekilip çekilmediğini ya da Nox'un çabalarına karşı koymak için dışarıda fae'leri etkileyip etkilemediğini merak ediyordu. Onun başkalarının bedenlerine girebilme yeteneğinin kendisinde de olmasını diledi; eğer bunu yapabilseydi, yüksek rütbeli memurların, belediye başkanlarının ve diğer liderlerin kılığına girer ve halklarına askere alınmaya ve savaşa karşı durmalarını söylemelerini isterdi.

Tora ve Lyra o öğleden sonra dönerken yanlarında sadece bol miktarda yiyecek değil, birkaç arkadaşlarını da getirmişlerdi. "Emelie!" Mavlyn arkadaşını karşılamak için koltuktan fırlayarak ağladı. "Güvende olmana çok sevindim," diyerek diğer kıza sıkıca sarıldı. "Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır, ama beni bırakmazsan bırakacaksın," diye mırıldandı Emelie.

"Özür dilerim!" Mavlyn arkadaşını çabucak serbest bıraktı. Roylan ve Rina'nın da orada olduğunu görünce rahatladı. "Hepiniz iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz," dedi Roylan, Lyra'ya sırtarak. "Lyra'nın babası bu sabah erkenden geldi ve gardiyanı azarladı. Bizi bırakmazlarsa gazetede yolsuzluk ve öğrenci tacizi hakkında bir haber yayınlatacağını söyledi. Otuz dakika sonra serbest bırakıldık."

"Ailelerimiz başka bir hikâyeydi," diye homurdandı Rina, oturma odasındaki sandalyelerden birine otururken. "Dikkatsiz olduğum için beni azarladılar ve okul saatlerinden sonra ikimizin de evden çıkmasını yasaklamaya çalıştılar."

"Ailem de pek mutlu değildi," diye itiraf etti Emelie. "Seni görmek için evden gizlice kaçmak zorunda kaldım."

"Burada olmanızda bir sakınca var mı?" Mavlyn, içi suçluluk duygusuyla kıvrınarak sordu. "Ailelerinizle başınızı derde sokmak istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Lyra alay etti. "Eğer bu Gölge başarılı olursa dünyamızın sonunun gelebileceğinden bahsediyoruz. Bence bu ailelerimize karşı biraz isyan etmeye değer."

"Sadece ailelerimiz değil," diye uyardı Roylan. Mavlyn'in bakışlarıyla karşılaştı, koyu renk gözleri ciddiydi. "Kasabanın dört bir yanına senin ve Leap'in isimlerinin yazılı olduğu aranıyor posterleri asıldı. Üzerlerinde taslaklar yok - henüz - ama benzerliklerinizin ortaya çıkması an meselesi ve ikiniz için de büyük ödüller listelediler." Diğerlerine baktı. "Eğer dikkatli olmazsak kendi yüzlerimizi de orada bulabiliriz."

Leap, "Bize yardım etmek istemiyorsanız sorun değil," diye teklif etti. "Mavlyn ve ben konuşuyorduk ve Talamh'tan ayrılıp diğer kasaba ve köylere yayılmayı, belki de broşür dağıtmayı düşünüyorduk, eğer basılmaları için bize yardım etmek isterseniz."

"Hayır," diye başını salladı Lyra. "Senin ve Mavlyn'in bize anlattıklarına bakılırsa, savaş çabalarının burada, Talamh'ta üretildiği çok açık. Diğer şehirlere gitseniz bile burada pes edemeyiz. Vatandaşları General Slaugh ve Leydi Mossi'ye karşı durmaya ikna etmeliyiz, bu Büyük Fae'lerin hayatlarımızı bu kadar dikkatsizce bir kenara atmalarına izin vermek yerine."

"Aynen öyle." Tora ellerini eteklerinin arasına sıkıştırdı. "Kuzenimi General Slaugh onu Kral Aolis'in ordusuna aldığı anda gölge yaratıklar yüzünden kaybettim ve aile üyelerini kaybeden başkalarını da tanıyorum. Bunu yapamayız."

Büyük Fae'leri körü körüne takip etmeye devam edin, en başta neden savaştığımıza dair bize gerçeği bile söylemiyorlarken olmaz."

"Pekâlâ." Mavlyn grupla yüzleşirken omuzlarını dikleştirdi. "Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsanız, kendimizi çok fazla riske atmadan nasıl karşı koyabileceğimize dair bazı fikirlerim var. Yapacağımız şey şu..."

OceanofPDF.com

Leydi Mossi

"Oh, evde olmak çok güzel!" Arboretuma girdiklerinde Gelsyne sevinçten havalara uçtu. Yüzüne keyifli bir gülümseme yayılırken, bir yandan da Yavaş bir daire çizerek pırıl pırıl cam kubbeyi ve içindeki serayı inceledi. Yeşilin akla gelebilecek her tonunda yaprakları olan yüksek ağaçlar cam tavana doğru yükseliyor ve pelüş çim zemin üzerinde gölgeler oluşturuyordu. Sarmaşıklar ve sürüngenler gövdelere doğru kıvrılırken, rengârenk çiçekler ve egzotik meyveler yaprakları süslüyordu. Dışarıda esen soğuk kış rüzgarlarına rağmen hava ılık ve nemliydi ve şırıl şırıl akan suyun sesi atmosfere rahatlatıcı bir hava katıyordu.

"Öyle, değil mi?" Leydi Mossi dudaklarını bükerek gülümsedi. Torununun arboretuma son ayak basışından bu yana neredeyse otuz yıl geçmişti. "Neredeyse her günümüzü burada birlikte geçirirdik. Şeker filizlerini yanlışlıkla fazla sulayarak arboretumu tatlılarla doldurduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Ne?" Gelsyne Leydi Mossi'ye dönerken gözlerini kırptırdı.

"Şeker filizi çalıları." Leydi Mossi ona baktı. "Lütfen, bana unuttuğunu söyleyemezsin. Onlar senin favorindi!"

"Evet, doğru," dedi Gelsyne umursamazca. Parmağını solundaki ağaçtan sarkan elektrik mavisi çiçeklerden birine doğru uzattı ve Leydi Mossi şimşek hızıyla tepki vererek elini temas edemededen uzaklaştırdı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu Gelsyne'nin kolundan tutup torununu kendisine doğru çevirerek. "Siren çiçekleri zehirlidir!"

"Ben... doğru." Gelsyne'nin yüzü kızardı ve elini Leydi Mossi'ninkinden çekti. "Özür dilerim, Büyükanne. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu."

Leydi Mossi, Gelsyne'nin yüzünü incelerken, "Bu arboretumda geçirdiğin yıllar, buradan uzakta geçirdiğin yıllardan çok daha fazla," dedi. Gözleri buluştu ve bir anlığına torununun retinalarından karanlık bir gölge geçerek onları tamamen siyaha çevirdi.

"Evet," dedi Gelsyne, Leydi Mossi'nin elini tekrar avucunun içine alarak. Sesi derinleşti ve Leydi Mossi'nin zihni bulanıklaştı, şüpheleri akan bir nehirde ilerleyen yağ tabakası gibi kayıp gitti. "Beni affetmek zorundasınız büyükanne. Geldiğimde Kral Aolis, Adara hakkında bilgi almam için bana işkence yaptırdı ve bu deneyim beynimi biraz karıştırmış gibi görünüyor. Hafızamı tazeleyebileceğinizi umuyorum."

"Evet, elbette," dedi Leydi Mossi, sesi kulaklarına çok uzaklardan geliyordu. Gelsyne onu bıraktı ve dünya hızla geri geldi, arboretumun manzaraları ve sesleri keskin bir şekilde ortaya çıktı. Bir an için duyuları

düşüncelerini toparlayamayacak kadar bunalmıştı. "Yaşadığın çilenin etkisinden hâlâ kurtulamamış olman çok doğal."

Gelsyne'yi arboretumun ortasındaki, Leydi Mossi'nin tahtının yanı sıra daha gayri resmi toplantılar için bir oturma alanını da barındıran dinleyici odasına götürdü. Gelsyne'yi şaşırtan bir şekilde Avani onları bekliyordu. Eteklerini altına sokarak koi havuzunun kenarına oturmuş, parmaklarıyla suyun yüzeyini sıyrıyor ve dev koilerin tırnaklarını kemirmesine izin veriyordu.

"Canım," dedi Leydi Mossi, diğer torununa doğru ilerleyerek. Ayağa kalkan Avani'nin elini tuttu. "Seni yataktan kalkmış gördüğüme çok sevindim." Avani birkaç hafta önce, General Slaugh rehineleri serbest bıraktıktan sonra, yorgun ve içine kapanık bir halde geri dönmüştü. Şifacılar onu birkaç hafta boyunca yatak istirahatine yatırmışlardı ve Leydi Mossi birkaç kez ziyaret etmiş olsa da Avani onunla çok az konuşmuştu.

"Teşekkür ederim büyükanne." Avani gülümsedi ve Leydi Mossi bu jestin gözlerine tam olarak ulaşmadığını fark etmemeye çalıştı. Bir zamanlar gür ve canlı olan yaprak yeşili saçları, kelebek tokalarının ağırlığını zorlukla taşıyabilen sivri kulaklarının etrafından kayıtsızca sarkıyordu ve pas rengi teni donuk ve ağdalıydı. Yine de gözlerinde biraz daha hayat vardı ve Leydi Mossi bundan cesaret almaya çalıştı. "İyileştirici tonikler sonunda keyfimi biraz yerine getirmiş gibi görünüyor."

Leydi Mossi'nin omzunun üzerinden baktı ve gözlerinde bir gölge titreşti. "Kuzen Gelsyne," dedi. "Burada olacağınızı fark etmemiştim."

"Bu sıkıntılı zamanlarda atalarımın evine dönmenin en iyisi olacağını düşündüm," dedi Gelsyne. Öğleden sonra çayının hazırlandığı masaya oturdu. "Yemek yiyelim mi, Büyükanne? Açlıktan ölüyorum."

Üçü de masaya yerleşti ve yemeklere yumuldu. Leydi Mossi, Avani'nin kendisi yerine Gelsyne'nin yanına oturmayı tercih etmesine şaşırdı ama bunu fazla büyütmemeye çalıştı. Hizmetçilerden biri içeri girip bir tomar rapor getirdi ve Mossi de dikkatini onlara verdi, onları okurken çayından yudumlar aldı.

"Bunlar General Slaugh'un savaş raporları mı?" Gelsyne gizlice eğilerek sordu.

"Evet." Leydi Mossi torununun bakışlarıyla buluşabilmek için kâğıdı biraz indirdi. "Okumak ister misiniz?"

"Evet, lütfen." Gelsyne elini uzattı. Leydi Mossi'nin kaşlarını kaldırması üzerine ekledi: "Ediria'nın gelecekteki kraliçesi olarak bu konularla ilgilenmem gerektiğini düşünüyorum. Özellikle de birlikleri yöneten müstakbel kocam olduğu için."

"Yeterince doğru." Leydi Mossi raporu okumayı bitirdikten sonra Gelsyne'ye uzattı. "Savaş iyi gidiyor gibi görünüyor, yine de General Slaugh'un biraz fazla sert davrandığından endişeleniyorum. Dört su fae köyünü tamamen yok etti."

"O zaman iyi gidiyor," dedi Avani.

"Eee?" Leydi Mossi sesindeki sertliğe şaşırarak Avani'ye baktı. "Etkili olduğu kesin ama kadınları ve çocukları öldürmesinin gerekli olduğundan emin değilim."

Gelsyne başka bir rapora uzanarak, "O dişiler hâlâ savaşabilir ve o çocuklar hayatta kalırlarsa intikam almak isteyerek büyüyecekler," dedi. "En iyisi soylarını tamamen ortadan kaldırmak ve diğer köyleri korkutarak boyun eğdirmek. Haber yayılırsa belki de savaşmak yerine teslim olurlar ve bu iş çabucak biter."

"Ya da belki daha sert savaşacaklar," diye tersledi Leydi Mossi, "ve sonuç olarak daha büyük kayıplar vereceğiz."

Gelsyne bunu duymazdan gelen bir el salladı. "Daha acil bir mesele var," dedi. "Bu sabah muhafız yzbaşısıyla konuştum ve görünüşe göre askere alma Talamh'da direnişle karşılanıyor. Talamh niversitesi'nin ğrenci gazetesinde askere alınmaya karşı çıkan bir ğrenci hakkında bir makale yayınlandı. Elbette muhafızların hepsine el koymasını sağladım ama olan olmuş."

"nce bana danışmadan muhafızlarıma emir mi verdin?" Leydi Mossi torununun cüreti karşısında şok olmuş bir halde Gelsyne'ye baktı. "Nerede bu belgeler? Bir kopyasını görmek istiyorum."

"Hepsini yaktırdım." Gelsyne Leydi Mossi'nin elini tuttu ve bir kez daha o tuhaf, karanlık pus zihnine çöktü. "Büyükanne, kâğıt ya da ne yazdığı hakkında endişelenmene gerek yok. Ama bu söylentileri yayan kızı bulmamız gerekiyor. Arkadaşlarını tutuklattım ama kendisi kaçtı. şehir halkı arasına nifak tohumları ekmeye devam etmesine izin veremeyiz."

Leydi Mossi kaşlarını çattı ve zihnindeki sisi dağıtmaya çalıştı. "Ona bu kadar ilgi göstererek itibarını zedelemiş olmuyor muyuz? Onu görmezden gelmenin en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Katılmıyorum," dedi Avani. "Bize karşı konuşanları ibretlik hale getirmeliyiz. Eğer bunun bir sonucu olmazsa, diğer kk fae'ler isyan etmenin normal olduğunu düşüneceklerdir."

"Evet, haklısınız." Bu küstah kk fae'lerin kendisini sorguladığını düşününce Leydi Mossi'nin içinde öfke alevlendi. Onca yüzyıl boyunca yorulmak bilmeden onları yönetmiş ve korumuştu! Bu sonradan görme kız her kimse, kk isyanının yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti. Arkasını dönerek seslendi

bir hizmetçi yanına geldi. "Derhal muhafız yüzbaşısını getirin. Onun için emirlerim var."

OceanofPDF.com

Einar

Kraliyet sarayı kalıntılarından dönerken, Quye'nin istediği taşları toplamak için ilkel taş madenlerinden birinde mola verdim. Ne yazık ki maden kuyusu çökmüştü, bu da taşları çıkarmak için kazmayı imkânsız hale getiriyordu, bu yüzden ikinci bir madene gitmek zorunda kaldım ve sonunda girebilecek kadar güvenli bir tane bulana kadar yoldan çok daha uzaktaki üçüncü bir madene gittim.

Şaşırtıcı bir şekilde, maden kuyusunda gizlenen çok az gölge yaratık vardı ve nispeten kolay bir şekilde temizledim. Madencilerin geride bıraktığı arabalar ve kazmalar hâlâ iyi durumdaydı ve iki düzine kadar taş çıkardım. Kabaca yontulmuşlardı ve onları kesecek ya da parlatacak yeteneğim ya da aletlerim yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Hâlâ büyü depolayabiliyorlardı ve ihtiyacımız olan tek şey de buydu.

Bitkin bir halde, ilkel taşları saklamak için bir çuval buldum ve ardından madenden çıktım. Madenden sadece bir parça taş kaldığını gördüğümde

Zayıf gün ışığı gökyüzünü aydınlatıyordu; orada sandığımdan daha uzun süre kalmış olmalıydım.

"Lanet olsun," diye yemin ettim. Ejderha formuna geri döndüm ve ölmekte olan güneşten kaçmaya çalışarak sınıra doğru olabildiğince hızlı uçtum. Fakat Hearthfyre ile Gaoth Aire arasındaki dağlık sınır yaklaştıkça bunu başaramayacağımı anladım. Açlıktan ölüyordum; uçmak, savaşmak ve madencilikle dolu bir gün enerjimi neredeyse tüketmişti.

Adara ve Quye arkamı kollamadan geceyi burada geçirmek güvenli değildi. Ama sınırı sağ salim geçebilmem için en azından bir saat dinlenmem gerekiyordu.

Son güneş ışığı da kaybolmuş, yerini gökyüzünü kaplayan kalın kül tabakasının örttüğü dolunayın sulu ışığına bırakmıştı. Normalde, zehirli dumanları solumak zorunda kalmamak için bulut örtüsünün üzerinde uçardım ama manzarayı görmem gerektiği için alçaktan uçmak zorunda kaldım. Endişeyle araziye taradım ve fark edilmeden önce inmek için güvenli bir yer aradım.

Bir ovaya bakan ıssız, kurak bir tepeye yerleşirken, bu iş görür, diye düşündüm. Tepe büyük kayalarla doluydu ama bir ejderhayı saklayacak kadar büyük değildi, bu yüzden iki ayaklı formuma geri döndüm, sonra ikisinin arasına çömeldim, ilkel taş çuvalını göğsüme tuttum.

Uzun bir süre uyanık kaldım, duyularım gölge yaratıklara karşı alarmdaydı. Ancak dakikalar geçtikçe ve hiçbir şey yaklaşmadıkça uyukum geldi, göz kapaklarım yarıya indi. Esneyerek başımı direğe yasladım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Biraz kestireceğim, dedim kendi kendime.

Ve sonra uyudum.

Tamil'in cenazesi için gittiğimiz kasaba olan Fheir'e doğru karda ilerlerken rüzgâr etrafımda uğulduyor, şiddetli kar fırtınasına karşı savaşıyordum. Fırtına o kadar şiddetliydi ki önümü ancak bir metreden fazla görebiliyordum ama Adara'ya dönmek için sabırsızlanarak yoluma devam ettim. Beni beklediğini biliyordum; bağ sayesinde onu hissedebiliyor, benim için duyduğu korku ve endişeyi hissedebiliyordum.

Buz fae kasabası çok uzakta değildi -sadece ormanda kısa bir yürüyüşe çıkmak için ayrılmıştım- ancak nefesim kesik kesik gelene ve bacaklarım efordan titreyene kadar yolculuk sonsuza kadar uzayacakmış gibi görünüyordu. Ejderha formuna geçebilmeyi diledim ama bu koşullarda uçmak güvenli değildi, bu yüzden sürüklenmeler gittikçe yükselirken karda mücadele ederek yoluma devam ettim.

Çok üşüyorum, diye düşündüm, dişlerim takırdıyordu. Kürk pelerinimi daha sıkı sararak ısınmaya çalıştım ama soğuk iliklerime kadar işliyor gibiydi. İçimdeki ateş bile buna karşı hiçbir şey yapamıyordu ki bu son derece olağandışı bir durumdu. İki ayaklı formumda da soğuğu hissedebiliyordum ama bu daha önce yaşadığım her şeyden daha kötüydü. Sanki kanım donmak üzereydi.

Adımlarım yavaşladı, uzuvlarım yavaş yavaş soğuk havaya teslim oldu. İçime bir ıssızlık hissi yayıldı, ejderha arkadaşlarımı geçitten gönderdikten sonra hissettiğimden bile daha geniş ve karanlık bir uçurum açarak geçidi kapattım ve kendimi sonsuza dek onlardan ayırdım. Kendimi hareket etmeye zorladım, bir adım daha atmaya çalıştım ama kollarım ve bacaklarım kımıldamayı reddetti. Dik durmak için her şeyimi harcadım.

"Einar..." diye bağırdı Adara'nınkine benzeyen bir ses, sözcükler rüzgârın uğultusundan zar zor duyuluyordu. İlk başta bunun benim hayal gücüm olduğunu düşündüm,

ama bir sonraki bağırsık yüksek ve netti, kulaklarımda yankılanıyordu. "Einar, uyan!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yerimden fırladım. Küçük, solucan benzeri gölge yaratıkların açıkta kalan derimin her santimine yapışıp vücudumdaki enerjiyi emdiklerini fark ettiğimde boğazımdan dehşet dolu bir çığlık koptu. Bu kadar üşümeme şaşmamalı! Küfrederek küçük piçleri üzerimden söktüm ve üzerlerinde tepinerek onları toprağa gömdüm, ardından çılgınca bir on dakika boyunca kıyafetlerimi çıkarıp vücudumun her santimini daha fazlası için kontrol ettim.

Ancak sülük kalmadığından emin olduğumda kıyafetlerimi titreyen bedenime geri çektim. Soğuk sadece rüyalarımın bir ürünü değildi - o gölge yaratık sülükler içimdeki ateşi tüketmiş, neredeyse tüm gücümü benden çalmıştı. En başta kestirmek için uzandığımda olduğumdan bile daha kötü durumdaydım.

"Salak, salak, salak!" Yemin ettim, yamaçtan aşağı koşuyordum. Eğer Adara elini uzatıp bağ aracılığıyla beni uyandırmasaydı, o sülükler beni öldürebilirdi. Zaten ejderha formuma geçmek için yeterli enerjim yoktu, bu da yolun geri kalanını yürüyerek gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Daryan'ın manşeti yanımda olsaydı, enerjimi geri kazanmak için ilkel taşı çekebilirdim. Ama onu gerçek sahibi olan Adara'ya vermiştim.

-Ve şimdi taşıdığım ilkel taşların hepsi boş, hiçbir gücü olmayan işe yaramaz ıvır zıvırlardı.

Neredeyse umudumu yitirmiştim ki esinti değişti ve uzun zamandır kokusunu almadığım tanıdık bir koku burun deliklerime ulaştı.

Sülfür.

Kalbim daha hızlı atarak yönümü değiştirdim ve burnumu çürük yumurta kokusuna doğru takip ettim. Nereye gittiğimi zar zor görebiliyordum.

Ay çok uzaktaydı, bu yüzden kulaklarımı yakındaki yırtıcı hayvanların sesleri için zorlayarak, birkaç kez kayalara takılarak dikkatlice ilerledim.

Ama sonunda bir köşeyi döndüm ve işte oradaydı, üç büyük kayanın arasında yuvalanmıştı.

Bir kaplıca.

Heyecan damarlarımda dolaştı ve kıyafetlerimi çıkarıp bir kenara fırlatarak kaynar suya girdim. Sıcaklık bir fae için dayanılmaz olabilirdi ama ben inledim, sıcaklık kemiklerime işlerken fokurdayan derinliklere battım. Gölge yaratıklar tarafından bozulmuş olabileceğinden korktuğum için daha önce kaplıcalara gitmemiştim ama görünüşe göre burası onların lekesinin bulaşmadığı birkaç yerden biriydi. Kaplıcalar berbat kokuyor olabilirdi ama sularının özel iyileştirici özellikleri vardı ve yüksek sıcaklıklar yorgun ejderhaları gençleştirmek için harikalar yaratıyordu.

Kaplıcalarda sonsuza kadar kalabilmeyi diledim ama sadece uçmak için yeterli enerjiye sahip olana kadar suların tadını çıkarmama izin verdim. Kaplıcalar gençleştiriciydi ama beni sonsuza dek ayakta tutamazdı. Hâlâ yiyecek bulmam gerekiyordu. İç çekerek, isteksizce sudan çıktım ve giyindim, sonra ejderha formuna geri döndüm ve sınıra doğru yola çıktım.

Gaoth Aire'e varacak ve orada beni önümüzdeki birkaç hafta idare edecek bir av bulmayı umacaktım. Ve sonra, zamanı geldiğinde, Adara ve Quye için geçidi açmak üzere Furian Dağı'na dönecektim.

Adara

"E inar!"

Dudaklarımdan dökülen haykırıyla yatağımda doğruldum, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalbim küt küt atarken kulübenin loş iç kısmına baktım ve etrafımı anlamaya çalıştım. Ejderha adasında olduğumu ve Quye ile birlikte aceleyle inşa edilmiş bir barınakta kaldığımı hatırlamam bir dakika sürdü.

"Adara?" Quye uykulu bir şekilde sordu. O da doğrulup gözlerini ovuşturdu. Pencereden içeri süzülen ay ışığı beyaz saçlarını ve solgun tenini ışılatıyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet." Elimi yüzümde gezdirdim, endişe hâlâ içimi kemiriyordu. "Ben sadece... Einar'ın tehlikede olduğunu düşünüyorum. Onunla ilgili bir rüya gördüm. Bu iğrenç siyah solucanlarla kaplıydı... ve... ve..." İçimi bir bulantı dalgası kapladı ve yutkundum. "Sanırım onun yaşam gücünü boşaltıyorlardı."

Quye'nin gözleri endişeyle parladı. "Bağ aracılığıyla ne hissediyorsun?"

"Emin değilim." Gözlerimi kapattım, bağlantıya konsantre oldum. Einar'ın varlığını hâlâ hissedebiliyordum ama zayıftı, normalden daha zayıftı. "Onu zar zor hissedebiliyorum."

Quye yanıma geldi ve bir elini göğsüme bastırarak gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açana kadar birkaç saniye geçti. "Hâlâ orada," dedi. "Savaştığı şey her neyse onu tüketmiş olmalı, ama o güçlü yaşlı bir ejderha ve daha kötülerini de atlattı. Hayatta kalacaktır."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.

Quye bana sabit bir şekilde baktı. "Çünkü sana olan sevgisi tüm gölge yaratıklardan daha güçlü. Döndüğümüzde seni hazır ve nazır bir şekilde beklediğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Ben Mavlyn için çok daha fazla endişeleniyorum."

Quye'nin sesindeki inanç beni utançla doldurdu. Quye'nin Einar'ın bana olan sevgisine benden daha çok inanması benim hakkımda ne söylüyordu? Böylesine sadık bir hayranlığa layık mıydım?

"Bekle bir dakika." İfadesinin geri kalanı beni yakaladı. "Mavlyn için daha çok endişeleniyorum da ne demek?" Elini tuttum. "Bir şey mi gördün?"

Quye başını salladı. "Tam olarak değil. Bazı konular söz konusu olduğunda görüşüm bulanıklaşıyor. Ama rüya aleminde onu kontrol ettiğimde Talamh'da olduğunu ve Nox'un da orada olduğunu biliyorum."

Midem bulandı. "Sence tehlikede mi?"

"Hepimiz bir tür tehlike altındayız," diye hatırlattı Quye bana. "Mavlyn, Einar ya da bir başkası için endişelenmenin bir anlamı yok. Umnar'a hazırlanabilmek için Ylena ile eğitimine odaklanmalısın."

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de uykuya dalmam uzun zaman aldı, zihnim arkadaşlarım için endişelenmekle çalkalanıyordu. Oruç tutmaya başlayalı birkaç gün olmuştu ve nem ve sürekli sıcak bu sefer durumu daha da kötüleştirmişti.

Sadece birkaç gün daha, diye kendime hatırlattım. Sadece birkaç gün sonra tekrar Einar'ın kollarında olacaksın. Bu hayali göğsüme yakın tuttum, beni Einar'a bağlayan zayıf ama sabit bağa gömüldüm. Sonunda uykuya dalmadan önce son düşüncem o oldu.

"Konsantre ol," dedi Ylena sertçe.

Gözlerimi açtım ve açık kapı aralığından bana ters ters baktığını görmek için döndüm. Umnar'a hazırlanmam için beni her gün kulübesine çağırıyor, zihinsel ya da ruhani nitelikte günlük görevler veriyordu. Bugünkü görev geleceğı gözümde canlandırmayı içeriyordu ve bedenim şu anda ısrarla itiraz ettiğı için odaklanmakta çok zorlanıyordum. Okyanus esintisini koklayabilmek için dışarıda verandada oturmaya karar vermiştim ama bu bile pek yardımcı olmuyor gibiydi.

"Konsantre olmadığımı nasıl anladın?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Çünkü içeriden nefesinin altında küfürler mırıldandığını duyabiliyordum," dedi kuru bir sesle ve ben kızardım. Yanıma oturup benim gibi bacak bacak üstüne attığında ifadesi biraz yumuşadı. "Açken odaklanmanın zor olduğunu biliyorum," dedi, "ama bu da zorluğun bir parçası."

Sert bir iç geçirdim. "Bunu okyanusta deneyemez miyim?" Ben sordum. Su gerginliğini azaltır ve işleri kolaylaştırırdı - uykuya dalmama yardımcı olurdu.

Açlık sancılarının beni uyutmadığı geceler.

"Hayır," dedi Ylena sertçe. "Acı ve rahatsızlık hissederken bile zihnini temizleyebilmek Umnar'ı tamamlamadan önce öğrenmen gereken önemli bir beceridir. Zayıf bir zihin, içindeki ejderhayla başarılı bir bağ kuramaz; bunun yerine canavar sana hükmedecek ve sen de tam tersine onun dürtülerinin kölesi olacaksın."

"Oh," dedim, şaşırmıştım. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu fark etmemiştim. "Bunun daha önce olduğunu hiç gördün mü?"

"Evet," dedi Ylena usulca. Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirdi. "Küçük kız kardeşim, Celi."

"Özür dilerim," dedim. Ylena'nın küçük bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum - ailemin ejderha tarafında başka bir teyzem olduğunu. "Ona ne oldu?"

"Canavar onun zihnini yuttu," dedi Ylena. Acı, muhteşem yüz hatlarını sıkılaştırdı ve anıyı yeniden yaşarken dudakları birbirine yapıştı. "Konuşma ve diğer ejderhalarla etkileşim kurma yeteneğinin yanı sıra empati ve merhametinin çoğunu da kaybetti. Babam sonunda zincirlenmesini emretmeden önce çiftlik hayvanlarını öldürdü ve birkaç ekini yerle bir etti. Esaret altında soldu ve bir yıl sonra vefat etti."

"Bu korkunç bir şey." İçimde acıma duygusu kabardı ve parmaklarım Ylena'ya uzanıp onu rahatlatma isteğiyle büküldü. Ama bana yardım etmeyi kabul ettiğinden beri yakınlaşmış olsak da, aramızdaki bağ ailevi olmaktan çok öğrenci ve öğretmendi, bu yüzden bir kucaklaşmanın iyi karşılanacağından emin değildim.

"Öyle," diye kabul etti Ylena, "ve bunun senin başına gelmesini istemiyorum. Bu yüzden dünyevi dertlerini bir kenara bırak ve bugün senin için belirlediğim göreve odaklan."

Beni verandada bıraktı ve ben yine gözlerimi kapattım. Açlık sancıları beni vurdu, yüksek sesle ve ısrarla, ama nefesime odaklandım, vücudumun dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalıştım. Sonunda sancılar azaldı ve zihnim berraklaşarak bir kez daha düşünebilmemi sağladı.

Geleceğin hakkında net ol, demişti Ylena bana bu sabah ne yapmamı istediğini ilk açıkladığında. Hangi işleri başarmak istiyorsun, önümüzdeki yüz yıl boyunca hangi hedeflere ulaşmayı umuyorsun? Hayatının neye benzemesini ve içinde kimlerin olmasını istiyorsun?

Bu son kısım yeterince kolaydı. Einar'ın yanı sıra annem Gelsyne, Leap ve Mavlyn'i de hayatımda istediğimi biliyordum. Nox ve gölge yaratıklar yok edildikten ve dünya güvende olduktan sonra çocuk sahibi olmak istiyordum. Ama başarmak istediğim tek şey Nox'u yenmek ve çocuk sahibi olmak mıydı?

"Halkıma hizmet etmeye ve diyarımı korumaya devam ediyorum, çünkü İşıldayanlar bana gücümü bir amaç uğruna bahsettiler." Leydi Axlya'nın sesi kafamın içinde yankılandı. *"Bu amaç, yeteneklerimin ve zihnimin kimsenin işine yaramadığı güvenli bir cebe saklanmak değildi. Ve senin amacın da bu değil."*

Başımı salladım. Yaptığı onca şeyden sonra o üçkâğıtçı kadıncağızdan tavsiye aldığıma inanamıyordum. Yine de, şimdi burada oturmuş geleceğimi hayal etmeye çalışırken, onun haklı olduğunu fark ettim. Bana bu güçler verilmemişti, ejderhaların ve fae'lerin kızı olarak doğmamıştım, sadece kehanetin şartlarını yerine getirdikten sonra sıvışıp gidecektim. Ruhlar tarafından verilen yeteneklerimi dünyayı sadece kendim ve arkadaşlarım için değil, gelecek nesiller için de daha iyi bir yer haline getirmek için kullanmazsam bu bir kayıp olurdu.

Ben çift yetenekli, çift ırklı, çift bakış açılı bir çocuktum. Bunu bir avantaj olarak kullanmanın, herkesi bir araya getirmenin ve Ediria'nın altında mücadele ettiğimizden daha iyi bir versiyonunu yaratmanın bir yolu olmalıydı. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

Mavlyn

Üç gün sonra Leap ve Mavlyn, komşuların dikkatini çekmemek için arka bahçe girişini kullanarak sessizce evden çıktılar. İkisi de ağır kılıklara bürünmüştü -Mavlyn, Lyra'nın teyzesinin dolabında bulduğu şık kıyafetleri giymiş yaşlı bir fae kadın olarak, Leap ise onun torunu olarak, kendine özgü dikenli saçlarını bir şapkanın altına sıkıştırmıştı.

"Bu fikri gerçekten bulduğuna inanamıyorum," dedi Leap, caddede ilerlerken sesi neredeyse neşeli geliyordu. Köşeyi döndüklerinde onları şehir merkezine götürecek olan ana yola çıktılar. "Sana verdiğim krediden çok daha taşaklı."

Mavlyn ellerini pelerininin ceplerine sokarak, "Yaptığımız diğer şeylerden daha taşaklı olduğunu sanmıyorum," dedi. Son birkaç gündür şehri etkisi altına alan kar yağışı nihayet durdu ve insanlar işlerini halletmek ya da arkadaşlarını ve ailelerini ziyaret etmek için dışarı çıktılar. "Biz

Kalelere, tapınaklara ve hisarlara saldırıp kırdılar. Bunun yanında bu çocuk oynacağı kalır."

"Evet, ama bu senaryoların çoğunda sürpriz yapma şansımız vardı," diye hatırlattı Leap ona. "Ve bunu yapmadığımız tek yerde, tapınağa zorla girme olayında yakalandık."

Mavlyn kaşlarını kaldırarak Leap'e baktı. "Senin ihtiyatlı bir ses olacağını hiç düşünmemiştim."

Omuz silkti. "Sadece diyorum ki, yolumuza çıkan herhangi bir muhafızın kokusunu aldığımız anda kaçmaya hazırlıklı olmalıyız. Geçen hafta neredeyse tutuklanıyorduk."

"Yapacağız," diye söz verdi Mavlyn.

Doğrusu, bunu yapmak konusunda söylediğinden daha gergindi. Leap'in de belirttiği gibi, diğer girişimlerinde sahip oldukları sürpriz unsuruna sahip değillerdi - Leydi Mossi varlıklarından haberdardı, bu yüzden planlarını uygulamaya koymadan önce birkaç gün beklemeye karar vermişlerdi. Daha uzun süre beklemek akıllıca olurdu ama bugün işe alımlar hızlanıyordu, bu yüzden yapamazlardı. Harekete geçmeleri gerekiyordu.

Ana asker toplama merkezinin bulunduğu meydana ulaşmaları yirmi dakika sürdü. Meydan nispeten kalabalıktı ama yine de aradığı iki kişiyi ortadaki fiskiyenin yanında, yüz hatlarını gizlemek için başlarına geçirdikleri kapüşonlarıyla görebildi.

Mavlyn yanlarına yaklaşarak, "Günaydın," dedi. "Hava ne kadar güzel, değil mi?"

İkisinden daha uzun olanı pelerinini indirerek ona sırtıttı. Roylan'dı ama gece yarısı saçlarını bir başlığın altına gizlemiş ve bitkisel büyü kullanarak

Cildinin rengini açtı ve ağzının şeklini değiştirdi. "Hava gerçekten de güzel," dedi ona.

Rina da kapüşonunu indirerek çarpıcı kıvıl saçlarını ve altın sarısı kahverengi gözlerini ortaya çıkardı. "Sosyetik, zarif yaşlı kadın aksanını çok iyi yapıyorsun," dedi eğlenmiş bir sesle. "Yine de bunu bütün sabah sürdürebilecek misin?"

"Merak etme," dedi Leap sırtarak. "Günlerdir alıştırma yapıyor." "Broşürleri sende mi?" Mavlyn Rina'ya sordu.

"Elbette." Pelerininin altına uzandı ve sicimle bağlanmış kalın bir deste çıkardı. "Ben bir profesyonelim."

"Güzel. Hemen döneceğim."

Mavlyn diğerlerini çeşmenin yanında bıraktı ve işe alım binasına doğru yürüdü. İçeride insanlar olduğunu görebiliyordu ama meşgul oldukları için kimse onun kapı ve pencerelere gizlice tohum attığını fark etmemişti. Tüm olası ıkışları kapattığından emin olmak için binanın etrafında hızlı bir yürüyüş yaptı, ardından güvenli bir mesafeye çekildi ve gücünü çağırdı.

Tohumlar hemen filizlendi ve kalın, dikenli sarmaşıklara dönüşerek binanın kenarlarına tırmandı. Kapıları ve pencereleri kaplayarak kimsenin içeri girmesini ya da dışarı çıkmasını, hatta dışarıyı görmesini bile engellediler. Binanın dışında duran fae'ler telaşla bağırmaya başladı ve Mavlyn telaşsız bir tempoyla çeşmeye dönerek Rina'dan bazı broşürleri alabilmek için arkadaşlarına katıldı.

"Haydi," dedi onlara. "Sarmaşıklar onları sonsuza dek içeride tutmayacak."

Üçü birlikte binanın dışında, birçoğu askere alma kampanyası için gelmiş olan ve giderek büyüyen kalabalığın içine girdiler ve broşürleri dağıtmaya başladılar. Rina'nın bastırdığı broşürler savaşın arkasındaki gerçek nedenin yanı sıra General Slaugh, Nox ve onun hain planları hakkında bilgilerle doluydu. Mavlyn çok fazla bilgi vermemeye, sadece göze çarpan noktaları belirtmeye çalışmıştı ve Rina da onun yazdıklarını düzenleyerek harika bir iş çıkarmış, kolay okunması için koyu renkte yardımcı başlıklar ve bunların altına madde işaretleri eklemişti.

"Bu saçmalık da ne?" diye çıkıştı iri yarı bir adam, Mavlyn'in elinden bir broşür kopardı. Boncuk gibi gözleriyle içindekileri tararken dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Bu saçma propagandayı yazman için seni su fae'leri mi tuttu?"

Mavlyn kibirli bir ses tonuyla, "Yazar ben değilim," diye yalan söyledi. Kendisinden neredeyse bir karış daha uzun olduğu düşünülürse, erkeğe tepeden bakmaya çalıştı. "Sadece siz gençlerin hayatını bir yalan uğruna çöpe atmadan önce kurtarmaya çalışan endişeli bir vatandaşım."

"Bilmiyorum Nitán," dedi bir başka fae, arkadaşının omzunun üzerinden broşürü okurken. "General Slaugh hakkında oldukça garip söylentiler duyuyorum. Söylentilere göre askerleri üzerindeki gücünü kötüye kullanıyor, onları normalde askeri mahkemede yargılanmalarına neden olacak savaş suçları işlemeye zorluyormuş. Bir de üniversite gazetesinde çıkan bir makale vardı-"

"O makale muhtemelen bu broşürleri hazırlayan aynı sümüklü pasifistler tarafından yazılmıştır." Kağıdı etli yumruğuyla ezdi ve yere fırlattı. "Korkuyorsan evine git ve annene ağla. Ben hâlâ kaydoluyorum."

Tahmin edilebileceği gibi, kalabalığın içinde Leydi Mossi ve General Slaugh'a sadık vatanseverler olan ve onlara karşı hiçbir kötü söz duymak istemeyen başka Nitánlar da vardı ve askere alma görevlilerinin öne sürdüğü yanlış anlatıyı tamamen benimsemişlerdi. Fakat

Çok daha fazlası Rina'nın yayınladığı makaleyi okumuştı ve daha da iyisi, General Slaugh'un Lochanlee'nin sınır kasabalarına ve köylerine sebepsiz saldırılar emrettiğine dair başka söylentiler de kulaktan kulağa yayılıyordu. Roylan, Rina, Leap ve Mavlyn sonraki otuz dakikayı soruları yanıtlayarak ve diğerlerine bu haberi nasıl yayabileceklerini anlatarak geçirdiler ve Mavlyn ikna ettikleri her kişiyle birlikte moralinin yükseldiğini hissetti.

Belki de Quye haklıydı ve burada gerçekten bir fark yaratabilirdi.

"Mav." Sıçrama onun kolunu çekiştirerek dikkatini konuştuğu kızıdan uzaklaştırdı. "Muhafızlar geliyor."

Mavlyn, Leap'in çenesini salladığı yöne döndüğünde bir birliğin meydana yürüdüğünü gördü, ellerinde acemileri içeride hapseden sarmaşıkları kesmek için çok keskin baltalar vardı. Roylan ve Rina'ya ıslık çaldı ve dördü hemen farklı yönlerde doğru dağıldı. Mavlyn meydanın doğu tarafındaki bir ara sokağa daldı, telaşsız bir tempo tutturmak için kendini zorlarken kalbi küt küt atıyordu. Dördü askerler gelirse ayrılmaya önceden karar vermişti, böylece askerler peşlerine düşerse hepsi birden yakalanmayacaktı.

Mavlyn şehir içinde uzun ve dolambaçlı bir yol izledikten sonra üniversite kampüsünün karşısındaki dondurmacıya vardı. Diğer arkadaşları onu bekliyordu, Leap ve Roylan dondurma külahlarını höpürdetirken Rina onlara başını salladı.

"Böyle bir havada donmuş bir tatlının tadını nasıl çıkarabiliyorsunuz anlamıyorum," dedi. Mavlyn'e yalvaran bir bakış attı. "Lütfen bana dondurma da sipariş etmeyeceğinizi söyleyin."

Mavlyn başını salladı. "Sana katılıyorum. Sıcak çikolata sipariş etsem daha iyi olur."

"Dondurmacıda buluşmamızı söyleyen sendin," dedi Leap bir lokma dondurma yerken.

"Ayrıca, bir kutlama ikramını hak ediyoruz," dedi Roylan. Yarısı yenmiş kûlahını kadeh kaldırmak için Mavlyn'e doğru kaldırdı. "Bence bugün oldukça iyi iş çıkardık, sence de öyle değil mi?"

Mavlyn cevap vermek için ağzını açtı ama gûmbûrdeyen bir arabanın sesi dikkatini dağıttı. Arkasını döndüğünde, Ithir Hanesi'nin Hayat Ağacı armasının yeşil renkle süslendiğı büyük, altın bir araba üniversite binasının önüne yanaştığında buz gibi bir ürperti kapladı içini. Kapılar açıldığında nefesleri kısaldı ve bir saniye sonra Nox göründü.

Gölgelerin Annesi'nin üniversite kapılarına doğru yürüyüşünü izlerken zaman yavaşladı. Mavlyn Gölge'yi incelerken gerçeküstü bir his kapladı içini; onu Gelsyne'in bedeninde görmek çok garipti, Gelsyne bedeninde ince değişiklikler yapmış, ona vücuda oturan siyah bir elbise giydirmiş ve saçlarını yeşilimsi siyah bir renge boyamıştı. Hareketlerinde Gelsyne'nin sahip olmadığı şehvetli bir salınım vardı ve Mavlyn daha yakından baktığında Nox'un gölgesinin kendine ait bir hayatı olduğunu, kaldırım taşlarının üzerinde bir yılanın titreyen diline benzer bir şekilde süründüğünü gördü.

"Bu o mu?" Rina fısıldadı. "Gölge mi?"

Nox başını onlara doğru çevirdi ve dördü birlikte başlarını eğerek derin bir sohbete dalmış gibi yaptılar. Mavlyn, Nox'un gözlerinin başının yan tarafında bir delik açtığını hissettiğinde kalbi göğsünde çılgınca çarptı ve vücudu bir yüzleşmeye hazırlandı. Ancak birkaç saniye sonra Gölge arkasını dönerek kampüse doğru ilerlemeye devam etti.

Nox gözden kaybolduğunda Roylan, "Kampüse kendi başına gelmesine şaşırdım," dedi. "Görünüşe göre seni ciddiye alıyor Mavlyn."

"Biraz fazla ciddi," dedi Leap karanlık bir sesle. Rina'ya baktı. "Muhtemelen haftanın geri kalanında evde kalmalısın. İçimden bir ses matbaanın kapatılmak üzere olduğunu söylüyor... kalıcı olarak."

OceanofPDF.com

Sıçrama

Mavlyn ve Leap'in yeni arkadaşları Nox'la yaşadıkları yakın temastan sonra bir ya da iki hafta ortalıkta görünmemeye karar verdiler. Leap'in şüphelendiği gibi, Nox okul matbaasının kapatılmasını emretmiş ve Talamh Tribune'ün üretimini durdurmuştu. Rina haberi duyduğunda çok sinirlenmiş ve baskıya devam edebilmeleri için medyadaki arkadaşlarından birinden bir iyilik istemeyi teklif etmişti. Ancak Mavlyn bu fikri reddetmiş ve Nox'un broşürlerin izini yeni basımevine kadar sürmesi halinde bunun daha fazla aileyi tehlikeye atacağını belirtmişti.

İki gün boyunca saklandıktan sonra Leap, "Bu evde oturmaktan delireceğim," dedi. Okumak ve yemek yemek dışında hemen hemen hiçbir şey yapmamışlardı ve Leap atıştırmaktan her fae çocuğu kadar hoşlansa da, saatlerce kelimelere bakmaktan bıkmıştı. "Dışarı çıkmalı ve bir şeyler yapmalıyız."

"Katılıyorum." Mavlyn iç çekerek kitabını bir kenara bıraktı. "Talamh'a sadece boş bir evde oturup parmaklarımızı oynatmak için gelmedik." O

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Belki de Lochanlee'ye geri dönmeli ve savaş karşıtı çabalara orada devam edip edemeyeceğimizi görmeliyiz? Bizi su fae'si kılığına sokmaya çalışabilirim, bakalım bizi dinleme ihtimalleri artacak mı?"

"Bunu yapabiliriz," dedi Leap, aklına bir fikir gelince yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı, "ama aklımda daha heyecan verici bir şey var."

Mavlyn'e planını anlattı ve öğleden sonranın geri kalanını detayları çözerek geçirdiler. Gece çöktüğünde evden gizlice çıktılar, sonra da sokaklarda devriye gezen muhafızlardan kaçmak için Cirra'ya binerek şehrin öbür ucundaki Emelie'nin evine gittiler. Şehir, bu savaş zamanlarında vatandaşların kendi güvenliği için olduğunu iddia ederek sokağa çıkma yasağı koymuştu ama Leap daha iyisini biliyordu. General Slaugh ve Nox hakkında halkı eğitme çabaları kök salmış, tüm şehre yayılmıştı ve Leydi Mossi sokağa çıkma yasağını vatandaşların geceleri herhangi bir isyan düzenlemesini engellemek için yürürlüğe koymuştu.

Leap ve Mavlyn Roylan ve Rina'nın evinin yanında durdular ve Roylan'ın penceresine vurarak onu uyandırdılar. Hemen pencereye koştu ve onları içeri aldı, Leap'in bulutunu görünce gözleri sevinçten kocaman oldu.

İçeri girdiklerinde kısık bir sesle, "Bir bulut tanıdığınız olduğunu bilmiyordum," dedi. "Sadece Yıldırım Sürücülerinde var sanıyordum!"

Leap omuz silkti, Gale'i düşündükçe içi karıncalanıyordu. Kendisini ve Mavlyn'i serbest bırakmak için Ryker'a meydan okuyan yaşlı Yıldırım Süvarisi'ne ne olmuş olabileceğini düşünmemeye çalıştı. "Annemle babam Yıldırım Süvarisiydi," dedi açıklama olarak, sonra da kız daha fazla soru sormadan konuyu değiştirdi. "General Slaugh'un bir sonraki saldırısını durdurmak için bir planımız var. Ama biraz yardıma ihtiyacımız olacak. Bize yardım etmek için birkaç gönüllü toplayabilir misin?"

"Kesinlikle deneyebilirim," dedi Roylan. Yatağının kenarına oturdu, gözleri ilgiyle parlıyordu. "Ama önce bana ne tür bir plan yaptığınızı anlatın."

demleniyor."

Planı ortaya koyduktan sonra Roylan, Leap ve Mavlyn'in görevi için gönüllü toplamayı hevesle kabul etti. Üçü Talamh'ın kuzey eteklerinde buluşmayı kabul etti ve Leap ile Mavlyn iki gece sonra, bölgeden kaçmak zorunda kalma ihtimallerine karşı yetersiz eşyalarını toplayarak geldiler.

Roylan'ın iki ya da üç gönüllüyle gelmesini bekliyorlardı ama Roylan'ı şaşırtan şey, on beş kişilik bir öğrenci grubunun, buluşmak üzere sözleştikleri ormanın kenarında onları bekliyor olmasıydı. "Emelie!" Mavlyn yere indiklerinde haykırdı. Cirra'dan atladı ve arkadaşını karşılamaya koştu. "Burada olacağını düşünmemiştim!"

"Ailem öğrenirse beni öldürür," diye itiraf etti Emelie, "ama geride kalıp sizlerin eğlenmesine izin veremezdim."

"Biz de öyle," dedi Tora öne çıkarak. Lyra ve Rina'yla birlikte oradaydı ve Leap diğer yüzlerin çoğunu Roylan'ın onları davet ettiği kulüp toplantısından tanıdı. Bu gerçekten neredeyse iki hafta önce mi olmuştu? Sanki daha dün olmuş gibiydi. Başını salladı, zaman çok hızlı geçiyordu.

"Malzemeleri getirdin mi?" diye sordu Roylan'a.

Roylan başını salladı, bir elinde yağ dolu bir sürahi tutuyordu. "Bunlardan birkaç tane, yakmak için kibrit çöpleri, tel kesiciler, sis bombaları ve istediğin diğer aletler." Ayaklarının yanında duran büyük çuvalı işaret etti.

"Harika." Gökyüzüne baktı ve güneşin gökyüzündeki konumunu değerlendirdi. "Hadi gidelim. Önümüzde uzun bir yürüyüş var."

Grup kuzeye yöneldi, dikkat çekmemek için yol kenarındaki ağaçların arasına saklandılar. Leap Cirra'ya atlayıp hedeflerini kontrol etmek için önden uçmadan önce birkaç mil yürüdüler. Birkaç gün önce temiz hava almak için kısa bir gece uçuşu yaptığında askeri kampı görmüş ve güvenli bir mesafeden etrafı kolaçan ettikten sonra buranın yeni askerler için bir eğitim tesisi olduğunu anlamıştı.

Bölgeyi güvenli bir mesafeden dolaşırken kampın çoğunlukla boş olduğunu fark etti ve yaklaşık bir mil kuzeyde eğitim yürüyüşündeki askerleri gördü. Hepsi de genç ve acemi görünüyordu; General Slaugh'un büyüyen ordusuna katılmadan önce ilkel bir eğitim alan yeni askerler.

Gördüklerinden cesaret alan Sıçrayış, olabildiğince hızlı bir şekilde arkadaşlarının yanına döndü. "Şu anda kampta sadece birkaç asker var," dedi heyecandan kelimeleri birbirine karıştırarak. "Şimdi saldırmak için mükemmel bir zaman."

"Güzel." Mavlyn ona sertçe başını salladı. "Hadi yapalım şu işi."

Hızlarını artırdılar ve kampa varana kadar son bir kilometreyi koşarak tamamladılar. Leap ve Roylan önden gitti ve Leap kampın girişini koruyan iki askerin dikkatini dağıtmak için rüzgâr büyüsunü kullanarak bir ısıklık sesi çıkardı. Sese doğru döndüler ve Roylan ile Leap arkalarından gizlice yaklaşıp ikisini de uyuttuktan sonra kamptan uzaklaştırıp bilinçsiz hallerini yakındaki bir kayanın arkasına sakladılar.

Roylan, "Bu düşündüğümde daha kolay oldu," dedi.

Sıçrama omuz silkti. "Muhtemelen onlar da yeni askerlerdir," dedi ve onlara acıyan bir bakış attı. Başlarının büyük belaya gireceğini biliyordu ama bu onları bu aptal savaşta ölüme göndermekten çok daha iyiydi.

Gözden kaçırdıkları herhangi bir muhafız olmadığından emin olmak için çevreyi kontrol ettiler, ardından diğerlerine her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Grup hızla hareket ederek kampa girdi ve her biri küçük bir sürahi yağ ve kibrit çöpleriyle silahlanarak işe koyuldu. Kısa sürede barakaları ve depo binalarını ateşe verdiler. Leap rüzgâr büyüsunü kullanarak alevleri hızla yükseltti ve alevlerin duvarları ve çatıları yiyip bitirmesini memnuniyetle izledi. Birliğin tüm silahları, teçhizatı, yiyecekleri ve malzemeleri bu binalardaydı.

"Sıçra!" Roylan bağırdı ve ona doğru koşan toprak fae'sini görmek için döndü. "Griffin Sürücüleri!"

Sıçrayış arkasına döndü ve Leydi Mossi'nin dört askerinin yarı kuş, yarı canavar görkemli yaratıkların sırtında buraya doğru kanat çırparak geldiğini görünce kalbi duracak gibi oldu. "Kaçın!" diye bağırdı, sesini rüzgâr büyüsuyle güçlendirerek. Diğerleri her yöne dağılırken Cirra için ısıklık çaldı ve Cirra bulutlarda saklandığı yerden aşağı süzüldü. Bacaklarını altında toplayarak havaya sıçradı ve Mavlyn'i arayabilmek için vızıldayarak uzaklaşan bulut arkadaşının tam ortasına indi.

Griffin Süvarileri'nden ilki ona yetiştiğinde etrafı tarayarak onu arıyordu. "Teslim ol oğlum!" diye bağırdı, yayını Sıçrayış'a doğrultarak.

Küfür eden Leap düşmanla yüzleşmek için döndü ve ilk oku saptırmak için bir rüzgâr darbesi savurdu. Griffin çılgık atarak havaya savrulmamak için kanatlarını sertçe çırpı ve Leap bu fırsatı yumruğundan gökyüzüne şimşek çaktırmak için kullandı. Şimşeği doğrudan Griffin Binicisi'nin göğsüne doğrulttu ve bir gök gürültüsü şiddetiyle çarptı. Ancak yıldırım göğsünde zararsız bir şekilde cızırdayıp yaz güneşinin altındaki sis gibi dağılırken binici sadece güldü.

"Aptal çocuk," diye tükürdü. "Tüm toprak fae zırhları yıldırım çarpmalarına karşı topraklanmıştır! Senin yıldırım binicisi büyüün burada işe yaramaz."

İkinci bir griffin binicisi ilkin katıldı ve ikisi birden saldırdı. Leap ilk ok yayını savuşturdu ama iki atlı yanlara ayrılarak savunmasını zorlaştırdı. İlk oku savuşturdu ama ikincisi sol omzunu delip geçti ve ciğerlerini kıl payı ıskaladı. İçine bir acı saplandı ve Cirra binicisinin tehlikede olduğunu hissederek telaşla titredi.

"Hayır, bekle!" diye bağırdı Cirra gökyüzüne doğru fırlarken, etraflarındaki dünya bir bulanıklık içinde hareket ediyordu. Kamptan uzaklaşırlarken rüzgâr kulaklarını tırmalıyordu, Cirra o kadar hızlı gidiyordu ki Leap midesinin boğazından fırlayacağından korkuyordu. Bu hızlar hem bulut hem de binici için tehlikeliydi ve griffinlerin onlara yetişme şansı yoktu.

"Cirra, lütfen!" diye bağırdı. Şiddetli rüzgâr sözlerini uzaklaştırdı ama Cirra'nın onu gayet iyi duyabildiğini biliyordu. "Mavlyn için geri dönmeliyiz!"

Tanıdık bulutu öfkeyle titreşiyordu ve durmayı reddediyordu. Leap'in onu geri götürmeye ikna etmesi bir saat sürdü ve sonunda geri döndüklerinde, sadece güvenli bir mesafeden neler olup bittiğini görmesine izin verecek kadar alçaldı.

Göğsüne ve sırtına yayılan acıyı görmezden gelen Leap gözlüklerini indirdi, sonra da yakınlaştırmak için ayarladı. Acemiler yürüyüşten dönmüştü ve kampın etrafında koşuşturuyor, ateşleri söndürüyor ve enkazı temizliyorlardı. Ama Griffin binicilerinden, diğer öğrencilerden ya da Mavlyn'den hiçbir iz yoktu. Kalbi küt küt atarken bir rüzgâr akımı çağırdı ve eğitim kampını süpürmesi, konuşmaları toplayıp kulaklarına getirmesi için aşağıya gönderdi.

"Lanet olası çocuklar!" diye haykırdı biri, öfkesi o kadar güçlüydü ki Leap'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Erzaklarımızı yok ettiler!"

"Onları cezalandırmalıyız," diye homurdandı bir başka asker. "İzlerinin hangi yöne gittiğini gördüm; atları alırsak bir saatten fazla kuzeye gidemezler."

"Hayır," dedi üçüncü asker, sesi diğerlerinden daha yaşlı ve huysuz geliyordu. "Şu anda çözmemiz gereken daha önemli sorunlarımız var. Ayrıca Griffin atlıları liderlerini yakaladı. Leydi Mossi'ye götürülecek ve işlediği suçlar için yargılanacak."

Leap'in midesi kurşun gibi oldu. Mavlyn'den bahsetmediklerine, onun yerine diğerlerinden birinin yakalandığına inanmak istiyordu. Ama o olmasaydı bile, aralarından biri kaçırılmıştı ve eğer bir şey yapmazsa, idam edileceklerdi.

"Lütfen," diye yalvardı Cirra'ya. "Bizi kuzeye götür. Diğerlerini bulmak zorundayız."

Mavlyn

Mavlyn kendine geldiğinde inledi. Kaburgaları ağrıyor, başı çarpıyor ve keskin ve rahatsız edici bir şey gömleğinin içinden onu dürtüyor, derisini kaşındırıyordu. Gözlerini kırarak açtığında, kendini odaya süzülen ince gün ışığının aydınlattığı karanlık taş tavana bakarken buldu.

Etrafına bakabilmek için kendini oturur pozisyona getirecek gücü bulması birkaç dakikasını aldı. Gözleri loş ışığa uyum sağlayarak odayı daha net görmesini sağladı. Çırılçıplak bir hapisane hücresindeydi; sırtına batan küflü saman, köşedeki lazımlık ve arka duvarın üst kısmına yerleştirilmiş, kaçmak için kullanamayacağı kadar ince ve yüksek, dar, dikdörtgen pencere tek tesellisiydi.

O anda anıları gözünün önüne geldi: askeri kamp, yiyecek depolarının ateşe verilmesi, Griffin atlılarından kaçmak. Leap meşguldü

ikisiyle savaşmış, diğerk ikisini de öğrencilerin kaçabilmesi için uzak tutmuştu. Griffintlere saldırmak ve askerlerin ok saldırılarını engellemek için sarmaşıklarını kullanmıştı ama iki atlı onu alt etmiş, griffinlerden birinin iyi yerleştirilmiş bir tekmesiyle onu yere dışırmıştı.

"O darbe beni öldüremeliydi," diye mırıldandı, hassas kafatasının arkasını ovuşturarak. Onu yıldırım hızıyla kaleye ve şifacılara götürmüş olmalıydılar. Ama Leydi Mossi onu her halükarda idam ettirecekse neden tedavi etmekle uğraşsınılardı ki?

Tam ona yiyecek ya da su getirip getirmeyeceklerini merak ediyordu ki hapishanenin kapısı açıldı ve bir asker içeri girdi. Mavlyn'in gözleri kısıldı; erkeğı onu yakalayan Griffin binicilerinden biri olarak tanıdı. Uzun boylu, turuncu saçlı ve yeşil gözlüydü, tüm binicilerin sahip olması gereken hafif, kompakt yapıya sahipti. Yine de, hücresinin önünde durduğunda kendini oldukça korkutucu gösteriyordu.

"Güzel," dedi huysuzca, parmaklıkların ardından Mavlyn'i inceleyerek. "Uyanmışsın."

"Bir mucize eseri, evet," diye homurdandı Mavlyn. Kendini ayağı kaldırdı ve birbirlerinden birkaç santim uzakta durana kadar yürüdü. "İyi ki tohum keselerime el koymuşsun, yoksa şimdi seni bu parmaklıkların arasından boğazlıyor olurdum."

Atlı ona sert bir bakış attı. "Seni durduğun yerde kesmeliyim."

"Neden yapmıyorsun?" Mavlyn meydan okudu. Onu bu kadar pervasız olmaya iten şeyin ne olduğundan emin değildi ama içinde vahşi bir şey uyanmıştı. Domhain'e döndüğünde çok korktuğı kaderi tam olarak gerçekteşiyordu ve şimdi onun içinde olduğına göre kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Onu öldürmeden önce bu piçlere elinden geldiğince cehennemi yaşatabilirdi.

"Çünkü biz barbar değiliz," diye homurdandı. "Savaş suçluları bile yargılanma hakkını hak eder."

"Yemek ve suyu da hak ediyor muyuz?" Mavlyn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Çünkü bana hiç vermezseniz, duruşma daha başlamadan ölebilirim."

İkili uzun bir süre birbirlerine baktı, aralarındaki nefret havada cızırdıyordu. "Onu sana getirtirim," dedi sonunda dişlerini sıkarak, "ama önce bazı sorulara cevap vermen gerekiyor."

Hücrenin kapısını açtı ve biri kelepçeli iki gardiyan hücreye girdi. Emniyete alındıktan sonra onu zindandan çıkarıp sadece metal bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu küçük, pis bir odaya götürdüler. Griffin binicisinin içeri gireceğini düşünmüştü, ama onu orada bitmek bilmeyen bir süre boyunca zincirlenmiş halde bıraktı, içecek bir şey ya da işeyecek bir lazımlık bile olmadan o sert sandalyede oturmaya zorladı.

Adam elinde bir bardak suyla içeri girdiğinde, kadın öfkeden deliye dönmüştü.

"Gecikme için özür dilerim," dedi, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. Adam masaya bir bardak su koydu, kadın da bardağı kaptığı gibi hemen içti.

"Askerlerin azılı suçlulardan özür dilemesi normal mi?" Elindekini adamın kafasına fırlatmayı düşündü ama bunun için alacağı cezanın, elde edeceği geçici tatminden daha ağır basacağını biliyordu.

"Hayır, ama aklımın almadığı şey de bu." Parmaklarını dikleştirerek onu incelerken gözleri kısıldı. "Sen azılı bir suçlu değilsin Mavlyn. Küçük bir köyden gelen, hayatı boyunca çizginin dışına çıkmamış, zeki bir genç kızsın. Talamh Üniversitesi Öğrenci Dekanı ile konuştum; test sonuçlarınızın etkileyici olduğunu ve mülakatınızda yeteneklerinizi başkalarını etkilemek için kullanmayı öğrenme konusunda hevesli görüldüğünüzü söyledi. Üstüne üstlük, Talamh Üniversitesi'nin

Leydi Mossi'nin kendisi." Öne doğru eğildi. "Senin gibi biri nasıl olur da birkaç hafta içinde tüm bunlardan savaş suçlusuna dönüşür?"

Mavlyn, "Bazı şeyler üniversite notlarından ve tertemiz kayıtlardan daha önemlidir," dedi. "Kötü nedenlerle yürütülen bir savaşa karşı çıkmak gibi."

Dudağı kıvrıldı. "Peki bunlar ne gibi hain sebepler olabilir? Leydi Mossi'nin torununun bir Gölge tarafından kontrol edildiğine dair saçma hikâyeniz mi? O makaleyi gazetede okudum ve sizi bu tür yalanlarla kimin beslediğini bilmek isterim."

"Yalan mı?" Mavlyn söyledi. Ellerini masanın altına sakladığı için şükreliyordu, böylece memur kucağında yumruklarını sıkıp açtığını göremeyecekti. "Gerçekten de Leydi Gelsyne'de tuhaf bir şey fark etmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Atlının gözleri titredi. "Üstlerimin davranışları hakkında yorum yapmak bana düşmez, özellikle de senin gibi bir suçluya."

"Yine de bir şey fark ettin, değil mi?" Mavlyn onun inkâr edememesinin üzerine atladı. "Peki ya Leydi Mossi'nin kendisi? Askerlerine köyleri yerle bir etmelerini, savunmasız anneleri ve çocukları öldürmelerini emretmek onun doğasında yoktur herhalde. İnkâr etmeye de kalkmayın. Sınır köylerinden birine ben de rastladım. Tek bir kişi bile sağ kalmamıştı. Buna rağmen *beni* savaş suçu işlemekle mi itham ediyorsunuz?"

Askerin çenesinde bir kas kıpırdandı ama Mavlyn, onun cevap vermemesinden cesaret alarak devam etti. "Leydi Gelsyne'in ele geçirilmesine gelince, Kaipei Kalesi'ndeyken bunu bizzat gördüm. O sefil iblisin Kral Aolis'in ölü bedeninden çıkıp Gelsyne'nin bedenine girmesini izlerken hissettiğim dehşeti tahmin bile edemezsin." Bu anıyı hatırlayınca gözlerinin kenarları yaşardı ve askerin ağladığını görmesine izin vermemek için gözlerini kırıştırdı. "Senin aksine, ben

Gelsyne'i tüm bunlar olmadan önce tanıyordum. Beni neredeyse o büyüttü ve köydeki en nazik, en kibar ruhtu. Bana Ithir Kalesi'nde dolaşan fae'lerin bu tanıma uyduğunu söyleyemezsiniz."

Ama atlının gözleri, sonunda avını görmüş korkunç bir kurt gibi parlıyordu. "Yani Kral Aolis'in ölümünde hain Adara'ya yardım ettiğini kabul ediyorsun ve yine de söylediğin diğer her şeye inanmamı mı bekliyorsun?" Atlı inanmayarak başını salladı. "Sana sempati duyacağımı sanıyorsan delirmişsin demektir."

Mavlyn içini çekerek sandalyesine geri oturdu. "Benim hakkımda ne istersen düşünebilirsin," dedi zincirlerini şingırdatarak. "İkimiz de biliyoruz ki üstlerin beni çoktan doğranacaklar listesine koydu. Bu konuşmayla neden canımızı sıktığımızı anlamıyorum."

"Buna formalite diyelim." Sürücü aniden ayağa kalktı, sandalyesi taş zeminde gıcırdadı. "Duruşman gelecek hafta için planlandı. Seyahat ayarlamalarını yapabilmeleri için ailene haber gönderdik."

Mavlyn'in kalbi onları düşününce sıkıştı. Şimdi onun hakkında ne düşünüyor olmalıydılar, özellikle de babasının ona yaptığı uyarılardan sonra? "Onları önceden görmeme izin verilecek mi?"

Asker tereddüt etti. "Pek olası değil. Ama bir talepte bulunacağım."

Mavlyn bunun için ona karşı minnettarlık hissetmekten nefret ediyordu. "Peki ya tanıklar? Herhangi birini çağırmama izin verilecek mi?"

"Tanıklar mı?" Dudakları inceldi. "Bu zaman kaybı olur. Suçlarınız o kadar aleni ve korkunç ki, bir tanıgın onları yalanlamak için söyleyebileceği hiçbir şey yok. Bir mucize için Işıyanlara dua etseniz daha iyi olur."

Kapıyı açtı ve az önceki iki muhafız onu almak için içeri girdi. Mavlyn'in midesi bulantıyla çalkalanırken onu zincirlerinden kurtardılar.

masaya yatırdı ve onu hücreye geri götürdü, ama aklında birçok soru dikkat çekmek için savaşa da, biri diğerlerinden daha parlak bir şekilde yanıyordu.

Neden yapmamıştı. ve asker sorgulandı onu hakkında
Adara ve Einar nerede?

OceanofPDF.com

Sıçrama

"Herkes hazır mı?"

Sıçrayış, girdiği loş evin içinde duran grubun yüzlerini inceledi. Kalan öğrencileri askeri kamptan yaklaşık beş mil uzakta, ormanda saklanırken bulmasının üzerinden üç gün geçmişti. Onları görünmeden Talamh'a geri götürmek zor olmuştu, özellikle de birkaçı kaçış sırasında yaralandığı için, ama bunu başarmıştı ve çoğu ailelerinin yanına dönmüştü.

Birçoğu başka bir görevi kabul edemeyecek kadar duygusal olarak yara almıştı ama önünde duran beş kişi -Roylan, Rina, Emelie, Lyra ve Tora- Mavlyn için bir kurtarma girişimine yardım etmelerini istediğinde hevesle kabul etmişlerdi.

"Olabileceğimiz kadar hazırız." Emelie ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak sinirlerini ele veriyordu. Leap de bu konuda biraz endişeli hissediyordu,

Ama lider olarak korku gösteremezdi. "Bunu kaç kez yaptığınızı söylemişsiniz?"

Leap, "Teknik olarak hiç yok, çünkü bu kaleye daha önce hiç girmedim," diye belirtti. "Ama birkaç düzine soygun organize ettim ve bu soygunlarda yer aldım, bazılarında çok sıkı güvenlik önlemleri vardı." Rina'ya baktı. "Haritayı tekrar görebilir miyim?"

Rina başını salladı ve çantasından rulo halindeki parşömeni çıkardı. Kalenin eski bir planını almak için belediye binasındaki bir bağlantıyı kullanmıştı ve Leap belgenin onlara kalenin savunması ya da gizli geçitleri hakkında bilgi vermeyeceğini bilse de, yine de yararlı bir rehberdi.

"Bu depoya tünel açacağız," dedi Leap, kale bailey içindeki bir binayı işaret ederek. "İçinde insan olma ihtimali en düşük olan yer burası, özellikle de gecenin bir yarısı." Nora'ya baktı. "Eğer varsa bizi temelden geçirebilecek misin?"

"Birkaç metreden daha kalın olmadığı sürece," diye onayladı. Tora'nın kayaları manipüle etme gücü vardı - her tür taşı, hatta en sert elmasları bile şekillendirebilir ve sıvılaştırabilirdi.

"Ve tünel açabilecek misin?" diye sordu

Emelie'ye. "Evet," diye onayladı.

"Güzel." Leap son bir kez yüzlerini inceleyerek herhangi bir şüphe belirtisi aradı. Ama hepsinin çeşitli derecelerde gerginlik yaşadığını bilse de, kararlılıkları ona umut veriyordu.

Bunu yapabiliriz, dedi kendi kendine. Daha önce çok daha kötü ihtimallerle ve çok daha az yardımla zirveye çıktın.

"Pekâlâ," dedi Emelie'ye. "Yolu göster."

Grup, evin arka kapısından bahçeye çıkarken Emelie'nin arkasında sıraya girdi. Hemen dışarıda, toprağın içine yerleştirilmiş bir çift kapı bir mahzene açılıyordu. Oda dondurucu soğuktaydı ve yıllarca kullanılmadığı için rutubet ve çürük kokuyordu; Leap içeri girerlerken pelerinini sıkıca üzerine çekti. Roylan bir kibrit çakarak duvardaki meşaleyi yaktı ve hepsi içeri girdikten sonra Leap elini sallayarak rüzgâr büyüyle mahzen kapılarını arkalarından kapattı.

Meşalenin titreyen ışığı odadaki gölgelerin dans etmesine neden olarak Leap'in ürpermesine yol açtı. Bu hareket ona Nox'u ve kendi gölgesinin bağımsız hareket ediyormuş gibi görünmesini hatırlattı; Gelsyne'in bedeninin sınırları içinde güçlkle tutulan, kıvranan bir karanlık varlık. Mavlyn'in iyi olduğunu, zihninin hâlâ kendisine ait olduğunu ve Gölge'nin ellerinde çok fazla zulme maruz kalmadığını umuyordu.

Altısı odanın ortasında bir daire oluşturdu ve Emelie ortaya geçti. Yere çömeldi, elini toprağın üzerine koydu ve konsantre olarak gözlerini kapattı. İlk başta hiçbir şey olmadı ama sonra yer titremeye başladı. Sarsıntılar ilk başta hafifti, ancak çevre duvarlar sallanana ve tavandan toz yağana kadar daha büyük ve daha ısrarlı hale geldi. Diğerleri yukarı doğru gergin bakışlar fırlattı ama Leap tam tavanın çökeceğinden korktuğu anda Emelie'nin elinin altındaki toprak çöktü ve yaklaşık bir metre genişliğinde derin bir çukur ortaya çıktı.

"Vay be," dedi alnındaki ter lekesini silerken. "Düşündüğümde daha fazla iş çıktı."

"Al." Lyra Emelie'ye bir parça ekmek ve peynir uzattı. "Bunu ye. Gücünü korumalısın."

Emelie ekmek ve peyniri mideye indirdikten sonra kendini deliğe bıraktı. Leap eğilip onun ellerini yanlara dayadığını ve aşağıya doğru kaydığını gördü. Kız karanlığın içinde kaybolurken ürperdi.

"Hazırlıklı olun," diye uyardı onları. "Yaklaşık üç metre aşağıda."

Diğerleri de onu takip etti ve Leap dişlerini sıktı. Bir hava fae'si olarak, toprağın altında bu şekilde kapana kısılma fikri onun en kötü kabusuydu. Ama Mavlyn'in hayatı söz konusuken geride kalamazdı, bu yüzden korkusunu bastırdı, sonra duvardaki meşaleyi kaptı ve delikten aşağı süzölmek için rüzgar büyüsunü kullandı.

Tünel burada daha genişti ve Emelie büyüsunü kullanarak çoktan bir yol açmış, geri kalanların girişı tıkamamak için dağılmalarına izin vermişti. Leap meşaleyi Emelie'nin hemen arkasında duran Roylan'a uzattı ve Emelie onlara yol gösterirken Roylan da geri kalanlar için yolu aydınlattı. Emelie büyüsunü kullanarak toprağı kenara kaydırırken toprak gümbürdedi ve adım adım, santim santim kale baileyine doğru ilerlediler.

Leap bir ayağını diğerinin önünde tutmaya, nefeslerini saymaya, duvarların her taraftan nasıl bastırıyor gibi göründüğünden ve gölgelerin nasıl tehditkâr bir şekilde belirdiğinden başka herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştı. Birden fazla kez ensesindeki kir kümelerini silmek ya da duvarlardan veya tavandan düşen kurtçukları saçlarından ve kollarından toplamak zorunda kaldı. Derisi ürperdi ve örümceğ e çok benzeyen bir şey ön kolundan aşağı kayarken çığlık atma dürtüsüne karşı mücadele etti. Kolunu şiddetle savurdu, sonra duvara çarpıp daha da fazla toprağı yerinden oynattığında küfretti.

"Sen iyi misin?" Lyra omzunun üzerinden ona bakarak sordu.

"İyiyim," diye cevap verdi Sıçrayış.

Lyra başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama Emelie ileride durdu. "Kale duvarı sadece birkaç metre ileride," diye duyurdu. "Aşağı doğru tünel açmaya başlayacağım."

Emelie çalışırken uzun saniyeler geçti, toprak etraflarında titreşiyordu ve o daha aşağıya tünel açarken onlara geride durmalarını söyledi. Sıçrama denedi

O saniyeler dakikalara dönüşürken gergin bir şekilde yer değiştirmemek için kendini zor tutuyordu ama korkusundan konuştuğunu bilse de bunun çok uzun sürdüğünü hissetmekten kendini alamıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

Cevabı duyulamayacak kadar zayıf bir şekilde geldi ve Sıçrama rüzgâr büyüünden bir iplik kullanarak onun sözlerini toplayıp yaklaştırdı. "Şu ana kadar yirmi beş metre aşağıya tünel açtım ve hâlâ duvarın dibini geçemedim," dedi, büyüyle güçlendirilmiş sesi odada yankılanarak. "Daha ne kadar ilerleyebileceğimi ya da bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum."

Grup kendi arasında endişeli bakışlar fırlattı. "Geri gelin," diye seslendi Rina aşağıya. "İhtiyacımız olan son şey, büyüünüz azalırken tünelin çökmesi. Dinlenmek ve yeniden toparlanmak için biraz zaman ayıracağız."

"İşte," dedi Sıçrayış, diğerlerini iterek öne geçti. "Sana yardım edeceğim, Emelie."

Emelie'yi tekrar yukarı çıkarmak için rüzgâr büyüünü kullandı ki bu, kullanabileceği doğal bir esinti olmadığı için aşağıda çok daha zordu. Emelie'nin çamura bulanmış yüzü delikten çıkınca içi rahatladı ve Lyra ona yemesi için biraz daha ekmek uzatırken, hepsi oturup sırtlarını toprak duvarlara dayayarak çözümler üzerine beyin fırtınası yaptılar.

"Duvarda bir delik açmak için sihrini kullanabilir misin?" Roylan Nora'ya sordu.

Nora kaşlarını çatı. "Muhtemelen. Duvarın ne kadar kalın olduğuna ve duvarın yapısal bütünlüğüne bağlı. Zayıf bir noktadan tünel açmadığımızdan emin olmam gerekir, yoksa duvarın geri kalanı çökebilir."

"Yine de duvara dokunarak zayıf noktaları hissedebiliyorsun, değil mi?" Rina sordu.

"Yapabilirim." Tora durakladı. "Duvarın tam olarak ne kadar aşağıya indiğini de söyleyebilirim."

"Bunu neden en başta söylemedin?" Leap bunu düşünemediği için kendine biraz kızarak sordu. "Emelie'ye onca yolu kazdırmadan önce bunu sana yaptırmalıydık."

Tora ona mahcup bir bakış attı. "Bunu düşünmemiştim. Sanırım sinirlerime hakim olamadım."

"Sorun yok." Emelie onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Şimdi deneyelim."

Emelie kale duvarına giden yolu açmak için büyüsünü kullandı. Kalın taş, yer üstündeki bölümden daha koyu bir renkteydi ama yine de geri kalanı kadar sağlam görünüyordu. Nora kendini hazırlayarak duvara yaklaştı, sonra bir elini duvara dayadı ve gözlerini kapattı.

"Sanırım-"

Duvardan bir büyü darbesi fırlayıp hepsini geriye savurunca sözleri kesildi. Etraflarındaki toprak sarsılırken Leap sertçe poposunun üzerine düştü ve dehşete kapıldı, üzerlerine toprak yağmaya başladı. Tünel çökerek çıgıllıklarını bastırdı ve Leap'in gördüğü son şey, başının tepesine bir taş çarpıp her şey karanlığa gömülmeden önce bir ışık parlaması oldu.

"Sıçra. Uyanman gerek."

Ses beynindeki sisi delip geçerken Leap inledi. Gözleri titreyerek açıldı ve altınla çevrelenmiş bir çift yeşil gözbebeğine baktı. Onun

Kalbi küt küt atmaya başladı ve ayağa fırlarken neredeyse Emelie ile kafa kafaya çarpışıyordu.

Kafatasında donuk bir acı yayıldı ama Leap çevresini incelerken bunu bir kenara itti. Mahzene geri dönmüştü, toprak fae arkadaşları etrafına toplanmıştı, hepsi darmadağınık ve kir içindeydi.

"Sen iyi misin?" Roylan sordu ama Leap ona bakmadı bile. Gözleri Emelie'ye, o tuhaf gözlere ve vücudundan yayılan soluk altın ışıltıya sabitlenmişti.

"Sen Kiryan'sın, değil mi?" diye mırıldandı.

Emelie -daha doğrusu Kiryan- başını salladı. "Emelie'nin bedenini ele geçirdim ve sihrimi ona yönlendirdim, böylece tüneli destekleyebilir ve hepinizi güvenli bir yere götürebilirim," dedi Emelie'nin sesiyle, her kelimede doğaüstü bir alt akıntı vardı. Leap, Kiryan'ın bir bedene sahip olduğunu başka birinin fark edip etmediğini ya da bu nüansı fark etmesini sağlayan şeyin sese ve hava akımlarına olan keskin duyarlılığı olup olmadığını merak etti. "Roylan seni geri taşıırken ben de tünelin mahzene dönmemize yetecek kadar uzun süre dayanmasını sağladım."

Sıçrayış başındaki hassas noktayı ovuşturdu. "Başka yaralanan oldu mu?" diye sordu etrafına bakınarak.

"Yukarı çıkarken bileğimi incittim," diye itiraf etti Rina. Kolunu ona dolamış olan ağabeyine yaslandı ve Leap onun sol bacağına tercih edişini fark etti. "Ama diğer herkes iyi."

"Gerçek bir Işıldayan'ın huzurunda olduğumuza hâlâ inanamıyorum," dedi Lyra, Kiryan'a hayretle bakarak. "Emelie şu anda neler olup bittiğinin farkında mı?"

Kiryan başını salladı. "Hatırlayacağı son şey tünelin çökmesi olacak. Tüm bu olay hafızasında bir boşluk olarak kalacak ve bedenini boşalttığımdaya yönünü şaşıracak, ki bunu çok iyi yapmam gerekiyor

kısa süre içinde." Üstlerindeki kiler kapılarına doğru baktı. "Nox büyümü hissetmiş olacak ve beni arıyor olacak. Beni yakalamasına izin veremem."

"Orada ne oldu ki?" Nora sordu. "Mağaranın çökmesine neden olan o büyü tütreşim neydi?"

"Cadı koğuşları," dedi Kiryan karanlık bir sesle. "Ithir Hanesi istilaları püskürtmek için duvarlara ve temellere yerleştirilmeleri için para ödemiş olmalı. Taş büyünü duvarda kullanmaya çalıştığında onları tetikledin."

Sıçrayış kendini ayağa kaldırdı, içinde büyüyen öfkeyle. "Bizi kurtarmak için sihrini kullanabildin. Neden aynısını Mavlyn için yapmayasın?"

"Büyü gücümü kale duvarları içinde kullanamam," dedi Kiryan sertçe. "Gölgelerin Annesi buradayken, pençeleri hizmetkârların ve askerlerin çoğuna batmışken olmaz. Grubunuzu kurtarmak için zaten çok fazla risk aldım ve eğer fedakârlığının boşa gitmesini istemiyorsanız, bu gece burayı terk etmelisiniz."

"Ve Mavlyn'i terk mi edeceksin?" Leap talep etti. "Bunu yapamam."

"Mavlyn'e yardım etmenin bir yolunu bulacağım," dedi Kiryan. "Ama burada yapabileceğin başka bir şey yok ve yeteneklerini Gaoth Aire'de kullanman daha iyi olur. Nox hava fae'lerine karşı harekete geçerek onları çatışmanın içine çekmeye hazırlanıyor; onun etkisine karşı koymak ve halkını kurtarmak için orada olmalısın."

"Ben-" Sıçrama başladı ama Emelie'nin gözleri karardı, sonra normal bal-kahverengi rengine döndü. Emelie yere yığılırken Lyra ve Nora onu yakalamak için koştu ve Leap iç çekti.

Radiant'ın haklı olduğunu ve kendini riske atmadan Mavlyn için yapabileceği başka bir şey olmadığını biliyordu. Ama gerçekten yapabileceği bir şey var mıydı?

kendi halkı onu aranan bir suçludan başka bir şey olarak görmezken Gaoth Aire'de ne yapabilirdi?

OceanofPDF.com

Mavlyn

Sonraki birkaç gün, sadece diğer mahkûmların ara sıra mırıldanmalarıyla bozulan göreceli bir sessizlik içinde geçti. Mavlyn onların gerçekten suçlu olup olmadığını ya da herhangi birinin kendisi gibi olup olmadığını merak ediyordu - otoriteye karşı konuşma suçundan hapse atılmış isyancılar ya da protestocular. Keşke sorabilseydi, ama ne zaman diğer mahkûmlarla konuşmaya çalışsa, nöbetçi gardiyan ona çenesini kapatması için bağıırıyordu. Konuşacak kimsesi, hatta okuyacak bir kitabı bile olmadığı için gerçeklik duygusunu yavaş yavaş kaybettiğini hissediyordu.

Sahip olduğu tek nimet, gardiyanların küflü saman yatağını bir karyola ile değiştirmeyi uygun görmeleriydi. Pek rahat bir yatak sayılmazdı ama en azından uyumaya çalışırken sıçanların üzerine sıçramasından ya da bir tür hastalığa yakalanmaktan endişe etmesine gerek yoktu. Onu da beslemeye başlamışlardı, yemek olarak bile nitelendirilemeyecek sulu bir yulaf ezmesi ama açlığının en kötüsünü uzak tutuyordu.

Adara on gün boyunca nasıl oruç tutmuştu? Mavlyn bu kadar uzun süre aç kalma fikri karşısında başını iki yana salladı. Ejderhaların onu bir kez daha oruç tutmaya zorlayıp zorlamayacağını ve ne durumda olduğunu merak ediyordu. Rüyalarında Quye'ye dair bir şeyler görmüştü; Mavlyn ve Sıçrayış onu ararken gördüğü rüya ziyareti kadar somut bir şey değildi ama ikisinin güvende ve iyi olduğunu bilmesine yetiyordu. Geri dönme zamanı yaklaşıyordu... ama bu hapishane hücrelerinde geçen her gün, Leap'ten ve hatta Kiryan'dan hiçbir haber alamayan Mavlyn, en iyi arkadaşını bir daha görecektir kadar uzun yaşayıp yaşamayacağından emin olamıyordu.

Böyle düşünmeyi bırak, diye azarladı kendini. *Pozitif kal.* Belki de Leap duruşmasında onu kurtarırdı. Talamh'daki herkesin katılabileceği, şehrin aylık halk mahkemesi sırasında yapılması gerekiyordu. Yeni arkadaşlarının gelip gelmeyeceğini ve gelirlerse ona yardım etmeye çalışıp çalışmayacaklarını merak etti. Sonra, zaten bu kadar çok şeyi riske atmışken, onlardan bunu beklediği için bile kendini suçlu hissetti.

Koridorun sonundaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve iki gardiyan hücrelerine yaklaşırken Mavlyn karyolasında doğruldu. Boş gözlerinin etrafındaki küçük siyah damarları görünce derisi diken diken oldu ve kapıyı açıp hücreye girdiklerinde avuç içleri terlemeye başladı.

"Benden uzak dur," diyerek geri çekildi. Bu askerler açıkça Nox'un kontrolü altındaydı ve her şeyi yapabilirlerdi. Onları buraya, duruşmada konuşmadan önce kendisine suikast yapmaları için mi göndermişti? Omurgası soğuk taş duvara çarptı ve kafasını çevirip bir silah aramaya başladı. Ama elindeki tek şey lazımlıktı ve ona da ulaşamayacak kadar uzaktaydı.

Gardiyanlar Mavlyn'i duvardan çekip aldılar, sonra bileklerine kelepçe takıp odadan dışarı çıkardılar. Kalbi hızlı hızlı atıyordu.

Onu hapishaneden dışarı çıkardıklarında göğsünde bir ağrı hissetti ve tutuşlarına karşı etkisiz bir şekilde mücadele etti.

"Bana yardım edin," diye yalvardı nöbetçiye, ama fae okuduğu kitaptan başını kaldırmadı, hatta solundaki nöbetçi onu kulağından kelepçelediğinde bile.

"Kapa çeneni," diye hırladı. "Kimse sana yardım etmeye gelmiyor, o yüzden ağzını tıkamamı istemiyorsan sızlanmayı kes."

"Belki bundan hoşlanıyordur," diye önerdi diğer muhafız. Başparmağını kızın teninde yavaş daireler çizerek ovmaya başladığında kızın pazusundaki tutuşu gevşedi. "Eğer öyleyse bize haber ver, tatlım. Memnuniyetle yaparız.

Mavlyn dudaklarını birbirine bastırdı ve muhafızlar kıs kıs güldü. Onu bir dizi merdivenden ve dolambaçlı bir labirent koridordan geçirirlerken ağzını kapalı tuttu. Gecenin bir yarısıydı, bu yüzden devriye gezen muhafızlar dışında kimsenin yanından geçmediler, onlar da sadece başlarını salladılar. Silah olarak kullanılabilecek çeşitli eşyaların -ağır bir vazo, bir şömine demiri, duvara asılı bir çift eskrim kılıcı- yanından geçerken Mavlyn bileğindeki kelepçelere lanet okudu. Ama onları yakalayabilse bile, muhafızlar bir yumruk bile atamadan onu bayıltacaktı.

Adara'nın fiziksel gücüne sahip olmayı diledi. Arkadaşı, kelepçeleri olsun ya da olmasın, bu ikisini odanın diğer ucuna kolayca fırlatabilecek kadar güçlü ve hızlıydı. Ama Mavlyn bir Yüce Fae'nin gücü ve hızıyla doğmamıştı. En güçlü olduğu alan bitki büyüsüydü ve bileklerindeki anti-büyü kelepçeleriyle güçlerine erişmesinin hiçbir yolu yoktu.

Muhafızlar nihayet onu bir salona götürdüğünde, Mavlyn Nox'u bir kanepede oturmuş onu beklerken görünce hiç şaşırmadı. Odadaki duvar a p l i k l e r i n i ve şamdanları ışıksız bırakmayı seçmiş, görmek için sadece ateşin titrek ışığını kullanmıştı. Yarı korku, yarı ürperti

Muhafızlar onu Nox'un karşısına getirip Gölge'nin bakışlarının tüm ağırlığına katlanmaya zorladıklarında Mavlyn'in omurgasından tiksinti akıyordu. Mavlyn omurgasını çelikleştirerek Nox'un bakışlarının derinliklerine baktı. Dipsiz bir kuyuya ya da onu yutmak üzere olan ilkel bir yaratığın esneyen ağzının içine bakmak gibiydi bu ve eğer çok uzun süre bakarsa o uçuruma düşüp bir daha asla geri dönemeyeceğini hissederek bakışlarını kaçırdı.

"Vay, vay." Nox dilini şaklatarak kanepeye yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Omuzları açıkta bırakan kolları ve kalçasında uzun bir yırtmacı olan siyah bir elbise giymişti ve Gelsyne'in mevkiindeki bir leydi için uygun olandan çok daha fazla teni ortaya çıkarıyordu. "Şehrimde dolaşan ve böyle kötü söylentiler yayan asinin bu kadar sıska bir genç olduğunu bilmiyordum. Sanırım kahramanlar her şekil ve boyutta olabiliyor, değil mi?"

Mavlyn bu açıklama karşısında hazırlıksız yakalanarak gözlerini kırptırdı. "Ben bir kahraman değilim," diye ağzından kaçırdı.

"Hayır, değilsin," diye mırıldandı Nox. "Ama beni engellemeye yönelik zavallı girişimlerinde başarılı olsaydın, onlardan biri olabilirdin." Koyu yeşil saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden savurdu, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Büyüdüğün o küçük taşra kasabasının köylüleri eve döndüğünde sana övgüler yağdırır, günlerinin geri kalanını çocuklarına ve torunlarına ejderhaların ve fae'lerin kızı, buzun, ateşin ve kehanetin çocuğu Adara'ya nasıl yardım ettiğini, Gölge'yi nasıl yok ettiğini ve Ediria'ya yeniden barış getirdiğini anlatarak geçirirlerdi. Tarihçiler senin hakkında yazacak, adını kayıtlarında anacaklardı. Belki de şarkılarda ve efsanelerde bile yer alırdın."

Nox kendini kanepeden sıyırdı, hareketleri kıvrımlı, zarif ve tamamen yabancıydı. Gölge yaklaşırken Mavlyn bir adım geri atmaya çalıştı ama Nox mesafeyi kapatıp birkaç santim ötede durunca muhafızlar onu tuttu.

"Ama sen bir kahraman olmayacaksın," dedi Gölgelelerin Annesi, soğuk nefesi Mavlyn'in yüzüne çarparak. "Küçük isyanını bastırdım ve Adara ve onun buz ateşi olmadan, Ediria'da seni gazabımdan kurtaracak hiçbir güç yok."

Mavlyn ağzını açtı ama Nox'un buz gibi parmağını alnının ortasına bastırmasıyla söyleyecekleri dilinin ucunda kaldı. Etrafına karanlık çökünce zihni bulanıklaştı ve görebildiği tek şey Nox'un gözlerinin esneyen uçuşunu olana kadar görüşü tünelleşti.

"Şimdi," dedi Gölge, sesi Mavlyn'in kafasında yankılanarak. "Sen ve arkadaşların Kaipei'de benden kaçtığınızdan beri olan her şeyi anlat bana."

Mavlyn'in ağzı açıldı ve dehşet içinde tüm hikâyeye ağzından döküldü. Nox'a her şeyi anlattı - kullandıkları gizli tüneli, su fae'leri Adara ve Einar'ı aldıklarında nasıl ayrıldıklarını, onun yerine Quye'yi kurtarmak için Leap ile Gaoth Aire'ye nasıl gittiklerini. Nox'a Bala Oighr'da neler olduğunu anlattı - Adara'nın başarısız ayin girişimi, Dune ile aralarında geçen ve hem Tamil'in hem de rahibenin öldüğü savaş ve geçide erişip ejderhaları bulabilmek için Ölü Topraklar'a yaptığı yolculuk. Quye'nin ona ve Leap'e verdiği görev hakkında, Nox'un kohortunun geri kalanını çağırmak için ihtiyaç duyduğu karanlık gücü toplayamaması için diğer fae arkadaşlarını savaş çabalarına karşı isyan etmeye teşvik etmek. Ve en kötüsü de, askeri kamp baskınında ona yardım eden tüm öğrencilerin isimleri.

Mavlyn sözlerini bitirdiğinde Nox, "İlginç," dedi. Tekrar kanepeye oturmuştu ama artık Mavlyn'e dokunmuyor olsa da Mavlyn'in zihnindeki hakimiyeti devam ediyordu. Mavlyn konuşmak için ağzını açmaya çalıştı, Gölge'yi zihnine tecavüz ettiği için lanetlemek istedi ama küçük bir inilti bile çıkaramadı. Kendi bedeninde bir mahkûmdu. "Yani bu

Bala Oighr'ın General Slaugh'dan intikam almaları gerekirken neden su perilerine yardım etmeyi reddettikleri. Belki de su fae'lerinin harekete geçmekte yavaş davranmalarının nedeni de budur. Kiryan sandığımdan çok daha kurnaz biri."

Mavlyn konuşmakta zorlandı ve Nox sinirli bir şekilde iç çekti. "Aklından geçeni söyle çocuğum."

Mavlyn'in dili ağzının çatısından fırladı. "Kiryan hakkında ne demek istiyorsun?" diye sordu. Radiant neyin peşindeydi? Yarı yarıya onun ortaya çıkmasını ve Kaipei Kalesi'ndeyken yaptığı gibi onu kendi başına kaçırmasını bekliyordu ama ondan hiçbir iz yoktu.

Nox elini salladı. "Raporlarıma göre Lochanlee'de dolaşıyor ve tıpkı senin burada yaptığın gibi savaş karşıtı propaganda yapıyor. Senin için gelmeyecek," diye ekledi, Mavlyn'in düşüncelerini mükemmel bir şekilde okurken yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Adara olsaydın belki bunu göze alabilirdi ama ben Kiryan'dan çok daha güçlüyüm. Onu burada hissettiğim anda bir böcek gibi ezerdim ve o da bunu biliyor."

Mavlyn'in içinde bir umutsuzluk çukuru açıldı ve muhafızlar onu tutmasaydı dizlerinin üzerine çökecekti. "İşte böyle," diye mırıldandı Nox. Mavlyn'in acısından fiziksel bir zevk alıyormuş gibi yanaklarını pembe bir kızarıklık kapladı. "Senin için gelen kimse yok, küçük Mavlyn. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, her şey o kadar çabuk biter."

O zaman açık bir kovulma ifadesiyle arkasını döndü ve muhafızlar onu sürükleyerek götürdüler. Mavlyn'e odasına kadar eşlik ettiklerinde vücudu otomatik pilotta hareket ediyordu; zihni tamamen kopmuş, gerçeklikten karanlık bir perdeyle ayrılmıştı. Cascada ve diğer rehinelere olan şey bu muydu? Adara, Mavlyn'e Cascada'nın onu nasıl iki kez öldürmeye çalıştığını anlatmış, daha sonra Nox'un Cascada'nın gölgesine kendinden bir parça yerleştirerek su perisinin zihnini etkilemesini sağladığını keşfetmişlerdi. Fakat

Adara'ya göre Cascada hâlâ konuşabiliyor ve kendi iradesiyle hareket edebiliyordu. Nox dikkatini başka yöne çevirdiğinde belki Mavlyn de konuşabilirdi.

Gardiyanlar onu hücre sine geri götürdü ve Mavlyn uzun bir süre karyolasında yatarak vücuduyla mücadele etti. Sonunda karyolasından kalkmayı ve etrafta dolaşmayı başardı ama hâlâ konuşamıyordu. Ayrıca kendine herhangi bir şekilde zarar verebilecek gibi de görünmüyordu -Nox'un daha fazla sorusu olması ihtimaline karşı kendini öldürmesini istemediği açıktı. Mavlyn'in boğazında mide bulantısı yükseldi ve tekrar oturmak zorunda kaldı. Hayatında hiç bu kadar ihlal edilmiş ya da bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Kendini içinde bulduğu yeni, korkunç gerçeklikten kaçmak isteyen Mavlyn karyolasına uzandı ve uyumaya çalıştı. Ama uyku nihayet geldiğinde, ölüm ve yıkım hayallerini, gölge büyü suyle çarpıtılmış karanlık, canavarca fae'lerle dolu bir Fenwood'u getirdi. Gözleri delilikten çılgına dönmüş, keskin dişleri ve kandan simsiyah olmuş pençeleriyle gülümseyen anne ve babası ona doğru geliyordu.

Tüm bunların ortasında Quye'nin dehşete düşmüş yüzünü gördüğünü sandı ve yardım için arkadaşına haykırdı. Ama onu bu karanlıktan kurtarabilecek hiç kimse yoktu, Adara'dan başka hiç kimse.

Ve Mavlyn kalbinde bunun gerçekleştiğini görece k kadar uzun yaşamayacağını biliyordu.

Adara

"Hazır mısın, Adara?"

Önümüzde uzanan manzarayı seyrederken Ylena'ya bakmadan başımı salladım. Furian Dağı'nın yokluğunda adanın en yüksek noktasına, ayaklarımızın altında hareketsiz ve sessiz duran sönmüş bir volkana tırmanmıştık.

Ylena'nın Umnar'ı gerçekleştirmeme yardım etmeyi kabul etmesinden bu yana bir hafta geçmişti ve son yedi günü sıkı bir oruç, meditasyon ve çalışma programıyla geçirmiştik. Ayın günü nihayet geldiği için gergin olmayı bekliyordum ama bunun yerine adaya ve sakinlerine bakarken garip bir melankoli hissi kapladı içimi. Dalgaların üzerinde uçarken birbirlerini kovalayan küçük bir ejderha grubu gördüm, renkli pulları güneş ışığında parlıyordu. Diğer birkaçı rıhtımda yengeç tuzakları kuruyordu ve daha fazlası adanın etrafında dolaşıyor, sosyalleşiyor, ev işleri yapıyor ya da sadece evleri haline getirdikleri bu güzel cennet parçasının tadını çıkarıyordu.

Ediria'da böyle bir yer yoktu, en azından ben hiç gitmemiştim. Ve Einar dışında evde ejderha da yoktu. Bu, bir ejderha klanı arasında yaşamının nasıl bir şey olduğunu deneyimleyebileceğim tek zamandı ve ritüeli tamamladığımda zamanımız sona erecekti.

"Emin misiniz?" Ylena sordu. Döndüğümde kaşlarını kaldırmış beni izlediğini gördüm ve düşüncelerimin yüzümden okunduğunu fark ettiğimde yanaklarım kızardı. "Başka bir yerde gibi görünüyorsun."

Başımı salladım ve zihnimi şimdiki zamana geri çektim. "Sadece burayı özleyeceğimi fark ettim, hepsi bu."

"Seni burada tutmanın Einar'ın kalbini kıracağını bilmesem kalmanı önerirdim." Beni şaşırtarak dolgun dudakları çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Ada için bir değer olduğunu kanıtladın ve diğerleri de senden oldukça hoşlandı."

"Ya sen?" Yarı şaka sordum.

Ylena'nın ifadesi yumuşadı. "Sen baştan aşağı Daryan'ın kızıydın. Sana akraba demekten gurur duyuyorum."

Gözlerim yaşardı ve onları hızla kırıştıtarak uzaklaştırdım. "Teşekkürler teyze."

Homurdandı. "Bana hala teyze denmesini istediğimden emin değilim. Kendimi yaşlı hissettiriyor."

Güldüm ve bir anda ortam aydınlandı. "O zaman ben tekrar hata yapmadan başlayalım."

"Anlaştık."

Ylena çömeldi ve taşıdığı çantayı omzundan kaydırды. Küçük bir toprak kap ve önceden hazırladığı bitkisel içkiyle dolu tahta bir matara çıkardı. "Normalde sana bunu içirirdim

Sonra da volkana kendi başına çıkabilirsin," dedi Ylena içindekileri tencereye boşaltırken. "Ama sadece yarı ejderha olduğun için, bir şeyler ters giderse diye seni denetlememin en iyisi olacağını düşündüm."

Başımı salladım ve sıvıyı yeniden ısıtmak için alev kullanmasını izledim. Birkaç dakika içinde havada güçlü, topraksı bir koku yayılmaya başladı; bu kokunun altında bir şekilde hem tatlı hem de acı olan bitkisel notalar vardı. Tencereyi bana uzatırken sinirden tüylerim diken diken oldu ve onu elime alıp içinde fokurdayan karanlık içeriğe bakarken zorlukla yutkundum.

"Ne zaman hazır olursan," dedi Ylena nazikçe.

Gözlerimi kapattım ve yavaş, derin nefesler aldım, Ylena'nın bana öğrettiği gibi hedeflediğim sonucu gözümde canlandırdım. Zihnimin gözünde son transımda gördüğüm buz ejderhasının bir görüntüsü oluştu, ama bu sefer onun ışıltılı mavi formu kıvrılmıştı, gözleri uykuda kapalıydı.

Canavar içimdeydi ve onu uyandırmamı bekliyordu. Tek

yapmam gereken iksiri içmekti ve başlayacaktı.

Gözlerimi açtım, sonra tencerenin içindekileri tek seferde mideye indirdim. Sıcak sıvı boş mideme sertçe çarptı ve neredeyse kusmak üzereyken iki büklüm oldum. Ylena bir anda yanımdaydı, eliyle sırtımda yavaş daireler çiziyordu.

"Nefes al, Adara. Nefes al."

Dediğini yaptım, zihnimi bulantıdan uzak tutmak için dokunuşuna odaklandım. Sonunda midem yatıştı ve okyanusa bakacak şekilde bağdaş kurdum. Ylena getirdiği aletleri önümdeki deri bir bezin üzerine yerleştirdi, sonra benzer bir pozisyona yerleşti, dikkat çekmeyecek kadar uzakta ama yine de gözlemleyebileceği kadar yakındı. Onun varlığı

Dalgalı dalgalara odaklandığımda zihnim, görebildiğim tek şey onlar olana kadar desenlerin büyüüne kapıldı.

Bu trans halinde ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama sonunda kalçamda ve uyluğumun yan tarafında bir karıncalanma hissettiğimin farkına vardım. Etrafımdaki dünya değişti, her şey bulanıklaştı ve zihnimin gözünde daha önce hiç görmediğim bir görüntü belirmeye başladı.

Ne yaptığımın pek farkında olmadan, giydiğim elbisenin eteklerini yukarı kaldırdım ve altındaki teni ortaya çıkardım. Tenim artık yanıyordu, yüzeyine kazınmış ateş çizgileri canlı bir şey gibi bana tıslıyordu. Tırmalamak, koparmak istedim ama bu içgüdüyü görmezden geldim, bunun yerine Ylena'nın benim için bıraktığı bıçağa uzandım. Hızlı bir hareketle sol avucumu kestim. Yarada kan birikti ama bu kan yaralandığım zaman akan kan gibi değildi. Bu kan mücevher parlaklığında, yanardönerlikle parıldayan ve mürekkep gibi yoğun bir kandı.

Bıçağı yere bıraktım, sonra da iğnelerden birine uzandım. Yaklaşık on iki inç uzunluğundaydı ve inanılmaz derecede ince bir ucu vardı ama Ylena bana nasıl kullanılacağını zaten göstermişti, bu yüzden kendime güvenerek kavradım. Avucumdaki kan gölüne batırdım, sonra kalçamı kaplayan deriye bastırdım ve orada parlayan deseni takip ettim.

Delikten öyle keskin ve parlak bir ağrı yayıldı ki neredeyse iğneyi düşürecektim. Ancak hemen dağıldı ve cildimdeki yanma hissi de biraz azaldı. Dışlerimi sıkarak iğneyi tekrar 'mürekkebe' batırdım, sonra tekrar denedim. Bir acı parlaması daha oldu ama ardından yanma tekrar azaldı.

Bu şekilde devam ettim, tüm varlığım küçük ama yoğun acı patlamalarına indirgenene kadar tekrar tekrar daldırdım ve bıçakladım. Süreç hem zahmetli hem de acı vericiydi ve geçmişin yankıları etrafımda dans ediyordu. Büyürken benimle alay eden çocuklar, annem

Beni sevmiş, büyütmüş ve benim için fedakârlık yapmış olan kral, babamı öldürmüş ve beni köleleştirmeye çalışmış olan kral, benim için savaşmış olan ejderha. Hepsi dikkatimi başka yöne çekmeye çalıştı ama ben pes etmeyi reddettim ve bakışlarımı görevimden ayırmadım.

Yavaş yavaş desen ortaya çıkmaya başladı, kalçam ve uyluğum boyunca şekil aldı. Alevler ve kar taneleri tenimde aşağı yukarı dönerek bir ejderha şekline dönüştü. Kanatları ve sivri uçları şekillenirken, kuyruğu sallanırken, dişleri parıldarken ve açık ağzından alevler fışkırırken nefesim kesildi.

Bekle. Bu benim hayal gücüm müydü yoksa dövme gerçekten hareket ediyor muydu?

Daha hızlı mürekkepledim, deseni tamamlamak için acele ederken mürekkebi hararetle tekrar tekrar içime batırdım. Çalışırken, kenarları doldururken, küçük süslemeler eklerken acı bile beni caydırmaya yetmedi. Son çizgiyi tamamladığımda heyecanlı bir çığlık attım ve dövme parladı, içimi gururla dolduran ateşli bir mavi.

Parıltı parlaklaştı, derimden yükselip önümde şekil alana kadar büyüdükçe büyüdü. İmgelemimdeki ejderha, öncekinden çok daha büyük ve gerçekçi bir şekilde önümde süzülürken nefesim kesildi. Tüm vücudu buz parçalarını andıran kristal mavisini pullardan oluşuyordu, kafasından çıkan ve omurgası boyunca uzanan sivri uçlar taze bir kış sabahındaki buz sarkıtları gibi parlıyordu. Gözleri benimkilerle aynı peygamber çiçeği mavisiydi ve ikimiz birbirimize bakarken şiddetle yanıyorlardı.

Benim, der gibiydi ama aramızdaki boşlukta hiçbir kelime yankılanmadı.

"Benim," diye kabul ettim.

Ayağa kalktım ve bacağımdaki zonklamayı görmezden gelerek yaklaştım. Ejderha başını eğdi, ben de elimi alnının üzerine, tam

gözleri. Aramızda enerji titreşti ve derimden ışık akmaya başladığında nefesim kesildi - son imgelemimdeki aynı altın ışık. Ejderhanın formu tekrar cisimsizleşti, enerjiyle birleşirken etrafımda dönmeye başladı ve onu koyu altından daha önce dövmeden fışkıran aynı ateşli maviye dönüştürdü.

Bu gerçek buz ateşiydi. Nox'u sonsuza dek yok etmemi ve annemi kurtarmamı sağlayacak güç.

Buz ateşi tüm görüş alanımı doldurana kadar etrafıma yayıldı ve diğer tüm görüntüleri yakıp yok etti. Güç içimde titreşti ve başımı gökyüzüne kaldırıp serbest kalma ihtiyacıyla kükredim. Bunu yaparken, bedenim değişmeye başladı, et ve kemikler sıvıya dönüştü ve her yöne yayıldı. Panik beni ele geçirme tehdidinde bulundu ama ilk kez değişirken bu duygunun içimden geçmesine izin verdim.

Işık nihayet kaybolduğunda, kendime baktım. Güçlü bacaklarıma, buz gibi pullarıma, parmaklarımdan çıkan demir gibi sert pençelerime baktım. Boynumu bükerek tamamen açılmış kanatlarıma ve omurgam boyunca uzanan dikenlere baktım, bu dikenler arkamda uzanan uzun kuyruğa kadar uzanıyordu.

Kuyruğa deneysel bir kamçı vurdum ve küçük bir kaya parçasını dağın yamacından aşağı uçurdum.

Tanıdık bir ses "Hey!" diye bağırdı ve Ylena'nın yanımda durduğunu görmek için döndüm. Ellerini kalçalarına dayamıştı ve kızgınlık ile eğlence arasında gidip geliyor gibiydi. "Ne yaptığına dikkat et Adara. Etrafında başka canlıların da olduğunu unutmamalısın."

"Özür dilerim," dedim ya da demeye çalıştım. Ağzımdan kelimeler yerine garip, vıraklayan bir ses yankılandı.

Ylena güldü, gözleri parlıyordu. Arkasındaki gökyüzünün hâlâ karanlık olduğunu, ufku aydınlatmaya başlayan şafağın soluk ipuçlarını fark ettim. "Dene bakalım

Bunun yerine zihninizle konuşun," diye önerdi. "Söylemek istediğin şeyi düşün ama kelimeleri bana doğru yönelt, sanki bana doğru fırlatıyormuşsun gibi."

Önerdiği şeyi yaptım ve aklımdaki ilk soruyu ağzımdan kaçırdım. *"Ne kadar zamandır buradayız?"*

"Üç gün." Ylena iki kolunu da başının üzerine uzattı, gerinirken sırtı şişti. "İyi ki yiyecek getirmeyi unutmamışım."

Bunun üzerine midem guruldadı ve o yine güldü. "Al, neden birlikte aşağı uçup sana kahvaltı hazırlamıyoruz. Bunu hak ettiğini söyleyebilirim."

Ylena kendi canavar formuna, altın gözlü bordo bir ejderhaya dönüştü. Volkandan aşağıya doğru biraz koştu, sonra arka bacaklarını güçlü bir şekilde esneterek havalandı, kanatlarını açarak rüzgârı yakaladı. Onu takip ettim, ilk başta biraz gergindim ama gizli bir içgüdü alevlendi ve kas hafızası gibi kontrolü ele aldı. Hareketlerini aynen kopyaladım ve kanatlarım tamamen açılmış halde havaya sıçrayıp tıpkı onun yaptığı gibi hava akımını yakaladığımda içimi bir heyecan kapladı.

"Çok iyi," dedi, sesi kafamın içinde kristal berraklığındaydı. Önümde havada süzülürken gözleri gururla parlıyordu. *"Şimdi kanatlarını çırp ve vücudunu bu şekilde aç."*

Ylena bana bazı temel manevraları, nasıl döneceğimi ve dalacağımı, irtifa kazanırken veya alçalırken nasıl hızlanacağımı veya yavaşlayacağımı ve birkaç şey daha gösterdi. Ejderha içgüdülerim hareketleri yeterince iyi kopyalamama izin verdi, ancak on beş dakika sonra bayılmaya başladım. Yemek yemeyeli bir haftadan fazla, uyumayalı da üç gün olmuştu.

Yorgunluğumu hisseden Ylena beni köye geri götürdü. Güneş ufukta yeni yeni belirmeye başlamıştı ama buna rağmen birkaç kişi ayakta ve yaklaştığımızı gördüklerinde heyecanla bizi işaret ettiler. Bu arada biz

Quye ve Yaggir'in ön saflarda yer aldığı büyük bir kalabalık toplanmıştı.

"Başardın!" Quye ciyaklayarak ileri atıldı. Keskin sivri uçlarına ve pullarına aldırmadan beni boynumdan yakalayıp şiddetle kucakladı. "Sonunda bir ejderha oldun!"

"O her zaman bir ejderhaydı," dedi Yaggir, biraz eğlenerek. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri parlıyordu. "Ama artık herkes bunu biliyor."

Ylena iki ayaklı formuna geri döndü, sonra da bu süreçte bana koçluk yaptı. Nedense geri dönmek daha zor oldu - neredeyse yirmi yıldır ilk kez özgür kalan içimdeki ejderha kontrolü bırakmak konusunda isteksizdi. İkimiz aynı kişiydik, ama bir şekilde değildik ve ancak ona uzun bir uçuş sözü verdikten sonra sonunda merhamet etti ve bedenime dönmeme izin verdi.

"Vay be," dedim ayaklarımın üzerinde biraz sallanarak. Tökezlediğimde Yağgir beni yakaladı, kolumu geniş omzuna attı ve ağırlığının bir kısmını aldı. "Bu biraz korkutucuydu. Tekrar değişmeme izin vermeyeceğini düşündüm."

Ylena güldü. "İlk vardiyamızda hepimiz bunu yaşarız," dedi ve omzumu sevgiyle okşadı. "Şimdi gel. Yemek yiyelim."

Ejderhalar orucumu bozmam için bana küçük bir kahvaltı verdiler, yatağıma dönüp hemen uyumadan önce hevesle yedim. Gün batımında uyandığımda ejderhaların büyük bir kutlama ziyafeti hazırladığını ve ben ritüelden geçerken avladıkları birkaç yaban domuzunu kızarttıklarını gördüm.

"İnanılmaz," dedi Quye, yeni dövmemin kenarını izleyerek. Dövmenin çoğunu açıkta bırakan yüksek yırtmaçlı bir elbise giymiştim ve şenlik ateşinin yanında otururken ateş ışığında parlıyordu. "Çizim konusunda yeteneğin var mı? Bu bir sanat eseri."

"Hiç de değil," dedim başımı sallayarak. "Desen cildimde belirdi ve ben de çizgileri takip ettim."

"Hepimiz için durum böyle," dedi Diyani, bizimkinin yanındaki kütüğün üzerine çökerek. Uzun bir süre dövmemi inceledi, sonra bakışlarını yüzüme kaldırdı. "Buz ateşini test etme fırsatın oldu mu?"

"Hayır." Bakışlarımı bileğimdeki altın kelepçeye çevirdim. Umnar sırasında benden patlayan tüm enerjiyi topladığı için neredeyse buz ateşiyle doluydu. "Burada hiç gölge yaratığımız yok, bu yüzden henüz üzerinde test edebileceğim bir şey yok."

"Hmm." Diyani düşünceli bir şekilde manşete baktı. "Görebilir miyim?"

"Elbette," dedim, biraz şaşırmış olsam da. Einar onu bana verdiğinden beri hiç çıkarmamıştım ve ağırlığının olmaması biraz garip hissettirmişti. Diyani'nin onu kendi bileğine takmasını dikkatle izledim, sonra avucunu yukarıya doğru çevirdi. Elinin ortasında bir alev tutuştu ve ben keskin bir nefes aldım. Bu her zamanki kırmızımsı sarı ateş değil, daha önce çağırdığım aynı ateşli maviydi.

Diyani buz ateşi kullanıyordu.

"Yessss!" Quye ciyaklayarak ayağa fırladı. Muzaffer bir edayla havayı yumrukladı ve heyecanlı küçük bir dans yaptı. "Diğer ejderhaların bunu kullanabileceğini *biliyordum*."

Etrafımızda bir grup toplandı ve sırayla bileziği elden ele dolaştırdılar. Ylena da ortaya çıktı ve ejderhaların ilkel taşı test etmelerini kayıtsızca izledi. Hepsi bir alev yaratmayı başardı ama kimse bundan Yaggir kadar memnun değildi.

"İşte bu kadar," dedi ve kelepçeyi bana geri uzattı. "Ben de seninle geliyorum."

"Şimdi ne oldun?"

"Beni duydun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seninle birlikte Ediria'ya dönüyorum."

"Yalnız değilsin, değilsin." Diyani ona dirsek attı. "Ben de geliyorum."

"Ne? Ama sen-"

Diyani öne doğru eğildi, gözleri benimkileri yakıyordu. "Söylediklerini, senin ve Einar'ın karşı karşıya olduğu tehlikeli düşman hakkında düşündüm. Sen bizden biri olduğunu kanıtladın ve Einar da benim kan kardeşim. İkinizin vatanımız için tek başınıza savaşmanıza izin vermeyeceğim. Ben de sizinle geliyorum."

"Ben de geleceğim," dedi bir başka ejderha, öne çıkarak. Adı Keenan'dı ve henüz yetişkin sayılmazdı; yüzündeki kıllar hâlâ düzensizdi, kol ve bacakları vücudunun geri kalanına göre çok uzun ve hantaldı. "Anavatanımızın nasıl bir yer olduğunu hep merak etmişimdir."

"Hayır, yapmayacaksın!" Annesi onu kulağından yakaladı ve geriye doğru sürükledi. "O geçitten geçmeyeceksin. Çok tehlikeli!"

Genç erkek itiraz etti ama diğer birkaç ejderhanın gönüllü olmasıyla sözleri bastırıldı. Çaresizce Ylena'ya baktım, minnettarlık ve tereddüt arasında gidip geliyordum. "Bu senin için sorun olur mu?"

İlk başta cevap vermedi ve diğerleri sessizleşerek onun konuşmasını beklediler. Yavaşça kalabalığı taradı, her birinin bakışlarıyla ve duyguların gökkuşağıyla karşılaştı - heyecan, öfke, korku ve aradaki her şey. Duyulabilen tek ses şenlik ateşinin çıtırtısı ve uzaktaki dalgalara çarpan dalgaların sesiydi.

"Yalan söylemeyeceğim ve bu konuda mutlu olduğumu söyleyemem," dedi sonunda, "ama Diyani haklı. Einar'ın yardıma ihtiyacı var ve buradaki pozisyonumu terk edemem ama eğer

Aramızda gitmeye istekli ve muktedir olanlar varsa, memnuniyetle izin veririm... yeter ki aileleri de aynı fikirde olsun."

Keenan'a sert bir bakış attı, o da karşılık olarak somurttu. Dinlemekte olan ebeveynler rahat bir nefes aldı ve çocuklarını aceleyle yatağa sürüklerken, gönüllü olanlar neşelendi. Kendi aralarında heyecanla konuşmaya başladıklarında, Ylena koluna bir el koydu.

"Halkımı sana emanet ediyorum," dedi alçak bir sesle. "Onları korkusuzca ve korkusuzca bu savaşa götürmeye hazır mısınız?"

"Öyleyim," dedim, ilk kez tereddüt etmeden. Tam bir öğün yemek yediğim ve on saat uyuduğum için mi, yoksa damarlarımda akan yeni güç yüzünden mi emin değildim ama önceki korkularım yok olmuş gibiydi. Tüm varlığım güç ve amaçla dolup taşıyordu ve hayatımda hiçbir şey için bu kadar hazır hissetmemiştim.

"Güzel." Elini çekti ama bakışlarındaki sert parıltı beni yere mıhladı. "Onları güvende tut, Adara. Buz ateşin güçlü olabilir ama onları yenilmez yapmaz. Yapmak üzere oldukları fedakârlığın boşa gitmediğinden emin ol."

Einar

Sınırı geçip Gaoth Aire'e vardığımda bitkin düşmüştüm. Kaplıcadan aldığım enerji artışıyla bile, uçuş zorlu ve tehlikelerle doluydu, gölge yaratıklar geceleri tüm güçleriyle dışarıdaydı ve yemek için açlardı. Onlarla savaşmak her şeyimi almıştı ve sonunda güvenli bir yere varıp sığınacak bir dağ mağarası bulduğumda, derin ve rüyasız bir uykuya dalarak yere yığılmıştım.

Gece yarısı bir kar fırtınası çıktı ve üç gün boyunca o mağaraya kapanmak zorunda kaldım, ejderha ateşimi aralıklı olarak kullanarak girişin dışında biriken karı eritmeye çalıştım. Kar fırtınası geçip de dışarı çıktığımda o kadar acıkmıştım ki önümü zar zor görebiliyordum.

İlkel taşları mağarada saklı bırakarak yola çıktım ve umutsuzca yiyecek aramaya başladım. Yakın çevrede hiçbir şey yoktu ama birkaç mil doğuda dağ keçileriyle dolu bir dağ yamacı buldum. Dağ keçileri

Hayvanlar benim geldiğimi görünce paniğe kapıldılar, güvenli bir yere ulaşmak için tehlikeli bir çıkıntıdan diğerine atladılar, ancak ikisini pençelerimle tünelerinden kopardım ve hepsini yedim, sonra diğerleri kaçmadan önce bir diğerini yakaladım.

Doyduktan sonra bir süre dinlendim, ardından vücudumdaki haftalardır biriken kiri ve pisliği yıkamak için bir yer aramaya koyuldum. Şansım yaver gitti, bir dağ köyünden birkaç mil uzakta bir kaplıca buldum ve yakınlarda yırtıcı hayvan olmadığından emin olmak için bölgede bir tur attıktan sonra, iki aylık formuma geçtim ve uzun bir ıslanma için suya girdim.

Bir gölge üzerime düşüp zayıf kış güneşini engellediğinde yarı uykudaydım. Gözlerimi açtığımda, ağır cüppeler ve kalın bir kürk pelerin giymiş, iri yumruğunda bir asa tutan bir çobanın tepemde dikildiğini görünce irkildim. Neredeyse ona saldıracaktım ama gözlerimiz karşılaştı ve bana bakan tanıdık yeşil ve altın rengi gözbebekleri karşısında donakaldım.

"Kiryan." Suyun içinde tekrar rahatladım ama sadece biraz. Işıldayan'ın her zaman beni uyarmadan sinsice yaklaşmasından nefret ediyordum. "Ne oldu?"

Kiryan kaplıcanın yanına çömelip göz hizasına kadar yaklaştı. Endişeyle kısılmış yüz hatlarına yakından baktığımda içime bir tedirginlik yayılmaya başladı. "Nox Mavlyn'i yakaladı ve bilgi almak için ona işkence etti. Birkaç gün içinde halka açık bir duruşma yapılacak ve ardından idam edilecek."

Kiryan'ın sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. "Yapabileceğim bir şey var mı?" Ayağa kalkarak söyledim. Sudan çıkıp giysilerimi ararken çıplak tenimden kalın bukleler halinde buhar yükseldi. "Belki şimdi gidersem, yapabileceğim-"

"Eğer Domhain'e şimdi gidersen, Adara için geçidi açmaya zamanında yetişemezsin," diye araya girdi Kiryan. "Öncelikli olan o, Einar. Bunu unutmamalısın."

"Ama en azından onun öldürülmesini engellemek için yapabileceğimiz bir şey olmalı." Hayal kırıklığına uğramış bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Kaipei'de bizim için yaptığın gibi onu da kurtaramaz mısınız?"

Kiryan başını iki yana salladı. "Kaipei'de sana yardım etmemin tek nedeni Nox'un hâlâ yeni bedenine alışmaya çalışıyor olması ve bana saldıramayacak kadar zayıf olmasıydı," dedi acımasızca. "Bu dünyadaki varlığım, aydınlık ve karanlığın dengesinin bozulmasını engelleyen tek şey; eğer şimdi İthir Kalesi'ne girecek olursam, beni yere serer ve dengeyi kendi lehine çevirir, o zaman da tüm planlarımız boşa gider."

"Peki ya Leap?" Kıyafetlerimi giyerken sordum. "O da yakalandı mı?"

"Hayır, çok şükür. Mavlyn'i kurtarmaya çalıştı ama neredeyse yakalandıktan sonra ihtiyatlı bir şekilde bölgeden kaçtı. Ona Gaoth Aire'e dönmesini ve amcasını Nox'u yenme çabalarımıza yardım etmeye ikna etmesini söyledim."

"Buna inanamıyorum." Suçluluk ve korku içimi kemiriyordu. Mavlyn, Adara'nın en iyi arkadaşıydı. Onu öldürürlerse kesinlikle yıkılırdı. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Adara Mavlyn'i kurtaracak güce sahip olacak," dedi Kiryan. "Onu geri getirmeli, sonra da hayatını Nox'un gazabından kurtarmak istiyorsan elinden geldiğince hızlı bir şekilde Domhain'e uçurmalısın."

"Mavlyn'in duruşması ne

zaman?" "Dört gün sonra."

Kafamda hızlıca bazı hesaplamalar yaptım. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum," dedim ağzımdan çıkan her kelimededen nefret ederek. "Adara'nın dönmesine daha üç gün var. Elimden geldiğince hızlı uçsam bile Talamh'a kadar gidemem."

"Biliyorum," dedi Kiryan. "Bu yüzden geldim, sana destek olmak için." "Destek mi?"

"Evet." Kaşları çatılmış bir halde etrafına bakındı. "Şimdi, madenlerden topladığınız o ilkel taşlar nerede?"

OceanofPDF.com

Sıçrama

Dağın eteklerindeki köyden yükselen dumanı görünce **L**eap'in yüreği ağzına geldi. Kiryan'ın tavsiyesine uyarak, yeryüzü fae dostlarına veda etmiş ve şafaktan hemen önce Talamh'tan ayrılmıştı. Gece çökmeden ve kar fırtınası yol bulmayı imkânsız hale getirmeden önce Gaoth Aire'ye güvenli bir geçiş bulmayı umuyordu.

Kiryan haklıydı, diye düşündü Cirra'nın üzerinde, gökyüzünü kaplayan yoğun demir rengi bulut tabakasının hemen altında gezinirken. Etrafına kalın taneler halinde kar yağıyordu ve sadece vücudunun etrafında dolaşması için yarattığı sürekli esinti donmuş suyun saçlarına ve kıyafetlerine işlemesini engelliyordu. Nox, General Slaugh ve birliklerini Gaoth Aire'e gönderemeyebilirdi ama tıpkı su fae'lerine yaptıkları gibi sınır köylerine saldırabilirlerdi. Bunun gibi açıkta kalan sadece birkaç köy vardı ama amcası Oren, Slaugh'un hepsini yok etmesine izin veremezdi. Misilleme için Yıldırım Süvarileri'ni gönderecekti.

Yine de bu yanlış mı? Leap merak etti. Kiryan'ın onlara çatışmadan uzak durmaları gerektiğini söylemesi iyi ve güzeldi ama bu General Slaugh cezasız bir şekilde Fae kanı dökerken hiçbir şey yapmadan oturabilecekleri anlamına gelmiyordu.

Leap gözlüklerini başının üzerinden aşağıya doğru itti, sonra yanan köyü daha iyi görebilmek için gözlüklerini ayarladı. Mavlyn'le karşılaştıkları son köy gibi burayı da terk edilmiş bulmayı umuyordu ama köyün eteklerinden sadece birkaç yüz metre ötede bir çatışma yaşandığını fark edince bir an şaşırdı.

"Bizi aşağı indir," diye emretti Cirra'ya, kalbi daha sert atıyordu. Cirra onun dediğini yaptı, çatışmaya doğru hızla ilerledi ve yaklaştıkça Leap iki grubu zırhlarından ayırt edebildi. Daha büyük olan asker grubu, Ithir Hanesi'nin armasıyla damgalanmış koyu renkli zırhlarına bakılırsa toprak fae'siydi, diğerleri ise hava fae askerleriydi. Leap, Ryker'ın toprak fae askerlerini geri püskürtürken ciritini havada döndürdüğünü gördüğünde midesi bulandı ve bir an için Cirra'ya arkasını dönmesini söylemeyi düşündü.

Ama sırf kötü kalpli kuzeni aralarında olduğu için hava fae dostlarını General Slaugh'un askerlerinin insafına terk edemezdi. Bu onu Ryker'ın kendisinden daha iyi yapmazdı.

Sıçrama elini gökyüzüne doğru kaldırdı ve üzerlerindeki havada zaten oluşmakta olan fırtına enerjisini çağırdı. Şimşek avucuna sıçradı ve elinde büyük bir yük oluşmasına izin verdi, ardından daha küçük bir miktarını parmağının ucuna yoğunlaştırdı.

O yaklaşırken askerlerin hepsi başını kaldırdı ve hava fae'leri buluttan tanıdıklarını görünce kükredi. Leap işaret parmağını fae'lerden birine doğrulttu ve askerın kafasını hedef alan bir yıldırım patlattı. Darbe tam gözlerinin arasına isabet etti ve vücudu sarsıldı ama Leap ne olduğunu görmek için beklemedi.

onu düşürdü. Her seferinde yüzlerine nişan alarak peş peşe ateş etti. Bazı atışları zırhlı miğferlerine ya da omuz plakalarına isabet etti ki Griffin binicileriyle karşılaşmasından öğrendiği üzere bunlar yıldırımlara karşı dayanıklıydı. Ama hedeflerine yeterince isabet edince toprak fae'leri paniğe kapıldı ve ondan kaçmak için her yöne doğru koşmaya başladılar.

Cesaretlenen hava fae'leri, düşmanın işini bitirebilmek için toprak fae'lerini itmek ya da çelme takmak için hava büyülerini kullanarak kovalamaya başladılar. Ryker en öndeydi ve ciritini ölümcül bir isabetle fırlatarak aynı anda iki askeri şişledi. Ama bu atış onu açıkta bıraktı ve silahını geri alamadan başka bir asker onu yere düşürdü.

"Squalls," diye homurdandı Leap. Cirra'nın sırtına alçaktan çullandı, sonra aşağı uzandı ve saldırgan toprak fae'sini yakalayarak havaya kaldırdı. Cirra kollarını sallayarak gökyüzüne yükselirken asker bağırdı ve Leap onu bırakarak işin geri kalanını yerçekiminin yapmasına izin verdi. Savaşın gürültüsü, yere düştüğünde vücudunun çıkardığı sesi örttü ve Leap yoluna devam ederek hava fae'lerinin geri kalan düşman askerlerini indirmesine yardım etti.

Leap ancak sonuncusu da öldüğünde kuzeninin düştüğü yere döndü. Ryker'ı tam olarak bıraktığı yerde, omzundan bir hançer çıkmış ve saçları kanla keçeleşmiş halde buldu. Gözleri kapalıydı, göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu ama yırtıcı kuş sarısı gözlerinden birini açmayı ve Leap'e dik dik bakmayı başardı.

"Sonunda halkına döndün, öyle mi hain?" diye tükürdü, dudaklarından kan damlıyordu.

Leap gözlerini devirdi ve botunu kuzeninin göğsüne dikme isteğine karşı koydu. "Her zamanki gibi nankör," diye mırıldandı, sonra bağırdı, "burada bir doktor var mı?"

"Hayır, ama yarası iyileşene kadar onu bağlamak için yeterli eğitimim var," dedi bir asker öne çıkarak. Kısa kesilmiş beyaz saçları ve yaralı, soluk mavi teniyle küçük bir fae'ydi; savaştan dolayı biraz yıpranmıştı ama onun dışında yıpranmış sayılmazdı. "Şimdiden özür dilerim Lordum," dedi Ryker'ın yanına diz çöküp çantasından bir rulo gazlı bez çıkarırken.

Asker hançeri göğsünden çıkarırken Ryker renkli bir küfür savurdu ve neredeyse fae'nin çenesine vuruyordu. "Ne yaptığına dikkat et, aptal!"

"Kesin şunu," diye hırladı Leap. Botunu Ryker'ın boynuna bastırıp onu yere düşürdü ve kuzeninin boğulmasından hiç de azımsanmayacak bir zevk aldı. "Ben senin hayatını kurtardım ve bu asker de sana yardım etmeye çalışıyor. Beş dakikalığına bir harpi gübresi gibi davranmayı bırakıp minnettar olabilir misin?"

Diğer hava fae askerleri ağızları açık bir şekilde bu değiş tokuşu izledi ama Ryker sadece hırlayarak karşılık verdi. "Minnettar mı?" dedi kanlı dişlerinin arasından. "Bizi terk ettiğin için sana neden minnettar olayım ki?"

"Seni terk etmek mi?" Leap ağladı. "Sen denedin-"

"Özür dilerim," dedi Ryker'ı tedavi eden asker, sesi yırtılmış gibiydi. "Ama lütfen ayağınızı Lord Ryker'ın boynundan çeker misiniz ve ikiniz de birbirinize bağırmayı keser misiniz? Bu durumda yarasını temizleyemem ya da bağlayamam."

İki kuzen birbirlerine öldürürcesine baktı ama Leap geri çekildi ve Ryker askerin işini yapabilmesi için yerine oturdu. Leap kuzeninin yaradan sağ çıkacağını biliyordu - bir Yüce Fae olarak çoğu yarayı iyileştirebilirdi. Ama düzgün bir şekilde bağlanır ve tedavi edilirse daha hızlı iyileşirdi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Asker sözünü bitirdiğinde Leap sordu. "Oren Amca senin şımarık kışından bıkip seni sınır devriyesine mi verdi?"

"Hayır." Ryker ayağa kalkarken dudağını büktü. On yedi yaşında Leap'in üzerinde yükseliyor, ince dudaklarını kıvrırken yırtıcı kuş sarısı gözleri zalimlikle doluyordu. Yine de Ryker daha yaşlı olmasına, Leap'in henüz geliştirmedeği kaslarla dolu zayıf vücuduna rağmen, Leap artık kuzeninin eskiden içinde yarattığı korkuyu hissetmiyordu. "Buraya geldim çünkü Tempest'in bu köyün yakınlarında görüldüğüne dair bir söylenti duydum."

"Buraya Tempest'ı aramaya mı geldin?" Leap şaşırılmış bir halde sordu. Ryker'in ağzından çıkmasını beklediği *son* şey buydu.

"Elbette öyleyim. O benim kız kardeşim. Ailemizin geri kalanının aksine, ondan henüz vazgeçmedim." Etrafında kalan hava fae askerlerine ve karlı alana yayılmış katliama baktı ve derin bir iç çekti. "Geldiğimde bir bölük toprak fae askerinin köyü yakıp yıktığını görmeye hazırlıklı değildim."

Omuzları çöktü ve kendisine rağmen Leap'in içinde acıma duygusu kıpırdandı. "Hayatta kalan olup olmadığını kontrol etmeleri için askerleri köye göndermelisin," dedi. "Ben Tempest'ı bulmak için çevreyi araştıracağım."

Ryker, Leap'e ters ters baktı. "Bunu tekrar kaçmak için bir bahane olarak kullanmayacağını nereden bileceğim?"

Sıçrama ıslık çaldı ve Cirra gökyüzünden hızla inerek onun hemen arkasında durdu. "Eğer bu kadar endişeliysen, benimle gelebilirsin. Ama Cirra götlük yaptığın için seni sırtından atarsa sakın bana ağlama."

Ryker homurdandı ama kabul etti ve Cirra'nın sırtında Leap'e katılmadan önce askerlerine köyü arama emrini verdi. "Sözde şurada görülmüş," dedi sert bir sesle ve köyün bir mil doğusundaki bir koruluğu işaret etti.

Cirra onları, yaya olarak aramak zorunda kalacakları kadar sık ağaçlık olan bölgeye götürdü. Leap ağaçların gölgesi altına adımını attığı an

ağaçlar, onu bir ürperti sardı ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Yanındaki Ryker ürperdi. "Bunu hissediyor musun?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Sessiz ol," diye tısladı Leap. Sessiz adımlarla ilerledi, parmaklarına şımşığı çağırmandan çevredeki elektrik enerjisini bedeninde topladı. Çıkan çatırtı sesi, ağaçlarda gizlenen her ne varlık varsa onları ele verecekti.

Ryker ilk kez itiraz etmedi. Leap'in liderliğini takip etti ve bölgeyi tararlarken ciritini sıkıca kavradı. Orman fazlasıyla sessizdi ve onlar daha da derine indikçe, soğukluk karanlık ve uğursuz bir şeye dönüştü.

Bir tıslama sesi dikkatini çekti ve tam zamanında döndüğünde çalılıktan fırlayan bir figür gördü. Ryker ve Leap zıt yönlere doğru atılarak yoldan çekildiler ve saldırganla yüzleşmek için döndüler. Uzun, kirli gümüş rengi saçları, yırtık bir elbisesi ve iskelet gibi yüz hatları olan figür bir fae görünümündeydi. Gözleri tamamen siyahtı, koyu damarlar ölümcül soluk tenine mürekkep gibi bir kötülük ağı gibi dağılmıştı. Ağız dolusu dişlerini göstererek onlara doğru hırladı.

"Fırtına!" Ryker bağırdı ve Leap'in ağzı şok içinde açık kaldı. *Bu* uzun zamandır kayıp olan kuzeni miydi? Ryker'ın silahını tutuşu gevşedi ve ona doğru bir adım attı, yüzü yarı korku yarı sevinçten oluşan neredeyse komik bir maskeye dönüşmüştü. "Bu gerçekten sensin!"

"Yessss," diye tıslayarak ikisini de şaşırttı. Ryker'a tatlı bir zehirle dolu bir gülümseme verdi, pençelerini esnetirken gözleri kötülükle parlıyordu. Leap onun akılsız bir canavar olduğunu düşünmüştü ama gölge büyüğü beynini zehirlemiş olsa da hâlâ zekâsını koruyordu. "Uzun zaman oldu kardeşim. Gel ve bunca yıldan sonra bana sarılmanı hissedeyim. Seni çok özledim."

Ryker ve Leap Tempest'ın başının üzerinden birbirlerine bakarken bir kalp atışı geçti, ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Ve sonra saldırdı.

OceanofPDF.com

Adara

Bayramdan iki gün sonra şafak sökmeden uyandığımda kendimi her zamankinden daha huzurlu hissediyordum.

Giyinip eşyalarımızı toplarken Quye, "Farklı görünüyorsun," dedi. "Daha merkezde, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Pelerinimi katlayıp çantama yerleştirirken başımı salladım. Burada giymek için hâlâ çok sıcaktı ama Ediria'ya döndüğümüzde hâlâ kış olacağını tahmin ediyordum. "Sanki kayıp bir parçam sonunda yerine oturmuş gibi hissediyorum," dedim ona. "Gerçek anlamda öyle."

Quye başını salladı. "Kendi reşit olma ritüelimi gerçekleştirdiğimde ben de aynı şekilde hissetmişim." Bakışları Umnar dövmesinin tozluğumun hemen altında durduğu bacağıma kayd. "Hayvan formumla bağlantı kurduğumda, içimde bir sel kapısı açıldı. Rüzgârdaki fısıltıları her zaman duyabiliyordum, ancak bunlar zayıftı ve hangilerinin en yüksek sesle konuştuğunu nadiren kontrol edebiliyordum.

Ben. Ayinden sonra kendimi ilk kez evrene bağı hissettim, sanki evrendeki yerimi nihayet anlamıştım."

"Aynen öyle." Avucumu yukarı çevirdim ve içine küçük bir buz ateşi akmasına izin verdim. Normal ateşe pek benzemiyordu; formu daha sıvıydı, ilk başta neredeyse magma gibiydi, sonra alevlere benzer madde dillerine dönüştü. Canavarım başını içimden kaldırdı, bir kez daha memnuniyetle yerleşmeden önce tehlike olup olmadığını kontrol etti. Artık bu gölge ve ışık savaşındaki rolümden şüphe etmiyor, diğerlerinin beni koymaya çalıştığı kutulara rahatça sığamadığım için üzülüyor ya da suçluluk hissetmiyordum.

Ben ejderhaların ve fae'lerin kızıydim. Ve kendi şartlarımla yaşayacak, savaşacak ve ölecektim.

Kapı çalındı ve Yağgir kafasını içeri uzattı. "Hazır mısınız? Herkes bizi uğurlamak için bekliyor."

Çantalarımızı omuzladık ve Yaggir'i geldiğimiz sahile kadar takip ettik. Tabii ki tüm köy bizi uğurlamak için yataklarından kalkmıştı. Sonraki yirmi dakikayı herkesle içten kucaklaşmalar ve sözler paylaşarak geçirdik, bunlardan bazıları beni birden fazla kez gözyaşlarına boğdu.

"Bizimle gelmeni gerçekten çok isterdim," dedim Ylena'ya sarılırken. "Henüz gitmene izin vermeye hazır değilim."

Ylena gülümsedi. Serçe parmağından yıldız şeklinde minik bir elmasla süslenmiş altın bir yüzük çıkardı ve avucuma koydu. "Beni hatırlamak için bunu yanına al," dedi parmaklarımı yüzüğün etrafında kıvrarak. "Benim yerim buradaki halkımın yanı, ama kalbimin bir parçası her zaman seninle olacak."

Boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkundum, keşke benim de sunabileceğim benzer bir şey olsaydı. Aklıma bir fikir geldi ve kemerimden bir bıçak çıkardım, sonra saçımdan bir tutam aldım ve kökünden sadece birkaç santim uzakta kestim.

"Alabilir miyim?" Ylena'nın yüzünü çevreleyen bir tutam saça uzanarak sordum.

Ylena biraz şaşırmış gibiydi ama başını salladı. Sanırım o da saçından bir parça kesmemi bekliyordu ama bunun yerine lavanta mavisi saçlarımı onun koyu, kızıl kahverengi saçlarının arasından ustalıkla ördüm ve zıt tonları sabah güneşinde kusursuzca karışana kadar birbirine geçirdim. Birisi dirseğimde belirerek bir boncuk uzattı ve ben de onu örgüyü alttan sabitlemek için kullandım.

"İşte," dedim, geri çekilip yaptığım işe hayranlıkla baktım.

Ylena da hayranlıkla örgüyü parmaklarının arasında ovuşturdu. Tekrar bana baktığında, gözlerinin akmamış yaşlarla parladığını görünce şaşırdım. "Einar'a harika bir eş olacaksın," dedi sesi duygu yüklü bir şekilde. "Ateşin hep parlasın."

"Ve seninki hiç sönmesin."

Arkamı döndüğümde yaşlı ejderha Orga'yı Quye ile sohbet ederken buldum. "Daha fazla kalmaman çok kötü," dedi dilini gıdaklayarak. "O günlüğün geri kalanını çevirmeni izlemek için sabırsızlanıyordum, özellikle de yazarın adı büyükbabaminkine çok benzediği için."

Quye, "İnan bana, zamanımız tükeniyor olmasaydı Adara'ya daha uzun kalmamıza izin vermesi için yalvarırdım," dedi. Yüzüne düşünceli bir ifade geldi. "Bana büyükbabanın hikâyelerini anlatırken, onun örümceklerden ölesiye korktuğundan bahsetmemiş miydin?"

"Sanırım yaptım." Orga Quye'ye şaşkın bir gülümseme verdi. "Bunun günlükle bir ilgisi var mı?"

"Hiçbir şey olmayabilir... ama Pyros günlüğünde büyüü test etme planlarının çalışma odasında bir örümcek yumurtasının yumurtadan çıkması nedeniyle ertelendiğinden bahsediyor. Binlerce minik yaratık masasının ve çalışma alanının her tarafına sıçradı. O

Dehşetinden neredeyse tüm odayı yakıyordu ve odaya tekrar girecek cesareti toplaması bir hafta sürdü!"

Orga homurdandı. "Bu tam da babamın yapacağı bir şeye benziyor. Bahçelerimizi birden fazla kez ateşe verdi, ancak ateş fae'lerinin aksine, hasarı gidermemize yardımcı olacak herhangi bir su veya toprak fae'si ile dostane ilişkilerimiz yoktu. Tam bir baş belasıydı!"

"Sadece hayal edebiliyorum," dedi Quye, biraz dikkati dağılmış bir şekilde. Onun zihninde dönen çarkları görebiliyordum ve benimkinin arkasında da sinsi bir şüphe oluşmuştu. Quye'nin bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmesini bekledim ama o sadece "Teşekkür ederim Orga. Son birkaç gündür bana çok yardımcı oldun. Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Orga cılız kollarıyla Quye'yi kucakladı. "Belki gizemi çözdükten sonra rüyalarım girer ve bana her şeyi anlattırır, değil mi kahin?"

Yaşlı ejderha onun burnuna dokundu ve Quye sırttı. "Ne yapabileceğime bakacağım," dedi ve ona göz kırptı.

Vedalaşmalarımızı tamamlayan ejderhalar kumsalın kenarına çekilerek geri kalanımıza canavar formlarımıza geçebilmemiz için yer açtılar. Değişimin üzerinde dalgalanmasına izin verirken başımı gökyüzüne kaldırdım ve ejderha formuma dönüştüm. Bunu onuncu kez yapıyordum, geçişi defalarca prova etmiştim ama yine de ilk seferinde içimden geçen heyecanın aynısını hissediyordum. Bunun hiç değişip değişmeyeceğini ya da tüm ejderhaların içlerindeki canavarları dışarı çıkardıklarında bu elektriklenme hissini yaşayıp yaşamadıklarını merak ettim.

Çok geçmeden sörf alanı ejderhalarla doldu; kanatlarımızı esnetip kuyruklarımızı savurdukça her renkten pullar sabah güneşinin ışığında parıldıyordu. Quye sırtıma tırmandı ve kürek kemiklerimin hemen arkasına yerleşti. Dün bir deneme uçuşu yapmıştık ve Einar ile ejderhaların aksine

Diğer ejderhalar gibi o da pullarıma dokunduğunda hiçbir olumsuz etki yaşamadı. Bunun, ejderhaların sahip olduğu fae büyüüne karşı aynı korumaları miras almadığım anlamına gelip gelmediğini merak ettim... ama sonra tekrar, fae büyüü kullanabildiğim için, bunun belli bir miktar mantıklı olduğunu varsaydım.

Artık eve dönmeye hazır olduğum için dönüş yolculuğumuz sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Kendimi olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde zorladım, diğer ejderhalar da şikayet etmeden bana ayak uydurdular ama yine de durmak ve gece için dinlenmek zorunda kaldık. Yıldızlı gökyüzünün altında, Einar'ın hayalleri ve onun sıcak, sevgi dolu kucaklaması gece boyunca beni sarmaladı ve güneşin doğuşuyla yolculuğumuza devam ettik.

Bu dünyaya ilk kez girdiğimiz inişli çıkışlı, tepelik araziye ulaştığımızda öğleden sonra ortasıydı. Derimin altında bir uğultu başladı ve göğsümde bir çekilme hissettim - bağ beni portalın bulunduğu yere yönlendiriyordu.

"Adara!" Yaggir'in keskin sesi kafamın içinde yankılanarak dikkatimi şimdiki zamana çevirdi. *"Yaklaşan saldırı!"*

Başımı sola çevirdiğimde doğudan gelen bir ejderha sürüsü gördüm. Sadece bir düzine kadar vardı, bizim sayımızdan azdı ama bu ejderhalar daha yaşlıydı, devasa formları bizimkilerden daha büyük ve güçlüydü. Damarlarıma hücum eden adrenalin patlaması yorgunluğumu alıp götürdü ve savaşa hazırlanırken içimdeki ateş kükreyerek canlandı.

"Kimsiniz siz?" Telepatik mesajımı gelen gruba ileterek bağırdım.

"Kim olduğumuzu biliyorsun," diye bir ses kafamın içinde hırlarken, grubun başındaki ejderha bana ters ters baktı. "Senin sayende artık kaçağız ve her gece Tanrı-Kral'ın adamları bizi avlarken hayatlarımız için savaşmak zorunda kalıyoruz!"

"Peki bunun bizimle ne ilgisi var?" Diyani yanıma yaklaşıarak alay etti. "Senin küçük maskaralığına katılacak kadar aptal olan biz değiliz."

"Aptal oyunlar oyna, aptal ödülleri kazan," diye söze karıştı Isador.

"Lütfen bana gerçekten bize saldırmayı düşündüğünüzü söylemeyin," dedim.

Düşman ejderhalar yaklaşık üç yüz metre ötede durdu, sahtekâr grubumuzu tarıyordu. Sayıca ondan iki kat fazlaydık ve bir an için gözlerinde tereddüt belirse de geri adım atmayacağını söyleyebilirdim.

Ben de öyle.

Ejderhalar saldırmaya karar veremedi ileri atıldım ve aradaki mesafeyi fırlayan bir oktan daha hızlı kapattım. O yana savrulmadan önce ağzımı açtım ve onu ateşle değil, saf buzdan bir dalgayla patlattım. Acı dolu kükremesi buz kristallerinin tüm kafasını kaplamasıyla kesildi ve diğer ejderhalar tepki veremedi dönerek çivili kuyruğunu doğrudan kafasının yan tarafına geçirdim.

Ejderhanın kafası milyonlarca parçaya ayrılarak rüzgârda parıltı gibi dağıldı. Vücudunun geri kalanı bir kalp atışı kadar havada asılı kaldıktan sonra yere düştü. Gürültülü bir patlamayla yere çarptı ve çeyrek mil boyunca dışarıya doğru dalgalanan derin bir krater oluşturdu. Çarpmanın etkisiyle yükselen toz ve duman altımızdaki havayı bulandırdı ve herkes dondu kaldı, nefesleri havada asılı kaldı.

Diğer ejderhalar tepki vermeden önce grubumun güvenliğine geri çekilmek için anlık şoklarından faydalandım. Ölen liderlerinin intikamını almak için saldırmalarını bekliyordum ama bunun yerine seçeneklerini tartarak grubumuzu tekrar ölçüp biçtiler. Bana ihtiyatla bakan sadece onlar değildi.

Benim tarafımdaki ejderhalar da bana bakıyorlardı ve ilk kez gerçekten neler yapabileceğime tanık oluyorlardı.

Kafamın içindeki küçük bir ses bana küçülmemi, kendimi küçültmemi ve böylece diğerlerinin farklı olduğumu unutmasını fısıldadı. Bunun yerine göğsümü şişirdim ve kanatlarımı daha geniş açtım. Tüm çocukluğumu uyum sağlamaya çalışarak, başka biri olmayı dileyerek geçirmiştım ve artık bununla işim bitmişti. Ben ejderhaların ve fae'lerin kızıydım ve mirasımın her iki tarafını da özür dilemeden kucaklayacaktım. Sonunda içimdeki canavarla birleştiğime göre, sevdiklerimi korumak için ne gerekiyorsa yapacak olan ilkel bir parçam uyandı. Lideri böyle soğukkanlılıkla öldürmek zalimce görünebilirdi... ama canavarın kafasını kesmek, en az kan dökülmesini sağlamak için aklıma gelen en iyi yoldu.

Burada bununla ilgili bir sorunu olan varsa... nasıl gideceğini biliyordu.

"Liderinizle aynı kaderi paylaşmak istemiyorsanız hemen gidin." Düşman ejderhalar yerdeki kratere doğru baktı, toz nihayet sahtekârın içinde yatan ölü, parçalanmış bedenini görecektik kadar temizlendi. "Bu sizin tek uyarınız."

Düşman ejderhalar tek kelime etmeden dönüp gittiler. Kanatlı formları uzaklara doğru küçülerek gidişlerini izledik ve ancak gözden kaybolduklarında rahat bir nefes aldım.

"Squalls," dedi Quye ve ben de başladım. Hâlâ tepemde olduğunu tamamen unutmuştım! "Dövüşleri başlamadan bitirmeyi çok iyi biliyorsun Adara. Gerçekten kendine geldin."

"Evet, öyle," dedi Diyani ve ben de diğerlerinin yüzüne döndüm. İki düzine ejderhanın her biri mücevher tonlarındaki gözlerinde saygı ve hayranlıkla bana bakıyordu. "*Seninle gurur duyuyoruz ve gölge yaratıklara karşı savaşta seni takip etmekten onur duyuyoruz.*"

"Bunun anlamı benim söyleyebileceğimden çok daha fazla," dedim. Bir gurur ve onaylanma duygusu göğsümü doldurdu, beni önümüzdeki zorluklar için güç ve cesaretle doldurdu. "Şimdi Ediria'ya dönelim ve bu işi sonsuza dek bitirelim."

OceanofPDF.com

Einar

Tapınaktan Furian Dağı'nın kalbine giden geçidin basamaklarını tırmanırken nefesim kulaklarımda sert bir şekilde yankılanıyordu. Kiryan boynumda asılı duran ilkel taşı Işıldayan büyüyle doldurmuş ve bana çok ihtiyacım olan desteği vermişti. Ama bu enerji aşısıyla bile, geçidi açmak için buraya zar zor zamanında gelebilmişim.

Bacaklarım altımda titrerken kendime "Hadi," dedim. Elimi duvara dayadım ve sülfürlü havadan derin bir nefes çektim, keşke Quye de burada olsaydı da geçitten en son geçtiğimde yaptığı gibi havayı temizleseydi. Bir ejderha olarak kavurucu havaya ve zehirli dumanlara dayanabilirdim ama bu katlanmayı keyifli kılmıyordu.

Gözlerimi kapattım ve dikkatimi içime, bağı yönelttim. Diğer uçtaki Adara'yı hissedebiliyordum, endişesi beni ileriye doğru itti ve son yüz basamağı tırmanmam için bana güç verdi.

Giriş. Zamanlamayı kaçırdığından, geçidin orada olmayacağından ve geri dönemeyeceğinden endişeleniyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Yanardağın kalbine uzanan taş köprüye adımımı attığımda bacaklarım büküldü ve sert yüzeye dizlerimin üzerine çöktüm. Altımda bir magma denizi tıslıyor ve köpürüyordu ve bitkin zihnime sanki bu kadar yaklaşmışken şimdi durduğum için beni azarlıyormuş gibi geliyordu. Dişlerimi sıkarak köprünün ortasına kadar süründüm, sonra belimdeki keseye uzandım ve Kiryan'ın benim için doldurduğu diğer ilkel taşı çıkardım. Onu yere koydum, sonra elimi kesip açtım, üzerine kanımı damlattım ve geçen seferki kadim ilahiyi okudum.

Köprü altımda gümbürdedi ve geçit beni geriye doğru uçuran şiddetli bir enerji patlamasıyla açıldı. Pençelerim ve kanatlarım filizlendi ve onları uçuruma düşmemek için kullandım, parmaklarımı taşa geçirdim ve açık geçidin yarattığı sert esintiyi yakalamak için kanatlarımı genişçe açtım. Kendimi tekrar köprünün ortasına, güvenli bir mesafeye yerleştirdim ve Adara ile Quye'nin dönmesini beklerken nefesimi tuttum.

Bir dakika geçti, sonra iki, sonra beş. Endişe içimde kabarcıklar oluşturdu ve portali besleyen ilkel taş baktım. Parlak beyaz ışığı azalıyordu; kapanırsa ne olacaktı? Gaoth Aire'e geri uçup Kiryan'ı tekrar bulmam ve sonra geri dönmem mi gerekecekti? Ve bunu yaparsam Adara hâlâ diğer tarafta bekliyor olacak mıydı?

Hadi Adara, bağın içinden seslendim. Bana geri dön.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, Adara dönen mor girdaptan içeri adım attı. Onu görünce kalbim sevinç ve rahatlamayla kabardı,

Darmadağınık ve yıpranmış ama görkemli bir şekilde canlıydı. Tüm varlığı güçle parlıyordu ve ben ayağa fırladım, vücudum yenilenmiş bir canlılıkla vızıldıyordu.

Ama ben ona doğru koşup onu kollarıma alamadan, Quye arkasındaki portaldan çıktı... başka bir ejderhayla birlikte.

"Yağgir!" Yardımcımın adı dudaklarımdan döküldü, yaşadığım şok odanın içinde uğuldayan rüzgârları kesti. Bir adım daha attım, sonra başka bir ejderha, sonra bir başkası ve bir başkası geçitten içeri girince tekrar durdum. Dizlerim tekrar büküldü ama yere düşüp önümde büyüyen kalabalığa ağzım açık bakarken acıyı hissetmedim bile.

"Merhaba aşkım." Adara önümde diz çöktü, yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı. Sevgiyle yanağımı okşadı ve başparmağını isli tenimde gezdirirken ağladığımı fark ettim. "Sana bir sürpriz getirdim."

"Söyleyeceğim," diye mırıldandım, boğazımdaki yumrudan güçlkle konuşabildim. Onu kollarıma almak, gittiğinden beri her gece yapmayı hayal ettiğim gibi öpmek istedim ama geçit kapandı ve dikkatimi başka yöne çekti. Omzunun üzerinden baktım, önümde duran iki düzine ejderhanın görüntüsünü anlamakta zorlanıyordum. Neredeyse hepsinin yüzünü tanıyordum -Yaggir, Diyani ve Isador ordudaki en yakın yoldaşlarımdı, ama diğerlerinin çoğuyla birlikte görev yapmışım. Tanımadığım birkaçı genç ve taze yüzlüydü, Umnar dövmeleleri ciltlerine yeni işlenmişti ve yeni dünyada doğmuş olmaları gerektiğini fark ettim.

Yine de evlerinin güvenliğini bırakıp Adara ve Quye'yi buraya kadar takip etmişlerdi. Bana göre.

"Hayalet görmüş gibisin," dedi Diyani kaşlarını bana doğru kaldırarak. Bana bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bizi gördüğüne sevinmedin mi?"

"Elbette seni gördüğüne sevindi," diye sırttı Quye. "Sadece bunu beklemiyordu. Ayrıca yorgunluktan ölmek üzereymiş gibi görünüyor. Zavallı adama her şeyi anlaması için bir dakika verin."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Adara yüzümü tuttu ve beni öptü. Dudaklarımız birbirine değdiğinde bir duygu fırtınası patladı ve bağdan içime akan, yorgunluk sisini yakıp yok eden ve beni canlandıran bir enerji dalgasıyla nefesim kesildi. Kollarım onu sardı ve sahip olduğum her şeyle onu öperken eşimi göğsüme bastırdım. Son birkaç haftanın tüm acısı ve korkusu, ikimizin de içinde alevlenen kavurucu tutkunun altında buharlaştı ve kokusunu, dokunuşunu, ağzının tadını ve gözyaşlarının tuzunu içime çekerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Arka planda çığlık atan ve tezahürat yapan ejderhaları neredeyse hiç fark etmedim; o anda dünyamda önemli olan tek şey oydu.

"Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok özledim," dedi zihnimde, bana sarılırken tırnakları kürek kemiklerime batıyordu. Kafamın içinde onun sesini duyduğumda içimi saf bir zevk kapladı; hayatımın geri kalanında her gün duymak istediğim bir ses.

"Ben de seni özledim." Seyircilerimizi umursamadan alt dudağını ısırdım. *"Ejderha formunu görmek için sabırsızlanıyorum."*

Sırttı ve geri çekildi. "Ve bunu sana göstermek için sabırsızlanıyorum," dedi yüksek sesle.

"Ona neyi göstereceksin?" Yağgir alaycı bir tavırla sordu. "Siz ikiniz bağı burada mı tamamlayacaksınız? Size odayı verelim mi?"

Kendimi ayağa kaldırıp Adara'nın kalkmasına yardım ederken gözlerimi devirdim. "Her zaman olduğun kadar küstahsın," dedim köprüyü adımlayarak. İkimiz el ele tutuştuk ve onu kucaklamak için kendime çektim.

"Ve sen de her zaman olduğun kadar yumuşaksın," dedi Yağgir, bana şiddetle sarılarak. "Seni tekrar g rmek g zel, eski dostum."

Kalbim sevin ten yerinden fırlayacak gibi oldu ve neredeyse gelen herkese sarılma isteğiyle dolup taşacaktım. "Neden hepiniz d nd n z?" diye sordum onlara. "Buradaki tehlikeleri bilmiyor musunuz?"

"Biliyoruz," dedi Diyani, "ve onlarla tek başına y zleşmene izin veremezdik. Ayrıca," dedi Adara'ya sinsi bir g l mseme vererek. "Bu yeni g c  kullanabilen tek kişi m stakbel eşin değil. İlkel taşları kullanarak biz de bu g c  kullanabileceğimizi keşfettik."

Anlamsızca ona baktım. "Ne?"

"Bu doğru," dedi Adara. D n p pazusuna sarılı manşetin  zerindeki ilkel taşa dokunduğunu g rd m ve daha yakından baktığımda, m cevherin i inde d nen mor bir yanard nerlik fark ettim. "Umnar sırasında g c m  serbest bıraktığımda yanlışlıkla bu taşı ağzına kadar doldurdum ve diğer ejderhaların test etmesine izin verdim. Hepsi i indeki sihri kullanıp buz ateşi  retebildi."

"Bu... bu her şeyi değiştirir." İlkel taşlardan oluşan keseyi elime alıp Quye'ye baktım. "Bu y zden mi benden bunları toplamamı istedin?"

"Elbette," dedi biraz kendini beğenmiş bir ifadeyle. Ancak g zlerindeki kendinden memnun ifade, y z ndeki endişe ile birlikte kayboldu. "Ters giden bir şeyler var. Bunu hissedebiliyorum."

Buraya aceleyle gelmemin nedenini hatırlayınca su luluk duygusu i ime   kt . "Tapınağa geri d nelim," dedim ona. "Birbirimizden bilgi alırız, sonra da sonraki adımları tartışırız."

Tapınağa döndükten sonra, Yaggir ejderhaların çoğunu işe koyuldu, onlara enkazı temizlemelerini ve geçici odalar hazırlamalarını emretti. Onlar çalışırken, Adara, Quye, Yaggir, Diyani ve ben kargaşadan uzak sakin bir yer bulduk, böylece bir tür konsey düzenleyebilecektik.

Adara ve Quye bana geçitten yaptıkları yolculuğu, diğer uçta buldukları uygarlığı ve oradaki ejderhaların sahte tanrılar olarak kendilerini topluma nasıl entegre ettiklerini anlattılar. Yaggir, Ylena ve diğerlerini dışlayan grubun bir parçası olduğunu itiraf ettiğinde onu dövmek istedim ama Adara onun bunu fazlasıyla telafi ettiğine dair beni temin etti - o olmasaydı Ylena ve diğerlerini asla bulamazdı ve muhtemelen Tanrı-Kral duruşmasından da sağ çıkamazdı.

Ben de diğerlerine kalıntıları ararken bulduklarımı ve Mavlyn'in durumunu anlattım. "Onu kurtarmak için fazla zamanımız kalmadı," dedim haberlerden etkilenen Adara ve Quye'ye. "Duruşmasının her an gerçekleşmesi planlanıyor."

"Buna inanamıyorum." Adara bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Talamh'a gidip Leydi Mossi'nin burnunun dibinde bir isyan başlatırken aklından ne geçiyordu?"

"Mavlyn'e Domhain'e gidip savaş karşıtı mücadeleyi desteklemesi gerektiğini söyleyen bendim," dedi Quye perişan bir halde. Adara'dan bile daha perişan görünüyordu. "Onun bu durumda olması benim suçum."

"Arkadaşınızı kurtarma arzunuzu anlıyorum," diye araya girdi Diyani. "Ama Hearthfyre'daki durum ne olacak? Gölge yaratıkları temizlemek ve burada savaşabileceğimiz uygun bir üs kurmak için çalışmamız gerekmiyor mu?"

"Bu aylar sürer," diye karşı çıktı Adara. "Mavlyn'in o kadar zamanı yok."

"Ayrıca," diye ekledi Quye, "Hearthfyre'daki gölge istilasını temizlemek öncelikli değil. Onlar sadece daha büyük bir sorunun belirtisi. Savaşı durdurmak ve Nox'u yenmek gölge yaratıkları sonsuza dek yok etmenin tek yolu. Mavlyn'i kurtararak ve aynı zamanda Gölge'nin Anası'nı ortadan kaldırarak bir taşla iki kuş vurabiliriz."

"O zaman anlaştık." Yaggir ellerini kalçalarına vurdu. "Talamh'a gideceğiz."

"Pekâlâ," dedi Diyani. "Ama tüm bunlar bittiğinde Hearthfyre'ı yeniden inşa etmemize yardım etmenizi bekliyorum."

"Elbette." Adara gülümsedi. "Her şey bittiğinde Hearthfyre'ı evim yapmak niyetindeyim."

"Öyle mi?" Biraz şaşırarak sordum. "Annenle birlikte Domhain'e dönmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Elime uzandı ve onu sıktı. "Annemi seviyorum ama o benim geçmişim, sen ise geleceğimsin. O geleceği burada seninle birlikte inşa etmek ve herkesin hoş karşılandığı daha yeni, daha parlak bir Hearthfyre yaratarak babamı onurlandırmak istiyorum - ejderhalar, fae'ler ve aradaki her şey."

Elini geri sıktım, onu kucağıma çekip tekrar öpme isteğine karşı koymaya çalıştım. "İlkel taşları şarj etmen ne kadar sürer?" Onun yerine ben sordum.

"Bir gün."

"Pekâlâ." Yağgir ve Diyani'ye döndüm. "Diğerlerine söyleyin. Yarın şafakta yola çıkıyoruz."

Sıçrama

Leap ve Ryker'ın Tempest¹ bastırmak için her şeylerini ortaya koymaları gerekti. Onlardan çok daha yaşlı ve güçlü bir Yüce Fae olarak, zorlu bir rakipti ve Leap ve Ryker'ın öldürmek yerine yakalamaya çalışıyor olmaları işi daha da zorlaştırıyordu. Ama Leap sonunda bir yıldırım darbesiyle onu bayılttı, sonra da onu geri götürebilmeleri için bağlayıp ağzını tıkadı.

Ryker onu ormanın dışına taşıırken, "Umarım o ışık darbesiyle beynini kızartmamışsındır," diye nefes nefese kaldı. "Onu neredeyse öldürüyordun, Leap."

"Bizi neredeyse beş kez öldürüyordu," diye tersledi Leap. Ciddi derecede yetersiz beslenmiş olmasaydı, Leap hayatta kalabileceklerinden bile emin değildi. "Hayatta kaldığımız için şanslıyız. Şimşeği unutun, beyni gölge büyüsü yüzünden açıkça hasar görmüş. Bölgedeki yaratıklar tarafından saldırıya uğramış olmalı."

Askerlerin onları beklediği köye geri döndüler. Leap'in yarı yarıya beklediği gibi, kurtulan olmamıştı ama askerler bir eczacı bulmuşlardı ve erzakların arasında derin bir uyku ilacı da vardı. Leap dolu bir şişenin içindekileri Tempest'ın boğazından zorla geçirdi, sonra da geri kalan şişeleri çantasına doldurdu.

"Ne yapıyorsun sen?" Ryker Tempest'ın bedenini Cirra'nın sırtına yüklerken sordu.

Leap, Ryker'a omzunun üzerinden alaycı bir bakış attı. "Onu Oren Amca'ya geri götürüyorum, seni aptal. Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Yalnız gitmiyorsun," dedi Ryker, iğnelemeyi görmezden gelerek. "Ben de seninle geliyorum."

Sıçrama kollarını kavuşturdu. "Peki ya askerlerinizin geri kalanı?"

"Askerler kendi başlarının çaresine bakabilir." Ryker dişlerini gösterdi. "Buraya gelmemizin tek nedeni Tempest'ı bulmaktı ve artık elimizde olduğuna göre onu gözümün önünden ayırırsam lanetlenirim."

"İnanılmazsın." Leap dişlerini göstererek Ryker'a doğru bir adım attı. Bir elini ölü askerlerin e t r a f a saçıldığı alana doğru salladı. "Bu fae'ler bu görevde sana yardım etmek için hayatlarını feda ettiler ve sen onları gömmeden mi buradan gideceksin? Ya da yaralılarınıza bakıldığından emin olmadan?" Başını iki yana salladı. "Reatha Hanesi için üzülüyorum, bir gün liderleri olarak senin gibi bir pisliğe sahip olacaklarını bildiğim için."

Ryker hırladı ama Leap'e bir yumruk atamadan, az önceki asker öne çıktı. Leap'e yalvaran bir bakış atarak, "Sorun yok," dedi. "Lord Ryker'ın sizinle dönmesine izin verin lütfen. Burada işleri biz halledebiliriz."

Leap askerin gözlerinin içine baktı ve orada söylenmemiş sözleri gördü. Askerler Ryker'dan en az onun kadar nefret ediyor ve ondan kurtulmak istiyorlardı. Leap kuzenini ellerinden alarak onlara bir iyilik yapmış olacaktı.

"Peki." Leap bir elini dikenli saçlarında gezdirdikten sonra arkasını döndü. "Fikrimi değiştirmeden önce acele et ve yola koyul."

Leap ve Ryker kar fırtınaları arasında bir yol açmak için birleşik rüzgâr büyülerini kullansalar bile, Angtun'a ulaşmaları yine de iki tam günlerini aldı. Rüzgârlarla mücadele etmek, geceyi geçirmek için mağaralara sığınmak, Tempest'in boğazına zorla uyku ilacı sokmak ve Ryker'ın sürekli eleştirileriyle uğraşmak arasında Leap kendini şehrin pırıl pırıl kulelerinden birine atıp her şeye orada son vermeye hazırdı.

Şehrin girişlerini koruyan ışıklı biniciler Leap'i görünce durakladılar ama Ryker ve Tempest'in onunla birlikte olduğunu fark eder etmez geçmelerine izin verdiler. Onlara bir eskort tahsis edildi ve doğrudan saraya götürüldüler; Tempest burada şifacılar teslim edildi.

Leap o kadar bitkin düşmüştü ki tek yapmak istediği yatağa yığılmaktı. Ama beklediği gibi, amcası Oren onları çalışma odasına çağırdı ve önce yemek yemelerine ya da temizlenmelerine fırsat vermedi.

"Bu bir ilk," diye homurdandı amcası şöminenin önünde volta atarken. Leap ve Ryker sessizce onu izlediler, Lord Oren'in bu tür çılgınca bir enerji sergilediğini görmeye alışık değillerdi. Gaoth Aire'in lideri genellikle duygularını sıkı bir şekilde kontrol altında tutardı ama etrafındaki hava güçle çatırdıyordu, öyle ki Oren onlara her yaklaştığında odadaki çeşitli nesneler havaya kalkıyordu. Eğer durum böyle olmasaydı Leap bunu eğlenceli bulabilirdi.

bu kadar korkunç olmamıştı. "Bırakın *iki* kişiyi, emrim altındaki birini ödüllendirmek ya da cezalandırmak konusunda hiç bu kadar çelişkiye düşmemiştim."

"Karar verirken bizi besleyebilir misin?" Leap önerdi. Küstahlık etmeye çalışmıyordu ama çok az dinlenerek geçirdiği üç günlük zorlu yolculuğun ardından kendini sersemlemiş hissediyordu. "Fırtına'yı sağ salım geri getirdiğimize göre biraz yemeği hak ettiğimizi düşünüyorum."

Oren Amca parmaklarını şıklatarak odadan koşarak çıkan hizmetçiye seslendi. "Bana onu nasıl bulduğunu ve neden bu durumda olduğunu anlat," diye emretti Leap'e. "Bütün ülkeyi dolaşıp duruyorsun, bütün bunlar hakkında bir şeyler bildiğini biliyorum."

"Onun izini süren benim," dedi Ryker sert bir sesle. "Haftalardır sınırları araştırmak için gözcüler gönderiyordum ve onlardan biri onu o köyün yakınlarında gördüğünü bildirdi. Sıçrama son anda yetişti. Bütün zor işi yapan *bendim*."

Lord Oren'in yırtıcı gözleri parladı ve çalışma odasının penceresinin dışındaki gökyüzünde bir şimşek çaktı. "Kız kardeşin revirde yatıyor, vücudu gölge enfeksiyonuyla delik deşik olmuş ve senin tek düşünebildiğin onu bularak itibar kazanmak mı?"

Sözleri havada bir kırbaç şaklaması gibi şakladı ve Ryker sanki Oren ona fiziksel olarak vurmuş gibi bir adım geri çekildi. "Öyle demek istemedim," dedi. "Ama ben-"

"Ama hiçbir şey." Lord Oren'in dudakları inceldi. "Emirlerime itaat etmediniz ve şehrin güvenliğini terk ettiniz. Subay Kil senin gelişinden önce Gale'e bir savaş raporu gönderdi; eğer Leap ortaya çıkmasaydı, sen öldürülmüş olacaktın ve ben de *iki* varisimi kaybedecektim." Leap'e dönerek Ryker'ı kovdu. "Şimdi bana kızımın neden bu durumda olduğunu söyle."

Hizmetçi elinde bir tabak sandviçle odaya geri döndü ve Leap et ve ekmek lokmaları arasında Oren Amca'ya her şeyi anlattı. Nox'un tüm rehinelerin içine kendi gölgesinden bir parça yerleştirdiğini ve gölge büyüsünün Tempest'la kötü bir reaksiyona girerek onu bu korkunç yaratığa dönüştürdüğü teorisini açıkladı. Ayrıca Oren'e Nox'un ana planından ve General Slaugh'un saldırılarının tuzağına düşmek yerine sınır kasabasını ve köylerini boşaltmaları ve çatışmadan kaçınmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaları gerektiğinden bahsetti.

"Arkamıza yaslanıp hiçbir şey yapmamamızı mı öneriyorsun?" Ryker kuşkuyla alay etti. "Dağlarda saklanmamızı ve Nox'un Tempest'a yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermemizi mi?"

Leap Ryker'ı görmezden geldi. "Adara ayini tamamlayana kadar beklemeliyiz," diye ısrar etti amcasına. "Eğer şimdi saldırırsak-"

Kapı çalındı ve bir şifacı odaya girdi. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi, "ama sizi Tempest hakkında bilgilendirmek istedim."

"Evet." Ören Amca masasının arkasındaki koltuğuna geri döndü. "Konuş. Kızım nasıl?"

"Ciddi şekilde yetersiz besleniyor," dedi şifacı, "ve tüm vücudu gölge lekesiyle delik deşik olmuş durumda. Ona everbright iksiri vermeyi denedik ama bu iksir tedavi edici değil önleyici olarak kullanılıyor, o yüzden pek bir işe yaramadı. Zihni gölge lekesi tarafından neredeyse tamamen ele geçirildi ve muayene etmek için bağlarını çıkardıklarında neredeyse iki şifacımızı öldürüyordu. Kendi güvenliğimiz için onu tekrar sakinleştirmek zorunda kaldık."

Oren Amca çenesini sıktı. "En azından onu daha rahat ettirmek için yapılabilecek bir şey yok mu?"

"Onu sakinleştirmek dışında, hayır." şıfacı üzüntüyle başını salladı. "Onu tükenmemesini sağlayacak kadar besliyoruz ama çok fazla yemek verirsek onu kontrol altına alamayız. Çok güçlü ve gölge lekesi onu normal büyüü kısıtlamalara karşı dirençli hale getiriyor." Tereddüt etti. "Açıkça konuşabilir miyim Lord Oren?"

"Evet."

şıfacı yutkundu. "Kızınızı ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum lordum. Ancak bu durumda yaşamak istemeyecektir ve onu zorlamanın onun yararına olacağına inanmıyorum. Eğer isterseniz, ona daha güçlü bir yatıştırıcı verebiliriz. Huzur içinde ölmesini sağlayacak ve onu bu işkenceden kurtaracak bir ilaç."

Odanın üzerine çöken sessizlik o kadar yoğun ve bunaltıcıydı ki, Leap boğulacağını düşündü. Fırtına çıkmadan hemen önce bir gök gürültüsü bulutunun ortasında oturmak gibiydi.

Lord Oren sonunda, "Teşekkür ederim," dedi. Sıçrama, amcasının hiç bu kadar sessiz konuştuğunu duyduğunu sanmıyordu. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz."

şıfacı başıyla selam verdikten sonra aceleyle geri çekildi ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapattı. Lord Oren parmaklarını dikmiş, ateşe o kadar uzun süre bakmıştı ki, Leap onun da kovulup kovulmadığını merak etti.

Tam odadan çıkmak üzereydi ki amcası nihayet konuştu. "Adara'nın ayini tamamlamasına yardım edecek birini bulmaya gittiğini söylemiştin. Eğer tamamlarsa ve bu buz ateşi gücünü kazanırsa, Tempest'in hastalığını tedavi edebilecek mi?"

Leap bunun doğru olduğundan emin olmasa da, "Evet," dedi. Ama amcası Tempest'in hayatta kalması için en iyi şansın Adara olduğuna inanıyorsa, onu desteklemek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

"Pekâlâ." Leap'in bakışlarıyla karşılaştı. "O halde şifacılar Adara dönene kadar Tempest'ı hayatta tutmalarını söyleyeceğim."

"Peki ya sınır köyleri?" Leap sordu. "Onları tahliye mi edeceksiniz?"

"Hayır. Köyleri korumaları için takviye göndereceğim. General Slaugh'un önünde diz çökmeyi reddediyorum. O ve Gölgesi'nin kızıma ve halkıma yaptıklarının bedelini ödeyecek."

"Ama-"

"Aması yok. Bu konu kapanmıştır." Lord Oren masasından bir parça parşömen aldı. "Lord Prentis'ten İthir Hanesi'ne karşı ittifak kurmayı teklif eden bir mektup aldım ve kabul edeceğim. Birleşik Hanelerimizin gücü ile Leydi Mossi ve yeğenine hafife alınmayacağımızı göstereceğiz."

"Güzel." Ryker'ın gözleri parladı. "Bu davaya katıldığım için mutluyum baba."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye hırladı Oren. "Fırtına iyileşmediği sürece ve iyileşene kadar, sen benim tek varisimsin. Burada, Angtun'da kalacak ve burada işlerin yürümesini sağlayacaksın."

"Peki ya ben?" Leap sordu. Amcasının gitmesine izin vermesini umuyordu, böylece Nox'u durdurmanın başka bir yolunu bulabilirdi. Belki su diyarına gidip Lord Prentis'i geri adım atmaya ikna edebilirdi. Ya da Einar'ı bulup ikisi birlikte Mavlyn'i kurtarmak için bir şans daha deneyebilirlerdi.

Leap'in büyük şaşkınlığı karşısında Lord Oren gülümsedi. "Yıldırım Muhafızları'na subay adayı olarak katılacaksın."

"Bir subay adayı mı?" Sıçrama boğuk bir sesle söyledi. Panik içinde yükseldi ve boğulmamak için mücadele etti. "Ama ben reşit değilim ki!"

"Doğru," dedi amcası, "ama eşsiz konumunuz ve düşmanla ilgili bilgi ve deneyiminiz bunu telafi etmek için fazlasıyla yeterli. Nox'a karşı savaşta ya da Adara döndüğünde ona yardım etmek için uygun gördüğünüz şekilde kullanmak üzere, sadece bana bağlı dört kişilik bir ekip görevlendirileceksiniz." Başıyla kapıya doğru işaret etti. "Şimdi gidip biraz dinlenin. İlk günün yarın başlıyor."

OceanofPDF.com

Mavlyn

Gölgelerin Annesi'yle buluştuktan sonraki üç gün boyunca Mavlyn bitmek bilmeyen acılarla boğuştu. Nox'un ona bulaştırdığı karanlık zihnini ele geçirmeye çalışıyor, acımasız dişleri ve pençeleriyle içini kazıyan siyah gözlü iblislerin korkunç görüntüleriyle ona acımasızca saldırıyordu. Mavlyn ne istediklerini biliyordu; acıya boyun eğmesini, teslim olmasını, karanlığın onu uyuşturmasına izin vermesini, böylece bedenini ele geçirip Nox'un emirlerini yerine getirmesini istiyorlardı.

Arkadaşlarını düşündü; yeni ve tuhaf bir dünyada gezinen ve fae'lerden nefret eden ejderhaları kendisine yardım etmeleri için ikna etmeye çalışan Adara'yı. Ölü Topraklar'da yapayalnız olan ve onun dönmesini bekleyen Einar'ı. Aklını kaçırarak kadar endişeli olması gereken Leap'i ve Adara dönene kadar Nox'u uzak tutması için ona güvenen Quye'yi. Savaşmaya devam etmesinin, zihnindeki dehşet onu her yıkmaya çalıştığında ayağa kalkmasının tek nedeni onlardı.

Ancak aldığı her darbede gücü azalıyordu ve günler geçtikçe daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

Budaklı, kararmış bir ağacın arkasına saklanarak, pençelerini bir kez daha karnına geçirebilmek için onu arayan, zihninin içinde dolaşan devasa canavarı izledi. Geri çekilirken, umutsuzca takip edemeyecekleri bir yere saklanmayı diledi. Zihninde karanlık düşüncelerin ve varlıkların ayak basamayacağı ve başını uzatıp dinlenebileceği kutsal bir sığınak.

Çevresel görüşünde bir şey titreşti ve kararmış ağaçların arasında kıvrılan bir patika görmek için döndü. Belli belirsiz parlıyordu ve fark edileceğinden endişelenerek ona doğru tereddütlü bir adım attı. Yaratık hemen fark etmediğinde, yere çömeldi ve bir adım daha attı, sonra bir adım daha, yol biraz daha parlaklaşmaya başladığında göğsünde umut yükseldi.

Arkasındaki karanlık ormanda bir kükreme yankılandı ve gizlenme numarasını bırakarak hızını artırdı. Bacaklarını pompalarken nefesi göğsünde kesiliyor, öfke çılgınlıkları havada yankılanırken tüyleri diken diken oluyordu. Ama yol giderek aydınlandı, ileride bir ışık belirdi ve o da bu umut ışığını yakaladı, hayatı ona bağıymış gibi ona tutundu. Üzerindeki çok sayıda göze bakmayı reddetti, ensesinde sıcak, kokuşmuş bir nefes hissederken bile dönmeyi reddetti. O ışığa doğru koşabildiği kadar hızlı koşmaktan başka bir şey yapmayı reddetti.

Pençeler sırtını kesti ve Mavlyn omurgası boyunca beyaz bir acının patlamasıyla haykırdı. Son bir çabayla kendini ileriye, görünmez bir eşikten geçip ışığa doğru fırlattı... ve kendini güneş ışığıyla dolu yemyeşil bir koruda tökezlerken buldu.

Nefes nefese kalan Mavlyn, gördüklerine inanmakta güçlük çekerek etrafına baktı. Etrafını kadim ağaçlardan oluşan bir halka sarmıştı ve görebilmesine rağmen

ötesinde gizlenen karanlık orman, gölgeler bu alana nüfuz edemiyordu. Korunun ortasında tatlı suyla dolu küçük bir gölet vardı ve hemen yanında güneşlenmek için mükemmel olan düz bir kaya bulunuyordu. Altın tüylü kuşlar ağaçların dallarına yuva yapmış, incinmiş ruhunun hırpalanmış kenarlarını yatıştıran yumuşak bir melodiyle ona serenat yapıyordu.

Mavlyn temkinli bir şekilde kendini kayanın üzerine bıraktı ve herhangi bir canavarın gelme ihtimaline karşı ağaçların altındaki boşlukları izledi. Ancak ara sıra korunun ötesinde bir şeylerin yer değiştirdiğini görse de hiçbir şey onu takip etmeye çalışmadı. Sadece birkaç kalp atışı önce kulaklarını doldurmuş olmalarına rağmen, daha önceki çılgınlıkları ve hırlamaları bile duyamıyordu.

Kapıdan gelen çınlama sesi dikkatini tekrar günümüze çevirdi ve gözlerini açtığı anda iki gardiyanın hücrelerine doğru yürüdüğünü gördü. "Ayağa kalk," diye bağırdı içlerinden biri ve onu kabaca kolundan yakaladı. "Seni duruşmaya götürme vakti geldi."

Gardiyanlar onu hücreden çıkardılar ve Mavlyn hâlâ konuşamıyor olsa da artık zihninde kapana kısılmış gibi hissetmiyordu. Bunun yerine, sanki hâlâ rüyalarında keşfettiği o koruluktaymış gibi güvende ve korunmuş hissediyordu. Muhafızlar onu kaleden çıkarıp bir hapisane arabasına bindirirken bu hissi etrafına sardı. Diğer beş mahkûm da içerideki banklara zincirlenmişti ve hepsi de çeşitli sıkıntılar içindeydi. Ama Mavlyn, vagon zaten fae'lerle dolu olan şehir meydanının dışında durduğunda bile hiçbir şey hissetmedi.

"Nasıl bu kadar sakinsiniz?" diye fısıldadı diğer mahkûmlardan biri, gemiden indiklerinde. "Neler olacağını bilmiyor musunuz?"

Başka bir mahkum, "Bence o kadar da iyi değil," diye mırıldandı. "Gözlerinin nasıl da odaklanmamış olduğuna bakın."

"Şanslı sürtük," diye homurdandı bir başkası. "Keşke ben de bunu yapabilsem."

Mavlyn konuşabilmeyi, onlara hâlâ orada ve farkında *olduğunu* söyleyebilmeyi diledi. Ama gerçekten, bunun ne yararı olurdu ki? Muhafızlar onları meydanın arka tarafına doğru kurulmuş olan sahnenin sol tarafına yönlendirdiler, Leydi Mossi platformun ortasındaki büyük tahtta oturmuş bekliyordu. Sağında Nox, solunda ise Mavlyn, Kaipei Kalesi'nden kaçışlarını sağlayan rehinelerden biri olan Avani'yi tanıdı. Avani'nin Nox'un zihnine bulaştırdığı aynı gölge lekesi tarafından tutulduğunu fark ettiğinde içinde bir acıma duygusu kabardı. Avani'nin Mavlyn'in yaptığı gibi geri çekilip çekilemediğini merak etti ama kalabalığa bakıp anne ve babasının onu izlediğini görünce bu düşünce buharlaştı, yüzleri acıyla kaplanmıştı.

"Mavlyn!" diye bağırdılar, çılgınca ona el salladılar. "Mavlyn, güçlü ol bebeğim! Senin için buradayız!"

Mavlyn gülümsemeye, el sallamaya, ağızdan kelimeler çıkarmaya çalıştı. Ama zihnindeki korunun güvenli ortamında bile, Nox'un onun üzerine koyduğu gölge geası onu sımsıkı tutuyordu. Gölgelelerin Annesi önce onunla konuşmadığı sürece konuşamayacaktı.

Mavlyn diğer mahkûmların teker teker mahkemeye çıkarılıp cezalandırılmasını izledi. Şehir avukatı izleyicilere isimleri ve suçlandıkları suçlar hakkında bilgi verdi ve her mahkûmun öne çıkıp kendini savunmasına izin verildi. İçlerinden bir ya da ikisi kendilerini savunması için bir avukat tutmuştu ama çoğu bunu karşılayamayacak kadar fakirdi. Bu insanlardan bazıları gerçek suçlulardı - hırsızlar, dolandırıcılar ve üçkâğıtçılar - ancak diğerleri aylaklık etmek, huzuru bozmak ve hatta izinsiz girmek gibi önemsiz şeylerle suçlanan sıradan vatandaşlar gibi görünüyordu. Mavlyn, Leydi Mossi'nin neden böyle önemsiz davalara baktığını anlamıyordu. Yapacak daha iyi bir işi yok muydu?

Nihayet sıra Mavlyn'e geldiğinde, hâlâ üzerine örttüğü huzur battaniyesine sarınmış bir halde merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. Kalabalığa bakarken, kalabalığın içine ve meydanın kenarlarına dağılmış öğrenci gruplarını fark ettiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Hepsinin elinde savaş karşıtı protesto pankartları vardı ve kimlikleri lotus çiçekleri, zeytin dalları ve diğer barış sembolleriyle boyanmış kil maskelerle gizlenmişti. Burada ne işleri vardı? O mahkemedeyken ortaya çıkarak kendilerini nasıl bir riske attıklarının farkında değiller miydi?

"Şu anda karşınızda duran suçlu Fenwood'lu Mavlyn'dir. Savaş ve tasarı karşıtı protestolarıyla Ithir Hanesi'nin altını oyarak fitne çıkarmak ve propaganda yapmakla suçlanıyor."

Kalabalık Mavlyn'in kim olduğunu anlayınca heyecanla konuşmaya başladı - Talamh Tribune'deki skandal savaş karşıtı makalenin arkasındaki kişi ve askere alma ofisinin önünde o cesur protestoyu düzenleyen kişi. Mavlyn'e karşı ifade vermek üzere birkaç tanık öne çıktı; bunlardan bazıları Roylan'ın kulüp toplantısında bulunan öğrenciler, diğerleri asker alma bürosundan ya da Mavlyn ve diğerleri o bildirileri dağıtırken meydana bulunan kişilerdi.

"Eee?" Leydi Mossi, son tanık da sözlerini bitirince sordu. "Kendiniz için ne söyleyeceksiniz? Suçlamayı kabul ediyor musunuz?"

Mavlyn'in dili sonunda gevşedi ve Nox'un geas'ı serbest bıraktığını fark etti. Zihninde bir baskı hissetti, Nox'un onu konuşmaya zorlamaya çalıştığı kelimelerin tadını aldı ama Leydi Mossi'nin gözlerine bakıp omuzlarını dikleştirirken onları yuttu.

"Suçlu olmadığımı iddia ediyorum."

Leydi Mossi kaşlarını çattı ve Nox'un siyah gözleri şaşkınlıkla parladı. Mavlyn kafasındaki baskının arttığını hissetti ama zihinsel battaniyeyi

Karanlığın ona dokunmasına izin vermeyerek etrafını daha sıkı sardı. "Bu kadar çok tanık ortaya çıkmışken nasıl böyle bir şey iddia edebiliyorsunuz? Onları yalancı şahitlikle mi suçluyorsunuz?"

"Hayır," dedi Mavlyn. "Onlar doğruyu söylüyorlar. Tıpkı benim herkese bu savaş hakkındaki, solunuzda oturan ve hepinizin zihnini zehirleyen ve hepimizi yok edebilmek için krallığı bir iç savaşa sürüklemeye çalışan Gölge hakkındaki gerçeği anlatmaya çalıştığım gibi." Dönüp kalabalığa bakabilmeyi diledi ama konuşabilse de Nox vücudunun geri kalanını sıkı sıkıya tutuyordu. "İhanet eden ben değilim Leydi Mossi. Siz yapıyorsunuz."

Kalabalığın nefesi kesildi ve Leydi Mossi'nin yüzü öfkeyle doldu. "Fenwood'lu Mavlyn'i Ithir Hanesi'ne ve Domhain Krallığı'na ihanetten suçlu buluyorum," diye tükürdü ve ofisinin esasını sahnenin zeminine vurdu. "Devlete karşı işlediği suçlar nedeniyle üç gün içinde idam edilecek."

Kalabalık bunun üzerine patladı, bazıları tezahürat yaparken diğerleri protesto için bağırdı. Mavlyn tüm bunların altında anne ve babasının çılgınlıklarını ve ağlamalarını duyabiliyordu ve onlara çektirdiği acıdan dolayı kalbi sızlıyordu. Muhafızlar onu götürmek için harekete geçti ama Nox elini kaldırıncaya durdular.

"Eğer işbirlikçilerinizin adını vererseniz," dedi, "ailenizle vedalaşmanıza izin vereceğim."

Mavlyn'in kafasındaki basınç değişti, sanki Nox beynini karıştırıyor, cevaplarını yüzeye çıkarmaya çalışıyordu. Ona yardım eden öğrencilerin isimleri dilinde bir delik açtı ve ailesinin hıçkırıkları kulaklarında daha da yükselirken neredeyse onları serbest bırakacaktı.

Bunun yerine Nox'un bakışlarını tuttu ve gülümsedi. "Benim işbirlikçim yok. Bu fikir bana aitti ve sadece bana aitti."

Nox'un dudakları inceldi ve muhafızlara Mavlyn'i götürmelerini emretti. Uzanıp ona dokunmaya çalışan anne ve babasının yanından geçerken geri çekildi.

Korunun güvenliğine ve rahatlığına sığınarak, aksi takdirde kendisini bunaltacak olan suçluluk duygusunu ve ıstırabını yatıştırmasına izin verdi.

Gölgelerin Annesi onu müttefiklerinden, arkadaşlarından, ailesinden uzaklaştırabilirdi. Ama en azından bunu elinden alamazdı.

OceanofPDF.com

Adara

İlkel taşları doldurmak beklediğimden daha fazla çaba gerektirdi. Şanslıydım ki ejderhalar yanlarına fazladan erzak alıp benimle paylaşmayı akıl etmişlerdi, yoksa bunu başaramayabilirdim. Ama sonunda Einar'ın getirdiği iki düzine taşın hepsini doldurdum ve tüm ejderhalara dağıttım.

Yaggir çalıştıklarından emin olmak için bir deneme yapmamızı istemişti, ben de onu, Einar'ı ve diğer dört ejderhayı tapınaktan dışarı çıkardım. Dışarıda gizlenen gölge yaratıklar vardı ve kolay bir yemek olarak gördükleri şey için istekli bir şekilde saldırdılar. Kolumdaki ilkel taş tepki olarak parladı ve yaratıklara kendim saldırmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım.

Bunun yerine tapınağın revakının altında durdum ve Yaggir, Einar ve diğerlerinin mücadeleye girişini izledim. İlkel taşlarını boyunlarındaki kordonlara takmışlardı ve taşlar canlanarak gece gökyüzünü kırmızımsı mavi renk patlamalarıyla aydınlattı.

Ejderhalar ellerinde neşeyle buz ateşi yarattılar ve onları gölge yaratıkların üzerine fırlattılar, sanki kartopu savaşı yapan çocuklar gibiydiler. Buz ateşi hedefine ulaştığında yaratıklar çığlık atıp yere yığıldı ve ben de büyüünün et, kürk ve deri üzerinde hızla ilerleyişini dikkatle izledim. Buz ateşinin onları yakıp kül etmesini bekliyordum ama sürpriz bir şekilde bunun yerine derilerine battı ve onları zarar görmeden bıraktı. Vücutlarından buhar bulutları yükselmeye başladı ve korkunç yüz hatları gerilemeye başladı.

Yaratıklardan biri sendeleyerek ayağa kalkarken Yaggir, "Lanetleneyeğim," diye nefes aldı. Bu bir Alevboynuzuydu; başının etrafında ateşten boynuzlardan oluşan bir taç bulunan, geyik benzeri büyük bir hayvandı. Nefesim boğazımda düğümlendi -bunları daha önce sadece resimlerde görmüştüm, canlı olarak hiç görmemiştim. "Lekeyi tersine çevirdi!"

Diğerleri birbirlerine baktı, gözleri parlıyordu ve Einar'ın bağında bir duygu kabarması hissettim. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum - Kiryan'ın o geçidi kapatmasına yardım ettiğinde, anavatanının ihtişamının geri geldiğini görmeyi hiç beklemiyordu. Ve ona gücümün bize bunu yapma yeteneği vereceği söylendiğinde bile, inanmaya cesaret edememişti.

Şimdiye kadar.

Hayvanlar tepelere doğru koşmaya başladılar ve ben de umut ve üzüntü arasında kalarak onların gidişini izledim. Gölge büyüyle yeniden enfekte olacaklarını ve tekrar canavara dönüşeceklerini biliyordum ama bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Nox'u yenmeme yetecek kadar uzun süre hayatta kalmalarını ummak zorundaydım, böylece sihrimi üzerlerinde kullanıp onları normal formlarına geri döndürebilirdim, bu sefer kalıcı olarak.

Artık gölge yaratıkları yok ettiğimize göre, olanları diğerlerine anlatmak için tapınağa döndük. Ejderhalar çok mutluydu ama Quye mutlu görünse de, onun bastırılmış coşkusu bana Mavlyn'in durumunu hatırlattı.

"Artık gitmemiz gerekiyor," dedim diğçerlerine, kutlamalarını yarıda keserek. "Eşyalarınızı toplayın ve ejderha formuna geçin ve unutmayın, kesinlikle gerekli olmadıkça ilkel taşlarınızı kullanmayın. Hem savaşıacak hem de tüm taşlarınızı yeniden dolduracak enerjim yok."

Kısa bir lojistik tartışmasından sonra toparlandık ve yola çıktık. Gizlilik amacıyla, Quye'yi taşıyabilmem için benim tam ejderha formuna geçmemin, diğçerlerinin ise yarı ejderha formunda uçmasının en iyisi olacağına karar verdik. Bulut örtüsünün üzerinde kalsak bile, iki düzine tam yetişkin ejderhadan oluşan bir sürüyü gizlemek, iki ayaklı formlarında kalmalarından çok daha zordu.

Einar ejderha formunda yanımda uçuyor, seyahat ederken uçuş tekniklerimi düzeltmeme yardım ediyordu. Onunla birlikte uçmak bir rüyanın gerçekleşmesiydi, ama önümüzde uzanan korkunç durum sevincimi azalttı. Mümkün olduğunca gölge yaratıklardan ve diğçer tehditlerden kaçınarak olabildiğince hızlı uçtuk ve iki gün içinde Talamh'ın dış mahallelerinden yaklaşık beş mil uzaklıktaki en yakın ormana indik.

Çok zaman aldı ama Quye ve ben gerekli malzemeleri topladık, ardından ejderhaların kendine özgü göz rengini gizlemek ve derilerini koyulaştırmak için bir iksir hazırladık. Herkese yetecek kadar demleyecek vaktim yoktu, bu yüzden Einar, Quye, Yaggir ve Diyani'nin bana eşlik etmesine, Isador ve diğçerlerinin ise geride kalıp emrimizi beklemesine karar verdik.

Hepsi iksirlerini içtikten sonra Diyani, "Kendime fae özellikleri kazandırma fikrinden hoşlanmıyorum," diye yakındı. Çarpıcı altın rengi gözleri artık çamurlu kahverengiydi ve bronzlaşmış teni, parlak menekşe rengi saçlarını dengeleyen güzel bir koyu sarıya dönüşmüştü. "Bunun ne kadar sürmesi gerekiyor?"

"Yaklaşık bir gün," dedi Einar ona. "Talamh'ı son ziyaret ettiğimizde Adara bunu bana da yapmıştı, ayrıca kulaklarımı sivri yapmak için garip bir macun sürmüştü."

"Bunu bize de yapmayacaksın, değil mi?" Yağgir kendi kulaklarının yuvarlak uçlarını ovuşturarak sordu.

Gözlerimi devirdim. "Macun çıkmıyor değil, ama hayır, bunun için zamanımız yok, bu yüzden saçlarınızı açık tuttuğunuzdan emin olun ve mümkün olduğunca kapüşonlarınızı yukarıda tutun." Kışın ortasında seyahat ediyorduk, bu yüzden başımızı örtmemiz şüpheli görünmezdi.

Diğer ejderhalara veda ettikten sonra şehir kapılarına kadar beş mil yürüdük. Doğu kapısından Talamh'a girdiğimizde Quye, "Şehrin bu kadar kalabalık olması için henüz çok erken," dedi. İnsan grupları caddede aceleyle ilerliyor, sesleri endişeli bir heyecanla yükseliyordu. "Ben önden gidip nereye gittiklerine bakacağım."

Ben daha itiraz edemeden Quye bir ışık parlamasıyla baykuş formuna büründü ve kanatlanarak önümüze geçti. Bir kafe masasının üzerinde duran terk edilmiş bir gazeteyi fark edince onu kaptım ve ön sayfaya çevirdim. En üstte kalın harflerle yazılmış "SAVAŞ KARŞITI İSYANCI PAZARTESİ GÜNÜ İDAM EDİLECEK" manşetiyle kalbim göğsüme düştü.

"Kahretsin," diye küfretti Einar, omzumun üzerinden okuyarak. "Bu bugün!"

Koşmaya başladık ve infazın gerçekleştirileceği şehir merkezindeki meydana doğru ilerledik. Yaklaştıkça kalabalık artıyor, Mavlyn'e ulaşma telaşımız bizi dirsek atmaya ve insanları itip kakarak yolumuzdan çekmeye zorluyordu.

"Bu imkânsız," diye homurdandı Einar, plaza girişinde bir darboğaza yakalandığımızda. "Daha yüksek bir yere çıkmalıyız."

"Bu taraftan gidelim." Elini tuttum ve kalabalığın arasından sola doğru ilerledik. Yağgir ve Diyani peşimden geldiler, dar bir sokağa girdiğimizde arkamızı kolluyorlardı. Görevli muhafızlar o kadar

yoğun insan akınıyla meşgul oldukları için bizi fark etmediler ve rahatladım, ara sokak ıssızdı. Yarı ejderha formlarımıza büründük, sırtımdan kanatlar açıldı, kollarımı, ellerimi ve ayaklarımı kaplamak için uzuvlarımdan aşağıya doğru pullar dalgalandı ve çatı çizgisine doğru uçtuk.

Quye çatıda bize katıldı ve muhafızlardan kaçmak için karla kaplı kiremitlere yaslandığımızda tekrar fae formuna dönüştü. "Mavlyn'i bir grup mahkûmla birlikte çoktan oraya götürdüler," diye tısladı kalabalık meydana bakarken. Mavlyn'in sahnenin kenarında, el ve ayak bileklerinden ağır demir zincirlerle bağlanmış halde durduğunu gördüm. Diğer on mahkûmun yanında duruyordu ama hepsi çeşitli sıkıntılar içinde görünürken, bazıları kayıtsızca yere bakarken, diğerleri ağlayıp feryat ederken, Mavlyn hiçbir duygu göstermiyordu. Boş boş önüne bakıyordu ve gözlerindeki ifadeyi göremeyecek kadar uzakta olsam da, görebilseydim tamamen boş olacaklarına dair bir önsezim vardı.

"Ona gölge lekesi bulaşmış," diye homurdandı Einar. "Boynundaki ve bileklerindeki çizgilere bak."

"Ama neden gözlerine ulaşmadı?" diye sordum. Karşılaştığım diğer gölge lekeli fae ve yaratıklar gibi siyah olmalarını bekliyordum ama hâlâ yeşildiler. "Bir şekilde direniyor mu?"

"Yolcunun Korusu," diye nefes aldı Quye, yüzüne yayılan anlayışla. "İşte orada."

"Ne?" Diyani yüzünü buruşturdu. "Sen neden bahsediyorsun? Tam şurada duruyor."

Celladın sahneye çıkışını izlerken Quye, "Açıklayacak zaman yok," diye tersledi. "Hemen harekete geçmeliyiz."

Cellat kötü görünümlü bir balta taşıyordu ve iki muhafız arkasından alçak bir taş masa ve büyük bir kova getirerek onu takip etti. Midem

Onları sahnenin ortasına yerleştirdiklerinde tkezlediler; mahkmlar başlarını taşa yaslayacak ve cellat baltasını salladığında, kolayca atılmaları için düzgünce kovaya yuvarlanacaklardı. "*şimdi bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız var.*"

"Diyani, Yaggir," dedi Einar. İki de başlarıyla onayladıktan sonra kendilerini gökyüzüne fırlattılar ve mümkün olduğunca çabuk irtifa kazanmak için kanatlarını sertçe ırtılar. Uçuşun ortasında tam ejderha formlarına dönüştüler ve iki görkemli canavar meydan boyunca uzun gölgeler oluştururken kalabalık yukarı baktı. Heyecanlı mırıltıları, ejderhalar onları bombalayıp ağızlarını açarak havaya alev püskürtürken korku çığlıklarına dönüştü. Kalabalıktan kaçmak için yeterince yükseğe nişan aldılar, ancak bazı binalar alev aldı, duman duvarlardan gökyüzüne doğru kıvrıldı.

"Kimseyi ldrmelerine izin verme!" Quye'ye havladım, sonra Einar'la birlikte çatıdan atladım ve bir rzgr yakalamak için kanatlarımı açtım. Quye yangınları söndürmek için rzgr büyüsünü kullanırken, Einar ve ben mahkmlara doğru ilerledik. Muhafızların çoğu toplanan kalabalığı tahliye etmekle ve ejderhalara ateş etmekle meşguldü ama içerinden biri bizi fark etti ve bir ok sol kanadımı delip geçerken acı içinde tısladım. Elimde bir ateş topu toplayarak dikkatini dağıtmak için muhafıza fırlattım, bu sırada Einar alçaktan uçarak Mavlyn'i kollarının arasına aldı.

"*Geliyor!*" Yaggir telepatik sesi kafamın içinde yankılanarak uyardı. Döndüğümde bir düzine griffin atlısının saraydan meydana doğru kanat çırparak ilerlediğini gördüm. "*Geri ekilmenizi sağlayacağız, buradan ıkın!*"

Einar ve ben meydandan dışarı uçarken iki ejderha griffin binicilerine saldırdı, Quye baykuş formunda bizi takip ediyordu. Griffin binicilerinden ikisi gruptan ayrıldı ve takip etmeye çalıştı, ama sürpriz bir şekilde, dört ejderha daha onları durdurmak için bulutlardan daldı ve gittikleri gibi ateş yağdırdı.

"Diyani onları takviye için çağırdı," diye açıkladı Einar, gözlerimin önünde cereyan eden hava savaşına ağzım açık bakarken elimi tutup beni uzaklaştırarak. "Şimdi gidelim!"

Bakışlarımı onlardan ayırdım ve kendimizi zorlayarak uçmaya devam ettik. Bu sefer kimse bizi takip etmeye kalkışmadı ve kanadım hâlâ kanıyor ve kaslarım yorgunluktan titriyor olsa da ormana tek parça halinde dönmeyi başardık.

Kalan ejderhalar etrafımızda toplanırken Einar, "Oturun," dedi. Mavlyn'i nazıkçe ormanın zeminine yatırdı. "Son birkaç gündür çok fazla uçtun ve vücudun henüz buna alışmadı. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Bu o mu?" diye sordu genç ejderhalardan biri. Mavlyn'in fazla solgun yüzüne, derisinde gezinen kararmış damarlara baktı, gözlerinde endişeli bir ifade vardı. "Pek iyi görünmüyor."

"Ona yardım etmem gerek." Einar'ın omzumdaki elini silkerek, titreyen kaslarımdaki yorgunluğu görmezden gelerek toprakta ellerim ve dizlerim üzerinde süründüm. Mavlyn'in göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyordu ve elini elime aldığımda hiç kıpırdamadı. Yolculuk sırasında bir şekilde uykuya dalmıştı ve vücudunu saran gölge lekesinin bariz belirtileri olmasa, kendimi şekerleme yaptığına ikna edebilirdim.

Gözlerimi kapatarak ilkel taştan güç aldım ve onu azalan gücümü desteklemek için kullandım. Buz ateşi damarlarıma hücum etti, yakıcı soğuk enerji beni yenilenmiş bir güçle doldurdu. Bu gücü Mavlyn'in vücuduna dikkatlice ittim, onu bunaltmamaya çalışırken lekeyi kovmak için yavaş yavaş sistemine yaydım.

İlk başta hiçbir şey olmadı ama birkaç dakika sonra derisinden siyah buhar kıvrılmaya başladı. Kollarımın arasında şiddetle kıpırdandı ve Quye ile Einar onu kalçalarından ve omuzlarından tutmak için harekete geçtiler, böylece canı yanmayacaktı.

Kendini. En iyi arkadaşımın tepeden tırnağa titremesini izlerken kalbim acıyordu ama kendimi devam etmeye, siyah damarlar kaybolana ve cildine sağlıklı bir renk gelene kadar buz ateşini ona akıtmaya zorladım.

İşim bittiğinde arkama yaslandım ve alnımdaki ter lekesini sildim. "Bu, gölge yaratıkları geri döndürmekten çok daha zordu," dedim.

"Çünkü Nox Mavlyn'in içine kendinden bir parça yerleştirdi," diye hatırlattı Quye. Mavlyn'in yüzünü okşadı ve terli kumral saçlarından bir tutamı alnından uzaklaştırdı. "Önümüzdeki savaş için yemek yemeli ve gücünü yenilemelisin."

Başımı iki yana salladım. "Mavlyn hâlâ bu durumdayken yemek yiyemem." Arkadaşımın komadaki haline bakarken içim endişeyle çalkalandı. "Neden hâlâ böyle? Neden uyanmadı?"

Ejderhalardan biri öne doğru bir adım atarak, "Merak etme," dedi. Başımı kaldırıp baktım, sonra Kiryan'ın altın yeşili gözlerinin ejderhanın yüzünden bana baktığını görünce irkildim. "Quye onu geri getirecek. Geri kalanınızın çok geç olmadan Geelan Ovası'na gitmesi gerekiyor."

"Geelan Ovaları mı?" Einar sordu. "Neden?"

"Nox'un Mavlyn'in infazına başkanlık etmek için orada olmaması ve ejderha tehdidine karşılık vermek için çok az griffin binicisi ve muhafız olması garip değil mi?" Kiryan karşı çıktı. "Bunun bir sebebi var. Leydi Axlya ve Lord Oren, İthir Hanesi'ne karşı askeri bir ittifak kurdular ve Nox, Leydi Mossi ve General Slaugh güçlerini onlarla buluşmak üzere yola çıkardılar."

Kiryan'ın sözlerinin etkisi üzerime çöktüğünde buz gibi bir ürperti içimde dalgalandı. "Son savaş," dedim, sesimin içi boştu. "Başlamak üzere."

"Evet," dedi. "Nox d nyalar arasında bir delik a mak  zere. E er onu Şimdi durdurmazsanız, her Őeyinizi kaybedeceksiniz."

OceanofPDF.com

Mavlyn

Mavlyn korunun ortasındaki göletin kenarındaki yassı kayanın üzerine oturmuş, ayak parmaklarıyla serin suyun yüzeyinde desenler çiziyordu. Bugünün idam günü olduğunu ve gardiyanların onu diğer mahkûmlarla birlikte çoktan meydana getirdiğini biliyordu ama hayatının son gününe katılmamaya karar vermişti. Zihnindeki kutsal koruda kalacak ve son anlarının tadını huzur içinde çıkaracaktı.

Mavlyn öldüğünü fark edip etmeyeceğini, celladın baltasının acısını hissedip hissetmeyeceğini ya da zihninin manzarasının değişip değişmeyeceğini merak ediyordu. Ölümünden sonraki hayat nasıldı? Radiants'a katılıp onlardan biri mi olacaktı, yoksa toprakla birleşerek büyüünün orada yaşayan bitki örtüsü ve hayvanları beslemeye devam edebilmesi için bir toprak ruhu mu olacaktı? Adara'nın geri dönmüş olmasını, kendisinin ve Quye'nin güvende olmasını ve galip gelmelerini umuyordu. Nox'u oyalamak ve dikkatini dağıtmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı; gerisi arkadaşlarına kalmıştı.

Bir hareket Mavlyn'in dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırdı ve başını kaldırdı. Yaklaşan bir figür gördüğünde günlerdir ilk kez korkuya kapıldı ve ayağa fırladı, yumrukları iki yanında toplanmıştı. Nox'un gölge lekesi Koru'nun korumasını aşacak kadar güçlenmiş miydi? Yoksa bu bir ruh muydu, artık öldüğüne göre ruhunu almaya mı gelmişti?

Figür iki ağacın arasından güneş ışığına doğru adım attı ve Mavlyn'in nefesi onu bir anda terk etti. Bu Quye'ydi, uzun boylu, söğüt gibi formunun her kıvrımını vurgulayan uzun, fildişi bir elbise giymişti. Gür beyaz bukleleri kalp şeklindeki yüzünün etrafında bir hale oluşturuyordu ve elmacık kemiğindeki yıldız şeklindeki doğum lekesi gülümserken göz kırptırıyor gibiydi.

"Merhaba Mavlyn," dedi gümüş mavisi gözleri parlayarak.

Birbirlerine doğru koşan ikili, bir uzuv ve duygu karmaşası içinde çarpıştı. Mavlyn onu şiddetle öptü, bir elini Quye'nin buklelerine gömerken diğerini Kahin'in beline doladı ve onu kendine çekti. Kalpleri birbirine çarpıyor, atışları mükemmel bir şekilde senkronize oluyor, neşe ve rahatlama kanlarında şarkı söylüyordu.

"Buna inanamıyorum," dedi Mavlyn, Quye'nin gözlerine bakmak için geri çekilerek. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ama ellerini Quye'nin bedeninden onları silecek kadar uzun süre ayırmayı başaramadı. "Bu da başka bir rüya mı? Yoksa Ediria'ya geri mi döndün?"

"İkisinden de biraz." Quye gülümsedi. Eğildi ve Mavlyn'in yanaklarındaki gözyaşlarını öptü, dudakları tüy gibi hafifti. Arzu Mavlyn'in içinden orman yangını gibi geçti ve ağzını tekrar Quye'ninkine bastırma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. "Adara ve ben portaldan geri dönmeyi başardık ve Talamh'a cüretkâr bir kurtarma operasyonu düzenlemek için geldik. Seni celladın burnunun dibinden çekip aldık."

"Yani ölmedim mi?"

"Hayır." Quye Mavlyn'in burnunu çimdikledi. "Sadece saklanıyorsun, ki bu anlaşılabilir bir şey. Adara seni iyileştirdi ama diğerleriyle birlikte savaşa gitmesi gerekti, ben de seni uyandırabilmek için geride kaldım." Quye ona alaycı bir gülümseme verdi. "Tüm zihinsel savunmalarını aşmam biraz zaman aldı. Kendini ne kadar iyi koruduğunla gurur duyuyorum."

"Savaş mı?" Mavlyn sordu. Bu sözlerin anlamı kafasına dank edince kalbi duracak gibi oldu. "Bu başarısız olduğum ve iç savaşın başladığı anlamına mı geliyor?"

"Başarısız olmadın," dedi Quye kararlı bir şekilde. "Elinden gelen her şeyi yaptın ve biz dönene kadar Nox'u uzak tuttum." Sesi yumuşayarak ekledi: "Korunun güvenli ve rahat bir yer olduğunu biliyorum. Ama gerçek dünyaya dönme vakti geldi."

Mavlyn içini çekerek Quye'den bir adım geri çekildi. "Biliyorum," dedi. "Ama burayı özleyeceğim."

Quye gülümsedi. "Gezgin Korusu her zaman burada olacak, artık onu buldun. İstedığın zaman geri gelebilirsin." Mavlyn'e elini uzattı. "Benimle gel."

Mavlyn, kendisini Nox'un etkisinden korumuş olan sığınağa bakarak Koru'nun etrafına son bir kez göz gezdirdi. Quye'nin elini tuttu ve çevrelerindeki her şey karanlığa karışarak buharlaştı. Derin bir nefes alarak gözlerini açtığı anda kendini başka bir ormanda buldu, bu çok daha sıradan bir ormandı. Quye onun yanında yere diz çökmüştü ve birkaç metre ötede, ağaca yaslanmış, yakut kırmızısı irisleri olan, tanımadığı bir erkek vardı.

"Oh iyi," dedi, ağacı iterek. Kollarını başının üzerine uzattı. "Hiç uyanmayacağını düşünmeye başlamıştım."

"Sen de kimsin?" Mavlyn şaşkınlıkla sordu. Onu tepeden tırnağa taradı, garip kıyafetlerini inceledi. Bakışları adamın yuvarlak kulaklarının ucuna takıldı ve ağzı bir karış açık kaldı. "Dur bir dakika. Sen bir ejderha mısın?"

"Evet." Uzun süre acı çekerek iç çekti. "Arkadaşlarımla birlikte savaş alanında olmalıydım ama Adara geride kalıp sizi korumamı emretti."

"Adara ve ben yeni diyardan birkaç arkadaş getirdik," diye açıkladı Quye. "Savaş bittiğinde Hearthfyre'ı geri almamıza izin verilmesi karşılığında Nox'la savaşmamıza yardım etmeyi kabul ettiler."

"Sence diğer Fae Evleri buna izin verir mi?" Mavlyn sordu.

Quye omuz silkti. "Eğer gerçekten kazanırsak, buna karşı çıkmaları zor olacak."

"Yapmalı mıyız?" diye sordu ejderha. "Yapmama ihtimalimiz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki başaramama ihtimalimiz var," diye homurdandı Quye. "Ya Adara başaracak ya da Nox yeterince Fae kanı dökerek Gölge general arkadaşlarını getirecek ve büyülerini birleştirerek ruhlar alemi ile Fae alemi arasında bir delik açacak. İmgelemlerimde her iki sonucu da gördüm."

Mavlyn'in içinde bir ürperti dalgalandı ve onu endişelendirdi. "Savaş alanına gitmeliyiz."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları neredeyse anında büküldü. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Quye, omzuna sabitleyici bir el koyarak. "Dinlenmen gerek."

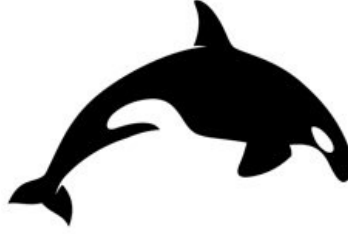
"En az bir haftadır bir hapisane hücresinde 'dinleniyorum'," diye itiraz etti Mavlyn, üzerine uyuşukluk çökmüş olsa da. "Arkadaşlarımız dünyamızın geleceği için savaşıırken burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam!"

"Hiçbir şey yapmayacaksın." Quye dedi ki. "Yaggir gidecek, sen ve ben burada kalıp bunu tartışacağız." Elini çantasına attı ve deri ciltli bir defter çıkardı.

Mavlyn tartışmak istedi ama Quye kitabı açıp sararmış sayfaları ve sıkışık, soluk el yazısını gösterdiğinde içindeki bilgin canlandı. "Bu nedir?" diye sordu, yazıyı okumak için daha yakından bakarak.

"Bu bir ateş fae bilgini tarafından yazılmış bir günlük," dedi Quye, gözleri parlayarak. "Ve sen de onu kullanarak fae tarihindeki en uzun çatışmayı sonsuza dek sona erdirmeme yardım edeceksin."

OceanofPDF.com

Lord Prentis

Prentis bir tepenin zirvesinde durmuş, aşağıda toplanan yirmi bin askeri gözden geçiriyordu. Hepsi su fae'lerinin parlak, esnek zırhlarıyla donatılmıştı. Yaklaşık beş bini kelpelere binmiş ve mızraklarla silahlanmış süvarilerden oluşurken, piyadelere demir uçlu kılıçlar ve bıçaklar verilmişti.

"Bu kadar kısa sürede bu kadar çok kişiyi toplamakla iyi ettiniz," dedi Leydi Axlya. Hem pratik hem de zarif bir savaş zırhına bürünmüş olan Leydi Axlya, göğüs zırhına kazınmış girdaplı su desenleriyle onun yanında duruyordu. Cerulean rengi saçları giydiği altın miğferin altında saklıydı ve savaş alanını incelerken siperliği yukarı doğru çevrilmişti. Prentis onun son anda komutayı kendi eline almayı seçmesine sinirlendi mi yoksa rahatladı mı emin değildi. Bakışlarını savaş alanının üzerinde oluşmakta olan zehirli mor fırtına bulutlarına çevirdi ve neden oldukları mide bulandırıcı hissi görmezden gelmeye çalıştı. Onları kullanmak zorunda kalmayacaklarını içtenlikle umuyordu.

Prentis başını salladı. "Onları hazırlamak için birkaç haftamız daha olsaydı daha iyi olurdu." Askerlerin çoğu savaş tecrübesine sahipti ama yaklaşık üçte biri yeni acemiydi, kılıç ve mızraktan çok yaba ve tüy kalemlere aşinaydılar. Ve savaş tecrübesi olanların çoğu da uzun zamandır, ejderha-fae savaşı yıllar önce sona erdiğinden beri test edilmemişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama Lord Oren'i aynı konuda ikna edemedim." Çenesini savaş alanının batı ucuna, Lord Oren ve -Gaoth Aire'de gölge yaratıklara karşı devriye gezdikleri yıllar boyunca çok daha iyi eğitilmiş olan hava fae ordusunun beklediği yere doğru eğdi. Hava fae lordu altın rengi buluttan tanıdığının tepesinden ovayı inceliyor, Yıldırım Muhafızları da arkasında diziliyordu. Gökyüzünde çakan şimşekler Oren'in duygularını ele veriyordu; ifadesi her zamanki gibi soğukkanlı olsa da içindeki öfke doruğa ulaşmış, serbest bırakılmaya hazırdı. "Tempest'a olanlar için Slaugh'dan intikam almak istiyor ve eğer onunla ittifak yaparsak Slaugh'a karşı, bir kenara çekilip toprak fae'lerinin onu katletmesini beklemekten çok daha fazla şansımız olur."

Prentis, General Slaugh, Leydi Mossi ve Gelsyne'nin beklediği savaş alanının güney ucuna bakarken yumruklarını iki yanında sıktı. Ne düşüneceğini bilmiyordu - Mossi'nin Griffin atlıları ve Slaugh'un Gölge Muhafızları vardı, ama General Slaugh'un ordusu çoğunlukla yeni yüzlü acemilerle dolu olsa da, yine de sayıca su ve hava fae ordularının toplamından fazlaydılar. Daha da kötüsü, Slaugh aynı zamanda merhum Kral Aolis'in Gölge Muhafızları'nın bir parçası olan hava ve su fae'lerini de kontrol ediyordu ki bunların hepsi Büyük Fae'ydi.

"Adara'yı dinlemeliydik," diye mırıldandı. "Ne?"

Leydi Axlya tersledi.

"Adara'yı dinlemeliydik," diye tekrarladı, sesi öfkesiyle birlikte yükseliyordu. Parmağını Gelsyne'e doğru uzattı. "Gelsyne'i Olette'in Bekleyen Leydisi olduğu günlerden hatırlıyorum. Bu dişi aynı fae değil ve bunu sen de biliyorsun. O da tıpkı Cascada gibi gölge etkisiyle bozulmuş. Eğer onun Gölge hakkındaki uyarılarını ciddiye almış olsaydık, şimdi bu çıkmazda olmazdık."

"Öyle olabilir ama Adara burada değil." Leydi Axlya gözlerini ona dikti. "Eğer ejderha sevgilisiyle kaçmak yerine görevini yapıp sizinle evlenseydi, biz de burada olmazdık. Şimdi bu kadar yeter," dedi ve Prentis daha fazla tartışmadan sözünü kesti. "Yatağımızı yaptık ve ona hükmedeceğiz."

Topuklarını kelpie'sinin yanlarına gömdü ve tepeden aşağıya doğru hücum etti. Prentis dudaklarını birbirine bastırarak kendi atını mahmuzladı, diğer on süvari askeri de savaş alanının ortasına doğru ilerleyen ana atlarını kuşatmak için sıraya girdi. Diğerleri onları karşılamak için dışarı çıktı; Lord Oren ve Yıldırım Muhafızları bulutlarının sırtında, Leydi Mossi ve General Slaugh griffinlerin sırtında ve bir grup griffin binicisi eşliğinde.

"Nişanlınız bize katılmak istemiyor mu?" Leydi Axlya sordu. Gölge Muhafızları'nın geri kalanıyla birlikte geride kalmış olan Gelsyne'e küçümseyen bir bakış fırlattı. Prentis, Gelsyne'nin söğüt gibi formunun gerektirdiğinden çok daha büyük olan gölgesine bakarken gözleri kısıldı.

"Neden yapsın ki?" General Slaugh alay etti. Karşılıklı orduların büyüklüğüne bakarken, parçalanmış dudaklarında zalim bir sırıtma belirdi. "Ne kadar acınası bir gösteri. Siz ikiniz şimdi teslim olabilirsiniz."

"Ahlaksız kalbinizi göğsünüzden söküp zehirli boğazınıza tıktıktan sonra teslim olacağım," diye hırladı Lord Oren. "Ordularımız sizinkilerle boy ölçüşecek güçte ve yıldırım süvarilerim savaşta sizin aptal Griffin Muhafızları'nızdan çok daha üstün."

"Belki de," dedi General Slaugh. "Ama elimizde bir koz var, değil mi Leydi Mossi?"

Parmaklarını şıklatan teyzesine döndü. Altlarındaki toprak gümbürdedi ve Prentis'in ağızı açık kaldı; otuz kadar devasa yaratık yerden yükselerek toprak fae ordusunun önünde bir sıra oluşturdu. Elli metre boyunda, yosun yeşili saçlı ve granit deriliydiler, yumrukları kayalar büyüklüğünde ve bacakları en büyük ağaç gövdelerinden daha kalındı. Sivri, düzensiz dişlerini gösteriyorlardı ve Prentis onları gördüğünde su fae ordusunun içinde dalgalanan dehşet dalgasını fiziksel olarak *görebiliyordu*.

"Devler," diye mırıldandı. "Devleri sen çağırdın."

"Elbette yaptım." Leydi Mossi onun yüzündeki şaşkın ifadeye gülümsedi. Bakışlarında boş bir ifade vardı, bu ona Usciete'ye ilk döndüğünde Cascada'nın gözlerinde bazen gördüğü ifadeyi hatırlattı. "Yeryüzündeki tüm yaratıklar gibi onlar da bana hesap veriyor. Ve silahlarınızı bırakmazsanız sizi ezip geçecekler Lord Prentis."

"Ah lütfen." Leydi Axlya başını geriye attı ve güldü. "Ordunuzda bezelye büyüklüğünde beyinleri olan birkaç hantal var diye bizi korkutacağınızı mı sanıyorsunuz?" Leydi Mossi'ye dişlerini göstererek neşesiz bir gülümseme takındı. "Daha önce de savaşta devleri devirmiştım Mossi ve askerlerimden bazılarını kaybetmekle topraklarımı sana bırakmak arasında bir seçim yapmak anlamına gelecekse bunu yine yaparım."

"Pekâlâ," diye homurdandı General Slaugh. Leydi Axlya'ya bakarken kara gözleri kana susamışlıkla parlıyordu ve Prentis onu Griffin'inin sırtından söküp oracıkta öldürme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. "Kendinizi hazırlayın."

Slaugh ve Mossi griffinlerini döndürüp birliklerine geri uçtular ve diğerleri de aynısını yaptı. Tepeye geri döndüklerinde Prentis omzunun üzerinden Gelsyne'nin durduğu yere baktı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

dudaklarının kıvrımını fark etti ve Prentis'in midesi sıkıştı. Tüm bu olanlarda bir terslik vardı, kimsenin farkında olmadığı bir oyun oynuyordu.

Keşke ne olduğunu ve onu nasıl durduracağını anlayacak zamanı olsaydı.

Lord Oren ellerini kaldırdı ve muazzam bir gök gürültüsü gökyüzünü salladı - bu onun savaş borusu çalmasına eşdeğerdi. Hava fae'leri hemen karşılık verdi ve diğer ordular da aynı şekilde savaşa hücum etti. Şimşek ve griffin binicileri havada çarpıştı ve her iki taraf da elemental büyüyü serbest bırakırken hem yer hem de gök sallandı. Rüzgâr uğulduyor, toprak gürlüyor, su tıslıyordu; tüm bunlar olurken devler fae'lerin üzerinde tepiniyor ya da onları yumruklarının arasında eziyordu.

Bu delilik, diye düşündü Prentis toprak fae'lerini ardı ardına keserken. General Slaugh'un askeri bir lider olarak tüm hünerlerine rağmen, askerleri çok kolay yeniliyordu ve onları yönetmeyi pek de umursuyor gibi görünmüyordu. Daha ziyade Leydi Axlya ve Lord Oren'e odaklanmış, onları meşgul etmek için gölge muhafızlarını yönlendiriyordu. Tüm ırklardan Fae askerleri savaş alanını doldurmuştu, ancak diğerlerinden çok daha fazla toprak Fae kanı toprağı ıslatmıştı.

Slaugh neden askerlerini bir kenara atıyordu?

Prentis kılıcını ölü bir askerin bedeninden çekip çıkarıyordu ki, dikenli saçlı genç bir yıldırım atlısının diğerlerinden ayrıldığını fark etti, yanında dört atlı daha vardı. Birlik doğruca bir uçurumun gölgesinde duran Gelsyne ve Leydi Mossi'ye yöneldi. Şaşırtıcı bir şekilde Leydi Mossi ellerini iki yanına açmış, boş boş bakarken, Gelsyne'nin gözleri kapalıydı ve ağzı dua eder gibi hareket ediyordu. Dört Gölge Muhafızı askeri önlerinde bir yarım daire oluşturdu ve yıldırım atlıları saldırmaya çalışırken harekete geçtiler.

"Onlara yardım edin. Çok geç olmadan."

Prentis'in kafasında yankılanan ses kendisine ait değildi ama yine de ikinci kez düşünmedi. Bir grup süvari askerini yanına çağırarak kelpini savaşın etrafından dolaştırdı ve Gelsyne'ye doğru ilerledi. Ne tür bir kötülük peşinde olduğunu bilmiyordu ama zafer için yeryüzü ruhlarına dua etmediğinden kesinlikle emindi.

Devasa bir kırmızı goril bir grup askerin arasından geçip havaya sıçradığında neredeyse oraya varmak üzereydi. General Slaugh hayvan formunda ona çarpıp bineğinden düşürürken Prentis yemin etti. İkisi otların arasında yuvarlandı ve canavar onu yere çarparken Prentis acı içinde çığlık attı. Goril kükreyip onu yumruklamak için şaha kalkarken, topraktan fışkıran kökler kol ve bacaklarını sardı. Ancak temas kuramadan önce, bir şimşek göğsüne çarparak onu uçurdu.

Acı ve korkuyla nefes nefese kalan Prentis, kendisini yere bağlayan kökleri yırttı. Askerlerinden biri ayağa kalkmasına yardım etmek için koştu ama Prentis onu çatışmadan uzaklaştırma çabalarına direndi.

Fae, "Lordum, ağır yaralısınız," demeye çalıştı ama Prentis bunu duymak istemedi.

"Umurumda değil," diye hırladı Prentis, askerin ellerini iterek. Kaburgaları yanıyordu ama iyileşeceklerdi; ne de olsa o bir Yüce Fae'ydi. Gölge askerlere öfkeyle ok atan ışık atlılarına doğru baktı ve hangisinin onu kurtardığını merak etti. "Gitmeliyiz-"

Ellerini kaldıran Gelsyne'ye döndüğünde sözleri boğazında düğümlendi. Mürekkep gibi siyah bir şekil önünde dönerek yavaşça boğa şeklinde bir kafası ve çok çatallı boynuzları olan korkunç bir figür halini aldı. İki toynaklı ayağı üzerinde duruyordu ve altı çatallı kuyruğu arkasında havayı dövüyordu.

Leydi Mossi boş gözlerle uzaklara bakmaya devam etti ve Nox'un planının ne olduğunu anlayan Prentis'in içinde bir korku belirdi. Leydi Mossi'ye doğru koşarken bir uyarı çığlığı attı, ancak çığlıkları sağır kulaklara düştü ve Gölge şaha kalktı ve onu dehşete düşmüş gözlerinin önünde yuttu.

OceanofPDF.com

Adara

Kaybedecek zamanımız olmadığı için ejderha formunda gökyüzüne çıktık, Einar yanımdayken diğer iki düzine ejderha mükemmel bir v formunda iki yanımıza yayıldı. İtiraz eden kaslarıma aldırmadan kanatlarımı olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde pompalarken nefesim ciğerlerimde kesiliyordu. Yavaşlamayı göze alamazdım, bir an için bile. Dünya dengede dururken olmazdı.

Çok geçmeden Geelan ovaları göründü, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen geniş bir açık arazi. Uzaktan bakıldığında, tepeler ve alçak dağlardan oluşan bir fon ile güzeldi, ancak bu güzellik aşağıda devam eden savaş tarafından gölgelendi. Su fae'leri ovayı boydan boya kat eden sığ bir nehrin yakınında mevzilenmiş, hava fae'leri dağların gölgesinde kamp kurmuş, toprak fae'leri ise tarlalara, derme çatma tahkimatlara ve toprağa kazılmış siperlere dağılmıştı.

Yanan çadırlardan ve yapılardan dumanlar yükseliyor ve yaklaştıkça büyülü patlamaların sesi havayı dolduruyordu. Toprak, hava ve su fae'leri silahlı çatışmaya girerken çelik güneş ışığında parlıyordu ve birbirlerine büyüler ve mermiler fırlatırken elemental büyü havada titriyordu. Bu kadar çok katliamı görünce kalbim acıdı. Karşı koymak için o kadar çok savaştığımız şey gerçekleşmek üzereydi.

"Adara!" Einar havladı ve aramızdaki bağda panik sekerken başımı çevirdim.
"Bak, batıya doğru!"

Bakışlarını takip ettim ve kalbim göğsümde tekledi. Nox ve Leydi Mossi bir tepeliğin dibinde duruyordu ve yanlarında kötü görünümlü boynuzları, çatal toynakları ve çatal kuyrukları olan devasa bir gölge yaratık vardı. Şekilsiz, mürekkep gibi siyah bir buluta dönüşmeden önce gerçek formunu sadece bir anlığına görebildim. Şaha kalktı, sonra Leydi Mossi'nin üzerine indi ve onu tamamen içine aldı.

Boğazımdan öfke ve inkâr dolu bir kükreme koptu ve etrafımdaki gökyüzünü paramparça etti. Kanatlarımı toplayıp daldım, Einar ve diğerleri de hemen arkamdan geldiler ve savaşan fae'lerin hepsi kimin yaklaştığını görmek için başlarını kaldırdıklarında savaş aniden durdu. Hiçbirinin yirmi yıldır görmediği ejderhaları görünce korku ve endişe çığlıkları havayı doldurdu ama ben onlara pek aldırış etmedim. Leydi Mossi'ye ulaşmalıyım, o şeytani yaratığı ele geçirmeden önce durdurmalıyım-

Nox başını çevirip bana baktı, sonra ellerini kaldırdı. Ellerin etrafındaki hava dönmeye başladı ve kötücül enerjiyle çatırdayan karanlık, elektriksel bir akıma dönüştü. Hızlı bir hareketle ellerini savurdu ve gölge büyüsünü karanlık bir enerji dalgası halinde üzerime fırlattı. Etkilerine karşı bağışıklığım olmasına rağmen, büyü dalgası yine de bana çarparak beni geriye doğru uçurdu ve arkamdaki birkaç ejderhaya çarptı.

Havada kendimi tekrar düzelttim ama artık çok geçti. Leydi Mossi'nin vücudu Gölge'yi tamamen emmişti. Bunu gözlerini dolduran siyahlıktan ve saçlarının her zamanki adaçayı yeşilinden siyah bir turmaline dönüşmesinden anlayabiliyordum. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken dudakları hınzır bir sırıtışla gerildi.

Gölge, Nox'a hitaben, "Size bu kadar çok sorun çıkaran küçük sonradan görme bu mu?" diye sordu. "Pek bir şeye benzemiyor."

"Değil ama Kiryan tarafından destekleniyor, bu da onu biraz can sıkıcı yapıyor." Siyah bakışları benimkilere kayarken Nox'un üst dudağı kıvrıldı. Annemin bunların farkında olup olmadığını ya da kendi bedeninde tutsak olduğu gerçeğinden kaçmak için kendi zihnine çekilip çekilmediğini merak ettim. "Bu dünyayı fethetmek istiyorsak onu ortadan kaldırmamız gerekecek."

"Demek doğruymuş!" diye bağırdı tanıdık bir ses ve Prentis'in sadece birkaç düzine metre ötede durduğunu görmek için döndüm. Yanında yarım düzine seçkin su fae askeri vardı, yüzü kıpkırmızıydı, kılıcı çekilmiş ve kanlar içindeydi, Nox'a bakarken göğsü eforla inip kalkıyordu. "Sen gerçekten bir Gölge'sin! Adara başından beri haklıymış."

"Elbette öyleydi," dedi Nox tatlı bir sesle. "Hepiniz onu dinlemeyecek kadar aptal olduğunuz için çok minnettarım, yoksa hepinizi buraya getirmeyi başaramayabilirdim." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Tempest'ın Angtun'a varamadan saldırıya uğraması ve seninle Kiryan'ın Cascada'yı bir bitki olarak kullanma girişimlerimi engellemeniz çok kötü oldu. Üçüncü avatar olarak Oren ya da Axlya'yı kullanmayı planlıyordum... ama sorun değil." Kalabalığa doğru hırslı bir bakış attı. "Aklımda mükemmel bir yedek var."

"*Kim o?*" Einar sordu ve Nox'un bakışlarını devasa kırmızı bir gorilin durduğu yere doğru takip ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onu son gördüğümünden biraz daha farklı görünüyordu, göğsünde büyük, yanık bir kürk deseni vardı ama onu her yerde tanıyabilirdim.

"Ben General Slaugh."

Sanki beni bir şekilde duymuş gibi General Slaugh bize doğru döndü. Siyah gözleri Nox'un yüzüne kilitlendiğinde cam gibiydi ve Nox zihnine girdiğinde ifadesi donuklaştı.

"Bana gel, gölge askerim," diye seslendi Nox. "Kaderini gerçekleştirme vakti geldi."

Slaugh ona doğru bir adım attı ama tam önünde yere bir şimşek çakınca geri sıçradı. Nox hırladı ve bakışlarını ona meydan okurcasına bakan Leap'e çevirdi.

"General Slaugh'u savunacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi, "ama onu cesedimi çiğnemededen götüremezsiniz."

"Bu ayarlanabilir." Nox ellerini kaldırdı ve ona bir gölge büyüsü fırlattı. Leap ve diğer Yıldırım Süvarileri dağıldı ama Einar ve ben doğruca Nox'un üzerine atıldık. Buz ateşi boğazımdan yukarı çıkarken ağzımı açtım, tamamen onun üzerine salmak ve bu işi sonsuza dek bitirmek niyetindeydim.

Ama hedefime o kadar odaklanmıştım ki, dev önüme çıkana kadar onu fark etmedim.

"Adara, dikkat et!" Einar bağırdı ama artık çok geçti. Tüm hızımla devin göğsüne çarpmıştım. Çarpmanın etkisiyle birkaç kemiğim kırılırken acı vücuduma yayıldı ve dev bir kükreme çıkardı. Beni yakaladı ama Einar araya girerek devin kafasını ateşle patlattı. Dev beni serbest bıraktı ve kanatlarım beni havada tutmakta zorlanıp başarısız olarak yere çakıldım.

Isador ve Diyani yere çakılmadan önce beni yakalayıp güvenli bir mesafeye taşıdılar ve başka bir tepenin dibine bıraktılar. Bunu yapmanın acı verici olacağını bilmeme rağmen, yarı ejderha formuma geçtim,

Fiziksel değişimin bedenimi iyileşmeye zorlayacağını biliyordum. Acı dayanılmazdı ve nefes nefese kalarak yamaçta dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ne yapmamızı istiyorsunuz Leydi Adara?" Diyani üzerime çömelip vücuduyla beni korurken sordu.

Yönümü bulmaya çalışarak önümdeki savaşı taradım. Einar devi başarıyla savuşturmuştu ve şimdi General Slaugh'la savaşıyor, ateş büyüsünü kullanarak generalin metresine gitmesini engelliyordu. Nox ve Gölge yoldaşı hatlarının daha gerisine çekilmişti ve onları tam zamanında fark ettim, Leydi Mossi'nin bedenindeki ellerini kaldırdığını ve toprak fae ordusu üzerinde dalgalanan bir gölge büyüsü dalgası gönderdiğini gördüm. Toprak fae'leri gölge yaratıklara dönüşmeye başladığında içimi keder kapladı - ölümüne ve ötesine kadar savaşıacak, pençelerinin her ısırtığı ve tırmalamasıyla tüm kurbanlarını aynı ruhsuz canavarlara dönüştürecek akılsız köleler.

Diyani'ye *"Senin ve diğer ejderhaların, ordulardaki gölge lekesini yakmak için buz ateşi ilkel taşlarını kullanmanıza ihtiyacım var,"* dedim. Şu anda bile, toprak fae gölge askerleri su ve hava fae'lerini parçalayarak Nox'un zehirli büyüsünü onlara bulaştırıyordu. *"Çoktan yayılmaya başladı ve eğer şimdi durdurmazsak, bu savaş alanındaki her asker bir gölge yaratığa dönüşecek."*

"Peki ya Gölgeler?" Isador sordu.

"Bırakın onlar için ben endişeleneyim."

Son acı da azalınca gücümü topladım ve üçümüz gökyüzüne çıkarak savaş alanına geri döndük. Diyani ve Isador, toprak ve su fae ordularının çarpıştığı hatlara yönelmeden önce birkaç dakikalığına yanımda durdular. Sıçrama, Lord Oren ve diğer Yıldırım Süvarileri durmaksızın devlere saldırıyordu ve Einar hâlâ fae formuna geri dönmüş olan Slaugh ile savaşıyordu. General büyümüş gibiydi

Normal boyutunun iki katıydı, gölge ve toprak büyüünün bir kombinasyonuyla Einar'a karşı koyarken gözeneklerinden gölge büyüü sızıyordu. Nox'un aralarındaki bağlantı sayesinde onu beslediği açıktı; onu durdurmanın tek yolu onu durdurmaktı.

"Oi!" Leap yanımda durdu. Terli ve dağınıktı ama yine de bana çarpık bir sırıtış attı. "Arkanı kollayacak birine mi ihtiyacın var?"

"Her zaman." Ben de ona sırıttım, kalbim sevgiyle kabarmıştı.

Ben savaş alanının üzerinde Nox'a doğru uçarken, Leap beni yukarıdan gölgeledi. Yıldırımlarını ve rüzgâr büyüünü kullanarak aşağıdaki toprak fae'lerinden gelen saldırıları savuşturdu ve bana iki Gölgeye doğru ilerleme özgürlüğü verdi. Nox'un gözleri benim geldiğimi görünce açıldı ve Leap'i gökyüzünden düşürmek için bize doğru gölge büyüü fırlattı.

"Git!" Saldırlardan kaçınmak için yönünü değiştirirken ona bağırdım. "Diğer Yıldırım Sürücüleri'ne yardım et. Bunu ben hallederim."

Sıçrama kararsız görünüyordu ama dediğimi yaptı ve Nox'un ateş hattından uzaklaştı. Diğer Gölge toprak fae ordusunu yönetmekle meşguldü - ejderhalar buz ateşi tılsımlarıyla askerleri arındırmak için iyi bir iş çıkarıyor, Gölge'yi daha fazlasını yapmaya zorluyorlardı - bu yüzden benimle tek başına yüzleşmekten başka seçeneği yoktu. Ona doğru koşarken bir buz ateşi topu yarattım ama tam topu fırlattığım anda sırtından gölge kanatları fırladı ve patlamadan kıl payı kurtulup kaçtı.

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek!" diye bağırdı, arkamda daireler çizerek. Devlerden birine gölge büyüünden bir ip fırlattığını ve onu bileğinden kementle yakaladığını görmek için tam zamanında döndüm. Gölgeyle kararmış gözleri nefretle dolup taşan büyük yaratık bana doğru hantalca ilerledi ve ben yana doğru uçarak onu yakalamaktan kıl payı kurtulurken lanet ettim.

"Korkak!" Ona bir patlama daha yaparak bağırdım. "Kendinle savaşmak yerine kirli işlerini başkalarına yaptırıyorsun!"

"Ama tabii ki." Nox devin omzuna kondu ve elini devin sarp yanağında gezdirdi. "Daha akıllıca çalışmak varken neden daha çok çalışasın ki? Bir kraliçe, kendisi için savaşacak askerleri varken kendi kılıcını sallayarak enerjisini boşa harcamaz. Üstün zekâsını onları savaşta yönlendirmek için kullanır."

"Kraliçe mi?" Alay ettim, devden bir kez daha kaçtım. "Ölümün ve yıkımın kraliçesi, elbette. Ama yaşayan, nefes alan insanlara nasıl liderlik edileceği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yaşayan, nefes alan insanları yönetmekle ilgilenmiyorum." Nox omzundaki hayali bir toz zerresini silkeledi. "Dünyanızın kontrolünü ele geçirdiğimizde gölgelerimle birlikte onlardan toplayacağımız yaşam enerjisi dışında benim için hiçbir değerleri yok."

Nox'a tekrar buz ateşi püskürtmeye çalıştım ama Nox kaçmasına rağmen büyü topu devin omzuna isabet etti. Yaratık kükredi, bir adım geriye tökezledi ve büyülü mavi alevler vücudunda hızla ilerlerken birkaç fae'yi ayağının altında ezdi. Bir dakika sonra gözleri açıldı ve bir o yana bir bu yana dönerken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Aptal canavar," diye hırladı Nox. "Saldırın ona!"

Ama dev dinlemiyordu, etrafındaki savaşın büyüüne kapılmıştı. Diğer devlere doğru yürümeye başladı ve ben de bu fırsattan yararlanarak Nox'la aramdaki mesafeyi kapattım, onun gölge büyüü patlamalarının arasından geçtim. Onu yakalamak için uzandığımda gözleri büyüdü, ama tam temas etmeden önce ondan bir gölge büyüü bulutu fırladı ve beni geçici olarak kör etti.

Ortalık yatıştığında ben yumruğumu onun elbisesinin ön kısmına geçirmiştım, o da yumruğunu bir bıçağın sapına geçirmiştı.

Ama bıçak boğazıma doğrultulmamıştı.

Onunkine doğrultulmuştu.

"Tek bir hareket yaparsan," dedi Nox, konuşurken gözlerinde -hayır, *annemin* gözlerinde- vahşi bir parıltı vardı, "ya da buz ateşinin en ufak bir titreşimini bile çağırırsan, annenin boğazını şimdi ve burada keserim. O ölecek ve ben de General Slaugh'un cesedini, o senin kollarında kan kaybından ölürken ve değer verdiğin her şey toza dönüşürken alacağım."

Donup kaldım, kalbim boğazıma düğümlendi. "Hayır," diye mırıldandım, nefes almakta zorlanıyordum. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Bu savaşı kazanmak için, Nox'u yenmek için annemi kaybetmem gerektiği söylenerek bu kadar uzağa gelmiş olamazdım.

"Evet." Nox gülümsedi, zayıflığımı hissettikçe kendine güveni artıyordu. Bıçağı boğazına bastırdı ve boynundan aşağıya bir damla siyah kan akmasına neden oldu. "Şimdi bir seçim yapmalısın. Hangisi olacak Adara? Dünya mı, yoksa bu dünyada seni en çok seven, senin için hayatını feda eden kişi mi? En başta kurtarmak için bu göreve çıktığın kişi mi?"

"Bu ne cüret?" Bedenim titremeye başladı ve kendimi bırakma dürtüsüne karşı savaştım. Nox'un istediğini yapamazdım. Onu serbest bırakamazdım. Yine de onu yenmek için annemi nasıl öldürebilirdim? Ruhlar neden benden böyle zalimce bir şey istiyordu?

"Anne," diye fısıldadım, o kadar zayıftı ki kendi kelimelerimi zar zor duyabiliyordum. "Anne, eğer hâlâ oradaysan, lütfen bir şey yap. Herhangi bir şey."

Nox bunun üzerine kıkırdadı, tüylerimi diken diken eden şeytani bir sestti bu. "Gelsyne seni duyamaz," diye alay etti boynundan aşağı daha fazla kan damlarken. "O omurgasız dangalak zihninin arkasında sinmekle o kadar meşgul ki-"

Nox'un sözleri cümlelerin ortasında kesildi ve iri bakışlarını bıçağı tutan ele kaydırđı. Onun gördüğünü gördüğümde içimde bir umut kabardı; eli bıçağı boynundan milim milim uzaklaştırıyordu.

Gölgelerin Annesi yanılıyordu. Gelsyne -anne- pes etmemişti. Hâlâ savaşıyordu. Ben de öyle.

Nox kaşlarını çattı ve bıçak üzerindeki kontrolünü yeniden sağlamaya çalışırken eli titredi. Kontrolü tekrar ele geçiremeden bileğini yakaladım ve olabildiğince sert bir şekilde sıktım. Eli refleks olarak açıldı ve bıçak aramızda yere düşerken, büyümün kapılarını açtım ve kalan tüm buz ateşimi ona akıttım.

OceanofPDF.com

Leydi Axlya

Lady Axlya önündeki savaşı izlerken dişlerini sıktı. Devleri alt etmek için zehirli yağmurunu kullanmak istemişti ama Lord Oren onlarla savaşmak için Yıldırım Süvarilerini göndermişti bile. Devler yıldırım çarpmalarına karşı bağışıklıydı, bu yüzden biniciler hileye başvurdular, üstün hızlarını ve rüzgâr güçlerini kullanarak devleri şaşırttılar ve böylece onları savaş alanından uzaklaştırabildiler. Bu arada, Gölgeler tüm toprak fae ordusunu gölge yaratıklara dönüştürmüştü ve şimdi cehennem yaratıkları dişlerini ve pençelerini düşmanlarına bulaştırmak ve onları kendi taraflarına çekmek için kullanıyordu.

Kendini işe yaramaz hissediyor, askerlerine herhangi bir yardımda bulunamıyor, savaşta onlara yardımcı olacak herhangi bir avantaj sağlayamıyordu. Yok edilmemiş olmalarının tek sebebi Adara'nın ejderhalarıydı; onlar gölge bulaşmış toprak fae'leriyle savaşmak için garip bir mavi ateş kullanıyorlardı.

Halkının refahının ejderhaların lütfuna bağı olduğunu düşünmek! O günü görebileceğini hiç düşünmemişti.

"Leydi Axlya." Prentis muhafızların arasından ite kaka geçerek ona ulaştı, sonra eğilip ellerini dizlerine dayadı ve nefes nefese kaldı. Normalde düzgün olan saçları sırasından kurtulmuş, her yöne dağılmıştı ve yüzü kir ve kanla lekelenmişti. "Bu böyle devam edemez. Bir şeyler yapmalısın."

"Ne yapmamı öneriyorsun?" Axlya tersledi. Öfkeyle konuşması alışılmadık bir şeydi ama Prentis sinirlerine dokunmuştu. "Müttefiklerimize zarar vermeden zehir yağmurunu kullanamam ve-"

"Zehirli yağmuru unutun!" Prentis bağırdı. Adara'nın Nox'la karşı karşıya geldiği yere parmağını sokarken yanakları öfkeyle pembeleşti. Gölgelelerin Annesi onu savunması için bir devı kandırdı ve Adara onu ezme girişimlerinden kaçarken, mavi ejderha kanatları arkasında öfkeyle çırpınıyordu. "Adara'nın yardımınıza ihtiyacı var! Her konuda haklıydı; Gelsyne'nin gerçek doğası, Gölge'nin planı ve buz ateşi gücü konusunda!"

O konuşurken bile Axlya, Adara'nın deve bir buz ateşi patlamasıyla vurmasını izledi. Garip büyü yarattığı oracıkta saflaştırdı ve birkaç dakikalık şaşkınlıktan sonra dev hantalca uzaklaştı. Axlya ne kadar istese de gözlerinin önündeki gerçeğı inkâr edemiyordu. Adara onların tek umuduydu; dünyalarını gölge büyüünden arındırabilecek güce sahip tek kişiydi.

Ve eğer düşerse...

"Lütfen, Leydi Axlya." Gözleri şimdi dizlerinin üzerine çökmüş olan Prentis'e kaydı. Prentis'in mavi gözlerindeki yalvaran ifade kadının yüreğine bir darbe gibi inmişti; Prentis'in hayatı boyunca hiçbir şey için yalvardığını görmemişti. Bir zamanlar hakkı olan taht için bile. "Adara'ya çok uzun zamandır sırtımızı döndük. Çok geç olmadan ona yardım edin."

Bir ışık patlaması Axlya'nın dikkatini Prentis'ten ayırdı ve gökyüzünü aydınlatan parlak mavi bir parıltı görmek için yukarı baktı. Adara ve Nox titreşen ışığın tam ortasındaydı, Adara buz ateşi onu içten dışa arındırırken bir çılgılık atarak başını geriye attı.

Herkes gözlerini bu manzaraya dikmişti, bu yüzden kimse diğer Gölge'nin yaptığı şeyi bıraktığını fark etmedi. Adara ve Gelsyne'nin etrafındaki mavi parıltı solmaya başladığında, Leydi Mossi'yi ele geçiren Gölge öldürmek için yaklaşıyordu. Ve Adara'nın onunla savaşacak gücü yoktu.

OceanofPDF.com

Adara

N ox başını geriye attı, buz ateşi içinden geçerken boğazından doğaüstü bir çığlık koptu. Vücudundan kara sis buharlaşmaya başlarken ona sıkıca tutundum. Sildiğim sadece gölge büyüğü değildi; annemin içine kök salmış olan Gölge'nin ta kendisiydi ve geçtiğimiz haftalarda Ediria Krallığı'nı iç savaşa sürüklerken bir toprak fae'si kılığına girmişti.

Kafamın içinde çok sayıda ses yankılanıyordu, bazıları tehditler ve lanetler yağdırıyor, diğerleri karanlık vaatler ve baştan çıkarmalar fısıldıyordu. Hepsi yalvarıyor, yakarıyor, bırakmam için bir şekilde benimle pazarlık ediyordu, durmam için, lütfen, sadece DUR!

Ama annemin anısına, onun gülümsemelerine, kahkahalarına ve sıkı, sıcak kucaklamalarına tutundum. Sesler kaybolana, vücudu titremeyi bırakana, etrafımızda yumuşak, rahatlatıcı mavi parıltıdan başka bir şey kalmayana kadar buz ateşini ona dökmeye devam ettim.

Bitkin bir halde bizi yere indirdim, kanatlarımın ağırlığı artık bizi yukarıda tutamıyordu. Tepenin zirvesine indiğimde annemin kirpikleri dalgalandı ve sonsuz gibi görünen bir zamandan sonra ilk kez tam bir farkındalıkla bana baktı. Zümrüt gözleri ağırdı ama tamamen kendisine aitti, Nox'un karanlık varlığından eser yoktu.

"Adara," dedi ve kalbim onun sesinin hışırtılı tınısını duyunca yerinden fırladı. "Başardın."

İçimde son birkaç ayın tüm acı, keder ve korkularını yok eden şiddetli ve akkor bir sevinç patladı. Anneme sıkıca sarıldım ve yüzümü omzuna gömdüm. "Seni çok özledim-"

Üzerime bir gölge düştü ve tam zamanında kafamı kaldırdığımda Leydi Mossi'nin bana doğru geldiğini gördüm. Yanında korkunç kurtlar, yaban domuzları ve fae-stag'lerden oluşan küçük bir ordu koşuyordu, hepsi gölge büyüleriyle iğrenç canavarlara dönüşmüştü, hepsi ağzından köpükler saçarak kanıma susamıştı. Onunla savaştığım enerjimin kalmadığını, Einar ve diğer ejderhaların müdahale edemeyecek kadar uzakta olduklarını fark ettiğimde boğazımda bir düğüm oluştu.

Annemi arkamdan iterek kendimi darbeye hazırladım. Ancak son saniyede Leydi Axlya önüme atlayarak beni saldırıdan korudu. Ellerini havaya kaldırdı ve avuçlarından ince havadan yaratılmış gerçek bir gelgit dalgasını serbest bıraktığında gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlayacaktı.

Devasa okyanus dalgası Gölge'ye çarparak onu tarlanın bir ucundan diğer ucuna yuvarladı ve gölge yaratıklarını dağıttı. Yerde uzun süre kalmasının mümkün olmadığını biliyordum; çoktan ayağa kalkmaya çabalıyordu. Ama Leydi Axlya başka bir saldırı için kendini toparlamak yerine önümde çömeldi, sonra da boğazındaki değerli taş torku çıkardı.

"İşte," dedi sessizce kolyeyi boynuma takarken. Altın plakanın uzunluğu boyunca aralıklarla yerleştirilmiş üç büyük taş, kolye tenime yerleştiğinde güçle parladı. Bu gerçekleştiği anda Axlya'nın yüzü sarktı, cildi kâğıt inceliğine dönerken yüzünde, boynunda ve kollarında ince çizgiler ve kırışıklıklar belirdi. "Bu ilkel taşlardaki enerjiyi al ve bunu bitir."

"Ben..."

ama..."

"Yap şunu."

Bir nefes çektim ve ilkel taşlardan gelen enerji, sanki sadece bir davet bekliyorlarmış gibi içime aktı. Bu babamın ilkel taşından aldığım enerji patlaması değildi, içimde patlayan bir süpernovaydı, yoluna çıkan her şeyi ve her şeyi yok etmeye hazır ve istekliydı. Gölge önümüzde dururken, kara büyü Leydi Mossi'nin bedeninin etrafındaki havada çatırdarken onu kontrol altına almak için mücadele ettim.

"Vay, vay," diye mırıldandı Gölge. "Şimdiden dizlerinin üzerine çökmüştün. Bunu resmi teslimiyetin olarak mı kabul etmeliyim?"

Hiçbir şey söylemedim ve saçlarımdan tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Eee?" diye hırladı. "Korkunç gücün şimdi nerede, kızım?"

"Tam burada," dedim ve avucumu göğsünün ortasına vurdum.

Savaşığının Gölge olduğunu bilsem de, Leydi Mossi'nin birkaç kaburgası kırılırken yine de vahşi bir tatmin hissettim. Onu boynundan yakalayıp kendime doğru çektim ve vücudunu büyüyle doldurdum. Axlya'nın ilkel taşlarındaki gücün her zerresini buz ateşine dönüştürüp vücudunu onunla doldururken Leydi Mossi çırpındı ve çığlık attı. Üzerinden kalın dalgalar halinde yayılan siyah sis neredeyse beni boğacaktı ama ben sıkı sıkıya tutundum, içindeki kötülüğün son izini de yakarken onu kendime doğru çektim.

Bana doğru sarktığı anda onu yere bıraktım, kollarım kurşuni bir ağırlığa dönüşmüştü. Einar birden ortaya çıkıp kafam yere çarpmadan beni yakalamasaydı ben de yere yığılacaktım.

"İşte," diye mırıldandı, beni göğsüne yaslayarak. Kalp atışlarının sabit tınısı, dumanlı kokusuyla birlikte beni yatıştırıyor, bir battaniye gibi sarıyordu. "Her şey yolunda. Ben yanıdayım."

"Peki ya..."

"O iyi. Ama kendinizi tüm sınırların ötesinde tükettiniz ve şimdi uyumaya ihtiyacınız var. Şimdi rahatla prenses, gerisini biz halledelim."

Alnımdan öptü ve ben de uykunun uçurumuna teslim oldum.

OceanofPDF.com

Lord Oren

Lord Oren, Einar Adara'nın baygın bedenini kollarında taşıırken savaş alanının kendi tarafındaki tepenin üstünden izledi. Toprak fae askerleri tökezleyerek etrafta dolanırken, gölge büyüsü beyinlerinden temizlendikçe yüzlerinde şaşkın bakışlar belirirken hayretle başını salladı. Kız gerçekten de hedeflediği şeyi yapmış, Gölgeyi yenmek için garip melez büyüsünü kullanmıştı. Kehanet sonunda gerçekleşmişti.

Oren, merhum Kral Aolis'in kehaneti gerçekleştirmenin ejderhaları geri getirmeyi de içerdiğini bilseydi ne düşünürdü diye merak etti. Canavarların Adara ve Einar'ın yanı sıra ölen Axlya, Mossi ve Gelsyne'nin etrafında bir koruma halkası oluşturmak için savaş alanından çekilişini izledi. Lord Prentis ejderhalara doğru yürüyüp halasını almak için içeri girmelerini talep ederken içinde huzursuz bir his yayıldı. Ejderhalar döndüğüne göre şimdi ne yapacaklardı? Adara bir düşmanı yok etmişti ama bir başkasını mı geri getirecekti?

"Amca." Leap buluttan tanıdığının sırtında yanına yanaştı, solgun yüzü kan ve kir içindeydi. Oren, yeğeninin dikenli beyaz saçlarını hâlâ kirleten yeşil boya izlerine bakarak gözlerini kıstı. "Gale askerlerimize ölü ve yaralılarımızı savaş alanından temizlemelerini emretti. Bizim için herhangi bir direktifiniz var mı, yoksa geri çekilmekte özgür müyüz?"

Oren cevap vermek için ağzını açtı ama havadaki bir hareket dikkatini çekti. Tam zamanında döndü ve yarı formlarındaki iki ejderhanın savaş alanından bir fae'yi kaldırdığını gördü. Esirlerini tanıdığında damarlarında bir adrenalin patlaması oldu; bu General Slaugh'du, toprak fae askerinin kızıl saçları onu yakalayanların pençesinde çırpınıp kaçmaya çalışırken savruluyordu.

Oren ejderhaların Slaugh'u Einar ve Adara'ya geri getireceğini düşünmüştü ama ejderhaların ona doğru yönelmesi onu şaşırttı. İki ejderha ona doğru gelirken hiçbir şey söylemedi.

-Kızıl saçları olan bir erkek ve parlak mor saçlı bir kadın Slaugh'un önüne indi. Slaugh'u kanlı çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktürdüler ve pençeli ellerini kollarının üst kısmına doladılar.

"Sizi pis, beyni çürümüş kertenkeleler!" Slaugh dişlerinin arasından tısladı. "Bırakın beni!"

"Lord Oren." Kadın sanki onu duymamış gibi Slaugh'un üzerinden konuştu. "Buraya yok etmeye geldiğiniz düşmanı, General Einar ve Prenses Adara'nın ikramı olarak, dilediğiniz gibi kullanmanız için getirdik."

Lord Oren kaşlarını kaldırdı. "Slaugh'u bana mı veriyorsunuz?"

Erkek başını salladı. "Sizden ne aldığını, kızıncıza ne yaptığını biliyoruz. Sevdikleriniz için adalet istemenin, adaleti kendi ellerinizle sağlamak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz." Slaugh'u serbest bıraktı ve ayağıyla generalin sırtının ortasına vurarak onu öne, toprağın içine doğru itti. "Onunla ne yapacaksan yap."

İki ejderha geri adım attı ve Oren bir adım öne çıktı. Slaugh'un karşılık vermesini, bir direniş gösterisi yapmasını bekliyordu. Ama general hiçbir şey yapmadı, Oren onun parlak kızıl saçlarını avuçladı ve başını geriye doğru çekerek ona bakmasını sağladı.

"Ee?" diye tısladı, yırtıcı kuş sarısı bakışları generalinkileri delip geçti. "Kendin için ne söyleyeceksin? Kızıma yaptıklarınız için ne gibi gerekçeleriniz var? Kendi çıkarlarınız uğruna bu topraklarda yarattığınız tahribat için?"

Slaugh blok halindeki çenesini sıktı. Oren'i şaşırtan bir şekilde, gözyaşları iyi gören gözüne sıçradı ve yüzünün harap olmuş etini takip etti... ve onları takip ederken, genellikle generalin cildini kaplayan siyah damarların kaybolduğunu fark etti.

Nox'un ona vermiş olması gereken gölge büyüğü gitmişti.

"Hiçbir şey," dedi kısık sesle. "Yaptıklarım için hiçbir gerekçem yok. Vermek istediğiniz cezaya boyun eğiyorum."

Kendine rağmen, Oren'in içinde bir acıma duygusu kıpırdandı. Gölge büyüğüyle yozlaşmanın bir insana neler yapabileceğini ilk elden görmüştü; Leap ve Ryker onu geri getirdiğinde Tempest'ta buna tanık olmuştu. Küçük bir parçası Slaugh'u öldürmenin doğru bir şey olup olmadığını merak etti. Kanını dökmek kefareti için yeterli miydi, yoksa günahlarıyla yaşamaya ve hayatının geri kalanını onlar için kefareti ödeyerek geçirmeye zorlanmalı mıydı?

Ama sonra bakışları bir metre ötede durmuş onu izleyen yeğenine kaydı. Leap beklerken hiçbir şey söylemedi ama çenesinin sert duruşu ve gümüş gözlerinde yanan nefret Oren'e bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Sen bir kurban değilsin," dedi, gürleyen sesi manzaranın üzerinde yankılanıyordu. Belindeki bıçağı çekti ve bıçak ölmekte olan güneşin altında parladı.

Güneşı yüksekte tutarken. "Karanlığın tarafını seçerken tamamen bilinçliydin ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

Slaugh ağzını açtı ve Oren hançeri doğrudan kalbine sapladı. Kan çenesinden aşağı akarken general boğuldu ve Oren onu sıkıca tutarak ışığın gözlerini terk edişini izledi. Ancak gözler tamamen karardığında onu bıraktı ve cesedi yamaçtan aşağı yuvarlanıp çiğnenmiş otların üzerine düşecek şekilde fırlattı.

Topraktan geldi. Ve dünyaya geri dönecekti.

"Einar ve Adara'ya selamlarımı iletin," dedi ejderhalara. "Angtun'a istedikleri zaman gelebilirler."

Adara'nın gelip kızını iyileştirmesi yönündeki dile getirilmemiş isteği havada asılı kaldı ve ejderhalar başlarını salladı. Lord Oren uçup gitmelerini izledi, sonra da Leap'e dönerek ona emir verdi.

Adalet yerini bulmuştu. Eve gitme vakti gelmişti.

OceanofPDF.com

Leydi Mossi

"Büyükanne. Büyükanne, beni duyabiliyor musun?"

Avani'nin yumuşak sesi, kirli bir pencereyi delen bir ılık huzmesi gibi Leydi Mossi'nin zihnine nüfuz etti. Gözlerini açtığında Avani'nin yanında diz çökmüş, ellerini Leydi Mossi'ninkilere sıkıca kenetlemiş olduğunu gördü. Avani'nin gözlerindeki yaşları görünce kalbi göğsünde güm güm attı; torunu Kaipei Kalesi'nden döndüğünden beri ilk kez gerçek bir duygu gösteriyordu.

"Ben buradayım." Leydi Mossi Avani'nin elini sıkarak geri çekti ve kendini oturur pozisyona getirmek için kullandı. Etrafına baktığında kendi özel çadırında olduğunu gördü. "Neler oluyor? Ben... ben..." Aklından geçen karmakarışık anılara bir anlam vermeye çalışırken sözlerini yarıda kesti. Adara'nın üzerinde garip bir mavi ateş kullandığını, onu öldürmeye çalıştığını hatırlıyordu.

"Hayır, Adara'yı sen öldürmedin," dedi Avani nazıkçe, Mossi'nin düşüncelerini sanki yüksek sesle duymuş gibi okuyarak. "Leydi Axlya seni durdurdu, sonra da Gölge'yi bedeninden atabilmesi için Adara'ya ilkel taşlarını verdi."

"Gölge iblis mi?" Leydi Mossi başını salladı. Bunda tanıdık bir şeyler vardı... ve sonra Mavlyn'i hatırladı, Talamh Tribune'deki makaleyi, duruşmayı hatırladı. "O kız doğruyu mu söylüyordu? Gelsyne gerçekten ele mi geçirilmişti?"

"Evet," dedi Avani acımasızca. "Gölge büyüsünü kullanarak beni, Cascada'yı ve Tempest'ı kişisel ajanlarına dönüştürdü, sonra da emirlerini yerine getirebilmemiz için üçümüzü eve geri gönderdi. O bu kadar yakınımdayken, onun izni olmadan hiçbir şey yapamıyor ya da söyleyemiyordum ama onun kontrolü altında olduğumu biliyordum." Leydi Mossi'nin omzuna bir el koydu. "Senin üzerindeki etkisi daha incelikli, daha sinsiydi, çünkü sen benden çok daha güçlüsün. Zihnini ele geçirdiğinde, onun orada olduğunu fark etmedin bile. Bu yüzden son birkaç haftadır olanları hatırlamakta bu kadar zorlanıyorsun."

Leydi Mossi şakaklarını ovuşturdu. Kafatasının içinde bir baş ağrısı oluşmaya başlamıştı ama buna karşı koymaya, netlik kazanmaya çalıştı. "Peki ya Slaugh?" diye sordu. "O da bir piyon muydu?"

"Tam olarak değil," dedi Avani. "Kral Aolis'in gölge muhafızlarına katılmayı kabul ettiğinde neye bulaştığını biliyordu ve Adara'nın Kral Aolis'i öldürmesi için zemin hazırlayarak Nox'a isteyerek yardım etti. Nox onu ele geçirmeye çalıştı ama o karşı koydu ve Adara'yı içinde hapsedti. Adara Aolis'i öldürdüğünde, farkında olmadan Nox'u serbest bıraktı, böylece onun yerine savaşacak gücü olmayan Gelsyne'yi ele geçirebildi." Başını üzüntüyle salladı. "Adara onu bu lekeden kurtardı ama henüz uyanamadı. Asla iyileşemeyeceğinden korkuyoruz."

"Bu benim hatam," dedi Leydi Mossi, sesi tahta gibiydi. Yaptığı şeyin ciddiyetini anladığında son üç haftanın tüm dehşeti içine çöktü. "Kendimde olmadığımı fark etmeliydim, sen ve Gelsyne'de bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettiğimde içgüdülerimi dinlemeliydim. Bunun yerine, açgözlülüğümün ve arzularımın beni kör etmesine izin verdim ve kendi halkıma ihanet ettim." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Nasıl oluyor da şu anda kellemi istemiyorlar?"

"Öyleydiler," diye itiraf etti Avani, "ama Adara seni savunmak için konuştu ve Nox'un zihnini bozduğunu ve seni onun emirlerini yerine getirmeye zorladığını açıkladı."

Leydi Mossi'nin içindeki suçluluk kuyusu bunun üzerine daha da derinleşti. Adara'ya yardıma geldiğinde ona ihanet etmişti ama ejderha-fae melezi onu savunmak için konuşmuş, onu Gölge'den *kurtarmıştı*.

"Leydi Axlya ve Lord Oren'den ne haber?" diye sordu Avani. "Hayatta kaldılar mı?"

"Lord Oren öldü ama Leydi Axlya ölmedi. Savaşın vücuduna verdiği zarar, ilerlemiş yaşıyla birleşince çok büyük oldu. General Slaugh da öldü-Einar onu bastırdı ve Lord Oren Tempest'ın intikamını almak için onun işini bitirdi."

Leydi Mossi buna acı acı güldü. "Sanırım bu da Adara'yı taht için tek değerli aday olarak bırakıyor," dedi. "Şikâyet ettiğimden değil. Kendini fazlasıyla kanıtladı."

"Aslında Adara tahtı istemediğini söyledi," dedi Avani, dudakları eğlenerek kıvrılırken. "Kaipei Kalesi'ni ele geçirdi ama sadece geçici olarak. Ejderhalar Hearthfyre'ı yeniden inşa eder etmez Kaipei'den vazgeçecekler."

Leydi Mossi bu bilgiyi özümserken uzun bir süre sessiz kaldı. "Ben de koltuğumdan feragat etmeliyim," dedi sonunda. "Bunu hak etmiyorum."

kural, yaptığım onca şeyden sonra değil. Benim yerime bu görevi sen üstlenmelisin."

Avani kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi.

"Hayır mı?" Leydi Mossi şaşkınlıkla ona baktı. "Ama... her zaman hükmetmek istemediniz mi?"

"Evet ama savaştan sağ çıkan en yaşlı Hanedan yöneticisi sensin ve krallığı yeniden inşa etmeyi umuyorsak senin bilgeliğine ve tecrübene çok ihtiyacımız var." Avani gülümsedi. "Bir gün emekli olacaksın, Büyükanne. Ama bugün tahtından kaçacağın gün değil."

Leydi Mossi sulu bir kahkaha attı. Avani ne zaman bu kadar bilge olmuştu? "Haklısın," dedi ve battaniyesini atıp şafakla yüzleşmek için ayağa kalktı. "Bugün kendimi affettireceğim gün."

OceanofPDF.com

Adara

Tüy kadar hafif öpücükler alnıma bastırarak beni kendime getirdi. Gözlerimi açtım ve kalbimi kabartan ve kanımda karıncalanmalara neden olan şefkatle erimiş bir çift altın rengine baktım.

"Günaydın prenses," diye mırıldandı Einar burnuma sokularak. Kaipei Kalesi'ne vardıktan sonra kendime ait olduğunu iddia ettiğim kraliyet sütlerinden birinde birlikte yattığımızı fark ettim. Einar ve ben diğer ejderhaları dinlenmeleri ve iyileşmeleri için buraya getirmiştik ve herkesi yerleştirmekle geçen uzun bir günün ardından bu odaya çekilmiş, çok ihtiyacım olan bir banyodan sonra hemen sızmıştım. "İyi uyudun mu?"

"Çok." Kollarımı başımın üzerine uzattım ve göğüslerimi Einar'ın göğsüne bastırdım. Mırıldandı, kalbimden doğrudan merkezime titreşimler gönderdi ve ben karşılık olarak bacaklarımı sıktığımda, onlar da kalçalarını sıktı. "Çok iyi

Bacaklarımın arasına girdiğini fark etmemiştim," diye ekledim kaşlarımı kaldırarak.

Einar kıkırdadı. "Benim kullanacağım kelimenin 'solucan' olduğundan emin değilim," dedi kalçalarını içime doğru iterek. Sert uzunluğunu göbeğime dayadığında nefesim kesildi ve tüm vücudum karşılık olarak zonkladı. Ejderham başını kaldırdı ve ilk kez konuştu, kafamın içinde yankılanan tek bir kelime.

Benimkini.

Einar'ın başını tutarak onu aşağı çektim ve geçitten geçip onu arkamda bıraktığımdan beri onu öpmek için yanıp tutuştuğum şekilde öptüm. Homurdandı, çenemi kavradı ve dilini benimkine karşı kullanabilmek için tam olarak doğru açıyı verdi, beni ateşe veren bir vahşilikle ağzımın içine yaladı - kelimenin tam anlamıyla. Geceliklerimiz bir anda yandı ve bizi ten tene bıraktı.

"Bunu yapmak için çok uzun zamandır bekliyordum," diye inledi, çenemden ve boğazımdan aşağı öpücükler bırakabilmek için ağzımdan çekildi. Vücudumdan aşağıya doğru bir yol çizerken inledim, meme uçlarıma dikkat çekmek için durdu. Altında kıvranan bir karmaşa haline gelene kadar dişlerinin ısırıkları ve dilinin kirpikleriyle dönüşümlü olarak hassas tepelerle alay etti.

"Einar, lütfen," diye mırıldandım, daha aşağılara inip karnımın üzerinde ağzı açık öpücükler bırakırken. Tümseğimin hemen üzerinde durdu, uyluklarımı nazikçe araladı ve göbeğime doğru sıcak hava üflerken ürperdim. Bacaklarımın arasındaki zonklama arttı ve umutsuzca ağrıyı doldurmaya ihtiyaç duyarak şaftına uzandım.

"Uh-uh." Ellerimi tuttu, sonra dizlerimin arkası omuzlarına dayanacak şekilde bacaklarımı kaldırdı. İki eliyle bileklerimi kavradı,

Onları yatağa sabitledi, sonra yüzünü kalçalarımın arasına gömdü ve dilini yarığımdan yukarı doğru sürükledi.

Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha yoğun bir zevk dalgası içime yayılırken haykırdım. Kalçalarım içgüdüsel olarak kalktı, onun istekli diline doğru bastırdı ve beni çılgına çevirmek için dilini kullanırken çarşafları can havliyle kavradım.

"İşte böyle," diye homurdandı ben ona doğru eğilirken. Sözleri içimde titreşerek neredeyse beni uçurumun kenarına itiyordu. "İşte bu prenses. Benim için gel."

Onun adı benimle aynı anda ağzımdan patladı, orgazm sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Geri çekilmeye çalıştım ama kalçalarımı kavradı ve yatağa sabitledi. Acımasızca yaladı ve emdi, çarşaflar sıırıslıklam olana ve ben zevkten neredeyse delirene kadar orgazm üstüne orgazm yaşadı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım, görüşüm renklerle dans ediyordu. Artık nerede olduğumuzdan ya da ne kadar zaman geçtiğinden tam olarak emin değildim. "Daha fazla dayanamayacağım."

Başını göbeğimden kaldırdı ve gözlerindeki yakıcı bakış beni yeniden alevlendirdi. Kalçalarımın arasından bana bakmasında inanılmaz seksi bir şey vardı, ağzı parlıyordu, bakışları vahşiydi, saçları onu ne kadar sert kavradığımdan dolayı dağılmıştı.

"Yapabilirsin," dedi, sesi hınzır bir vaatle doluydu. "Ve yapacaksın."

Dizlerinin üzerine çöktü, bir eliyle bacaklarımı daha geniş açarken diğer eliyle de aletini kavradı. Elini kalın uzunluğun üzerinde aşağı yukarı pompalarken içimde vahşi bir açlık yükseldi ve ben de onu hissetmek isteyerek elimi onunkinin üzerine kapattım. Gözleri parladı ve tutuşunu değiştirdi, böylece

Parmağıma rehberlik ediyordu. Birlikte, şaftının ucunu kıvrımlarım boyunca ovuşturduk ve ıslaklığımla kendini kaplarken birlikte inledik.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Soru aramızda havada asılı kaldı ve sadece seks yapmaya hazır olup olmadığımı sormadığını biliyordum. Bağı tamamlamaya, bedenem, zihnen ve ruhen onunla çiftleşmeye hazır olup olmadığımı bilmek istiyordu. Ölümün bile koparamayacağı bir bağ kurmaya.

"Evet," diye cevap verdim. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım.

Sonra ileri atıldı ve tek bir vuruşla beni doldurdu. İlk seferde acı olması gerektiğini duymuştum, ama eğer bir acı hissettiysem bile bu bir his patlamasıyla gölgelenmişti. İnlerken tırnaklarım sırtına batıyor, onun etrafında nabzımın attığını hissediyordum. Onu ilk kez içimde hissetmek daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu; açlık ve tatmin tek bir baştan çıkarıcı pakette toplanmıştı.

Einar kıpırdamadan durdu, herhangi bir rahatsızlık belirtisi için beni dikkatle izliyordu. Buna karşılık ellerimi sırtından aşağı kaydırđım ve kıcıını kavrayarak onu daha da içime çektim. Altın rengi gözleri alevlendi ve kalçalarımı kavradı, içimdeki gizli bir noktaya çarpan yavaş, amaçlı itişlerle şaftını içime soktu. Zevk, bir fıçının içindeki basınç gibi artmaya başladı ve o beni kırılma noktasına daha da yaklaştıırken ben de hayatım için tutundum.

"Ver onu bana," diye hırladı. "*Şimdi.*"

Onun sözleri başka bir zevk patlamasını tetikledi ve bu sefer içimde bir sel kapısı açıldı. İçimden bir duygu ve his girdabı geçti ve zevk katlandıkça hem kendi orgazmımı hem de Einar'inkini aynı anda yaşadığımı fark ettim. Bu deneyim beni doğrudan bedenimden çıkarıp, renk ve sesin kusursuz bir şekilde birbirine karıştığı eter ortamına fırlattı. Ruhlarımız kısa bir süreliğine bir oldu ve

İlk kez, Einar'ın tüm gemişı önümde katlandı. Ben onun hayatının zaman çizelgesini bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yaşadım -ailesi, çocukluğu, zaferleri ve başarısızlıkları, umutları ve korkuları- ve o da benimkini yaşadı. Kalbim mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla sevgiyle kabardı ve birkaç dokunaklı an boyunca, gerçekten nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını söyleyemedim. Sanki evrenin atkısına ve çözgüsüne dokunmuş gibiydik ve huzur ve aidiyet duygusu, tam olarak nasıl uyum sağladığımızı bilmek, daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Sonra ben tekrar kendi bedenime, Einar da kendi bedenine dönene kadar kayboldu. Uzuvarımız ve arşafklarımız birbirine karışmış bir halde yatıyorduk, odadaki tek ses hızla çarpan kalplerimizi sakinleştirmeye çalışırken aldığımız nefeslerdi.

"Bunu yapmak için bu kadar beklediğimize inanamıyorum," dedim ve o da güldü.

"Bunu istediğin kadar yapabiliriz." Başını kaldırdı ve hoş bir şekilde bitkin düşmüş olmama rağmen, gözlerindeki bakış vücudumun yeniden uğuldamasına neden oldu. Tam ağzını benimkine yaklaştırıp bir öpücük daha konduracaktı ki kapı çalındı ve ikimizin de dikkati dağıldı.

"Leydi Adara," diye seslendi Diyani'nin sesi kapıdan. Neler olup bittiğini anlayacak ve kapıyı açmayacak kadar mantıklı görünüyordu. "Anneniz uyandı. Ve sizi görmek istiyor."

Neredeyse o anda odadan fırlayacaktım ama Einar bana ikimizin de terli olduğunu ve seks koktuğumuzu hatırlattı. Annemi görmeye bu halde gitme fikri beni kendime getirmeye yetecek kadar utanç vericiydi ve bir banyo istedim, sonra basit bir elbise giydim.

Einar'a dışarıda beklemesini söyledim, sonra kalbim boğazımda annemin odasına girdim. Onu nasıl bir durumda bulacağımdan emin olamadığıı için kendimi hazırladım. Ama biraz solgun ve her zamankinden daha zayıf görünmesine rağmen, oturuyordu ve tamamen farkında ve mevcut görünüyordu. Gözlerinde Gölge'den eser yoktu ve saçları normal yosun yeşili rengine dönmüştü.

"Adara." Beni görünce gözleri parladı ve yaşlarla doldu. "Ah, benim tatlı kızım!"

Ağırlığııı ona vermemek için yatağıın yanında diz çökerek odanın öbür ucuna uçtum ve kollarına atıldım. "Anne," diye hıçkırdım, yüzümü göğsüne bastırarak. "Döndüğüne çok sevindim."

Uzun bir süre birbirimize sarıldık, aynı anda hem gülüp hem ağlarken yanaklarımızdan mutluluk gözyaşları döküldü. Annem sonunda bana sulu bir gülümseme vererek, "Kendi bedenimin kontrolünü yeniden ele almak çok tuhaf," dedi. "Bir süre bunun asla gerçekteşmeyeceğini düşündüm. Benlik duygumu kaybetmemek için her şeyimi verdim."

"Senden asla şüphe etmedim," dedim elini sıkarak. "Kimsenin seni silmesine izin vermeyecek kadar güçlüsün. Gölgelelerin Annesi bile."

Annem başını salladı. "Hayır, güçlü olan sensin. Beni kurtardın... herkesi kurtardın, tüm bu çılgınlığa hazırlanmak ya da kafanı toparlamak için çok az zamanın olmasına rağmen." Yüzü düştü. "Bu benim hatam. Senden gerçeğı saklamamalıydım, mirasın hakkında yalan söylememeliydim ya da seni o tılsımı takmaya zorlamamalıydım. Doğru şeyi yaptığııı sanıyordum, annenin isteklerini yerine getirdiğııı sanıyordum."

"Öyleydin," dedim ona nazik bir gülümsemeyle. "O zamanlar kızgın olduğııı biliyorum ama öğrendiğııı başka bir şey yoksa o da evrenin gizemli yollarla işlediğııı ve her şeyin bir nedenden dolayı olduğııı gibi geliştiğıııdir." I

Einar'ın diğ er tarafta beklediğ i kapıya doğru baktı. "Evrenden bahsetmiş ken... Sana söylemem gereken bir şey var."

Kapı açıldı ve Einar odaya girdi. "Seni hatırlıyorum," dedi Gelsyne yavaşça, daha dik oturarak. "Sen ejderha generalisin. Prens Daryan'ın en iyi arkadaşısın."

"Öyleyim." Einar gülümsedi ve yanına gelip parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Ve aynı zamanda kızının eşiyim."

OceanofPDF.com

Sıçrama

Leap, Angtun Kalesi'ndeki süitinin balkon korkuluğuna oturmuş, kulelerden oluşan şehre bakarak son birkaç günde yaşananları düşünüyordu.

Wynth sokaklarında bir hırsız olarak otlakçılık yapmaktan Yıldırım Süvarisi olarak savaşmaya, devleri devirmeye ve en yakın arkadaşlarıyla birlikte Gölgelerle yüzleşmeye geçeceğini asla hayal etmemişti. Ve kesinlikle tekrar Angtun'da yaşayacağını, çocukluk odasında oturup şehrin kulelerine bakarak bundan sonra ne yapmak istediğini düşüneceğini hiç düşünmemişti.

Hırsızlık ve haraççılıkla geçen hayatına geri dönemeyeceğini biliyordu. Bu meslekler ona bazı yararlı beceriler kazandırmıştı, kullanmaya başladığı ve iyilik için kullanmaya devam etmek istediği beceriler. Başlangıçta amcası Oren'in kendisine Adara'ya yardım etmek için ihtiyaç duyduğu yetki ve kaynakları vermesi için Yıldırım Süvarileri'ne katılmış olsa da, bu işe devam etmek istediğini fark etti.

Ailesinin yürüdüğü yolda yürümek. Sadece onları gururlandıracağı için değil. Ama *ona* bir amaç verdiği için.

Oren Amca'yla aralarının iyi olması da tuhaf, diye düşündü bacaklarını parmaklıkların üzerinde ileri geri sallarken. Savaşta bu yana amcasıyla bir kez bile kavga etmemişlerdi ve Ryker devlet toplantılarında iğneleyici yorumlar yapmaya çalıştığında yaşlı bunak bir iki kez ona arka bile çıkmıştı. O ve kuzeni birbirlerini asla sevmeyeceklerdi ama artık aralarındaki ilişki katlanılabiliyordu. Zamanla hoş bile olabilirlerdi.

Leap parmaklıklardan atlayıp içeri dönmek üzereydi ki uzakta uçan iki figür gördü. İlk başta onların harpi olduğunu düşündü ama harpilerin Angtun'a bu kadar yaklaşılmaya cesaret etmeleri mümkün değildi, bu yüzden gözlüklerini kafasına geçirdi ve daha yakından bakmak için yakınlaştırdı. Biri yakut kırmızısı, diğeri buz mavisi, pulları sabah güneşinde gökkuşağı ışıkları saçan iki ejderhayı görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sıçrama, rekor bir hızla gelen Cirra'ya ıslık çaldı. Cirra'nın sırtına atladı ve ikisi birlikte, elektrikli kapının dışına inebilmek için yarı ejderha formuna bürünen yaklaşan ejderhaları karşılamak üzere batı kapısına doğru hızla uzaklaştılar.

"Merhaba," dedi Adara, görevli muhafızları selamlamak için ayağa kalkarak. "Benim adım Adara, bu da Einar. Lord Oren-"

"Bırakın geçsinler," diye emretti Sıçrayış, Cirra'nın sırtından atlayarak. İleri doğru adım attı ve parmağındaki altın yüzüğü geçit kapısı olarak kullanılan metal kemere bastırdı. Elektrikli güç alanı kapandığında içini muazzam bir tatmin duygusu kapladı. Hâlâ haneye tecavüz günlerinin sona erdiğine, Oren Amca'sının ona bir geçit anahtarı verdiğine inanamıyordu, üstelik tüm yıldırım binicilerinde bu anahtarlardan vardı.

"Leap!" Einar sırttı ve Leap'i şaşırtarak ileri atıldı ve hava fae'si çocuğu kucakladı. "Seni gördüğüme bu kadar sevineceğimi hiç düşünmemiştim, sokak faresi."

"Sen de öyle ihtiyar," diye karşılık verdi Leap, ama o da sırtıyordu. Einar Adara'ya sarılabilmek için onu yere bıraktı. Adara biraz farklı kokuyordu, tenine sinmiş tatlı, dumanlı bir koku ona bir kış gecesi yanan çam odunlarını hatırlattı. "Mutlu görünüyorsun," dedi ona. "Sanki kayıp bir parçanı bulmuş gibisin."

"Yaptım." Einar'a saf sevgi dolu bir bakış göndererek gülümsedi. Einar da ona şefkatli bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Leap özel bir ana tanıklık ediyormuş gibi hissederek kızardı. Ama bakışları kayboldu ve yerini ona döndüğünde ciddi bir ifadeye bıraktı. "Kuzenin nasıl?"

"Dayanıyor," dedi Sıçrama suratsızca. "Onu sana götürmemi ister misin, yoksa önce dinlenmen mi gerekiyor?"

"Hayır, biz iyiyiz," dedi Adara. Angtun Kalesi'ne doğru bakarken omuzlarını dikleştirdi. "Beni ona götür."

Adara ve Einar kanatlarını kullanırken, Leap Cirra'nın sırtında üçü birlikte kaleye doğru uçtular. Onun yanında süzülüşünü izlemek gerçeküstüydü, toz mavisini yarasa benzeri kanatları sanki başından beri varmış gibi arkasında zahmetsizce çırpınıyordu.

Leap tahtı alıp alamayacağını merak ediyordu -uçuş, ateş, su güçleri ve şifalı bitkiler bilgisiyle, neredeyse dört ırkın da çocuğuymuş gibiydi. Kalan üç Hane arasında onun nitelikleri hakkındaki tüm çekişmelere rağmen, bu iş için en iyi fae olduğu açıktı.

Lord Oren onları büyük girişin hemen içinde bekliyordu. Muhafızlar onu Adara'nın gelişinden haberdar etmiş olmalıydı. "Hoş geldiniz Adara ve Einar," dedi gürleyen sesiyle. Yüz ifadesi her zamanki gibi soğukkanlıydı ama Sıçrama

yırtıcı kuş sarısı gözlerinde bir endişe titreşimi yakaladı. "Şifacılar senin için Fırtına'yı hazırladılar."

"Mükemmel." Adara ve Einar başlarını eğerek saygı gösterisinde bulundular. "Lütfen yolu gösterin Lord Oren."

Grup uzun koridordan aşağıya, avlu labirentine doğru yürüdü ve her iki uçta da muhafızlar tarafından kuşatıldı. Soğuk bir rüzgâr havayı kırbaçlıyordu ve Leap'e sanki onları ileriye doğru sürüklüyormuş, Tempest'in kaldığı revir kulesine doğru itiyormuş gibi geldi. En üst kata çıkan merdivenleri tırmandılar ve grubun başındaki muhafız hızlıca kapıyı çaldı.

Şifacı "İçeri gelin," diye seslendi ve içeri girdiler. Oda hepsinin sığabileceği kadar büyük değildi, bu yüzden ikisi hariç muhafızların çoğu dışarıda koridorda bekledi. Leap'in bakışları dairesel duvarlara yerleştirilmiş büyük pencerelerden birine kaydı ve dışarıda üç yoldaşıyla birlikte tanıdık bulutunun üzerinde gezinen Gale'le göz göze geldi. Yaşlı binici ona hafifçe başını salladı ve Leap dikkatini tekrar kuzenine çevirdi, bir şeyler ters giderse her açıdan güvenliklerinin sağlandığından emindi.

Tempest yatakta uzanmış, gözleri kapalı, sık nefes alıyordu. Adara Nox'u yok ettiğinden ve böylece Avani ile Tempest üzerindeki etkisini kaldırdığından beri Tempest'in mizacı düzelmişti. Artık çıldırmış, düşüncesiz, deliliğe sürüklenmiş bir canavar değildi ama kendisi de değildi. Gölge lekesi hâlâ duruyordu ve kâğıt gibi ince derisinde kararmış damarlar halinde aşağı yukarı akıyordu. Tempest'in bu kadar uzun süre dayanmış olması onun gücünün bir göstergesiydi.

Ryker da odadaydı ve Tempest'in başucunda otururken onun elini tutuyordu. Leap o piç kurusuna hâlâ tahammül edemese de hakkını vermek zorundaydı; Ryker kaleye döndüğünden beri Tempest'in yanından bir kez bile ayrılmamıştı. Adara ve Einar'a bakarken dudaklarını birbirine bastırdı,

Ejderhaların kız kardeşine bu kadar yakın olması konusunda açıkça çelişkideydi... ama aynı zamanda yardım edebilecek tek kişilerin onlar olduğunu da biliyordu.

"Hâlâ uyutuluyor mu?" Adara şifacıya sordu.

"Elbette öyle," diye tersledi Ryker. "Onu uyanık tutmamızı ve acı çekmeye zorlamamızı mı bekliyordun?"

"Sana sormadı evlat," diye bağırdı Lord Oren. Leap, Adara'nın gelişiyile birlikte Fırtına'ya dair umutlarının iyice gerildiğini fark etti. "Eğer Adara'yla saygılı bir şekilde konuşamayacaksan, o zaman odadan çıkabilirsin."

Ryker sertleşti. "Tempest'ı ejderhaların olduğu bir odada yalnız bırakacak değilim."

"O zaman çeneni kapa ve bırak yetişkinler konuşsun," diye önerdi Leap. "Yoksa seni pencereden kendim atarım."

Ryker, Leap'e ters ters baktı ama sayıca az olduğu için küçük kuzeninin tavsiyesine uymayı tercih etti. Adara beklenti içinde şifacıya döndü, o da yüzünde endişeli bir ifadeyle değiş tokuşu izliyordu.

Şifacı, "Hâlâ uyutuluyor," dedi. "Gölge lekesine katlanmak onun için acı verici oldu ve hala nöbetleri ve öfke nöbetleri var, bu yüzden onu bu durumda tutmak herkes için daha kolay."

"Pekâlâ." Adara yatağa yaklaştı ve Tempest'ın boştaki elini kendi eline aldı. Hâlâ Tempest'ın diğer elini tutmakta olan Ryker'ı, "Bırakmak isteyebilirsin," diye uyardı. "Kız kardeşini buz ateşiyle doldurmak üzereyim ve eğer onu tutuyorsan, sen de bunu hissedeceksin."

"Ona zarar verecek mi?" Ryker yerinden kımıldamadan sordu.

"Hayır," dedi Adara. "Ama yine de ateş ve acı verici olacak."

Leap bir an için Ryker'ın sırf inadından reddedeceğini düşündü. Ama kuzeninin gereksiz yere acı çekmeye inanmadığı anlaşılıyordu -en azından kendi adına- bu yüzden isteksizce Tempest'in elini bıraktı. Leap köşeden bir sandalye kaptı ve Adara'nın arkasına doğru kaydıldı; Adara minnetle sandalyeye oturdu, kanatları biraz kayarak sandalyenin arkalığına yayıldı.

"Başlayalım," dedi yumuşak bir sesle.

Diğerleri Ryker'ın hâlâ oturduğu yatağın karşı tarafında toplanmış, süreci izliyorlardı. Adara Tempest'in elini kaldırıp iki eliyle kavradığında Leap boğazında bir sinir yumağı oluştuğunu hissetti. Birleşen elleri parlamaya başladı, önce hafifçe, sonra daha parlak ve daha parlak, ta ki Leap ateş mavisi ışık gözlerini yakmadan önce başka tarafa bakmak zorunda kalana kadar.

Ateşin Tempest'in elinden koluna ve gövdesine, oradan da tüm vücuduna yayılmasını izledi. Vücudundan önce ince, sonra daha kalın şeritler halinde siyah duman yükselmeye başladığında Ryker haykırdı. Leap ilk başta dumanın odayı doldurup onları boğacağından endişelendi. Ama sonra duman şeritlerinin buharlaştığını fark etti - dağılmadan önce sadece birkaç santim havaya doğru kıvrıldılar. Buz ateşi Tempest'in bedeninden sadece gölge büyüsunü uzaklaştırmıyor, aynı zamanda onu arındırıyordu.

Tempest buz ateşi etkisini gösterdikçe kıpırdandı ve çırpındı, Einar ve Leap yataktan düşüp kendine zarar vermemesi için onu tuttular. Leap Tempest'in ayak bileklerini kavrarken buz ateşi ellerini yalayınca irkildi - bu his rahatsız ediciydi, tıpkı bir yaz gününde ellerini sıcak bir taşın üzerine koymak gibi. Ama aslında onu yakmıyordu, bu yüzden Leap dişlerini sıktı ve dayanmaya çalıştı.

Sonunda kuzeninin vücudu titremeyi bıraktı ve son duman da kıvrılıp sabah güneşinin altında dağıldı. Adara Tempest'in elini bıraktığında odadaki herkes rahat bir nefes aldı.

Tempest'in gözleri yavaşça açıldı.

"Uyandı!" Lord Oren sevinçle dolu bir sesle bağırdı. Umursamadan Ryker'ı kenara itti ve kızının elini kavradı. "Kızım, beni duyabiliyor musun? Kim olduğumu biliyor musun?"

Tempest gözlerini kırpıştırarak ona baktı, gümüş gözleri alışmaya çalışıyordu. "Baba?" diye mırıldandı, sesi kullanılmadığı için pürüzlüydü. "Ben... ben neredeyim? Burada ne yapıyorum ben?" Kendini dirseklerinin üzerine itti, odayı ve içindekileri tararken gözleri irileşti. "Ben... ben Angtun'a geri mi döndüm?"

"Evet," dedi Ryker. Ablasına bakarken yüz ifadesinde ilk kez acımasızlık ya da alaycılık belirtisi yoktu, sadece rahatlama ve şefkat vardı. "Sonunda döndün, Pest."

Odadaki diğerleri bu lakap karşısında kaşlarını kaldırsa da Tempest güldü. "Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzel," dedi sevgiyle. Adara'ya bakarken gözleri biraz kısıldı. "Son birkaç haftayı pek hatırlamıyorum ama seni hatırlıyorum. Sen kehanetteki kızsın. Ben... beni kurtardın mı?"

"Öyleyim." Adara başını salladı. "Ama ben sadece bir iyiliğe karşılık veriyordum." Einar'ın elini tekrar kendi elinin içine aldı ve sıkıca kavradı. "Sen, Avani ve Cascada olmasaydınız, arkadaşlarım ve ben Kaipei'den asla canlı çıkamazdık. Size büyük bir borcum vardı... ve umarım şimdi bu borç ödenmiştir."

Kapı açıldı ve Quye odaya daldı, Mavlyn de peşindeydi. "Dönmüştün!" diye bağırdı ve kollarını kuzenine dolayabilmek için Tempest'in yanına fırladı.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi şifacı, şimdi biraz kızgın bir şekilde. "Sanırım bu biraz fazla heyecan. Aile dışında herkes dışarı. Tempest'in iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

Leap kesinlikle aileden sayılsa da, Mavlyn, Adara ve Einar'la birlikte odadan çıkmayı tercih ederek Tempest ve diğerlerini yalnız bıraktı. Leap'in kulesine çekildiler ve burada çıtırdayan ateşin başında otururken mutlu bir şekilde çay ve sandviçlerini atıştırdılar.

"Ee," dedi Leap bir lokma ekmek yerken. "Gölgelerle savaşmayı bitirdiğimize ve artık bu moronları birbirlerini öldürmeyi bırakmaya ikna etmek zorunda olmadığımıza göre planımız nedir?"

Mavlyn bunun üzerine homurdandı. "Şey, Quye ve ben yarın Wynth'e geri dönüyoruz," dedi. "Lord Oren'le çoktan konuştu ve orada onunla birlikte yaşamam için onayını aldı... ve ayrıca ülke çapında gezilere çıkmasına izin verilmesi için pazarlık yaptı, ancak bunu silahlı bir eskortla yapmak zorunda." Mavlyn kaşlarını kaldırarak Leap'e baktı. "Senin ve ekibinin onun kişisel koruması olarak hizmet etmeye istekli olacağınızı umuyordu."

Sıçrama başladı. "Oren Amca'ya sormam gerek... ama çok isterim." Wynth'i bu kez yasal olarak, ailesi ve dostlarıyla birlikte yeniden evi haline getirme şansı kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. "Peki ya veliahtlık?" diye sordu Adara'ya. "Tahtı sen mi alacaksın? Sen zaten kaleyi aldın."

"Hayır," dedi Adara. "Kale, Hearthfyre'ı temizleyip geri kalan ejderhaların yaşayabileceği evleri yeniden inşa edene kadar geçici bir sığınak. Sonra hepimiz taşınacağız. Halefiyete gelince..." gülümsedi ve başını hafifçe yana eğdi. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız, önümüzdeki hafta zirveye gelmeniz gerekecek."

"Zirve mi?" Mavlyn sordu. "Ne zirvesi?"

"Meclis başkanlarını, Edirne'nin liderliğini ve geleceğini tartışmak üzere bir zirve için bir araya getirdim," dedi. "Einar ve ben bir plan hazırladık

Herkesin memnun kalacağını düşündüğümüz bu projeyi önümüzdeki hafta sunarken hepinizin yanımda olacağınızı umuyorum."

"Elbette," dedi Mavlyn. "Benim için bir onurdur."

"Ve benim de," diye kabul etti Leap. "Ama yine de arkadaşlarınız olarak, neye bulaştığımızı bilmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum. Bilirsiniz, aptalca bir fikir olması ve kendimizi yeni bir iç savaşa hazırlamamız gerekmesi ihtimaline karşı."

Einar buna homurdandı. "Eğer bu bir iç savaşa neden olacaksa, o zaman Ediria parçalanmayı hak ediyor," dedi ve Adara kaburgalarına dirsek atınca yüzünü buruşturdu.

"Uğursuzluk getirme!" diye onu azarladı, sonra dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Pekâlâ. Sana söyleyeceğim. Ama kimseye tek kelime etmeyeceğine söz vermelisin..."

Einar

Bir hafta sonra

Kral Aolis tahta çıktığından beri kullanılmayan konsey odasındaki devasa yuvarlak masada Adara'nın yanına oturdum. Masa o kadar büyüktü ki odadaki alanın çoğunu kaplıyordu, ama yine de Adara'nın zirveye katılma çağrısına cevap veren herkesi oturtmaya ancak yetecek büyüklükteydi.

Ev başkanlarının her biri gelmişti -Su Fae'lerini temsilen Kaskad ve Prentis, halefi olarak atanan Tempest ve Kahin ile Lord Oren ve Avani ve Mavlyn ile Leydi Mossi. Mavlyn, Quye ve Mossi'nin arasında oturuyordu; Adara, Mavlyn'i daha rahat ettirmek için bilinçli olarak böyle bir seçim yapmıştı. Yine de Mossi'ye karşı herhangi bir kötü niyet besliyor gibi görünmüyordu; ikisi de odaya girdiklerinde çok samimi bir şekilde selamlaşmıştı.

"Pekâlâ," dedi Adara, odadaki konuşmaları bastırmak için kadehini kaldırarak. Ona bakarken kalbim gurur ve hayranlıkla kabardı; pırıl pırıl parlayan mavi-yeşil ipekten, beli gümüş bir kemerle bağlanmış ve yakası ışıktaki parıldayan gümüş boncuklarla süslenmiş, dökümlü bir elbise giymişti. Elbise havadar ve hafifti, ancak yine de belli bir asaletle akıyordu ve lavanta rengi saçları güzel, kararlı yüz hatlarını çerçeveleyen gevşek dalgalarla şekillendirilmişti. "Hadi işimize bakalım. Bildiğiniz gibi sizi buraya veraset konusunu görüşmek üzere çağırdım."

"Evet, biliyoruz," dedi Leydi Mossi. "Yine de neden zahmet ettiğinizi anlamadığımı itiraf etmeliyim. Bunun yerine bir taç giyme törenine çağrılmayı bekliyordum."

"Gelir miydin?" Cascada masanın diğer ucundan sordu. Sesi sadece hafif sertti - Nox'un etkisinden kurtulduğundan beri yumuşamıştı.

"Elbette yapardım," dedi Mossi sert bir şekilde. "Hâlâ toprak fae'lerinin eninde sonunda tekrar hüküm sürmesine izin verilmesi gerektiğini düşünsem de, Gölgelemin Anası'nın büyük yıkım planında manipüle edilmemize ve piyon olarak kullanılmamıza izin verdiğimiz için, içimizden birinin tahta geçmesinin utanç verici olacağını kabul ediyorum." Başını Adara'ya doğru eğdi. "Sana karşı yaptığım tüm yanlışlar için sana büyük bir borç ve özür borçluyum. Evimin sadakatini fazlasıyla hak ettiniz."

"Ve bizimkiler de," diye araya girdi Prentis. "Leydi Axly'a'nın yardımımız karşılığında seni benimle evlenmeye zorlama planlarını asla kabul etmemeliydin. Seni kayıtsız şartsız desteklemeliydik."

"Tüm bunlar çok dokunaklı," dedi Lord Oren, Adara cevap vermeden önce, "ama belki de hepiniz ona sonsuz sadakat yemini etmeden önce hanımefendinin planının ne olduğunu bize gerçekten anlatmasına izin verebilirsiniz?"

Diğerleri ona ters ters baktı ve Adara bir kakhaha attı. "İçten özürleriniz için teşekkür ederim," dedi onlara, "ama Lord Oren haklı. Buraya tahta geçeceğimi söylemek için gelmedim. Aslında niyetim Ediria Krallığı'nı tamamen ortadan kaldırmak."

Su ve toprak fae'leri şok olmuş bir şekilde nefeslerini çektiler ama Lord Oren sadece gülümsedi. Zaten ittifaktan çekilmekle tehdit ettiği düşünüldüğünde, buna pek de şaşırmadım. "Krallığı öylece dağıtamazsınız!" Mossi bağırdı. "Mevcut altyapımız parçalanacak! Yeni ticaret anlaşmaları ve yasalar üzerinde müzakere etmek zorunda kalacağız!"

Adara nazikçe, "Bence bu, her diyara özerkliğini geri verme karşılığında ödenecek küçük bir bedel," dedi. "Ayrıca, her şeyin ittifaktan önceki haline dönmesini önermiyorum. Ev başkanlarının düzenli konsey toplantıları ve oylama oturumlarıyla birlikte yönettiği bir cumhuriyet oluruz."

"Ve sadece seçkinler arasında oylama yapılmayacak," diye söze girdi Mavlyn. "Küçük Fae'ler de söz sahibi olacak. Sadece Büyük Fae'lerin değil, tüm insanların ihtiyaçlarını temsil eden bir sistem yaratmamız gerekiyor."

"Bundan emin değilim," diye homurdandı Lord Oren. "Mutfakta çok fazla aşçı olması diye bir şey var."

Adara, "Belki, ama restoran müşterilerinin bile oy hakkı var - sözleriyle olmasa da cüzdanlarıyla," diye belirtti. "Daha küçük fae'lerin o kadar büyüye sahip olmaması, onların bir değeri olmadığı anlamına gelmez. Onları da dahil etmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Heathfyre'dan ne haber?" Leydi Mossi sordu. "O topraklar Haneler arasında nasıl paylaşılacak?"

"Öyle değil," dedi Adara. "Ejderhalar adına Hearthfyre'ı talep ediyorum. Bu topraklar bizim hakkımız ve ejderhalar bir evi hak ediyor, özellikle de

Ediria'ya geri dönüyor ve hepinizi kurtarmak için kendi boyunlarını tehlikeye atıyorlar."

Cascada, "Kimse ejderhaların bir evi hak ettiğini tartışmıyor," dedi. "Ama sizden sadece birkaç düzine var. Elbette koca bir diyara ihtiyacınız yok! Ve hâlâ ateş perileri meselesi var-"

Quye bir parmağını kaldırarak, "Bu konuda," diye araya girdi. Odadaki tüm gözler ona dönerken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve cüppesinin cebinden bir defter çıkardı. "Hearthfyre'daki harabeleri araştırmaya gittim ve çok ilginç günlükler ve eski metinler buldum. Görünüşe göre ejderhalar ateş fae'lerini hiç öldürmemiş. Onlar aslında onların torunlarıymış."

Bunun üzerine oda kaosa sürüklendi ve Adara'ya umutsuz bir bakış attım. Bana her şeyi gösterdikten sonra bile Quye'nin teorilerine kendim bile zor inanırdım. Bu fae'lerden gerçekten inanmaları beklenebilir miydi?

Bağ aracılığıyla bana *"İnançlı ol,"* dedi. Bağlantıdan aşağıya bir güvence nabızı gönderdi ve sınırlarım biraz yatıştı. *"Diğerleri Quye'nin söylediklerinden hoşlanmayabilir ama Kahin olarak ona saygı duyuyorlar. Eninde sonunda yola gelecekler."*

"Ejderhalar nasıl olur da ateş perilerinin torunları olabilir?" Lord Oren tersledi. "Herkes onların bir meteor yağmuru altında geldiklerini biliyor!"

"Çünkü ateş fae'leri aptalca büyülerle uğraşıyorlardı," dedi Quye. "Eski bir cadılık büyü bulup değiştirdiler ve ejderhaları başka bir diyardan çağırdılar, niyetleri onları evcilleştirip diğer üç Haneye karşı savaşta kullanmaktı." Biraz sırtıttı. "Ancak büyü çok kötü bir şekilde geri tepti ve ateş fae'leri ejderhalara efendi ve köle olarak bağlanmak yerine, ikisinin bir olduğu bir ruh bağı yarattılar." Eski bir defter çıkardı ve havada salladı. "Bu, çevirmekte olduğum bir ateş fae bilgini tarafından yazılmış bir günlük. Yazarın adı

Adara ve ben onları yeni diyarlarında ziyaret ederken görüştüğüm ejderhalardan birinin büyükbabasıyla neredeyse aynı ve ikisinin de tesadüf olamayacak kadar benzer kişilik özellikleri var."

Quye sonraki birkaç dakikayı kitaptan iddialarını destekleyen birkaç pasaj okuyarak geçirdi ve ardından liderlerin kitabı elden ele dolaştırıp kendi kendilerine incelemelerine izin verdi.

"İlk kez bir ejderhaya dönüşmenin nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misin Einar?" diye sordu.

"Sanki içimdeki gizli bir canavar ilk kez uyanmış gibi hissettim," dedim o günü düşünerek. "O canavar hem ben hem de ben değil. Dürtülerimiz çoğu zaman birbiriyle çelişiyor ve bazen sanki içimde iki farklı kişilik varmış gibi hissediyorum."

Adara gülümsedi. "Bu bana da doğru geliyor." Bir elini Umnar dövmesinin olduğu bacağının yan tarafına götürdü. "Ben hâlâ benimkiyle nasıl uyum içinde yaşayacağımı bulmaya çalışıyorum."

"Kesinlikle," dedi Quye. "Ejderhalar çift yaratıklardır; bir fae'nin ruhu ve bir ejderhanın kalbi tek bir bedende birleşmiştir. Bu yüzden Hearthfyre'daki tüm ateş fae'leri ortadan kayboldu, neden tek bir ceset bile bulunamadı. Ejderhalarla birleştiler ve farklı varlıklar olarak yeniden doğdular, önceki yaşamlarının anıları silindi."

Meclis başkanları bunu düşünürken odayı ağır bir sessizlik kapladı. "Yani ejderhalara karşı verdiğimiz savaşın, binlerce yıl kan dökülmesinin bir yanlış anlamaya dayandığını mı söylüyorsunuz?" Leydi Mossi sonunda sordu.

Quye ona sempatik bir gülümseme verdi. "Ben olsam kendimi çok kötü hissetmezdim," dedi. "Ateş fae'leri çağırmaya çalışarak bunu kendi başlarına getirdiler ve

Diğer diyarları fethetmek için kullanmayı planladıkları bir canavar ırkını köleleştirdiler. Eğer başarılı olsalardı, savaş yine de olacaktı. Sadece çok daha erken bitebilirdi."

"Ama artık Hearthfyre'in bize ait olduğuna dair hiçbir şüphe yok," dedim. "Ve Gölgelemleri temizleyip orayı yeniden yaşanabilir hale getirme becerisine sahip tek kişiler olarak, orada yaşama hakkını kazandık."

"Katılıyorum," dedi Lord Oren basitçe. "Hearthfyre'in kendi krallığı olduğunu ve sizin ve Adara'nın onu uygun gördüğünüz şekilde yönetme hakkınızı kabul ediyorum. Umarım uygun ticaret anlaşmaları yapabiliriz, böylece diğer krallıklar da ilkel taşların kullanımından bir kez daha faydalanabilir."

"Elbette," dedi Adara. "Toprağı iyileştirme konusundaki yardımınız karşılığında ilkel taşları takas etmekten mutluluk duyarız." Bakışlarını Leydi Mossi'ye çevirdi. "Çiftlik ve otlakların yeniden kurulmasında yardımınız için özellikle minnettar olurum."

"Şey, ben..." Leydi Mossi telaşlanmış görünüyordu ama Avani elini büyükannesinin koluna koydu.

"Sanırım odadaki herkes adına konuşuyorum," dedi gülümseyerek, "müzakere etmekten çok mutlu olduğumuzu söylediğimde. Hearthfyre'in yeni Edir Cumhuriyeti'nin dördüncü krallığı olarak kabul edilmesinden yana olan var mı?"

Tüm Ev başkanları ellerini kaldırdı. Ve böylece, binlerce yıl süren savaşın ardından, Ejderha-Fae Savaşı nihayet sona erdi.

Adara

İki yıl sonra.

Sıcak bir el dış uyluğumdan aşağı kayarak vücuduma karıncalanmalar gönderdi ve beni derin bir uykudan uyandırdı. Uyandığımda gözlerimi açtığımda Einar'ı göğsüme sokulmuş, bir koluyla belime sarılmış, diğer eliyle de Umnar dövmemin dış hatlarını çizerken buldum.

"Uyanıp uyanmayacağını merak ediyordum," dedi, bana bakarken altın gözlerinde bir pırıltı vardı. Saçları dağınıktı ve parmaklarımı saçlarında gezdirip düzeltmek için uzandım. "Burada çok hassassın, biliyorsun."

Beni gıdıklarken biraz kıpırdandım, göğsümden bir kahkaha yükseldi. "Her yerim hassas," dedim kollarının arasında kıpırdanarak.

"Buraya gel," diye yakındı ben yataktan kalkarken.

"Hayır." Uzandığım koltuğun arkasından sarkan mavi ipek bornoza uzandım ve omuz silkerek üzerime geçirdikten sonra balkon kapısına doğru yürüdüm. "Dışarıda neler olup bittiğini görmek istiyorum."

Kapıları iterek açıp dışarı, temiz havaya çıkarken Einar nefesinin altından homurdandı. Sabahın geç saatleriydi, biraz uyumuştum ve erken gelen bir yaz esintisi saçlarımla oynayıp omuzlarımdan kaldırırken güneş ışınları yanaklarımı okşuyordu.

Einar'la birlikte yeniden inşasını neredeyse bitirdiğimiz kraliyet ailesinin malikânesini incelerken parmaklıklara yaslandım. Kaipei Kalesi hâlâ ana ikametgâhımızdı.

-Hearthfyre'in sınırına o kadar yakındı ki orada kalmak bizim için daha kolaydı, çünkü hem Hearthfyre çevresinde hem de diyarlar arasında seyahat etmek için çok zaman harcıyorduk. Katılmamız gereken aylık konsey toplantılarından bahsetmiyorum bile.

Ama fırsat buldukça hem sığınağım hem de öğrenim merkezim haline gelen bu malikâneye geliyorduk. Mülkle ilgilenmediğim ya da diğer ejderhalarla buluşmadığım zamanlarda kütüphaneye gömülür, artık yönettiğim insanların tarihi ve gelenekleri hakkında okuyabildiğim kadar çok şey okurdum.

Çiçek açmış bahçeleri ve yeni inşa edilmiş duvarların ötesinde, büyüyen ekinler ve küçük av hayvanları sürüleriyle dolu inişli çıkışlı tarlaları gördükçe göğsüm gururla kabardı. Uzakta balıkçı tekneleriyle dolu masmavi bir göl parıldıyor ve tertemiz beyaz bulutlar berrak gökyüzünde süzülüyordu.

Tüm bunlar, diyarlar arasındaki ittifakları yeniden güçlendiren yeni Edirian cumhuriyeti sayesinde mümkün olmuştu. Bol miktarda ilkel taş karşılığında, hava fae'leri göklerimizdeki külleri temizledi, su fae'leri kaynaklarımızı ve göllerimizi arındırdı ve toprak fae'leri toprağımızı yeniden canlandırarak yeni ürünler ekmemizi mümkün kıldı. Evet, Hearthfyre

Hala yanardağları ve akan magma nehirleri vardı, ama benim buz ateşim ve diğer fae'lerin yardımıyla, onu bir kez daha yaşanabilir hale getirdik.

"Burada iyi iş çıkarmışsın," dedi Einar arkamdan yaklaşarak. Kollarını göbeğime dolayıp boynumun yan tarafına sokulurken bağ gurur ve şefkatle mırıldandı.

"İyi iş çıkardık," diye düzelttim, ellerimden birini onunkine geçirerek. Bir hareket gözüme çarptı ve aşağıya baktığımda malikânenin bahçıvanını gördüm -Bir toprak fae'si, gül çalılarına bakıyordu. Artık savaş bittiğine göre, fae'ler diyarlar arasında serbestçe seyahat edebiliyordu ve bazılarının buraya taşınması kalbimi mutlulukla kabarttı. Bunun gerçekleşmesi bir yıl almıştı, ama bu büyük bir adımdı, fae'lerin ejderhaları sadece komşuları değil, dostları olarak da kabul etmeye başladıklarının bir işaretiydi.

"Bunu sensiz asla yapamazdım," dedim ve yüzümü ona dönebilmek için kollarında döndüm. Göz hizamızda olacak şekilde parmaklıkların üzerine çıktım ve burun buruna gelene kadar yüzünü yüzüme yaklaştırdım. "Ejderhaları geri getirmiş olabilirim, hatta bu savaşı kazanmama yardım etsinler diye onlara buz ateşi bile vermiş olabilirim ama onlar *senin* için geri geldiler. Senin altın kalbin ve özverili liderliğin, onları reddeden bir toprak için savaşmak üzere o geçitten geri geçmeleri için onlara ilham verdi. Sana duydukları güven sayesinde beni ve bu ittifakı destekliyorlar."

"Belki de." Einar dudaklarını alnıma değdirdi ve bu şefkatli jestte, birlikte geçirdiğimiz iki yıldan sonra bile, onun kollarında eriyip gitme isteği uyandıran bir şey vardı. "Ama bunu hak etmeseydin seni asla kraliçe olarak kabul etmezlerdi, aşkım. Kendini Hearthfyre'a adaman, Ediria'nın kraliçesi olabilecekken kendini ejderha türünün geleceğine adanmış olman, ben senin eşin olmasam bile onların sonsuz sevgi ve saygısını tek başına kazanmanı sağladı."

Gözlerindeki sert bakış içime bir sıcaklık yaydı ve onu öpme isteğime yenik düşmeden önce gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Bugün misafir kanadında mı çalışacağız?" Ona sordum. "Mavlyn ve Quye ziyarete gelmek istiyorlar."

"Evet," dedi Einar, beni kollarının arasına alarak. Arzu, hem onun hem de benim aramızdaki bağda titreşiyordu ve o yatak odasına geri dönerken kalp atışlarım beklentiyle hızlandı. "Ama önce, seninle tekrar birlikte olmama izin vereceksin."

Beni yatağa fırlattığında ciyakladım ve ne olduğunu anlamadan üstüme çıktı, nefesimi kesen öpücüğünü verirken elleri bornozumun bağlarını çözüyordu. Aramızda tutku alevlendi, her zamanki gibi şiddetli ve vahşiydi, ama vücudumda aşağı doğru hareket edip uyluklarımı açarken aklıma bir düşünce geldi.

"Einar?" Başımı kaldırarak sordum.

"Mmm?" diye gürledi iç uyluğuma karşı ve titreşimler içime öyle yoğun bir hücum gönderdi ki, neredeyse ne söyleyeceğimi unutuyordum.

Ona bakarken çarşafı kavradım. "Misafir kanadını bitirdikten sonra başlamamız gereken acil bir proje var."

Şimdi başını kaldırdı, bakışlarımla buluştuğunda kaşları çatıldı. "Peki bu hangi proje olacak?"

Sırıttım. "Çocuk odası."

SON

Caged in Shadow'u okuduğunuz için çok teŖekkr ederiz! Gelecekteki yayın tarihlerinden haberdar olmak ve özel güncellemeler, ücretsiz hediyeler ve ekiliŖler almak için posta listesine katılmayı unutmayın!

KATILMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

P.S. Bu kitabı beğendiniz mi? Lütfen bir yorum bırakmayı dŖnn. Yorumlar yazarların kitap satmasına yardımcı olur, bu da sizin okumanız için devam kitapları yazmaya devam edebilecekleri anlamına gelir. Ayrıca, yazarın iinin ısınmasını ve tüylerinin rpermesini sağlarlar ve bunu kim istemez ki? ;)

Ve daha fazla Jasmine Walt kitabı okumak isterseniz, diğerk eserlerinin bir listesi için bu kitabın arkasına bakın!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

NYT'nin en çok satan yazarı **JASMINE WALT** kitaplara, çikolataya ve keskin nesnelere takıntılıdır. Her nasılsa, bu üç şey kafasında bir araya geldi ve genellikle sağlıklı bir dozda aksiyon ve romantizm içeren fantastik şeyler yazma arzusuna dönüştü. Ayrıca Jada Storm adıyla da yazıyor.

Karakterleri biraz (tamam, çok) iğneleyici ve küfür ediyorlar ama iyi niyetliler. Bazen kötüler bile. Jasmine klavyesine zincirlenmediğinde, onu minderde üçgen boğma pratiğı yaparken, ailesiyle vakit geçirirken veya süper kahraman şovlarını izlerken bulabilirsiniz. İstedığınız zaman jasmine@jasminewalt.com adresine yazabilir ya da www.jasminewalt.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

AYRICA JASMINE WALT TARAFINDAN

Ejderhalar ve Fae'ler

Ateşte Vaat Edildi

Donda Dövüldü

Baine Günlükleri Serisi:

Sihirle Yakılan Sihirle

Bağlanan Sihirle

Avlanan Sihirle

İşaretlenen

Sihirle İhanet Edildi

Sihirle Aldatıldı

Sihirle Yakıldı Sihirle

Kaçak Oldu Sihirle

Sahiplenildi Sihirle

Kurtarıldı Sihirle

Alındı

Baine Günlükleri (Romanlar)

Büyüyle Sınanmış (**Novella**) Büyü

Tarafından Terk Edilmiş (**Novella**)

Büyü Tarafından Çağrılmış

(**Novella**)

Elantia'nın Ejderha

Binicileri Ejderhanın

Çağrısı **Ejderhanın**

Uçuşu **Ejderhanın**

Kudreti **Ejderhanın**

Savaşı

Ejderhanın Sınavı

Ejderhanın Sırrı

Karanlık Koruyucuları

Jada Storm yönetiminde, Emily Goodwin ile birlikte yazıldı

Gecenin Laneti

Gecenin Öpücüğü

Gecenin Saklısı

Gecenin Kırığı

Ejderhanın Hediyesi Üçlemesi

Jada Storm Ejderhanın Hediyesi

adıyla yazıldı

Ejderhanın Kanı

Ejderhanın Laneti

Tariel Efsanesi: Jada

Storm olarak yazıldı

Fırtınalar Krallığı

Hırsızlar Denizi

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.